

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHARINE MCGEE

Uçukseklik Sarhoslugu

Bro
Sis

Ö kadar yûksege çûkma kûstedûgûne emmî husûda

DE
X

*Yer, New York; yıl, 2118;
yeterince istersen her şeyin
mümkün olduğu parıltılı bir gelecek.*

Bin katlı Kule'nin tepesinde, yüksek teknolojinin ışıltılı cazibesi, skandallarla dolu hayatları saklıyor.

Leda'nın hayatı, o korkunç geceyle mahvoldu.
Şimdi gerçeğin açığa çıkmaması ve tanıkları izlemesi için
Watt'a şantaj yapıyor. Birbirinden nefret eden
Leda ve Watt savruldukları yolda bir çıkış arıyor.

Rylin zenginlerin okulundan burs aldığı için bir türlü
sevinemiyor, çünkü orası Cord'un okulu; yalanlarla kandırıp
kalbini kırdığı ve hâlâ âşık olduğu Cord'un.

Avery, ona yasak olan aşkının peşinden umutsuzca koşuyor,
birarada güvende olmak için çaresizce çırpınıyor.

Gizemli ve baştan çıkarıcı Calliope annesiyle
New York'a geldiğinde, çok fazla sır açığa çıkıyor.

Kule'de kimse güvende değil
çünkü biri intikam almak için herkesi izliyor.

Çok yükseğe çıkarsan sarhoş olmamaya çalış çünkü tüm
zirvelerin bir adım ötesinde korkunç bir düşüş vardır.

**Bininci Kat serisinin ikinci kitabıyla,
Yükseklik Sarhoşluğu yaşamaya var mısın?**

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺29

DE
X

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bininci Kat 2 - Yükseklik Sarhoşluğu

Özgün adı: *The Thousandth Floor 2 - The Dazzling Heights*

© 2017, Alloy Entertainment ve Katharine McGee

Yazan: Katharine McGee

Çeviri: Elif Öztarhan Karadoğan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Rights People, London aracılığıyla alınmış ve Alloy Entertainment tarafından üretilmiştir.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4565-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

KATHARINE MCGEE

*Uykseklik
Sarhosluğun*

GİRİŞ

Kızın cesedinin bulunmasından birkaç saat önceydi.

Geç olmuştu. O kadar geçti ki, erken denebilirdi, bir partinin sonu ile yeni bir günün açılışı arasındaki o gerçeküstü, büyülü, alacakaranlık saatiydi. Gerçekliğin kararıp köşelerinin puslandığı, hemen her şeyin olası görüldüğü o saatti.

Kız yüzüstü suyun üzerinde süzülüyordu ve üzerinden, her biri bir insanı, kırılğan bir hayat zerresini işaret eden, ateşböceği gibi ılık benekli bir kule şehir yükseliyordu. Ay, kadim bir tanrının gözü gibi yukardan dik dik kuleye bakıyordu.

Sahne de aldatıcı biçimde huzurlu bir hava vardı. Su kızın etrafından durgun, koyu renkli bir çarşaf gibi akıyor, kızı sadece dinleniyormuş gibi gösteriyordu. Saç telleri yüzünü yumuşak bir bulut gibi çerçeveliyordu. Elbisesinin kıvrımları azimle bacaklarına dolanıyordu; sanki onu şafak öncesi soğuşundan korumak istermiş gibi. Ama kız soğuşu bir daha asla hissetmeyecekti.

Kolları sevdiği bir şeye uzanırmış gibi ya da belki sözü edilmemiş bir tehlikeden korunmak için, belki de yaptığı bir şeyden duyduğu pişmanlıkla uzanmıştı. Kız şüphesiz, bu fazlasıyla kısa yaşamı boyunca yeterince hata yapmıştı. Ama hepsinin birden bu gece etrafına çökeceğini bilemezdi.

Sonuçta kimse bir partiye ölme beklentisiyle gitmezdi.

MARIEL

İki ay önce

Mariel Valconsuelo Kule'nin 103. katındaki sıkışık odasında kapitone yatak örtüsünün üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Her yönden sayısız insan ondan yalnızca birkaç metre ötedeydi ya da bir iki çelik duvarla ayrılmıştı: Annesi mutfaktaydı, bir grup çocuk koridorda koşturuyor, kapı komşuları alçak ve hararetili seslerle yine kavga ediyorlardı. Ama onlara verdiği tüm dikkate rağmen şu anda Manhattan'da yalnız da olsa, Mariel için fark etmezdi.

Eski pelüş tavşanını göğsüne bastırmış, öne doğru eğilmişti. Karşısında yayını bozuk, zayıf ışıklı bir holo oynuyor, kalkık burnunu, belirgin çenesini ve şimdi yaşlarla dolan gözlerini aydınlatıyordu.

Önünde kızıl-altın renkli saçları, delici, altın parıltılı bakışları olan bir kızın imgesi belirdi. Dudakları, kimse'nin hiçbir zaman tahmin edemeyeceği milyonlarca sır biliyormuşçasına bir gülümsemeyle kıvrılmıştı; muhteme-

len biliyordu da. İmgenin köşesindeki minik beyaz logoda ULUSLARARASI TIMES ÖLÜM İLANLARI yazılıydı.

“Bugün Eris Dodd-Radson’ı kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz,” diye başladı ölüm ilanındaki ses, Eris’in çok sevdiği genç bir aktris tarafından seslendirilmişti. Mariel, Bay Radson’ın *bunun* için ne kadar absürt miktarda para ödediğini merak etti. Aktrisin sesinin tonu konu açısından fazla hoppa kaçıyordu; aynı tonla en sevdiği egzersiz rutininden de rahatlıkla söz edebilirdi. “Eris trajik bir kazayla aramızdan ayrıldı. Henüz on yedi yaşındaydı.”

Trajik kaza. Genç bir kadın şüpheli koşullar altında çatıdan düşünce tüm söyleyeceğiniz bu mu oluyor? Eris’in annesi ile babasının muhtemelen tek istediği insanların Eris’in çatıdan atlamadığını bilmeleriydi. Sanki onu tanıyanların böyle bir şey düşünmeleri mümkünmüş gibi.

Mariel bu videoyu geçen ay yayınlandığından bu yana sayamayacağı kadar çok izlemişti. Artık sözleri ezbere biliyordu. Ah, ondan hâlâ nefret ediyordu –video fazla düzgün, fazla dikkatli bir şekilde yapılmıştı; çoğunun yalan olduğunu biliyordu– ama elinde ona Eris’i hatırlatacak fazla bir şey de yoktu. Böylece Mariel o yırtık pırtık eski oyuncağına sarılıp, fazlasıyla genç ölen kız arkadaşının videosunu izleyerek kendine işkence etmeye devam ediyordu.

Holo Eris’in farklı yaşlardaki videolarına kaydı: Parlak neon ışıklar saçan manyelektik tütüsüyle dans eden yeni yürümeye başlamış bir çocuk, parlak sarı kayakla- rıyla dağdan aşağı kayan küçük bir kız çocuğu; güneşten kavrulan muhteşem bir plajda annesi babasıyla tatile çıkan bir yeniyetme.

Bugüne kadar kimse Mariel’e bir tütü vermemişti.

Karı da sadece kasabalara gitmeye cesaret ettiği zamanlarda ya da burada, alt katlardaki halk teraslarında görmüştü. Hayatı Eris'inkinden öylesine farklıydı ki, yine de birlikteyken bunların hiçbiri önemli gelmiyordu.

“Eris ardında onu çok seven annesi ile babasını, Caroline Dodd ile Everett Radson'ı, halası Layne Arnold ile eniştesi Ted Arnold'ı, kuzenleri Matt ile Sasha Arnold'ı ve babaannesi Peggy Radson'ı bıraktı.” Kız arkadaşı Mariel Valconsuelo'dan söz edilmiyordu. Oysa Mariel –annesini bir kenara bırakacak olursak– tüm bu gözü yaşlı kabile içinde onu gerçekten seven tek kişiydi.

“Cenazesi bu Salı, Kasım'ın ilk günü, 947. katta yer alan St. Martin Piskopos Kilisesi'nde gerçekleşecek,” diye devam ediyordu holo'daki aktris; nihayet biraz daha ağırbaşlı bir ton yakalamıştı.

Mariel o cenazeye katılmıştı. Elinde bir tespihle kilisenin arkasında durmuş, mihrabın yanında duran tabutun görüntüsü karşısında çılgık atmamak için kendini zor tutmuştu. Sonu öylesine acımasızca kesinleştiriyordu ki...

Video Eris'in okulda bankta çekilmiş içten bir pozuna geçti; ekoseli okul eteğinin altında düzgün bir şekilde bacak bacak üstüne atmıştı, başı kahkahayla arkaya devrilmişti. “Berkeley Hazırlık Akademisi'nin özel niteleyici şartlarda imkânları az olan öğrenciler için yeni açılan burs fonu Eris Dodd-Radson'ı Anma Ödülü'ne Eris'in anısına katkıda bulunulabilir.”

Niteleyici Şartlar. Mariel, adına burs verilen ölmüş onur sahibine âşık olmanın niteleyici şartlardan sayılıp sayılmadığını merak etti. Tanrım, bu insanlara paralarının yaldızları ve ayrıcalıkları altında aslında ne berbat

halde olduklarını kanıtlamak için bursa kendi başvurusı geldi. Okula en ufak bir ilgi göstermeyen Eris de bu bursu komik bulurdu. Okul balosu dürtüsü onun tarzına daha çok uyardı. Eris'in eğlenceden daha çok sevdiği bir şey yoktu; belki cıvıl cıvıl elbiselerle onlara uyan ayakkabılar dışında.

Mariel öne eğilip holo'ya dokunacakmış gibi elini uzattı. Ölüm ilanının son birkaç saniyesi Eris'in arkadaşları, o sarışın Avery ile Mariel'in adlarını hatırlayamadığı birkaç kızla güldüğü kamera görüntüleri idi. Videonun bu kısmını seviyordu, çünkü Eris mutlu görünüyordu ama Mariel'in ağrına giden, bu görüntülerde ona yer olmamasıydı.

Son imgenin üzerinden yapım şirketinin logosu hızla aşağıya kaydıktan sonra holo karardı.

İşte Eris'in hayatının lanet olası *Uluslararası Times* onay mührüyle damgalanmış resmi öyküsü buydu ve Mariel hiçbir yerde görülüyordu. Sanki Eris onunla hiç tanışmamış gibi anlatıdan sessizce silinmişti. Bu düşünceyle yanağından aşağıya sessiz bir gözyaşı kaydı.

Mariel hayatında sevdiği tek kızı kaybetme düşünce siyle dehşete düşüyordu. Şimdiden Eris'in dudaklarının gülümserken tam olarak nasıl yukarı kıvrıldığını ya da aklına yeni bir fikir geldiğinde parmaklarını nasıl şevkle şaklattığını gözlerinin önüne getirememekten gecenin ortasında panikle uyanır olmuştu. Mariel'in bu videoyu sürekli izlemesinin nedeni buydu. Eris ile olan son bağının da sonsuza dek kaybolup gitmesine izin veremiyordu.

Tekrar yastıklarına gömülüp ezberden bir dua okumaya başladı.

Normalde dua okumak Mariel'i sakinleştirirdi, zihni-

nin yıpranmış köşelerini yatıştıırırdı. Ama bugün darma-
dağın olmuş gibi hissediyordu. Düşünceleri, ekspres yol-
dan hızla giden hava taksiler gibi hızla o yoldan öbürüne
kayıyor, birini bile sabitleyemiyordu.

Belki de dua yerine İncil'i okumalıydı. Tabletine uza-
nıp rastgele bir dize açan mavi çarka tıklayarak metni
açtı, çarkın onu getirdiği yeri görünce şaşkınlıkla gözle-
rini kırıştırdı. Yasa Kitabı.

*Acımayacaksınız: Göze göz, dişe diş, yanığa yanık, ya-
raya yara... çünkü Rab böyle öç alır...*

Mariel elleriyle tabletin kenarlarını sıkı sıkı tutarak
öne doğru eğildi.

Eris'in ölümü sarhoş kazası değildi. Bunu ilkel, içgü-
düsöl bir kesinlikle biliyordu. Eris o gece içki içmemişti
bile –Mariel'e söylediği gibi, “bir arkadaşına yardım et-
mek için” bir şey yapması gerektiğini söylemişti– sonra
açıklanamayan bir nedenle Avery Fuller'ın dairesinin çatı-
sına çıkmıştı.

Sonra Mariel onu bir daha hiç görmedi.

O soğuk, cansız havada böylesine imkânsız bir yüksek-
likte gerçekten ne olmuştu? Mariel sözde görgü tanıkları
olduğunu biliyordu; Eris'in sarhoş olup kenardan kayarak
ölümüne düştüğünün söylendiği o resmi hikâyeyi destek-
liyorlardı. Ama kimdi o görgü tanıkları? Biri Avery'di el-
bette ama kaç kişi daha vardı?

Göze göz, dişe diş. Bu cümle zil gibi zihninde çınlama-
ya devam ediyordu.

Düşüşe düşüş, diye ekledi içinden bir ses.

LEDA

“Bugün hangi oda düzenlemesini tercih edersin, Leda?”

Leda Cole gözlerini devirmemesi gerektiğini biliyordu. Dr. Venderstein ne kadar teklif etse de uzanmayı reddettiği o boz kahverengi psikoloji kanepesine mum gibi oturmakla yetindi. Doktor yatmanın onu açılmaya özendirceğini düşünüyorsa yanılıyordu.

“Böyle iyi.” Leda önünde açılıp renk değiştiren duvarlar için ona düzinelerce dekor seçeneği sunan –İngiliz usulü gül bahçesi, sıcak Sahara çölü, samimi bir kütüphane– holografik pencereyi kapatmak üzere bir bilek hareketi yaparak odayı bej duvarları, kusmuk renkli halısıyla o yavan esas düzeninde bıraktı. Bunun olasılıkla sürekli kaldığı bir sınav olduğunu biliyordu ama doktoru bu bunaltıcı mekânda kendisiyle bir saat geçirmeye zorlamaktan hastalıklı bir zevk alıyordu. Kendi bu randevu boyunca acı çekecekse o da çekmeliydi.

Her zaman olduğu gibi Doktor Leda’nın kararıyla ilgili

yorum yapmadı. Onun yerine “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyorsun? diye düşündü Leda öfkeyle. Başlangıç olarak en yakın arkadaşı ile hayatı boyunca önemsedığı tek çocuk –bekâretini kaybettiğı çocuk– tarafından ihanete uğramıştı. Evlatlık kardeş ol-salar da şimdi *birliktelerdi*. Tüm bunların üstüne babası annesini sınıf arkadaşlarından biriyle aldatmıştı, gerçi Leda Eris’e arkadaşı diyemiyordu. Ha, sonra Leda onu kazara Kule’nin çatısından ittiğı için Eris ölmüştü.

“İyiyim,” dedi çabucak.

Bu seanstan kolayca çıkıp gitmek istiyorsa “iyi” olduğunu söylemekten daha kapsayıcı bir şeyler sunması gerektiğini biliyordu. Leda rehabilitasyona gitmişti; senaryoyu biliyordu. Derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Demek istediğim, şartlar düşünülürse gitgide daha iyi oluyorum. Kolay olmuyor ama arkadaşlarımin desteğine minnettarım.” Bunları arkadaşlarını gerçekten önemsedığı için söylemiyordu. Hiçbirine güvenemeyeceğini zor yollardan öğrenmişti.

“Olanlar hakkında Avery’le konuştunuz mu? Eris düştüğünde Avery’nin yukarıda seninle olduğunu biliyor...”

“Evet, Avery’le olanlar hakkında konuşuyoruz,” diye Leda hemen doktorun sözünü kesti. *Ne konuşmak ama.* Avery Fuller, sözde en yakın arkadaşı, hepsinden kötü olduğunu kanıtlamıştı. Ama Leda Eris’e olanlar hakkında konuşulanları duymaktan hoşlanmıyordu.

“Peki, konuşmanın yardımı oluyor mu?”

“Evet, oluyor.” Leda Dr. Vanderstein’in başka bir soru sorması için bekledi ama doktor kaşlarını çatmış, belli bir

yere odaklanarak yalnızca kendinin görebildiği bir projeksiyonu inceliyordu. Leda aniden midesinin bulandığını hissetti. Ya doktor üzerinde bir yalan makinesi kullanıyorduydu? Onları görememesi odanın sayısız yaşamsal organ tarayıcılarla donatılmadığı anlamına gelmiyordu. Şu anda bile, olasılıkla tavan yapmış olan nabzını ya da tansiyonunu izliyor olabilirdi.

Doktor bitkinlikle iç geçirdi. “Leda, seninle arkadaşının ölmesinden bu yana görüşüyoruz ve henüz bir yere varamadık. Daha iyi hissetmen için daha ne olması gerekiyor?”

“*Daha iyi hissediyorum!*” diye itiraz etti Leda. “Sizin sayenizde.” Vanderstein’a hafifçe gülümsedi ama doktorun bunlara karnı toktu.

“İlaçlarını almadığını görüyorum,” dedi doktor konuşmanın yönünü değiştirerek.

Leda dudağını ısırdı. Bu son ayda hiçbir ilacını almamıştı; ne bir xenperhiedren, ne de bir duygudurum dengeleyici. Tek bir uyku hapi bile almamıştı. Çatıda olanlardan sonra yapay herhangi bir şey söz konusu olduğunda kendine güvenmiyordu. Eris bir servet avcısı olabilirdi ya da yuva yıkıcı bir fahişe; yine de Leda bunların olmasını...

Hayır, diye hatırlattı kendi kendine; ellerini iki yanına yumruk yapmış sıkıyordu. *Ben onu öldürmedim. Olanlar kazaydı. Benim hatam değildi. Benim hatam değildi.* Bu cümleyi Silver Cove’da söyleyip durduğu yoga mantraları gibi sürekli tekrar ediyordu.

Yeterince tekrar ederse, belki gerçek olurdu.

“Kendi kendime iyileşmeye çalışıyorum. Geçmişimi, olup biteni düşününce.” Leda rehabilitasyon konusunu

açmaktan nefret ediyordu ama köşeye sıkışmış gibi hissetmeye başlamış, başka söyleyecek bir söz bulamamıştı.

Vanderstein saygı duyduğunu gösterir gibi bir kafa hareketi yaptı. “Anlıyorum. Ama üniversitenin ufukta görüldüğü zorlu bir yıl oldu senin için. Bu durumun... akademik yaşamını etkilemesini istemem.”

Bu, durumdan öte bir şey, diye düşündü Leda acı acı.

“Oda bilgisayarından aldığım bilgilere göre iyi uyuyamıyormuşsun. Endişelenmeye başlıyorum,” diye ekledi Dr. Vanderstein.

“Ne zamandır oda bilgisayarımı izliyorsunuz?” diye bağırdı Leda; bir anlığına o sakin, sıkıntısız tonunu unutturmuştu.

Doktor utanmış gibi görünme inceliğini gösterdi. “Yalnızca uyku kayıtların,” diye ekledi çabucak. “Annenle baban onay imzası vermişti, seni bu konuda bilgilendirdiklerini düşünüyordum...”

Leda kısaca başını salladı. Annesi babasıyla sonra uğraşmıştı. Henüz reşit olmaması devamlı özel yaşamına müdahale edebilecekleri anlamına gelmiyordu. “İnanın bana. İyiyim.”

Vanderstein yine sessiz kaldı. Leda bekledi. Doktor daha ne yapabiliirdi? Tuvaleti için yetki alıp, rehabilitasyonda yaptıkları gibi idrarını mı takibe alacaktı? Pekâlâ, isterse buyursundu; pek bir şey bulamazdı.

Doktor duvardaki dağıtıcıya hafifçe vurdu ve dışarı iki küçük hap çıktı. Neşeli pembe tonlarda haplardı, çocuk oyuncağı ya da Leda’nın en sevdiği vişneli dondurmaların rengindeydi. “Bunlar reçetesiz satılan uyku hapları; en düşük doz. Bu gece bir deneyip, uyuyup uyumadığına

bak istersen, ne dersin?” Doktor kaşlarını çatmıştı; muhtemelen Leda’nın gözlerinin etrafındaki mor halkaları, her zamankinden ince, keskin yüz hatlarını inceliyordu.

Haklıydı elbette. Leda pek iyi *uyuyamıyordu*. Uykuya dalmaktan ödü kopuyor, olabildiğince uyanık kalmaya çabalıyordu; çünkü onu bekleyen kâbusları biliyordu. Ne zaman içi geçecek olsa, neredeyse anında soğuk terlerle uyanıyor, –herkesten sakladığı– o gecenin anılarıyla işkence görüyordu.

“Elbette.” Hapları kapıp çantasına attı.

“Diğer seçeneklerimiz üzerine de düşünmeni çok isterim, ılık-tanıma tedavisi ya da belki yeniden travmaya daldırma terapisi.”

“Travmamın ne olduğunu düşünürsek, o travmayı bir daha yaşamanın yardımcı olacağından kuşkuluyum,” diye çıktı Leda. Acı verici anlarını sanal gerçeklikte yeniden yaşamanın onları aşmada yardımcı olacağı teorisine hiçbir zaman rağbet etmemişti. Şu anda beynine bir takım makinaların sokulmasını da pek istemiyordu; ne olur ne olmaz, orada gömülü duran o anıyı okuyabilirlerdi.

“Rüya Örücüne ne dersin?” diye ısrar etti doktor. “Önceden tetikleyici olarak o geceye ait birkaç anı yükleyip bilinçaltının nasıl yanıt vereceğine bakarız. Biliyorsun, rüyalar acısıyla tatlısıyla başına gelen her şeyden anlam çıkaran beyninin derinlikleriyle ilgilidir...”

Rüyalara beynin “güvenli alanlar”ı diyerek doktor başka şeyler söylemeye başlamıştı ama Leda artık onu dinlemiyordu. Kafasında dokuzuncu sınıftan Eris’le ilgili bir anı çıkıvermişti; rüya örücünün ebeveyn denetimlerini kırarak “yetişkin içerikli” rüya takımlarına tam olarak

giriş yapmakla övünüyordu. “Ünlü ayarları bile var,” diye sesleniyordu Eris kendinden geçmiş dinleyicilerine bilgiç bilgiç sırtarak. Leda daha cinselliği *hayal* bile edemezken Eris’in holo-yıldızlarıyla ilgili şehvetli rüyalara daldığını duyunca nasıl da noksan hissettiğini hatırladı.

Birdenbire ayağa kalktı. “Bu seansı erken bitirmemiz gerekecek. Şimdi yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Bir dahaki sefere görüşürüz.”

Lyons Kliniği’nin buzlu fleksiglas kapısından çabucak dışarı çıkıp 833. katın doğu yakasına tünediği sırada kulakantenleri yüksek sesli cırtlak bir tonda çalmaya başladı. Annesiydi. Gelen çağrıyı reddetmek için başını salladı. İlara seansın nasıl geçtiğini, akşam yemeği için eve doğru yola koyulup koyulmadığını öğrenmek istiyor olmalıydı. Ama Leda bu türden zorlama, neşeli bir normalliğe hazır değildi. Kendi kendine biraz zaman geçirmeye, kafasının içinde çılgınca bir kargaşayla birbirini kovalayan düşünceleri ile pişmanlıklarını dindirmeye ihtiyaç duyuyordu.

O bölgedeki C asansörüne binip yukarıKuleden birkaç durak aşağı indi. Kısa süre sonra, her bir taşı eski bir İngiliz üniversitesinden getirtilen, kocaman blok taşlarla Berkeley Okulu yazan kocaman kemerli bir yolun önünde duruyordu.

Leda o kemerli yoldan yürümeye başlayınca rahatlatarak derin bir nefes aldı, kontaklenleri otomatik olarak kapanmıştı. Eris’in ölümünden önce lisesindeki teknoloji ağına böylesine minnettar hissedebileceğini hiç düşünemezdi.

Ayak sesleri sessiz koridorlarda yankılanıyordu. Burası gece biraz ürkütücü oluyordu; her şey bulanık mavimsi gri

gölgelere bürünmüştü. Daha hızlı ilerledi, nilüfer havuzunu, atletizm kompleksini geçerek kampüsün kenarındaki mavi kapıya kadar geldi. Normalde burası ders saatlerinden sonra kilitli olurdu ama Leda okul meclisindeki durumundan ötürü okulun her yerine serbestçe girip çıkabiliyordu. Öne doğru adım atarak güvenlik sistemine retinasını kaydettirdi ve kapı itaat ederek içeri doğru açıldı.

Geçen baharda seçtiği astronomi dersinden bu yana gözlemevine hiç gelmemişti. Yine de tam hatırladığı gibiydi: teleskopların dizili olduğu, yüksek çözünürlüklü ekranları ve Leda'nın hiçbir zaman kullanmayı öğrenemediği dağınık veri işlemcileriyle kocaman daire şeklinde bir oda. Yukarıda jeodezik bir kubbe yükseliyordu. Zeminin merkezinde de *pièce de résistance** duruyordu: Parıldayan gecedan bir parça.

Gözlemevi, altındaki katı geçecek şekilde dışarı uzanan Kule'deki birkaç yerden biriydi. Leda okulun burası için nasıl imar izni alabildiğini hiçbir zaman anlamamıştı ama şimdi alabilmiş olmalarına memnundu, çünkü bu sayede Oval Göz'ü, zeminde üç metre uzunluğunda, iki metre genişliğinde üç kat güçlendirilmiş fleksiğlastan içbükey, oval bu açıklığı yapabilmişlerdi. Burada, Kule'nin tepesine bu kadar yakinken, gerçekten ne kadar yüksekte olduklarına dair kısa bir bakıştı burası.

Leda Oval Göz'e iyice yanaştı. Burası karanlıktı, gölgelerden başka bir şey yoktu; bir de ellinci kattaki halk bahçeleri olduğunu düşündüğü irili ufaklı tek tük birkaç ışık. *Ne olursa olsun*, diye düşündü vahşice ve fleksiğlastan üstüne çıktı.

* *Fr.* Başyapıt anlamında. (ç.n.)

Bu kesinlikle sınırları aşan türden bir davranıştı ama Leda yapının kendini taşıyacağını biliyordu. Aşağıya baktı. Babetlerinin arasında bomboş havadan başka bir şey yoktu; kendi ile uzağa, aşağıya uzanan katmanlı karanlık arasında o olanaksız, sonsuz boşluk duruyordu. *Onu ittiğimde Eris'in gördüğü de buydu*, diye düşündü Leda ve kendinden nefret etti.

Kendini, üç kilometrelik bir düşüşten birkaç kat karbon karışımından başka bir şeyin korumamasına aldırmadan yere bıraktı. Dizlerini göğsüne çekip alnını yere doğru indirerek gözlerini kapadı.

Bir hüzme, odayı boydan boya dilimlere ayırdı. Leda'nın başı panikle aniden yukarı kalktı. Gözlemevine diğer öğrenci meclisi üyeleri ile astronomi profesörlerinden başka kimse giremezdi. Derdini anlatmak için ne diyebilirdi?

“Leda?”

Kim olduğunu anlayınca yüreği ezildi. “Burada ne yapıyorsun Avery?”

“Seninle aynı şeyi, sanırım.”

Leda savunmasız yakalanmış gibi hissetti –o gecedен bu yana Avery’le yalnız kalmamıştı– Leda’nın Avery’le Atlas’la olması konusunda yüzleştiği, Avery’nin onu çatıya çıkardığı ve her şeyin çılgınca kontrolden çıktığı o gece. Ümitsizce, bir şey söylemek istiyordu ama zihni tuhaf biçimde donup kalmış gibiydi. Avery’le birlikte oluşturup birlikte gömdükleri onca sırdan sonra *ne söyleyebilirdi?*

Bir dakika sonra Leda kendine yaklaşan ayak seslerini duyunca şaşkına döndü, Avery ona doğru gelip Oval’in karşı kenarına oturmuştu.

Leda “İçeri nasıl girdin?” diye sormadan edemedi. Avery’nin hâlâ Watt’la konuşup konuşmadığını merak ediyordu. Avery’nin sırrını ortaya çıkarmada Leda’ya yardım eden, alt katlarda yaşayan şu bilgisayar korsanı da Watt’tı zaten. O geceden bu yana Leda onunla da konuşmamıştı. Ama herkesten sakladığı o kuantum bilgisayarıyla her yere kolayca sızabilirdi.

Avery omuz silkti. “Okul müdürüne buraya giriş izni alabilir miyim, diye sordum. Burada olmak bana iyi geliyor.”

Tabii ya, diye düşündü Leda acı acı, tahmin etmeliydi, bu kadar kolaydı. Mükemmel Avery Fuller için sınır diye bir şey yoktu.

“Onu ben de özlüyorum, biliyorsun,” dedi Avery alçak sesle.

Leda Avery’nin gözlerinde gördüğü şeyden kendini korumak için aşağıya, gecenin o sessiz enginliğine doğru baktı.

“O gece ne oldu, Leda?” diye fısıldadı Avery. “Ne almıştın?”

Leda o gece ağzına attığı çeşitli hapları düşünürken, o sıcak, kızgın pişmanlık girdabında iyice derinlere battı. “Zorlu bir gündü. O gün gerçek yüzünü gördüğüm çok insan oldu; güvendiğim insanlar. Beni *kullanan* insanlar,” dedi son olarak ve Avery’nin acıyla yüzünü buruşturduğunu görmekten sapıkça bir zevk aldı.

Leda, babası olacak o pisliğin Eris’le ilişkisini nasıl yakaladığını; Atlas’ın onunla Avery’i unutmak gibi rezil bir amaç için birlikte olduğunu öğrendiğinde ne kadar kötü hissettiğini, hepsini Avery’e anlatmayı her şeyden çok is-

terdi. Bir de o belirli hakikat taneciğini ortaya çıkarmak için Watt'a nasıl ilaç vermek zorunda kaldığı vardı.

Ama hakikatle ilgili bir şey vardı ki, onu bir kere öğrendikten sonra unutmak olanaksızdı. Ne kadar çok hap alırsa alsın, istenmeyen bir misafir gibi zihninin köşelerine gizlenerek orada durmaya devam ediyordu. Dünyada onun yok olup gitmesini sağlamaya yetecek kadar çok hap yoktu. Böylece Leda Avery'le yüzleşmişti, ne söylediğini tam olarak bilmeden, kafası karışmış, oksijen azlığından başı döner halde çatının tepesinde ona bağıırıp çağırılmıştı. Sonra merdivenden yukarı Eris çıkmış, Leda'ya üzgün olduğunu söylemişti, sanki kahrolası bir özür dilemeyle Leda'nın ailesine verdiği hasarı giderebilirmiş gibi. Leda ona durmasını söylediği halde Eris neden ona doğru yürümeye devam etmişti ki? Eris'i geri itmeye çalıştı diye kabahat Leda'da değildi.

Yalnız, fazla kuvvetli itmişti.

Şimdi Leda'nın tüm istediği her şeyi an yakın arkadaşına itiraf etmek, tüm olanlar yüzünden çocuklar gibi ağlamak için kendini bırakmaktı.

Ama o inatçı, yapış yapış gururu sözcükleri boğazında düğümledi, gözlerini kısık, başını dik tuttu. "Anlatsam da anlamazsın," dedi bıkkınlıkla. Hem ne anlamı vardı? Eris gitmişti zaten.

"O zaman anlamama yardımcı ol. Böyle olmamız, birbirimizi böyle tehdit etmemiz gerekmiyor Leda. Neden herkese kaza olduğunu söylemiyorsun? Ona kötülük etmek istemediğini biliyorum."

Bunlar kendi kendine birçok kez tekrar ettiği sözlerdi, yine de Avery tarafından söylendiklerini duymak

Leda'nın içinde, onu avucuna alan buz gibi bir paniğin uyanmasına neden oldu.

Avery *anlamıyordu* işte, çünkü onun için her şey her zaman çok kolay olmuştu. Ama Leda hakikati söylemeye kalkarsa başına neler geleceğini biliyordu. Olasılıkla bir soruşturma, ardından da mahkeme olacak, gerçeğin üstünü örtmeye çalışması yüzünden de her şey daha kötü olacaktı, Eris'in Leda'nın babasıyla yattığı gerçeği de kaçınılmaz olarak su yüzüne çıkacaktı. Tüm bunlar Leda'nın ailesine, *annesine* cehennem azabı çektirecekti; Leda aptal değildi. Bunların Eris'i ölüme itecek kadar ikna edici suç unsurları olduğunu biliyordu.

Hem Avery nasıl böyle bir şeye hakkı olduğunu düşünebilirdi; böyle içeri süzülerek girip, günahlarının affedilmesini bağışlayarak bir çeşit tanrıça olduğunu mu sanıyordu?

"Sakın birine söylemeye kalkma. Söylersen yemin ederim, çok üzülürsün." Bu tehdit sessizliğin ortasına çöküverdi. Leda'ya oda birkaç derece birden soğumuş gibi gelmişti.

Birden gitmeye can atarak, ayağa kalkmaya çalıştı. Oval Göz'den haliya adımını attığında çantasından bir şeylerin düştüğünü hissetti. Düşenler o iki parlak pembe uyku hapıydı.

"Bazı şeylerin değişmediğini gördüğüme memnun oldum." Avery'nin sesi fazlasıyla pürüzsüzdü.

Leda ona ne kadar yanıldığını söyleme zahmetine katlanmadı. Avery dünyayı her zaman kendi istediği gibi görürdü.

Kapıda geriye bakmak üzere durdu. Avery dizlerinin

üzerinde Oval Göz'ün ortasına gelmiş, elleriyle fleksiğ-lasın yüzeyine bastırıyordu; bakışları çok aşağılarda bir şeye odaklanmış gibiydi. Bu hareketinde ürkütücü, yersiz bir şeyler vardı; sanki dua edermiş gibi diz çökmüş, Eris'i hayata geri getirmeye uğraşıyormuş gibiydi.

Leda'nın Avery'nin ağladığını anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Ağladığında her nasılsa daha da güzelleşen dünyadaki tek kız Avery olmalıydı; gözleri daha canlı bir maviye döner, yanaklarındaki gözyaşları yüzünün insanı sersemleten mükemmelliğini abartırdı. Leda Avery'e kızgınlığının nedenlerini işte böyle hatırladı.

Arkasını döndü ve eski en yakın arkadaşını minik bir gökyüzü parçasının üzerinde tek başına ağlar halde bırakıp gitti.

CALLIOPE

Kız, yere kadar duvarları kaplayan akıllı aynalardaki yansımasını inceleyip dudaklarını zarif kırmızı bir onay gülümsemesiyle yukarı kaldırdı. Üzerinde denizci mavisi, modası en az üç yıl geçmiş kısa bir tulum vardı ama bile-rek bunu giymişti; oteldeki diğer kadınların onun o uzun bronz bacaklarına kıskanarak bakmalarına bayılıyordu. Kız küpelerinin parlak altınının onun o karamel röflele-rini ortaya çıkardığını bilerek saçlarını geriye atıp sahte kirpiklerini kırıştırdı, bunlar dikilen türden değil, gerçek organik kirpiklerdi; İsviçre’de uzun, acılı bir genetik ona-rım yöntemiyle kendi göz kapaklarından büyütölmüşlerdi.

Bu kirpikler ona dağınık, çabasız, göz kamaştırıcı bir çekicilik veriyordu. *Tam da Calliope Brown’a göre*, diye düşündü kız keyifle ürpererek.

“Ben bu seferkinde Elise’im. Ya sen?” diye sordu annesi, zihnini okumuşçasına. Koyu kumral saçları ve yapay pür-rüzsüzlükte kaymak gibi bir cildi vardı; bu sayede yaşının kestirilmesi olanaksızdı. Bu çifti görenler onun anne mi,

yoksa daha tecrübeli abla mı olduğundan asla emin olamıyorlardı.

“Calliope, diye düşünmüştüm.” Kız bu ismin içine eski, rahat bir kazağına girer gibi girivermişti. Calliope Brown onun her zaman en sevdiği isimlerden biri olmuştu. Üstelik her nasılsa New York’a da çok uyuyordu.

Annesi onaylayarak başını salladı. “Hatırlaması olanaksız olsa da bu ismi çok seviyorum. Sanki... kıvılcım saçıyormuş gibi.”

“Bana Callie diyebilirsin,” diye önerdi Calliope, annesi kayıtsızca başını salladı; ikisi de Calliope’ye sevecen sözcüklerle sesleneceğini biliyordu. Bir keresinde yanlış bir isim söylediği için her şey berbat olmuştu. O zamandan bu yana aynı hatayı yapmaktan delicesine korkuyordu.

Calliope pahalı otelde etrafına şöyle bir bakarak, kenarları gökyüzünün tonlarıyla uyumlu, altın ve mavi tonlarında aydınlatılmış pelüş koltukları, kontaklenslerine sözlü komutlar yağdıran iş insanları yığınının, güvenlik kamerasıyla izlendiklerini gösteren o parlak muhbiri kaydetti. Kameraya göz kırpmaya arzusunu bastırdı.

Ansızın ayakkabısının burnu bir şeye takıldı ve Calliope hızla yere çakıldı. Elleriyle kendini zorlukla durdurarak bir kalçasının üzerine düşmüştü, avuçlarının derisi darbenin etkisiyle biraz sızlamıştı.

“Aman Tanrım!” Elise dizlerinin üzerinde kızının yanına çömeldi.

Calliope bir inilti kopardı; canının gerçekten nasıl acıdığına bakılırsa, bu onun için pek zor olmamıştı. Başlı öfkeyle zonkluyordu. Stiletto’larının topuklarının ne durumda olduğunu merak etti.

Annesi onu biraz sarsınca daha da kuvvetli inledi. Gözünde yaşlar birikmişti.

“İyi mi?” Bu bir oğlan sesiydi. Calliope yarı kapalı gözlerle ona dikkatle bakabilmek için başını yeterince döndürmeye cesaret etti. Tertemiz traşlı yüzü ve göğsündeki parlak mavi isim-holosuna bakılırsa resepsiyon görevlisi olduğu anlaşılıyordu. Calliope önemli kimselerin isimlerini öyle ulu orta yazmadıklarını bilecek kadar çok sayıda beş yıldızlı otelde bulunmuştu.

Acısı geçmeye başlamıştı bile, yine de sırf bacaklarını göstermek için bir dizini göğsüne çekip daha yüksek sesle inlemekten kendini alamadı. Çocuğun yüzünü yalayıp geçen o cazibeyle karışık şaşkınlık –neredeyse panik– ifadesini görünce memnun oldu.

“Tabii ki iyi değil! Müdürünüz nerede?” diye cevabı yapıştırdı Elise. Calliope sessizdi. Temelleri atarken yaptıkları bu konuşmaları annesine bırakmayı tercih ederdi; hem zaten o yaralıydı.

“A-affedersiniz. Hemen çağırıyorum...” diye kekeledi çocuk. Calliope fazladan biraz daha sızlandı; oysa gerekli değildi. Lobideki herkesin dikkatinin üzerlerinde toplandığını hissedebiliyordu; insanlar toplaşmaya başlamıştı. O tedirginlik hali, resepsiyon görevlisinin üzerine kötü bir parfüm gibi yapışmıştı.

“Adım Oscar, müdür benim. Burada neler oldu, öğrenebilir miyim?” Sade koyu renk bir takım elbise içinde kilolu bir adam aceleyle yaklaştı. Calliope adamın pahalı görünen ayakkabılarını fark edince keyiflendi.

“Olan şey şu: Kızım *sizin* lobinizde düştü. Buraya döken şu içki yüzünden!” Elise yerdeki birikintiyi işaret

etti; görüntü küçük bir misket limonu dilimiyle tamamlanıyordu. “Siz burada yerleri temizlemesi için kimseyi işe almıyor musunuz?”

“Lütfen affedin; ama burada daha önce hiç böyle bir şey yaşanmadı, Bayan?..”

“Brown,” diye burun kıvırdı Elise.” Kızım! burada bir hafta kalmayı planlıyorduk ama hâlâ bunu istediğimizden pek emin değilim.” Biraz daha aşağı eğildi. “Hareket edebiliyor musun, tatlım?”

Sıra Calliope’deydi. “Çok canım acıyor.” Başını sallayarak iç çekti. Yanaklarından aşağı tek bir gözyaşı süzüldü; mükemmel olan makyajını bozmuştu. Kalabalığın ilgiyle mırıldandığını duyuyordu.

“İzin verin, her şeyle biz ilgilenelim,” diyerek özür dile-di Oscar, yüzü kaygıyla kızarmıştı. “Lütfen. Odanız hediye-miz olacak, elbette.”

On beş dakika sonra Calliope ile annesi bir köşe süitine kesin olarak yerleştirilmişlerdi. Calliope yatakta kalmıştı –ayak bileği yastıklardan oluşan küçük bir üçgene yaslanmıştı– otel görevlisi valizlerini indirirken kıpırdama-dan durmuştu. Görevlinin ardından kapının kapandığını duymasına karşın gözlerini kapalı tutmuştu; annesinin adımlarının yatak odasına yöneldiğini duyana dek bekledi. “Tamamdır, tatlım,” diye seslendi Elise.

Calliope yastık kulesinin yere yuvarlanmasına izin vererek akıcı hareketlerle ayağa kalktı. “Bunu yaptığa inanamıyorum anne. Beni nasıl uyarmadan yere düşürürsün?”

“Üzgünüm ama düşme numaralarında ne kadar berbat olduğunu sen de biliyorsun. Korunma içgüdülerin biraz fazla kuvvetli,” diye seslendi Elise soyunma oda-

sından; renklerle kodlanmış taşıma çantalarındaki giysilerini büyüklük sırasına göre dizmeye başlamıştı bile. “Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?”

“Cheesecake iyi bir başlangıç olabilir.” Calliope kapıda asılı duran kabarık bornozu annesine uzatmak için uzandı; mavi bir *N* ile süslüydü, öndeki cebinde de minik bir bulut imgesi vardı. Bornozun içine girip kuşağının ipliklerinin hemen örölüp kendiliğinden kapanmasına izin verdi.

“Cheesecake *ve* şaraba ne dersin?” Elise oda servisi menüsünün holografik resimlerinin önünde belirmesi için eliyle hızlı birkaç hareket yaptı; somon, cheesecake ve bir şişe Sancerre ısmarlamak için parmağını çeşitli ekranlara doğrulttu. Şarap birkaç saniye içinde otelin sıcaklığı ölçülen boru sistemince ileri doğru sürüldü. “Seni seviyorum, şekerim. Yüzünün üstüne düşürdüğüm için senden tekrar özür dilerim.”

“Biliyorum. İş yapmanın bedeli bu,” diye omuz silkerek kabullendi Calliope.

Annesi iki bardağı doldurup kendininkini Calliope’ninkiyle tokuşturdu. “Bu seferimize.”

“Bu seferimize,” diye tekrarladı Calliope gülümseyerek; bu sözcükler omurgasından yukarıya tanıdık bir ürperti çıkmasına neden oldu. Yeni bir yere geldiklerinde annesiyle hep aynı cümleyi söylerlerdi. Calliope’nin yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Binanın köşesini çevreleyen kavisli fleksiglastan pencerelerin olduğu oturma odasına geçti; Brooklyn ile East River’ın o karanlık kurdelesinden oluşan etkileyici bir manzarası vardı. Tekne olması gereken birkaç gölge daha

yüzeyinde dans etmeye devam ediyordu. Akşam şehrin üzerine yerleşmiş, onun tüm kenarlarını yumuşatıyordu. Sağa sola dağılmış ışıktan lekeler unutulmuş yıldızlar gibi göz kırpmıyorlardı.

“Demek New York bu,” diye yüksek sesle düşüncelere daldı Calliope. Annesiyle dünyada onca yıl dolanıp durup, böyle birçok lüks otelin benzer pencerelerinden o kadar çok şehri yukarıdan seyrettikten sonra –Tokyo’nun neon örgüleri; Rio’nun o neşeli, canlı dağınıklığı; Mumbai’nin ay ışığında kemik gibi parlayan kubbeli gökdelenleri– nihayet New York’a gelmişti.

New York, bu heybetli süper kulelerin ilkiydi; orijinal gök şehir burasıydı. Calliope şimdiden şehre karşı bir şefkat patlaması hissediyordu.

“Muhteşem bir manzara,” dedi Elise; Calliope’ye katılmak için yanına geldi. “Neredeyse Londra Köprüsü’nden görülen manzarayı hatırlatıyor.”

Calliope son retina naklinden sonra hâlâ biraz kaşınan gözlerini ovuşturmayı bırakıp keskin bakışlarla annesini süzdü. Daha önce de eski hayatlarından pek söz etmezlerdi. Elise konuyu sürdürmeyi bıraktı. Şarabından bir yudum alıp gözlerini ufukta bir yere dikti.

Calliope, Elise’in ne kadar güzel olduğunu düşündü. Ama artık güzelliğinde yapış yapış, plastiğimsi bir şeyler vardı: Her yeni şehre taşınışlarında tanınmamak için görünüşünü değiştirdiği onca operasyonun sonucuydu bu. *Bunu bizim için yapıyorum*, derdi her zaman Calliope’ye, *ve senin için. Sen yapmak zorunda kalmayasın diye; en azından şimdilik.* Çevirdikleri dümenlerde Calliope’yi yardımcı rollerde oynatmanın ötesine geçmemiştir.

Londra'yı yedi yıl önce terk ettiklerinden beri Calliope ile annesi sürekli oradan oraya taşınmışlardı. Hiçbir yerde yakalanacak kadar uzun kalmamışlardı. Her şehirde aynı yolu izlerlerdi: En pahalı semtin en pahalı oteline girmenin bir yolunu bulur, ardından birkaç gün şehri keşfe çıkarlardı. Sonra Elise hedefini belirlerdi, kendi için gereğinden fazla paraya sahip, Elise'in anlatmaya karar verdiği her şeye kanacak kadar aptal biri. Hedefleri başına gelenleri kavrayana dek her zaman şehri çoktan terk etmiş olurlardı.

Calliope bazı kimselerin bu çifte dolandırıcı, düzenbaz ya da üçkâğıtçı diyeceğini biliyordu. O kendileri için, eşit şartlar oluşturma'nın yolunu bulmuş çok akıllı, çok çekici kadınlar demeyi tercih ederdi. Sonuçta, Calliope'nin annesinin de her zaman söylediği gibi, zenginler her zaman bedava şeyler alırlardı. Kendileri neden almayacaktı?

"Unutmadan, bu sana. Calliope Ellerson Brown adıyla yeni yükledim. İstedğin buydu, değil mi?" Annesi ona pırıl pırıl yeni bir bilek bilgisayarı uzattı.

Sevgili hırsız, Gemma Newberry burada yatıyor, diye düşündü Calliope keyifle; son sahte ismini de böyle sessiz bir süsle gömmüştü. Güzel olduğu kadar arsızdı da.

Calliope'nin, her bir kimliğini bir kenara bırakışında, mezar taşı yazısı yazmak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı. Ama bunları annesiyle paylaşmazdı. Elise'in bunları o kadar eğlenceli bulmayacağına dair bir hissi vardı.

Calliope yeni bilek bilgisayara hafifçe vurarak iletişim listesini açtı –her zamanki gibi boştu– ve şaşırarak kayıtlı bulunduğu bir okul olmadığını gördü. "Bu kez beni liseye yollamayacak mısın?"

Elise omuz silkti. “On sekiz yaşındasın. Okula gitmeye devam etmek istiyor musun?”

Calliope tereddüt etti. Çevirdikleri dolapların gerek-tirdiği rollerde o kadar çok kez okula gitmişti ki... Uzun süredir kayıp bir mirasçı ya da komplo kurbanı ya da Elise’in bir kurbana çekici geleceğini düşündüğü zaman-larda sadece Elise’in kızı olarak. Küçük bir İngiliz yatılı okuluna, bir Fransız manastırına ya da Singapur’da eski bir devlet okuluna gitmişti. Hepsinde de canı büsbütün sıkılmış halde gözlerini devirip durmuştu.

Calliope de kendi çevirdiği dolaplara böyle başlamıştı. Hiçbir zaman Elise’in çevirdiği asıl gelirlerini sağlayan dolaplar gibi büyük olmamışlardı ama Calliope fırsat gör-dükçe kenarda kendiliğinden bir şeyler yapmaktan hoşla-nıyordu. Bunlar gerektiğinde annesine yardım etmesini engelleyecek kadar yeteneğini aşmadığı sürece Elise için de sakıncası yoktu. “Biraz egzersiz yapman senin için de iyi,” derdi Elise her zaman ve Calliope’ye kendi kazandık-larını kendine saklamasına izin verirdi, bu sayede gardı-robuna oldukça güzel parçalar eklemişti.

Genelde Calliope zengin bir yeniyetmenin ilgisini çek-meye çalışır, sonra onu kendine kolye ya da yeni bir çanta ya da Robie Lim’in en son çıkan süet botlarından alması için kandırırdı. Birkaç ender durumda hediyeden daha fazlasını almayı başarmıştı, başı gerçekten derde girmiş gibi yaparak ya da insanların sırlarını keşfedip onlara şantaj yaparak nakit ödemeler koparmıştı. Calliope yıl-lar içinde zengin kimselerin saklı tutmayı tercih ettikleri birçok şey yaptıklarını öğrenmişti.

Yine liseye giderek aynı şeyi yapmayı kısa bir süre dü-

şündü ama bu fikirden çabuk vazgeçti. Bu kez daha büyük bir şey yapacaktı.

Hedefini oltaya takmanın öyle çok yolu vardı ki –“tesadüfen” rastlaşarak, yan yan bakarak, incelikli gülümseyerek, flört ederek, karşı karşıya gelerek, kazara– Calliope hepsinde uzmandı.

Travis hariç. Tam tersi olması gerekirken, Calliope’yi terk eden tek hedef o olmuştu. Calliope neden olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı; bu durum biraz da olsa hâlâ kafasını kurcalıyordu.

Ama o tek bir kişiydi, buradaysa milyonlarcası vardı. Calliope asansörlere girip çıkarak akan, eve, işe ya da okula koşan daha önce gördüğü o kalabalıkları düşündü. Hepsinin kafası kendi küçük endişeleriyle meşgul, o olanaksız hayallerine tutunmuşlardı.

Hiçbirinin Calliope’nin varlığından haberi yoktu. Bilselerdi de ilgilenmezlerdi. Ama oyunu eğlenceli kılan da buydu: Calliope içlerinden birinin ilgisini çekecekti; hem de çok. Capcanlı, muhteşem, pervasız bir öngörüyle içi sıkışır gibi oldu.

Bir sonraki hedefini bulmak için sabırsızlanıyordu.

AVERY

Avery Fuller kollarıyla kendini daha sıkı sarmaladı. Rüzgâr saçlarını savurarak canını acıtıyor, çekiştirip başa çıkılmaz sarışın bir yumak haline sokuyor, elbisesinin kıvrımlarını bayrak gibi etrafında kamçılıyordu. Birkaç yağmur damlası düşmeye başladı. Çıplak tenine değdikleri yerde hafif iğneler gibi batıyorlardı.

Ama Avery çatıyı terk etmeye daha hazır değildi. Burası onun gizli yeri; aşağıda, şehrin geri kalanındaki tüm o azgın ışıklar ile sesler dayanamayacağı kadar fazla olduğu buraya çekiliyordu.

Ufkun, yukarıdaki o dipsiz karanlığa uzanan dumanlı moruna doğru baktı. Burasının verdiği duyguya bayılıyordu; her şeyden uzak, yalnız, sırlarıyla güvende. *Güvenli değil*, dedi içinden azarlayan bir ses; bu sırada ayak sesi duydu. Avery korkuyla arkasına döndü, gelenin Atlas olduğunu görünce gülümsedi.

Ama tavan kapağı tekrar açıldı ve birden Leda belirdi; yüzünü öfke bürümüştü. Çok ince, tükenmiş ve tehlikeli

görünüyordu. Cildi bile zırh gibi görünüyordu.

“Ne istiyorsun, Leda?” diye sordu Avery temkinli bir şekilde. Aslında sormasına gerek yoktu; Leda’nın ne istediğini biliyordu. Atlas ile onu ayırmak istiyordu ve Atlas Avery’nin hayatta vazgeçmeyeceği tek şeydi. Sanki Atlas’ı korumak istermiş gibi, önüne doğru bir adım attı.

Leda Avery’nin jestini fark etti. “*Ne cüretle,*” diye Avery’e saldırıp itmek istermiş gibi ona doğru uzandı...

Avery’nin karnı sarkaç gibi gidip geldi, kolları umutsuzca bir şeye tutunmak için döndü ama her şey çok uzaktaydı; Atlas bile. Dünya bir renk, ses ve çığlık karmaşasına dönerek bulanıklaştı, zemin gitgide hızlanarak son sürat ona doğru yaklaştı...

Aniden kalkıp oturdu; alnı soğuk terle parlıyordu. Atlas’ın yatak odasındaki mobilyaların loş hacimlerini tanıması biraz zaman aldı.

“Aves?” diye mırıldandı Atlas. “İyi misin?”

Avery dizlerini göğsüne çekerek kalbinin çılginca çarpışını yavaşlatmaya çalıştı. “Kâbus gördüm,” dedi Atlas’a.

Atlas onu kendine çekip arkadan kollarıyla sıkıca sarmaladı; Avery kucaklayışının o sıcak halkasında güven-deydi. “Anlatmak ister misin?”

Avery anlatmak *istiyordu* ama anlatamazdı. Bu yüzden onu öperek susturmak için döndü.

Eris’in ölümünden bu yana her gece gizlice Atlas’ın odasına sokuluyordu. Ateşle oynadığının farkındaydı. Ama sevdiği çocukla olmak –onunla konuşmak, onu öpmek, varlığını içine çekmek– son zamanlarda onu kopup gitmekten alıkoyan tek şeydi.

Burada, Atlas’ın yanında bile, kendinden tam olarak

korunamıyordu. Onu sıkıp duran bu sırlar ağından nefret ediyordu, Atlas'la aralarına görünmez bir engel koyuyordu ama Atlas bunu fark etmiyordu bile.

Avery'nin kendini içinde bulduğu, Leda'yla oynadığı bu hassas denge oyunundan Atlas'ın haberi yoktu. *Sırra sır.* Leda Atlas'la ilişkilerini biliyordu ve bunu dünyaya duyurmamasının tek nedeni Avery'nin o gece onu Eris'i çatıdan aşağıya iterken görmesiydi. Bu yüzden Avery Leda'nın tehdidi altında Eris'in ölümüyle ilgili gerçeği saklıyordu.

Atlas'a her şeyi anlatamıyordu bir türlü. Bu bilgi onu incitmekten başka bir şeye yaramazdı; doğrusu, Avery Atlas'ın o gece gerçekten neler olduğunu öğrenmesini istemiyordu da. Avery'nin bu yaptığını bilseydi, ona bir daha aynı gözle; böylesine kör edici bir aşk ve bağlılıkla bakmayabilirdi.

Parmaklarını Atlas'ın ensesine dökülen buklelerine daha sıkı sardı; zamanı durdurmayı, bu anın içinde kaybolup sonsuza dek orada yaşamayı istiyordu.

Sonunda Atlas çekildiğinde, göremese de onun gülümsemiğini hissetti. "Artık korkulu rüya görmek yok. Ben yanımdayken olmaz. Ben onları senden uzak tutarım; söz veriyorum."

"Seni kaybettiğimi gördüm," diye ağzından kaçırdı Avery; sesine bir kaygı tonu düğümlüydü. Artık birlikteydiler ve her şeye rağmen, Atlas'ıyla kaybetmek Avery'nin en büyük korkusuydu.

"Avery." Atlas bir parmağıyla Avery'nin çenesini nazikçe yukarı kaldırdı; öyle ki Avery artık gözlerinin içine bakıyordu. "Seni seviyorum. Bir yere gitmiyorum."

“Biliyorum,” diye yanıtladı Avery. Atlas’ın sözlerinde samimi olduğunu biliyordu ama yollarında öyle çok engel, önlerinde yığılan öyle çok güç vardı ki, bazı zamanlar bunlar Avery’e aşılamaz gibi geliyordu.

Atlas’ın bedeninin yanındaki o yumuşak, sıcak boşluğa geri yattı ama düşünceleri hâlâ dağınıktı. Çok sıkı dolanmış, bir daha çözülemezmiş gibi hissediyordu.

“Hiç başka bir aile tarafından evlat edinilmiş olmayı diledin mi?” diye fısıldadı, sayısız kez düşündüğü bir şeyi seslendirmişti. Atlas, başka bir ailede kalsaydı, onun evlatlık kardeşi başka bir çocuk olsaydı, Atlas yasak olmayacaktı. Avery nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordu; onunla okulda ya da bir partide tanışıyorlardı; sonra Fuller’larla tanışması için onu eve getirirdi.

Her şey daha kolay olurdu.

“Elbette hayır,” dedi Atlas; tonundaki hararet Avery’i şaşırtmıştı. “Aves, eğer başka bir aile tarafından evlat edinilmiş olsaydım, seninle hiç tanışamayabilirdim.”

“Belki...” Avery’nin sesi giderek kesildi ama birlikte olmalarının kaçınılmaz olduğunu düşünmeden edemiyordu. Evren onların bir şekilde tanışması için birlik olup, kendilerinden gelen çekim kuvvetiyle onları birbirine çekti.

“Belki,” diye kabullendi Atlas. “Ama bu benim almak isteyeceğim türden bir risk değil. Benim için dünyadaki en önemli şey sensin. Annenle babanın beni eve getirdikleri gün –seninle ilk karşılaştığım gün– hayatımın en güzel ikinci günüydü.”

“Öyle mi? Peki en güzel günü hangisiydi?” diye gülümseyerek sordu Avery.

Avery Atlas'ın en güzel gününün birbirlerine aşklarını itiraf ettikleri gün olduğunu söylemesini bekliyordu. Ama Atlas onu şaşırttı. "Bugün," dedi sadece. "O da yarına kadar sürecek, sonra yarın en güzel günüm olacak. Çünkü seninle her gün bir öncekinden güzel oluyor."

Atlas Avery'i öpmek için eğildiği sırada kapının tıkıldığını duydular.

"Atlas?"

Korkunç bir an boyunca Avery'nin vücudundaki her bir hücre donmuştu. Başını yukarı kaldırıp Atlas'a baktığında kendi korkusunun yansımasını onun yakışıklı yüzünde gördü.

Atlas'ın kapısı kilitliydi ama Bay ve Bayan Fuller –evin her yerine olduğu gibi– kilidi kolaylıkla açabilirlerdi.

"Bir saniye baba," diye seslendi Atlas. Sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı.

Avery yataktan sendeleyerek çıktı; saten fildişi şortu ile sutyenini giyip nefes almadan sendeleyerek Atlas'ın dolabına girdi. Çıplak ayakları koşarken neredeyse bir ayakkabıya takılacaktı.

Pierson Fuller evlatlık oğlunun odasına daldığında Avery kapıyı ancak çekebilmişti. Bay Fuller'ın adımlarıyla yukarıdaki ışıklar yandı.

"Her şey yolunda mı?" Babasının sesinde şüphelendiğine dair bir şey mi duymuştu, yoksa Avery uyduruyor muydu?

"Neler oluyor baba?" Tipik bir Atlas tavrıydı; kendine sorulan soruyu soruyla cevaplardı. Ama konuyu saptırmak için iyi bir teknikti.

"Paris ofisindeki Jean-Pierre LaClos aradı," dedi

Avery'nin babası yavaşça. "Fransızlar nihayet o göz zevkini bozan antika şeyin yanına bir şey inşa etmemize izin verebilirlermiş gibi görünüyor." Babasının silueti dolabın kapısındaki çıtaların arasından görülebiliyordu. Avery sırtıyla yünden gri bir paltoya bastırırken son derece sessizdi; kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyordu. Kalbi öylesine çılgınca atıyordu ki, Avery babasının onu duyabileceğinden emindi.

Atlas'ın dolabı onunkinden çok daha küçüktü. Pierson kapıyı açacak olsa saklanabileceği bir yer yoktu. Avery'nin Atlas'ın odasında pijaması ve sutyeniyle neden orada olabileceğine dair olası bir açıklama yoktu; asıl neden hariç, elbette.

Orada yatak odasında pembe bluzu yerde parlak bir projektör gibi duruyordu.

"Tamam," diye yanıt verdi Atlas; Avery o dile getirilmemiş soruyu duymuştu. Babaları neden gecenin bir yarısı pek de acil gibi görünmeyen bir şey için oraya kadar gelmişti?

Kesinlikle uzun bir sessizlikten sonra Pierson boğazını temizledi. "İlerleme toplantısı için yarın erken gelmen gerek. Hazırlıklara başlamadan önce caddelerle su yolları için derinlemesine bir analiz yapacağız."

"Orada olacağım," dedi Atlas kısaca. Tam olarak bluzun üzerinde duruyor, bir ayağıyla tedbirli biçimde onu saklamaya çabalıyordu. Avery babasının bu hareketi fark etmemesini diledi.

"Pekâlâ." Biraz sonra Avery abisinin odasının kapısının kapandığını duydu. Arkasına yaslanıp çaresizce duvardan aşağıya kayarak oturur pozisyona geçti. Avery cil-

dinin her yerine ufak iğneler batıyormuş gibi hissediyordu; tıpkı doktorda vitamin kontrolünün yapıldığı o zaman olduğu gibi ama o zaman adrenaline bağlıydı. Huzursuz, umursamaz ve tuhaf biçimde neşeli hissediyordu; sanki yanlışlıkla bataklık kumuna girmiş de, her nasılsa öbür tarafa sağ salim ulaşmış gibi.

Atlas dolabın kapısını açtı. “İyi misin, Aves?”

Atlas dolabın kapılarını açınca ışıklar yandı; ama olanaksız derecede kısa bir anlığına Avery karanlıktayken Atlas arkadan aydınlanmış gibi görünmüştü, ışık etrafından akıyor, vücudunun kenarlarını altın yaldızlarla kaplayarak başka bir dünyadanmış gibi görünmesine neden oluyordu. Birden onun gerçek, burada ve onun olması Avery’e imkânsızmış gibi geldi.

Doğrusu, *imkânsızdı* da. İlişkileriyle ilgili her şey her dönemeçte imkânsızlığını kanıtlıyordu, yine de bir şekilde onu var etmeyi istiyorlardı.

“İyiyim.” Ellerini Atlas’ın kollarına uzatıp sonunda omuzlarına koydu ama Atlas refleks olarak geri çekilip Avery’nin hâlâ yerde duran bluzuna uzandı.

“Bu iyi *olmadı*, Aves.” Atlas bluzu uzatmıştı; yüz hatları endişeyle kırışmıştı.

“Beni görmedi,” diye karşı geldi Avery ama Atlas’ın demek istediğinin bu olmadığını biliyordu. İkisi de Avery’nin babasının çoktan görmüş olabileceği şeyi ağızlarına almıyordu: Avery’nin evin öbür köşesindeki yatak odası, eskiden kalma yatak örtüsü buruşmuş olsa da boştu.

“Daha dikkatli olmalıyız.” Atlas’ın sesi pes etmiş gibi duyuluyordu.

Avery bluzunu kafasından geçirip ona baktı; duyduk-

ları karşısında göğsü sıkışuyordu. “Artık burada gecele-yemeyeceğimi mi söylüyorsun?” diye sordu ama cevabı zaten biliyordu. Artık böyle bir riske giremezlerdi.

“Olmaz. Aves, gitmen gerek.”

“Tamam. Yarından itibaren,” diye söz verdi Avery ve Atlas’ın dudaklarını kendininkine çekti. O anda Avery bunun ne kadar tehlikeli olduğunu her zamankinden iyi biliyordu ama bu durum Atlas’la geçirdiği her anı sonsuz biçimde daha değerli kılıyordu. Tehlikenin farkındaydı; gerili bir ipte yürüyorlardı ve düşmeleri çok ama çok kolaydı.

Eğer bu birlikte geçirecekleri son geceyse, Avery bu geceyi iyi değerlendirecekti.

Atlas’a her şeyi anlatabilmeyi dilerdi ama onun yerine hepsini öpücüklerine aktardı: Tüm o sessiz geçirilen özür dilemeleri, itirafları, onu sonsuza dek seveceğini. Eğer bunları yüksek sesle anlatamıyorsa, bu şekilde anlatmaktan başka bir yolu yoktu.

Atlas’ı omuzlarından kavrayarak, onu hızla kendine doğru çekti. Üzerlerindeki ışık tekrar kapanırken Atlas onu dolabın içine doğru izledi.

WATT

Watzahn Bakradi sert oditoryum sandalyesinde arkasına yaslandı; o sırada görme alanında gösterilen satranç tahtasını inceliyordu. *Kaleyi üç kare sola ilerlet.* Sürekli taktığı yüksek çözünürlüklü kontaklenslerine siyah beyaz renklerde hayalet gibi yansıtılan satranç tahtası ona göre değişti.

“Bu pek akıllıca bir hamle olmadı,” diye fısıldadı beynine gömülü kuantum bilgisayarı Nadia. Nadia’nın atı Watt’ın şahını yakalamak için derhal öne atıldı.

Watt etrafında oturan sınıf arkadaşlarının tuhaf tuhaf bakmalarına neden olarak iniltisini bastırdı. Derhal susup bakışlarını öne doğru, Stringer West Üniversitesi’ndeki sosyal bilimler seçeneklerini açıklayan kırmızı ceketli adamın durduğu podyuma odakladı. Watt ikinci sınıflara zorunlu tutulan bu toplantıdaki diğer konuşmacılara yaptığı gibi, bu adamın da sesini kısıtı. Sanki lise bittikten sonra Watt’ın tarih ya da İngilizce dersi almaya niyeti varmış gibi.

“Normalde ortalama on bir dakikada kaybettiğinden daha hızlı kaybediyorsun. Bunun dikkat bozukluğuna işaret ettiğine inanıyorum,” diye belirtti Nadia.

Öyle mi dersin? diye düşündü Watt ters ters. Watt’ın son zamanlarda dikkatinin dağılması için sağlam nedenleri vardı. Yüksek seviyeli Leda isimli bir kızıdan basit gibi görünen bir korsanlık işi almış ve kızın en iyi arkadaşı, Avery’e âşık olmuştu. Ta ki Avery’nin aslında Atlas’a, yani tam da Leda’nın onu casusluk yapması için tuttuğu çocuğa âşık olduğunu anlayana dek. Sonra bu sırrı yanlışlıkla Leda’ya vermişti; o da iyi kafayla, öfke-den kudurmuş halde intikam almak için dışarı fırlamıştı. Bu yüzden masum bir kız ölmüştü. Watt da orada öylece durup bunun olmasına izin vermiş ve Leda’nın sağ salim oradan çıkıp gitmesine izin vermişti çünkü Leda Nadia’yı biliyordu.

Watt Leda’nın bunu nasıl keşfettiğinden emin değildi ama her nasılsa Watt’ın en tehlikeli sırrını öğrenmişti. Leda istediği zaman Watt’ı yasa dışı kuantum bilgisayar kullandığı için ihbar edebilirdi. Nadia, elbette, ebediyen yok edilirdi. Watt da şanslıysa ömür boyu hapis cezasına çarptırılırdı.

“Watt!” Nadia Watt’ın sistemine elektro şokla hücum ederek tısladı. Stringer temsilcisi podyumdan inip, omzuna kadar kestane rengi saçları olan ciddi ifadeli bir kadınla yer değiştiriyordu. Vivian Marsh, MIT’de kabul heyetinin başıydı.

“İçinizden pek azınız Massachusetts Teknoloji Enstitüsü’ne başvuracaktır. Daha azınız da oraya girebilmek için gerekli olan dereceyi alacaktır,” dedi kadın

girizgâh yapmadan. “Ama bunu başarabileniniz programımızın üç ilkeye dayandığını göreceksiniz: Keşfetmek, denemek, geliştirmek.”

Watt parmakların tabletler üzerindeki yumuşak pıtır-tılarını duydu. Etrafına bakındı; ileri matematik derslerinden bazı çocuklar hırsla Vivian’ın her bir sözünü not ediyordu. Arkadaşı Cynthia –anaokulundan beri Watt’la aynı sınıfta olan Japon asıllı Amerikalı güzel kız– pırıl pırıl parlayan gözlerle sandalyesinin kenarında oturmuştu. Watt Cynthia’nın MIT’yle *ilgilendiğini* bile bilmiyordu. Sınırlı sayıdaki o yerler için Cynthia’yla yarışması mı gerekecekti?

Watt MIT’ye giremezse ne yapacağını aslında pek düşünmemişti. Yıllardır onların aşırı rekabetçi mikro sistem mühendisliği programına katılma hayalleri kuruyordu. Miliçipleri, dolanıklık yazılımını ve kuantum uyumsuzlaşmasını önleyen oda-sıcaklığı süper mıknatıslarını tam da o bölümün araştırma ekibi icat etmişti.

Watt her zaman oraya gireceğini varsaymıştı. Boş versene sen, on dört yaşındayken *tek başına* bir kuantum bilgisayar icat etmişti; onu nasıl *almazlardı*?

Tabii, başvurusunda Nadia’dan tam olarak söz edemezdi. Watt etrafındaki diğer öğrencilere baktığında her şeye karşın okula kabul edilmeme olasılığının aslında olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Soru sormalı mıyım? diye düşündü Nadia’ya endişeyle. Vivian’ın onu fark etmesini sağlamak için herhangi bir şey.

“Bu bir soru-cevap programı değil, Watt,” diye gözlemi ni iletti Nadia.

Birdenbire, gereğinden fazla hızlı, Stanford'ın temsilcisi podyuma çıkmış, boğazını temizlemeye başlamıştı.

Watt düşünmeden, birden ayağa kalktı, sandalye sırasından aşağıya tökezleyince küfretti. Üzerinden geçerken Cynthia *ne yapıyorsun?* der gibi ağzını oynattı ama Watt'ın umurunda değildi; Vivian'la konuşması gerekiyordu; hem zaten Stanford, olsa olsa, yedek tercihi olurdu.

Oditoryumun arkasındaki kanatlı kapılardan dışarı fırladı; bu sırada suçlarcasına ona yöneltilen bakışları görmezden geliyordu. Hızla koşarak köşeyi dönüp okul çıkışına yöneldi.

“Bayan Marsh! Bekleyin!”

Vivian durdu; bir eli kapıda, bir kaşı kalkmıştı. Güzel, hiç değilse Watt hatırdaki kalacaktı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, okul oditoryumlarından fırlayıp peşimden koşan pek olmamıştı. Şöhret değilim, anlarsınız ya.” Watt kadının tonundan buruk bir eğlenme tonu yakalar gibiydi ama emin olamadı.

“Kendimi bildim bileli MIT'ye gitmeyi hayal ettim, ben sadece... Sizinle gerçekten konuşmak istiyordum.” *Adın!* diye hatırlattı Nadia. “Watzahn Bakradi,” dedi Watt çabucak; elini uzattı. Bir an duraksadıktan sonra Vivian elini sıktı.

“Watzahn Bakradi,” diye tekrar etti, bakışları içe döndü; Watt kadının kontaklenleri yardımıyla kendiyile ilgili araştırma yaptığını anladı. Sonra gözlerini kırptırıp bakışlarını tekrar Watt üzerinde yoğunlaştırdı. “Genç Mühendisler Yaz Programımıza katıldığını görüyorum ama bir daha çağrılmamışsın.”

Watt geri çekildi. Neden çağrılmadığını çok iyi biliyor-

du çünkü profesörlerden biri onu yasa dışı bir kuantum bilgisayarı yaparken yakalamıştı. Polise haber vermeyeceğine söz vermişti, yine de bu hatanın bedelleri olmuştu.

Nadia Vivian'ın özgeçmişini Watt'ın kontaklıklarına yansıttı ama pek yardımcı olmamıştı; Watt'ın tüm görebildiği kadının Ohio'da büyüyüp psikoloji lisans eğitimi aldığıydı.

Ona cevap vermesi gerektiğini anladı. "O program dört yıl önceydi. O zamandan bu yana çok şey öğrendim; bunu size kanıtlamak için bir şans vermenizi isterim."

Vivian gelen bir çağrıyı kabul ederek başını eğdi. "Bir öğrenciyle konuşuyorum," dedi konuştuğu kişi her kimse, muhtemelen yardımcılarında biriydi. "Biliyorum, biliyorum. Bir dakika." Vivian saçını kulaklarının arkasına sıkıştırırken Watt'ın gözüne pahalı, platinden bir bilek bilgisayarı ilişti. Birden, burası mükatıs okul olsa da, kadının 240. kata konuşma yapmak için inerken ne düşündüğünü merak etti. Gitmek için bu kadar acele etmesine şaşmamalıydı.

"Bay Bakradi, MIT neden bir numaralı tercihiniz?"

Nadia MIT'nin ilkeleri ile hedef tanımını çıkardı ama Watt öyle güvenli, paket cevaplardan vermek istemiyordu.

"Mikro Sistem mühendisliği. Kuant'larla çalışmak istiyorum," dedi cesurca.

"Demek öyle." Kadın onu yukarıdan aşağı süzdü, Watt ilgisinin arttığını görebiliyordu. "O programın binlerce başvuru alıp, yılda yalnızca iki öğrenci seçtiğini biliyor olmalısınız."

"Biliyorum. Yine de birinci tercihim." *Tek tercihim,* diye düşündü Watt, en iyi tebessümüyle; Derrick'le çık-

tıklarında kızlar için her zaman kullandığı tebessümdü bu. Kadının kendine karşı yumuşadığını hissetti.

“Daha önce hiç kuant gördün mü? Nasıl inanılmaz bir güce sahip olduklarını biliyor musun?”

Burada yalan söylemek en uygunu, dedi Nadia ama Watt sorunun etrafından dolaşacaktı.

“Yalnızca birkaç tane kaldıklarını biliyorum,” dedi onun yerine. NASA’da kuantlar vardı, elbette, Pentagon’da da; yine de Watt’ın hükümetin izin vereceğinden çok daha fazla yasa ve kayıt dışı kuant olduğuna dair bir hissi vardı; Nadia gibi. “Yine de daha fazlasının olması gerektiğini düşünüyorum. Kuantum bilgisayarlarına gereksinim duyduğumuz öyle çok alan var ki.”

Beynin gibi mi? Watt, makul ol, diye baskı yapıyordu Nadia ama Watt dinlemiyordu. “Şimdi onlara hiç olmadığı kadar çok ihtiyacımız var. Yoksulluğun kökünü kurutmak için küresel tarımda devrim yaratabiliriz, ölümcül kazaları yok edebiliriz, Mars’ı yaşanabilir kılabiliriz...”

Sesi Watt’ın kulaklarına bile aşırı yüksek geliyordu. Vivian’ın kaşlarını kaldırmış ona baktığını fark edip sustu.

“Tüyler ürpertici derecede geçen yüzyılın bilim kurgu yazarları gibi konuşuyorsunuz. Korkarım, görüşleriniz bugünlerde yeterince tutulmuyor, Bay Bakradi,” dedi Vivian en sonunda.

Watt yutkundu. “2093 yılındaki yapay zekâ olayının önlenebilir olduğunu düşünüyorum. Olanlardan söz konusu kuant sorumlu değildi. Güvenlik yeterince düzgün kurulmamıştı; adamın çekirdek yazılımında bir sorun vardı...”

Kuant’ların hâlâ yasal olduğu zamanlarda, hepsine

asli olarak aynı çekirdek yazılım yüklenirdi: Daha sonra hangi komutları alırsa alsın, kuant asla insana zarar verecek bir eylem yapamazdı.

“Adamın?” diye tekrar etti Vivian; Watt bilgisayarını be-timlenirken toplumsal cinsiyet bağlamında bir iyelik terci-hi yaptığını fark etti ama geç kalmıştı. Cevap vermedi. Biraz sonra Vivian iç geçirip, “Pekâlâ, doğrusu, başvuru-nu şahsen değerlendirmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Kapıdan geçip onu bekleyen hava taksiye bindi.

Şimdi ne halt edeceğiz, Nadia? diye düşündü Watt; Nadia’nın dahice bir çözüm bulmasını umuyordu. Genel-de Watt’ın atladığı duruma özgü ayrıntıları yakalardı.

Yapabileceğin tek bir şey var, diye yanıt verdi Nadia, *o da Vivian Marsh’in görüp görebileceği en iyi denemeyi yazmak.*

Watt sonunda dolaplarına geldiğinde “İşte buradasın,” diye nefes aldı Cynthia. Teknik olarak dolap Cynthia’nın-dı: Watt için de bir dolap atanmıştı ama sanat koridoru-nun sonundaydı; Watt o yöne hiç gitmediği ve pek eşyası da olmadığı için, kendi dolabı yerine Cynthia’nınkini kul-lanmayı alışkanlık haline getirmişti. Derrick de oraday-dı, alnı endişeyle kırışmıştı.

“Eee, ne oldu? Cynthia erken çıktığını söyledi?”

“MIT’nin kayıt kabul görevlisiyle konuşmak için çıktım.”

“Ona ne anlattın?” diye sordu Cynthia, bu arada Der-rick de başını sallayıp, “Bunu düşünmeliydim,” gibi şeyler mırıldanıyordu.

Watt iç geçirdi. “Pek iyi geçmedi sanırım.”

Cynthia Watt’a sevecenlikle baktı. “Üzüldüm.”

“Hey, hiç değilse, eğer çuvallarsam senin girme şansın yükselecek,” diye yanıt verdi Watt; biraz fazla ciddiyetten uzaktı; ama bu dokunaklı alayları savunma mekanizması olarak hep kullanırdı.

Cynthia incinmiş gibi görünüyordu. “Ben olsam asla böyle düşünmezdim. Doğrusunu söylemek gerekirse ikimizin birden MIT’ye girmesini umuyordum. Evden o kadar uzakta, arada bir arkadaş yüzü görmek güzel olabilir...”

“Ben de ikinizi birden ziyaret eder, sürekli kafanızı ütülerdim!” dedi Derrick, kollarını neşeyle ikisinin omzuna atarak.

“Eğlenceli olurdu,” dedi Watt dikkatle; gözleri Cynthia’nın üzerindeydi. İkisinin de aynı hayali paylaştığını hiç fark etmemişti. Cynthia haklıydı: Güzel olurdu, yapraklarla kaplı kampüste derse birlikte yürür, mühendislik laboratuvarında gece geç saatlere kadar birlikte çalışırlardı, öğle yemeğini Watt’ın i-Net’ten gördüğü o büyük kemerli yemek salonunda yerlerdi.

Hem, yalnızca biri girse Watt ile Cynthia ne yapardı?

İyi olacak, dedi kendi kendine ama bunun da hayatında felaketle sonuçlanan şeylerden biri olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Son zamanlarda o felaketlerden çokça toplar olmuştu.

RYLIN

Aynı öğleden sonra Rylin Myers kasadaki tarayıcıya eğilmiş, ArrowKid'deki mesaisinin bitmesi için dakikaları sayıyordu. Böyle bir işi olduğu için şanslı olduğunu biliyordu –monoraydaki işinden daha iyi kazanıyordu; çalışma saatleri de daha iyiydi– yine de burada geçirdiği her saniye tam bir işkence gibiydi.

ArrowKid yukarıda, 500. kattaki orta-Manhattan Alışveriş Merkezi'nde çocuk giysileri satan bir toptancıydı. Yakın zamana kadar Rylin böyle bir mağazaya ayağını basmış değildi. Arrow ortaKule anne babalarının ellerinde torbalarla geldikleri türden bir yerdi: Canlı renklerdeki spor taytlarıyla küçük çocuklarını kollarından çekiştirerek gelirler, yanlarından da görünmez manyetik iplerin çektiği çocuk arabaları havada ine çıka sürüklenirdi.

Rylin mağazada etrafına bakındı; ses ve renkten oluşan baş döndürücü bir kaleydoskop benziyordu. Hoparlörlerden yüksek sesle uyumsuz bir pop müziği çalıyordu. Tüm mekân kuvvetli biçimde ArrowKid'in o insanı has-

ta eden tatlı kokulu kendi kendini temizleyen kumaştan çocuk bezi kokuyordu. Tüm vitrinler, pastel renkli bebek zıbınlarından on dört bedenli kız çocuğu elbiselerine kadar, tıkış tıkış çocuk giysileriyle doluydu; hepsi oklarla kaplıydı. Okların dikili olduğu bebek blucinleri, ok baskılı tişörtler; hatta minik yanıp sönen oklarla kaplı küçük battaniyeler bile vardı. Sadece ona bakmak bile Rylin'in gözlerini acıtıyordu.

"Hey, Ry, on iki numaralı soyunma kabinindeki müşteriye yardımcı olur musun? Ben biraz kasaya bakayım." Rylin'in müdürü yirmili yaşlarındaki Aliah, salına salına ona doğru yürüyüp kısa kesilmiş koyu renkli saçlarına bir fiske attı. Tişörtündeki parlak mor ok, saatin kolları gibi yavaş yavaş dönüyordu. Rylin başı dönmesin, diye başka yöne bakmak zorunda kaldı.

"Tabii," dedi Rylin; Aliah'nın onu yakın arkadaşlarının çağırtdıkları takma ismiyle çağırmasından rahatsız olmamaya çalışıyordu. Rylin müdürünün kasanın altına gizlenip çalışanların görmediğini düşündüğü zamanlarda yeni kız arkadaşına çağrı atacağını biliyordu.

On iki numaralı soyunma kabininin kapısını tıklattı. "Her şey yolunda mı, diye bakmak istemiştım," dedi yüksek sesle. "Başka bir beden getirmemi ister misiniz?"

Kapı açıldı, yorgun görünen bir anne tabureye ilişmiş, gözleri bulanıklaşmıştı; muhtemelen kontaklenşlerinden bir şeye bakmıştı. Çilli, pembe yanaklı bir kız çocuğu aynanın karşısına geçmiş bir önüne, bir arkasına bakıyor, aynadaki yansımasını eleştirel bir şekilde inceliyordu. Minik kristal oklarla kaplı BAŞ DÖNDÜRÜCÜ OL yazılı beyaz bir elbise giymişti. Ayakları ok baskılı botlarla süs-

lenmişti. Bunlar zaten kıza aitti; onları bugün almış olsaydı Rylin yeni alındıklarını belirten belli belirsiz holografik bir daire görürdü ve kasaya işlemesi gerektiğini hatırlardı. En yakın arkadaşı Lux'la alt katlardaki dükkânlardan mal aşırıdıkları günleri düşündü; büyük şeyler değil, birkaç parfüm, ruj, bir kere de bir kutu çikolata aşırımlardı. Burada olsa, öyle kolay kurtulamazdınız.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kız; bakması için Rylin’e dönmüştü.

Rylin hafif gülümsedi. Gözleri anneye döndü –ne de olsa parasını veren oydu– ama uzun süredir burada oturan kadın kızının alışveriş alışkanlıklarının dışında tutulmaktan memnun görünüyordu. “Harika görünüyor,” dedi zayıf bir şekilde.

“Sen olsan giyer miydin?” diye sordu küçük kız; burnu çok sevimli bir şekilde kırışmıştı.

Her nedense Rylin’in tüm düşünebildiği, Chrissa ile kendisinin eskiden giydiği giysilerdi, bazılarını, yanlarında hizmetçi olarak çalıştığı üst katlarda yaşayan aile, Andertonlar vermişti. Rylin’in altı yaşındayken en sevdiği giysisi heyecan verici bir korsan kostümüydü; tüylü bir şapka ve altın kabızalı bir kılıçla tamamlanıyordu. İrki lerek bir zamanlar Cord’a ait olduğunu fark etti. Ya da Brice’a. Bunu anlaması utanmasına neden oldu; yine de tüm hissettiği tuhaf bir kayıp duygusuydu. Cord’la konuşmayalı bir ay oluyordu, muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecekti de.

Böylesi en iyisi, dedi kendi kendine; Cord’u her düşünüşünde söylediği gibi. Ama pek işe yarıyor gibi görünmüyordu.

“Açıkça görüldüğü gibi, giymezdin,” diye küstü kız; elbiseyi başının üzerinden çekip çıkarıyordu. “Gidebilirsin,” diye ekledi Rylin’e kapıyı göstererek.

Rylin geç de olsa, hata yaptığını fark etmişti. Çaresizce aynı yoldan geriye dönmeye çalıştı. “Özür dilerim, bir an dalmışım...”

“Unut gitsin,” dedi kız tek bir nefeste; kapıyı Rylin’in yüzüne çarptı. Dakikalar sonra kız annesiyle, arkalarındaki soyunma kabininde kenara atılmış bir giysi yığını bırakarak mağazayı terk ediyordu.

“Ry.” Aliah Rylin’e yaklaşırken hayal kırıklığını belirten bir ses çıkardı. “O kız kolay satıştı. Ne oldu?”

Bana Ry deme, diye düşündü Rylin ani bir öfke patlamasıyla ama bir şey dememesi gerektiğini biliyordu; bu işe sahip olmasının tek nedeni Aliah’ydı. Holografik penceredeki yanıp sönen ok görseliyle YARDIM ARANIYOR yazısını gördüğünde yan taraftaki kafede garsonluk işine başvuruyordu; içeri hevesle girdi. Aliah perakende satış işinde hiç tecrübesi olmamasıyla ilgilenmedi bile. Rylin’e bir kez baktıktan sonra heyecanla cıyıkladı. “Bizim genç bedenlerimize rahat sığarsın. Kalçan, şey gibi, gerçekten dar. Ayakların da sandaletlerin bazılarına sığacak kadar küçük!”

Böylece Rylin, mağazada bulabildiği en az çirkin malı giyerek –tek bir okun görülmediği kolsuz bir gömlek ve kendi siyah kotuyla– ortaKule çocuklarına gönülsüzce giysi satmaya başladı. Bu işte berbat olmasına şaşmamalıydı.

“Üzgünüm. Gelecek sefere daha iyisini yapacağım,” diye söz verdi.

“Umarım. Bir aydır buradasın ama asgari haftalık

satış sonuçlarına zar zor ulaşabiliyorsun. Senin için bahaneler uydurup duruyorum; bunun öğrenme eğrisi olduğunu söylüyorum ama yakında bir değişiklik olmazsa...”

Rylin of çekmemek için kendini zor tuttu. Kovulmayı göze alamazdı, bir daha olmazdı. “Anladım.”

Aliah’nın gözleri görüş alanının köşesindeki saate bakınca aydınlandı. Rylin burada çalışan kızların çoğunun, ucuz sürüm olsa da, kontak lens takmaya gücünün yetmesine şaşıyordu. Kaldı ki çoğu buraya okuldan sonra çalışmaya geliyordu; desteklemeleri gereken kız kardeşleri ya da sonsuz bir yığın faturaları yoktu.

“Hadi, eve gidip dinlen,” diye önerdi Aliah nazikçe. “Burayı ben kapatırım. Sen de yarın yeni bir başlangıç yaparsın. Ne dersin?”

Rylin karşı çıkamayacak kadar bitkindi. “Muhteşem olurdu,” demekle yetindi.

“Bir de, Ry, şunlardan da alsana” –Aliah başıyla, parlak sarı renkli, mor oklarla kaplı tişörtlerin olduğu girişe yakın sergiye işaret etti– “yarın işe gidersin. Biraz daha... istekli olmana yardımcı olabilir.”

“Onlar on yaşındaki çocuklar için,” diye belirtmeden edemedi Rylin; dehşet içinde tişörtleri süzüyordu.

“*Süper* zayıf olmanın tadını çıkar,” diye yanıt verdi Aliah.

Rylin yığının tepesindeki tişörtlerden birini yakalarken nefesini tuttu. “Teşekkürler,” dedi elinden gelen en büyük tebessümü çakarak; ama Rylin’den daha büyük olan kız, eli kulaklarında bir şeyler fısıldayıp kakhaha atarak çoktan bir çağrının başına geçmişti bile.

* * *

Rylin kimlik halkasını kapıdaki dokunmatik ekrana sallayıp içeri girdiğinde hamur ile sıcak çikolatanın içini ısıtan kokuları onu karşılamak için ayaklandılar. Aniden içine vicdan azabı saplandığını hissetti; Chrissa yine ondan önce eve gelmişti. Rylin monoraydaki şafak mesaisini tercihen akşamları çalışmaya başladığından bu yana market alışverişleri ve yemek pişirme işlerini Chrissa daha fazla üstlenir olmuştu. Rylin suçluluk duyuyordu; bunlar hep onun işleri olmuştu. On dört yaşındaki kız kardeşiyle kendi ilgilenmek istiyordu; bunun tersi olmamalıydı.

“İş nasıldı?” diye sordu Chrissa neşeyle. Gözleri Rylin’in yeni tişörtüne kaydı; gülümsemesini bastırarak dudaklarını ısırdı.

“Sakin bir şey söyleyeyim, deme; yoksa bu yıl doğum günü hediyesi olarak kocaman bir torba ok baskılı iç çamaşırından başka bir şey alamazsın.”

Chrissa bunu değerlendirmiş gibi başını eğdi. “Çift başına tam olarak kaç oktan söz ediyoruz?”

Rylin bir kahkaha patlattı, sonra sustu. “Aslında, bu satış oranlarıyla doğum gününden çok önce kovulmuş olurum. En iyi satış elemanının benim olmadığım ortaya çıktı.” Chrissa’nın durduğu pişirme yüzeyine yaklaştı; ikisinin de o çok sevdiği muzlu kreplerden hazırlıyordu. “Akşam yemeğine kahvaltı demek? Ne kutluyoruz?” diye sordu ve bir avuç almak için çikolata parçacıklarıyla dolu torbaya uzandı.

Chrissa tatlılıkla Rylin’in eline vurup geri kalan çikolata parçacıklarını karışımın içine attı ve hamuru karıştırma işini kendi kendine çalışan kaşığa bıraktı. Kuşkuyla yer bırakmayan bir heyecanla ablasına baktı, çenesiyle

masanın üzerinde duran zarfı gösterdi. “Sana bir haber geldi.”

“Nedir o?” Artık kimse kimseye gerçek kâğıttan zarf göndermiyordu. Rylin’in aldığı son kâğıttan zarfın içinden hastane faturası çıkmıştı; o bile her hafta gelen sesli hatırlatma mesajlarına ek olarak gelmişti ve sadece ödemesi bir yıl geciktiği içindi.

“Açıp kendin baksana,” dedi Chrissa gizemli bir şekilde.

Rylin’in ilk düşüncesi zarfın ağır oluşuydu; bu da önemli bir şey olduğunu gösterirdi; yine de heyecanlanmaması mı, yoksa korkması mı gerektiğini bilemedi. Zarfın arkasına, tanıdık mavi bir arma kabartmalı şekilde işlenmişti. Üzerinde parlak harflerle BERKELEY OKULU, KURULUŞ 2031, yazısı yazılıydı. Bu Cord’un okulu, diye hatırladı Rylin, 900’lü katlardan birindeydi. Neden ona bir şey gönderiyorlardı?

Sevgili Bayan Myers,

Berkeley Akademisi’ne Eris Miranda Dodd-Radson adına verilen anma ödülü ile seçilen ilk öğrenci olduğunuzu bildirmekten mutluluk duyarız. Bu burs Eris adına, imkânları az olup potansiyeli olan öğrencileri ödüllendirmek için oluşturulmuştur. Bursunuzun değeri bir sonraki sayfada ayrıntılı olarak belirtilmektedir. Ders ücretleri haricinde akademik malzemeler ile diğer geçim giderleri karşılanmaktadır...

Rylin Chrissa’ya baktı. “Ne demek oluyor bu?” diye sordu yavaşça.

Chrissa bir çığlık atıp Rylin’in boynuna atıldı. “Bunun

bir ‘evet’ zarfı olmasını umuyordum ama emin değildim! Sensiz açmak da istemedim! *Rylin!*” Rylin bir adım geri atıp kardeşine baktı; tüm varlığı mutlu bir parıltıyla doluydu. “*Berkeley*’ye burs kazandın. New York’taki, belki de ülkedeki en iyi lise.”

“Ama ben başvuruda bulunmadım,” diye Chrissa’nın dikkatini çekiyordu ama Chrissa gülüyordu.

“Senin adına ben başvurdum, elbette. Kızmadın, değil mi?” diye ekledi; sanki bu ihtimal yeni aklına geliyor gibiydi.

“Ama...” Rylin’in aklına milyonlarca soru üşüşmüştü. Rastgele birinin üzerinde durdu. “Senin bu burstan nasıl haberin oldu?”

Rylin’in burstan haberi vardı, elbette; o uğursuz geceden sonra düzinelerce kez izlediği Eris’in ölüm ilanı videosunda görmüştü. Hayatının alt üst olduğu o gece, ta bininci kata, bir yukarıKule partisine gitmişti ve orada sevdiği çocuğu başka bir kızla yakalamıştı. Sonra o kız Rylin’in gözleri önünde ölmüştü; ilaçlarla kendinden geçmiş bir arkadaşı tarafından Kule’nin kenarından aşağı itilmişti. Bu kız da sonra, olanlar hakkında sessiz kalması için Rylin’e şantaj yapmıştı.

“Ölüm ilanı videosunu senin tabletinde gördüm. O videoyu defalarca izlemiştin,” dedi Chrissa. Artık sesi daha alçak çıkıyor, gözleri Rylin’inkileri arıyordu. “Eris’le, Cord’la birlikteyken tanışmıştın, değil mi? Arkadaşın mıydı?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Rylin, çünkü gerçeği –Eris’i, onu ölürlen görmesi dışında, hemen hemen hiç tanımadığını– Chrissa’ya nasıl anlatacağını bilemiyordu.

“Ona olanlara üzüldüm.” Zamanlayıcının uyarısı du-

yuldu; Chrissa iki kalın yığın halinde krepleri çıkarıp tabakları Rylin'e uzattı.

"Ama..." Rylin hâlâ anlamıyordu. "Neden bursa kendin için başvurmadın?" İkisi arasında gerçekten gelecek vaat eden Chrissa'ydı: Onur derslerinden tam not A'lar alıp, muhtemelen kolej seviyesinde voleybol oynayabilirdi. Yüksek katlardan havalı bir okulun bursunu hak eden oydu. Son birkaç yıldır okula bile *gitmemiş* olan Rylin değil.

"Çünkü benim senin kadar ihtiyacım yok," dedi Chrissa hevesle. Rylin kreple yığılı tabaklarla onu masaya kadar takip etti. Masalarının ayaklarından biri tamamen kopmuştu, bu yüzden o tabakları yerleştirirken masa sallanıyordu.

"Ben zaten notlarım ve voleybol sayesinde kolej bur-su kazanma yolundayım. Oysa senin buna ihtiyacın var," diye ısrar etti Chrissa. "Görmüyor musun? Artık okulu bırakıp benim için sonu olmayan bir işte çalışan o kız olmak zorunda değilsin."

Rylin kardeşinin açıklamasındaki o ufak suçluluk belirtisi karşısında sustu. Annelerinin ölümünden sonra okulu bırakıp tam zamanlı bir işte çalışmaya başladığında Chrissa'nın ne düşündüğünü hiç düşünmemişti. Rylin'in seçimi yüzünden Chrissa'nın kendini suçlayacağı hiç aklına gelmemişti.

"Chrissa, bu işi seçme nedenimin sen olmadığını biliyorsun." Rylin küçük kardeşine bu hak ettiği şansı verebilmek için aynı şeyi hiç düşünmeden bir daha yapacağını biliyordu. Sonra aklına başka bir engel geldi. "Zaten şu anda işi bırakamam. Bu paraya ihtiyacımız var."

Chrissa'nın gülümsemesi bulaşıcıydı. "Geçim giderle-

rinin karşılanacağını görmedin mi? O para ikimizin geçinmesine yeter. Zor durumda kalacak olursak da mutlaka bir şeyler düşünürüz.”

Rylin mektuba tekrar bakıp Chrissa’nın haklı olduğunu gördü. “Ama neden *beni* seçtinler? Şu anda okula bile gitmiyorum. Başvuran çok kişi olmuştur.” Olasılıkları düşününce bakışları Chrissa üzerinde yoğunlaştı. “Hem sen benim başvuruma ne koydun?”

Chrissa sırtıyordu. “Senin bir yaz kampında çalışmanla ilgili bir yazını buldum ve üzerinde bazı küçük değişiklikler yaptım.”

Annelerinin ölümünden iki yıl önce Rylin pahalı bir yaz kampında genç idareci olarak çalışmak için başvuruda bulunmuştu. Ta Maine’de bir kamp; göl olan bir yer, belki de ırmaktı; genç çocukların kanoya binmek, okçuluk yapmak ya da arkadaşlık bilezikleri örmek gibi gereksiz şeyler öğrendikleri türden bir yerdi. Bir nedenden, belki de bu yaz kampı hololarından çok fazla izlediği için, Rylin hep bunlardan birine katılmak için gizliden gizliye bir arzu duymuştu. Elbette böyle bir şeye güçleri asla yetmezdi. Ama Rylin belki orada idareci olarak çalışırsa, bu türden bir deneyim yaşayabileceğini ummuştu.

İşi almıştı. Ama anneleri o yıl hastalandığı için ve ondan sonra hiçbir şeyin bir önemi kalmadığı için yersiz olmuştu.

“Onu bulduğuna inanamıyorum,” dedi başını memnuniyet dolu bir şaşkınlıkla sallarken. Chrissa’nın becerikliliği karşısında şaşırması hiç bitmeyecek gibiydi. “Yine de hâlâ neden beni seçtiklerini anlamıyorum.”

Chrissa omuz silkti. “Tanımı görmedin mi? Tuhaf, ge-

lenek dışı bir burs; ‘gözden kaçacak yaratıcı fikirleri olan kızlar için.’”

“Benim pek yaratıcı fikirlerim olduğu söylenemez,” diye itiraz etti Rylin.

Chrissa başını öyle şiddetli salladı ki, atkuyruğu, kafasının arkasındaki o kara gölge, bir ileri bir geri kamçı gibi gidip geldi. “Elbette var. Kendini olduğundan aşağı göstermekten vazgeç artık, yoksa o okulda asla sağ kalamazsın.”

Rylin buna cevap vermedi. Gidip gitmeyeceğinden hâlâ emin değildi.

Biraz sonra Chrissa iç geçirdi. “Eris’le arkadaş olmana şaşmamalı. Bu bursa göre gerçekten havalı biri olmalı. Yani diğer yüksek seviyelilere benzemediği belli; ailesinin onu onurlandırmak için seçtiği yola baksana.”

Birden Rylin’in zihni o gecenin anılarıyla aydınlandı, Cord’dan ayrılması, sonra onu tekrar geri kazanmaya kalkışıp Eris’le bulması; Eris’i çatıda, diğer kıza, Leda’ya bağırırken görmesi, sonra dehşet içinde Eris’in Kule’nin kenarından aşağıya, o soğuk geceye yuvarlanışını izlemesi. Tüyleri ürperdi.

“Gidiyorsun, değil mi?” diye sordu Chrissa; sesi umut doluydu.

Rylin kendisine yüz vermeyecek bir avuç yabancıyla yüksek seviyelilerin gittiği bir okulda olmayı hayal etti. Cord’dan söz etmiyordu bile. Ondan uzak duracağına kendi kendine söz vermişti. Sonra bir de okulun kendisi vardı; bir daha sınıfta olmanın, muhtemelen kendinden daha zeki bir avuç öğrenciyle çevrili halde öğrenmenin, çalışmanın, sınavlara girmenin, üstesinden gelebilecek miydi?

“Annem gitmeni isterdi, biliyorsun,” diye ekledi Chrissa; böylece Ryl’in cevabı netleşmişti.

Gözlerini kaldırdığında kardeşinin bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. “Evet, gideceğim.” Belki o gecedен sonunda iyi bir şeyler çıkabilirdi. Kendi, Chrissa ve annesi –kahretsin, hatta Eris– için bunu denemek zorundaydı.

CALLIOPE

İki kadın 880. kattaki Bergdorf Goodman'ın girişinden yürüyüp geçtiler; dört sivri topuk cilalı mermerin üzerinde tatmin edici tıkırtılar çıkarıyordu. İkisi de şatafatlı dekore edilmiş lobide durmadı; tatil temalı gösteri holoları kristal avizeler ile mücevher kutuları üzerinde dans ediyordu; turistler rengineyikleri birdenbire kafalarının üzerine doğru iniş yapınca çığlıklar atıyorlardı. Calliope Elise'i kıvrılan merdivenlerden yukarı doğru takip ederken onların bulunduğu yöne bakmadı bile. Holografik kızaklar gibi yavan şeylerden etkilendiği günlerden bu yana çok zaman geçmişti.

Yukarıdaki tasarım katına mobilya kümeleri dağıtılmıştı. Her bir küme görünmez mahremiyet bariyerleriyle diğerlerinden ayrılmış ve vücut tarayıcılarıyla donatılmıştı. Nostalji adına çeşitli köşelerdeki mankenlerin üzerine gerçek elbiseler giydirilmişti. Burada kimse gerçekten üzerine bir şey giyip denemezdi.

Elise anlamlı biçimde Calliope'ye göz kırpıp en genç ve

kıdemsiz görünümlü çalışan Kyra Welch'e doğru yürüdü. Onu önceden internetten, mağazada toplam üç gündür çalışıyor olması gibi basit bir nedenden seçmişlerdi.

Kızdan yalnızca birkaç metre ötede Elise gösterişli bir şekilde uçuk şeftali bir kanepeye gömüldü. Bir bacağına diğerinin üzerine atıp önündeki ekrana bakarak kokteyl elbiselerini karıştırdı. Calliope bir yanında durup esnemesini güçlükle bastırdı. Bu sabah otelden verdikleri o ballı kahvelerden bir tane ya da hiç değilse bir kafein bandı almış olmayı dilerdi.

Tezgâhtar kız bekledikleri gibi aceleyle onlara doğru geldi. Mermer gibi bir cildi, canlı havuç kırmızısı bir atkuyruğu vardı. "İyi günler hanımlar. Randevunuz var mıydı?"

"Alamar nerde?" diye buyurdu Elise en kibirli tonuyla.

"Üzgünüm, Alamar bugün izinli," diye kekeledi Kyra; Elise ile Calliope bunu zaten biliyorlardı. Kızın gözleri çabucak Elise'in kıyafetine kaydı; tasarım eteği ile parmağındaki yedi karatlık taş dikkatini çekmişti. Yüzük öylesine iyi kaliteydi ki gerçek elmastan ayırt edilmesi neredeyse olanaksızdı. Önemli bir kimse olduğunun açıkça görüldüğü sonucuna vardı; Alamar'ın kızdırmayacağı türden biri. "Belki kıdemli satış elemanlarımızdan biri..."

"Yeni bir kokteyl elbisesi arıyorum. Hayranlık uyandıracak türden bir şey," dedi Elise genç kıza; bir yandan da bu sezonun tasarımlarının vücuduna yansıtılması için holografik ekranda komutlar veriyordu. Bilek hareketleriyle hızla resimlerin üzerinden geçerken mürdüm eriği renginde yamuk etekli bir elbisede durdu. "Bunu görebilir miyim? Ama kısaltılmış olarak."

Kyra'nın gözleri odaklanmamıştı; muhtemelen kon-taklenslerinden programına bakıyordu. Calliope, onun bu yeni, kazançlı olduğu her halinden belli komisyon uğruna stoklama görevlerini boşlayıp boşlamamak arasında gidip geldiğini biliyordu.

Calliope bu alışveriş eğlencesinin sonunda, mağazanın arkasında gizlenmiş tezgâhlarda çeşitli elbiselerin sürekli kesilip biçilmesinden sonra, Kyra'nın tereddütle hepsini ücretlendirmek için bir hesap numarası soracağını da biliyordu. "Alamar biliyor," diyecekti Elise; üzgünüm bununla uğraşamayacağım, gibisinden omuz silkerek. Sonra da eli kolu torbalarla yüklü halde arkasına bakmadan mağazadan çıkıp gidecekti.

Teknik olarak, elbiselerin parasını normal yoldan ödeyebilirlerdi, dünyanın çeşitli yerlerindeki bankalarda birikmiş paraları vardı. Ama bu harcama oranlarıyla uzun süre dayanmaları mümkün değildi. Hem Elise, bedava alabileceğimiz bir şey için neden para verelim, derdi her zaman. Bu düstur üzerinden yaşarlardı.

Elise ile Kayra kendilerini ipek kaplamalar üzerine bir tartışmaya kaptırmışlardı. Calliope sıkılmış halde bakınırken mağazayı boydan boya geçen üç kız gördü; birbirinin aynı ekoseli etekleri ve beyaz yakalı gömlekleri vardı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hangi ülkede olursa olsun, özel okulda okuyan kızlar her zaman kolay hedef olurlardı.

"Anne," diyerek konuşmalarını böldü. Kyra rahat konuşabilmeleri için kenara çekildi, oysa önemi yoktu; Calliope ile annesi bunun gibi durumlar için özel bir şifre geliştirmişlerdi. "Bitirmem gereken bir ödevim olduğunu

hatırladım. Tarih dersi için.” Tarih, grup dümeni demekti. Biyoloji dersi deseydi, romantik türden demekti, bir baştan çıkarma işi.

Üçlüyü görünce Elise’in gözleri parladı ve anladığını belirten bir bakış attı. “Elbette. İftihar listesindeki yerini kaybetmeni istemem,” dedi çarpık bir gülümsemeyle.

“Doğru. İftiharla mezun olmalıyım.” Calliope ifadesiz bir yüzle arkasını döndü.

Kızların gittiğini gördüğü aksesuar bölümüne doğru ilerlerken fısıltıyla, “yakındaki liseler,” diye mırıldandı. Doğrusunu bulana dek yalnızca iki sonuç elemesi gerekti; okulun sayfasındaki öğrencilerle aynı yavan üniformayı giymişlerdi. Tam isabet.

Kızların yolunda durup oyalanmaya başladı: Çeşitli ürünler seçip, almayı düşünüyormuş gibi yapıyor, sonra tekrar yerine koyuyordu. Bir gözüyle grubun ilerlediği yönü takip ederken, bir yandan da eline aldığı havalı deri kemerin ya da kaygan ipek bir eşarbin tadını çıkarmadan edemiyordu.

Kızlar yalnızca bir sıra uzaklıktayken Calliope öne doğru sendeleyip cüzdanlarla dolu bir tezgâhı aşağı devirdi. Cüzdanlar cilalı ahşap zeminin üzerine şeker gibi dağıldılar.

“Aman Tanrım! Çok özür dilerim,” diye mırıldandı Calliope; annesiyle tüm hafta boyunca kullandıkları o gösterişli İngiliz aksanıyla. İçinde büyüdüğü o basit doğu Londra aksanı değil, özenle çalışıp uzmanlaştığı rafine bir aksandı bu. Tezgâhı kasıtlı olarak, çantalar kızların yolunun üzerine dağılacak şekilde devirmişti; böylece üçlü ya dikkatle aralarından geçecek ya da yardım etmek

eğilecekti. Beklenildiği gibi ikincisini yaptılar. Zengin kızlar pahalı şeyleri kendileri yere düşürmedikçe asla yerde bırakmazlardı.

“Önemli değil. Bir şey olmadı,” dedi kızlardan biri; üçü arasında en güzelleri, sarışın uzun boylu olan. Aynı üniformayı giyiyor olsa da, diğerlerinden daha ince zevклиymiş gibi görünüyordu. O gülünç üniforma bile kızın üzerinde her nasılsa şık duruyordu. Boncuklarla süslü son küçük çantayı da masaya koyup Calliope’yle aynı zamanda ayağa kalktılar.

“Hepiniz Berkeley’ye mi gidiyorsunuz?” diye sordu Calliope, kızların henüz gitmeye davranmadıkları o can alıcı anda.

“Evet. Bir dakika, sen de mi oraya gidiyorsun?” diye sordu diğer kızlardan biri. Calliope’yi daha önce görüp görmediğinden emin olamamış gibi alnı kıvrılmıştı biraz.

“Ah, hayır,” dedi Calliope canlı bir şekilde. “Üniformaları katılım turundan hatırladım. Londra’dan geldik—Nuage’da kalıyoruz—ama annemin işi için buraya taşınabiliriz. Taşınırsak okul kaydımı buraya aldıracağım.” Rolü ağzından kolayca dökülüvermişti; bunları daha önce o kadar çok kez söylemişti ki.

“Çok heyecanlı. Annen ne iş yapıyor?” Yine sarışın olan konuşmuştu; ısrarcı değil, sakın, hakiki bir ilgiyle. Berrak bakışları, nedense rahatsız ediciydi.

“Özel müşteriler için satış işleri yapıyor,” diye kasıtlı bir belirsizlikle konuşmaktan kendini alamadı Calliope. “Eee, Berkeley için ne düşünüyorsun? Sevdin mi?”

“Yani, okul işte. Pek eğlenceli değil,” diye sonunda lafa karıştı üçüncü kız. Sarımsı kahverengi bir teni

vardı; koyu renk saçları şık bir balıksırtıyla örülüydü. Calliope'nin kıyafetine hızla bir göz attı; krem rengi örgü elbisesi ile kahverengi botlarını görünce, bakışları belirgin bir onayla sıcaklaştı. "Burayı seveceğini düşünüyorum," diye konuşmasını sona erdirdi.

Calliope bu boş kafalı kızlara karşı aniden beliren o tanıdık küçümseme hissini sakladı. O kısıtlı dünya görüşlerine uyduğu sürece her konuda öylesine kolay ikna ediliyorlardı ki. Onları dolandırmak –kazanmak için çalışmadıkları, açıkça hak etmedikleri servetlerini tıraşlamak– için sabırsızlanıyordu.

İncik boncukla süslü, güvercin grisi boyalı, yeni manikür yaptırdığı ellerinden birini uzatarak "Tanıştığımıza sevindim. Ben Calliope Brown," diye ilan etti. Kız bir an durduktan sonra eli aldı.

"Benim adım Risha, bu Jess, bu da Avery," dedi Calliope'ye.

"Aslında artık gitmeliyiz," dedi sarışın kız; Avery, özür dilercesine gülümseyerek. "Aşağıdaki cilt bakımı barında randevumuz var."

"Hadi canım!" diye yalan söyledi Calliope, çalışılmış bir kahkahayla. "Yarım saat sonra benim de orada bir randevum var. Çıkışta belki sizi görürüm."

"Şimdi bizimle gelmelisin. Eminim, seni erken alacaklardır," diye atıldı Risha. Onay almak için çabucak Avery'e baktı. Avery'nin bu öneriye hafifçe başını sallayarak verdiği onay Calliope'nin gözünden kaçmamıştı. Demek, sözü geçen Avery'di. Calliope buna pek şaşırmamıştı.

Sahte arkadaşlıklar konusunda hiçbir zaman romantik yakınlıklar kurmakta olduğu kadar iyi olmamıştı.

Şehvet öylesine hoş gidecek biçimde basit ve kendiliğinden olurken, dişil arkadaşlıklar kaçınılmaz biçimde koşullar, geçmiş ve söze alınmamış davranış kurallarıyla örülü olurdu. Yine de Calliope çabuk öğrenirdi. Şimdiden üçü içinden en kolay Risha'nın dostluğunu kazanabileceğini görebiliyordu ama önemli olan Avery'di, yani çabalarını onun üzerinde yoğunlaştıracaktı.

"Mahsuru olmazsa gelmeyi çok isterim," diye itiraf etti, her birine sırayla bakıp gülümseyerek. Bakışlarını en çok Avery üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Ava Güzellik Salonu'nun kapılarından geçerken Calliope o muhteşem lavanta, nane ve spa kokularını içine çekerek derin bir nefes aldı. İçerideki her şey krem ve şeftali tonlarındaydı; ayaklarının altındaki o yumuşak halıdan, duvarlarda asılı durup kızların yüzlerine ışık havuzları boşaltan o ince apliklere kadar.

"Bayan Fuller," dedi mağaza müdürü, derhal ilgiyle yaklaşarak. Calliope bu diğer kızı yoğun bir ilgiyle inceledi. Demek, bu tür yerlerde tanınan kızlardandı. Bunun nedeni güzelliği miydi, parası mı, yoksa her ikisi de miydi? "Bugün dört kişi geleceğinizi anlamamışım. Sizin tarafa bir yüz bakım istasyonu daha ekletiyorum."

Müdür kızlara yer gösterirken içerideki salondan başka bir kız geldi ve Avery'i görünce dondu kaldı.

"Selam, Leda." Avery'nin sesinde belirgin bir soğukluk vardı.

Yeni gelen –büyük gözleri, sinirli jestleri olan, ince, esmer bir kızdı– kendini toplayıp boyunun uzunluğunu tam olarak gösterecek şekilde dikleşti. Pek uzun sayılmazdı.

“Avery, Jess, Risha.” Gözleri Calliope üzerinde takılı kaldı ama onu kendini tanıtmaya değer bulmadığı belliydi. “Cilt bakımınızın keyfini çıkarın,” dedi çıkarken; bu masumane cümleyi neredeyse kindar bir ifadeye dönüştürmeyi başarmıştı.

“Teşekkürler, çıkaracağız!” dedi Calliope neşeyle; kıza çevrilen üç dehşet içindeki ifadeyle keyiflenerek. Ama bu kızların iç hizipleşme oyunları ile hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Buraya bedava cilt bakımı için gelmişti, çok teşekkürler.

Biraz sonra dördü birden pırıl pırıl cilt bakımı barına oturmuş, soğutulmuş greyfurt bardaklarını tokuşturuyorlardı. Tekerlekli bir robot yaklaşıp her birine pembe-beyaz-dikişli birer önlük verdi. “Cilt ürünlerinin elbiselerinize sıçramasını engellemek için,” diye açıkladı cilt bakımı görevlisi, Calliope’nin merak dolu bakışlarına cevap olarak.

“Ah, doğru. Kızların o şahane uniformalarının bozulmasını istemeyiz,” dedi Calliope ifadesiz bir şekilde; Avery’nin güldüğünü duyduğuna sevinmişti.

Karşıdaki duvardan bir sıra lazer açılıp kızların yüzlerine doğru odaklanmış foton ışınları doğrulttu. Calliope içgüdüsel olarak gözlerini kapadı, oysa lazerlerin onu incitmeyecek hassaslıkta olduklarını biliyordu. Lazer cildinin yüzeyini gözden geçirip yağ seviyeleri, pH dengesi ve kimyasal yapısı hakkında veri toplarken sinirleri boyunca hafif bir gıdıklanma dışında bir şey hissetmedi.

“Pekâlâ,” diye sordu solunda oturan Avery’e, “şu Leda denen kızla aranızda neler dönüyor?”

Avery soru karşısında sarsılmış gibiydi. “Bir arkadaşımız,” deyiverdi çabucak.

“Pek arkadaşça görünmüyordu.” Lazerler daha hızlı yanıp sönmeye başladı; dermatolojik analizlerinin bitmek üzere olduğunu haber veriyorlardı.

“Pekâlâ, yakın zamana kadar benim yakın bir arkadaşımı,” diye cevabını değiştirdi Avery.

“Ne oldu? Bir oğlan yüzünden mi?” Bu tip kızlarda genelde öyle olurdu.

Avery kaskatı kesildi ama lazer onun o gözeneksiz porselen cildini tararken yüzünü hareket ettirmeden tuttu. Calliope ona ne verebileceklerini düşündü; cildi zaten belirgin biçimde mükemmeldi.

“Uzun hikâye,” diye cevap verdi Avery; bu da Calliope’nin haklı olduğunu kanıtlamaya yeterdi. Bir anlığına Leda için üzüldü. Avery’le rekabet etmek zorunda olmak berbat bir şey olmalıydı.

Calliope’nin göz seviyesinde tedavi tavsiyeleriyle dolu holografik bir menü açıldı. Yanında diğer kızların alçak sesle hangi eklemeleri seçeceklerine dair tartıştıklarını duydu: Yatıştırıcı bir salatalık maskesi mi, hidrojen aşılması mı, yoksa ezilmiş yakutla ovalama mı? Calliope her şeyi seçerek bütün kutuları işaretledi.

Tavandan her birinin önüne buhar çıkartan birer koza bırakıldı; kızlar öne eğilip gözlerini kapadı.

“Avery,” dedi esmer kız Jess –diye hatırladı Calliope– “Annenle babanın tatil partisi bu yıl da yapılıyor, değil mi?”

Calliope parti lafını duyunca kulak kabarttı. Konuşulanları dinleyebilmek için, başını sadece biraz sola çevirerek yüzünün yan tarafına daha çok buhar çarpmasına izin verdi.

“Davetiye almadın mı?” diye sordu Avery.

Jess fazla çabuk geri adım atmış gibiydi. “Evet ama düşündüm ki, olanlardan sonra... Neyse boş ver.”

Avery iç geçirdi ama kızmış gibi değildi, daha çok üzgündü. “Babamın iptal etmesine imkân yok. Parti sırasında Aynalar’ın tamamlandığını duyuracak. İki tarafı ayna imgeleriyle kaplı olduğu için Dubai Kulesi’ne bu adı verdi.”

Dubai Kulesi mi? İçeri girdiklerinde satış elemanının Avery’e nasıl seslendiğini Calliope birden hatırlayınca bulmacanın parçaları yerlerine oturdu.

Fuller Yatırımcılık bu kadar yüksek binalar yapmak için gerekli olan bütün yapısal yeniliklerin patentini elinde bulunduruyordu: Aşırı yoğunlaştırılmış çelik destekler, her katın arasına doldurulan deprem şoku koruyucuları, yükseklik hastalığını önlemek için pompalanan oksijeni artırılmış hava. Dünyanın ilk süper kulesi olan New York Kulesi’ni neredeyse yirmi yıl önce onlar yapmıştı.

Bu da Avery Fuller’ın kesinlikle çok zengin olduğu anlamına geliyordu.

“Kulağa eğlenceli geliyor,” diye lafa karıştı Calliope. Kucağında bir elini ötekinin üzerine koymuş sıkıyor, sonra onları tekrar alt üst ediyordu. Bundan çok daha ayrıcalıklı, akla hayale gelmez partilere katıldığını kendi kendine hatırlatmaya çalıştı: Mesela Mumbai’deki küçük bir araba büyüklüğünde şampanya şişesinin olduğu ya da Tibet’te halüsinasyon etkili çay yetiştirilen dağ otelindeki. Ama bu partilerin hepsi, Calliope’nin davetli olmadığı gelecekteki başka bir partinin hayaletiyle karşılaştıklarında hafızasında –her zaman olduğu gibi–sönükleşiyordu.

Avery Calliope’nin umduğu cevabı verirken kozasın-

dan bir buhar dumanı çıktı. “Bir işin yoksa sen de gel.”

“Çok isterim,” dedi Calliope, sesindeki heyecana hâkim olamıyordu. Avery fısıltıyla bir şeyler mırıldandı; hemen sonra Calliope’nin kontaklensleri mesajı aldıklarında görüş alanının üstünde bir zarf ikonu aydınlandı. Calliope zarfı açarken gülümsemek için dudaklarını ısırıyordu.

Fuller Yatırımcılık’ın Yıllık Tatil Partisi yazıyordu kaydırmada; siyah, yıldızlı bir arka planın üstüne altın kaligrafik harflerle yazılmıştı. *12/12/18. Bininci Kat.*

Üstün bir şey, diye kendi kendine itiraf etti Calliope; adres olarak tek yazmaları gereken bulundukları kattı. Belli ki bütün kat onlara aitti.

Kızların konuşmaları devam etti. Önce bir okul ödendinden, ardından Jess’in çıktığı oğlandan söz ettiler. Calliope gözlerinin titreyerek kapanmasına izin verdi. Zengin şeyleri sevdiğini düşündü su katılmamış bir hazla, hem şimdi onlara sahipti, üstelik çoğunlukla başkasının parasıyla.

Hep böyle olmamıştı. Daha küçükken de Calliope bu tür şeyleri bilirdi ama onları gerçekten yaşayamazdı. Bakabilirdi ama asla dokunamazdı. Gerçekten eziyet eden türden bir işkenceydi.

Şimdi, tüm bunlar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Londra’nın, binaların otuz katı geçmediği, henüz insanların balkonlarında gerçek bitkiler yetiştirdikleri eski, sessiz bir mahallesinde küçük bir dairede büyümüşü. Calliope babasının kim olduğunu hiç sormamıştı, çünkü gerçekten umurunda değildi. Kendini bildi bileli Calliope ile anne-

sinden başka biri olmamıştı ve Calliope böyle memnundu.

Elise –o zamanlar başka bir ad, *gerçek* adını kullanırdı– Bayan Houghton adlı, kendini beğenmiş, zengin, minik burunlu, sulu göz bir kadının asistanlığını yapıyordu. Kadın, artık yok olup gitmiş soylu bir ailenin belirsiz bir kolundan geldiğini iddia ederek kendine “Leydi Houghton” denmesinde ısrar ediyordu. Elise Bayan Houghton’ın ajandasını, yazışmalarını, dolabını, o işe yaramaz, pırlıltılı hayatının pek çok ayrıntısını düzenlerdi.

Elise ile Calliope’nin hayatı buna karşın öylesine donuktu ki. Şikâyet edebilecekleri bir şey yoktu aslında: Kendi kendini doldurabilen buzdolapları, temizlikçi robotları ve bütün holo kanallarına üyeliği olan düzgün bir daireleri vardı. Hatta iki yatak odasında pencere ile düzgün bir gardıropları bile vardı. Yine de Calliope hayatlarının kabul edilemeyecek kadar sönük olduğunu, yalnızca annesinin Houghtonlar’dan zaman zaman eve getirdiği büyü dokunuşlarıyla ışıklandığını kısa sürede öğrenmişti.

Kapıdan elinde her yeni bir şey girişinde “Bak, bende ne var,” diye sesi heyecandan iyice gerilmiş halde duyururdu annesi.

Calliope hep aceleyle ona doğru koşar, annesi paketi açarken, bu kez içinde ne olduğunu merak ederek nefesini tutardı. Bayan Houghton’ın Elise’e tamir için geri götürmesini söylediği nakışlı, ipekten, payetleri eskimiş bir balo elbisesi. Ya da türünün tek örneği, el yapımı Çin porseleni bir tabak; Elise lütfen sanatçının izini bulup başka bir tane yaptırabilir miydi? Hatta zaman zaman mücevher geldiği olurdu: Safir bir yüzük ya da profesyo-

nel olarak temizlenmesi gereken elmas bir gerdanlık.

Calliope çok saygılı bir şekilde o şatafatlı kürk şala ya da kristal şarap sürahisine ya da kesinlikle en sevdiği şey olan o şaşılası derecede parlak pembe, yumuşak Senreve omuz çantasına dokunmak için uzanırdı. Başını kaldırıp annesine baktığında orada mum gibi kendi çocuksu özleminin yansımasını görürdü.

Annesi hazineyi her zaman Calliope'ye göre fazla çabuk, iç geçirerek üzüntüyle toplayıp tamire, temizleyiciye ya da iade etmek için mağazaya geri götürürdü. Calliope kendisine söylenmese de Elise'in bu şeyleri eve bile getirmemesi gerektiğini, yalnızca ne kadar güzel olduklarını görebilsin diye onları Calliope için getirdiğini bilirdi.

Calliope hiç değilse kullanılmışları alırdı. Houghtonlar'ın Calliope'den bir yaş büyük, Justine adlı bir kızları vardı. Yıllar boyunca Elise Justine'in atılmış giysilerini, Bayan Houghton'ın buyurduğu gibi bağış merkezine götürmek yerine kendi evlerine getirdi. Calliope ile annesi birlikte çantaları karıştırır, sırf bir sezon eski oldukları için bir kenara atılan incecik elbiseler, desenli çoraplar, fiyonk nakışlı paltolar karşısında çılgınlık atarlardı.

Annesi geç saatlere kadar çalıştığı günler Calliope koridorun sonunda oturan arkadaşı Daera'nın evine giderdi. Çay ziyafetindeki prensesler olduklarını varsayarak saatler geçirirlerdi. Justine'in eski elbiselerini giyip Daera'nın mutfak masasında serçe parmaklarını o komik, moda şeklinde kıvrarak su yudumlarlar, aksanlarını katlederek yüksek sosyeteninkine benzetmeye çalışırlardı.

"Böyle pahalı zevklerinin olması benim hatam," demişti bir kere Elise ama Calliope hiçbirinden pişmanlık

duymuyordu. O güzel, çekici dünyanın varlığından hiç haberdar olmamaktansa minicik bir parçasını görmeyi tercih ederdi.

Calliope on bir yaşındayken bir öğleden sonra her şey son noktaya varmıştı. Okulun olmadığı bir gündü, bu yüzden Elise çalışırken onu Bayan Houghton'ın evine getirmek zorunda kalmıştı. Calliope mutfakta kalıp sessizce tabletinden bir şeyler okuması için kesin talimatlar almıştı; neredeyse tam bir saat boyunca öyle de yapmıştı. Ta ki ev bilgisayarından Bayan Houghton'ın gittiğini bildiren o uyarı sesi gelene kadar.

Calliope'nin elinde değildi, doğru merdivenlerden yukarı çıkıp Bayan Houghton'ın yatak odasına gitti. Bayan Houghton'ın soyunma odasının kapısı sonuna kadar açıktı. Keşfedilmek için *yalvarıyordu* adeta.

Calliope hiç düşünmeden içeri girip, ellerini özlemle o elbiselerin, kazakların, yumuşak deri pantolonların üzerinde gezdirmeye başladı. O parlak küpeçiçeği rengindeki Senreve çantaya uzanıp omzuna astı ve bir o yana bir bu yana dönerek aynadaki yansımasını izledi. Öylesine heyecanlanmıştı ki bu arada ev bilgisayarından gelen ikinci uyarı sesini duymadı. Keşke Daera da burada olup bunu görseydi. "Bana 'majesteleri,' diye hitap edip, ben yaklaşırken eğileceksin," dedi aynadaki yansımasına kıkırdamamaya çalışarak.

Kapıdan "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye bir ses geldi.

Justine Houghton'dı. Calliope açıklamaya başlamışken Justine kan dondurucu bir çığlık atmak üzere ağzını açmıştı bile. "*Anne!*"

Hemen sonra yanında Elise'le Bayan Houghton ka-

pıda belirmişti. Calliope annesinin bakışından ürkmüş, ifadesinin karşılıklı suçlama ile başka bir şey, korkutucu derecede suçluluğa yakın bir şey arasında hızla gidip gelmesinden nefret etmişti.

“Ö... özür dilerim,” diye kekeledi ama parmakları hâlâ sıkıca çantanın sapını tutmaya devam ediyordu; sanki onu elinden bırakmaya katlanamazmış gibi. “Zarar vermek istememiştim; kıyafetleriniz o kadar güzel ki, onları yakından görmek istedim...”

“Yoksa o küçük pis ellerini üzerlerinde gezdirmek için mi?” Bayan Houghton Senreve çantaya doğru uzandı ama sapıkça bir nedenden Calliope onu daha da sıkı bir şekilde göğsünde tuttu.

“Anne, bak, benim elbisemi giymiş! Ama içinde biraz olsun benim olduğum kadar güzel görünmüyor,” diye ekledi Justine edepsizce.

Calliope yere bakarak dudaklarını ısırды. Üzerindeki gerçekten Justine’in eski elbiselerinden biriydi; yaka kısmında belirgin bir siyahla yazılı X’ler ile O’ların olduğu beyaz bir elbise. Üzerinde biraz fazla uzun ve biçimsiz durduğu doğrudu ama elbiseyi kendi üzerine göre dik-tirmeye yetecek paraları yoktu. *Ne önemi var? Onu zaten vermiştin*, demek istemişti; içinden gitgide hınçlaşıyordu ama sanki boğazı düğümlemişti.

Leydi Houghton Elise’e döndü. “Justine’in kullanılmış giysilerini fakirlere bağışlamayı, söylediğimi sanıyordum,” dedi; tonunda kesik kesik, iş görüşmesindeymiş gibi bir şeyler vardı. “Sen, sahiden, *fakir misin?*”

Calliope annesinin omuzlarının bu yorumdan sonra nasıl kaskatı kesildiğini asla unutmayacaktı. “Bir daha

olmayacak. Özür dile, tatlım,” diye ekledi Calliope’ye; çantayı Calliope’nin kaskatı ellerinden nazikçe çekip onlara verecekti.

Calliope derinlere kök salmış içgüdülerinden biri karşı çıkınca ayaklandı ve hayır anlamında sessizce başını salladı.

Bunun üzerine Leydi Houghton elini kaldırıp Calliope’nin yüzüne öyle sert vurdu ki, burnu kanadı.

Calliope annesinin misilleme yapacağını düşünmüştü ama Elise tek bir söz daha etmeden kızını eve sürüklemekten başka bir şey yapmadı. Calliope o zaman susup küsmüştü. Soyunma odasına girmemesi gerektiğini biliyordu, yine de Leydi Houghton’ın ona *vurduğuna*, annesinin de buna karşılık hiçbir şey yapmamasına inanamıyordu.

Ertesi gün Elise eve geldiğinde telaşlı ve gergindi. “Bavulunu topla. Hemen,” dedi; açıklama yapmayı reddediyordu. Tren istasyonuna geldiklerinde Elise Moskova’ya iki adet tek-yön bilet alıp biletle birlikte Calliope’ye üzerinde yeni bir isimle yeni bir kimlik çipi verdi. Elise’in belinde tanıdık olmayan bir kese şıngırdadı.

“Bu nedir?” diye sordu Calliope merakına yenik düşerek.

Elise kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafına bakındı, sonra çantanın fermuarını açtı, Calliope’nin Bayan Houghton’a ait olduklarını bildiği pahalı mücevherlerle doluydu içi.

Calliope annesinin hırsız olduğunu ve kaçtıklarını o zaman anladı.

“Asla geri dönmeyeceğiz, değil mi?” diye sordu en ufak bir üzüntüye kapılmadan. O on bir yaşındaki göğsünde sınırsız bir serüven hissi fora etmişti.

O kadın bunu hak etmişti. Bana yaptıklarından –*sana* yaptıklarından sonra– bu bizim hakkımız,” dedi Elise başıtçe. Kızının eline uzanıp onu sıktı. “Endişelenme. Bir serüvene atılıyorruz. Sadece ikimiz.”

O günden sonra gerçekten de hiç durmadan muhteşem bir serüven yaşadılar. Houghton’ların mücevher paraları sonunda tükendi ama önemi yoktu, çünkü Elise daha fazlasını nasıl elde edeceklerini bulmuştu: Kendinden yaşlı, ahmak, varlıklı bir adam kafeslemişti. Bayan Houghton’ın kendisine mücevherden çok daha değerli bir şey verdiğini fark etmişti: ses, kişisel tarz ve önemli kişilere özgü davranış biçimlerinin tümü. Gittiği her yerde insanlar Elise’in zengin olduğunu düşünürlerdi. Bu da, parasını almayı, en azından hemen almayı beklemeden ona bir şeyler veriyorlar demekti.

Varlıklı kimselerle ilgili mesele şuydu: Bir kere onlardan olduğunuza inandılar mı, yanınızda temkinli olmayı bırakırlardı, bu da onları kolay hedef haline getirirdi.

Calliope ile annesinin geçtiğimiz yedi yıl boyunca yaşadıkları hayat işte böyle başlamıştı.

“Yüz temizleyiciniz için nasıl bir koku istersiniz?” diye sordu spa görevlilerinden biri. Calliope gözlerini kırpıştı-rarak kendine geldi. Diğer kızlar ciltleri pırıl pırıl doğru-luyorlardı. Calliope’nin boynuna sıcak, esanslı bir havlu sarılıydı.

İşlemine âdetten, tamamen kendisi için oluşturulmuş bir yüz yıkamanın da dâhil olduğunu fark etti.

“Pitaya,” dedi. çünkü bu meyvenin o şaşırtıcı kırmızımsı pembesi onun en sevdiği renkti. Teknisyen kavano-

zu ustaca çevirip açarak kokusuz beyaz bir krem çıkardı, sonra bunu kırmızı bir esans muhafazasına atıp duvarda asılı duran metalik bir değneğe tutturdı. Dakikalar sonra kırmızı yüz temizleyicisi kavanozu bir kızaktan uzatılmıştı. İçeriği eşsiz olarak Calliope'nin cildi için bir araya getirilmiş bir enzim ve organik bileşim listesi idi. Paketi minik bir yaban mersini etiketi tamamlıyordu.

Altın ile şeftali renklerinin bir araya geldiği ön salona çıkıp diğer kızlar ücreti ödemek için retina tarayıcısına eğildiklerinde Calliope grup halinde alışverişe çıkıldığında kullandığı oyunu sergiledi. Geriye çekilip gözbebeklerini büyüterek fısıltıyla bir küfür mırıldandı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Avery onu izleyerek.

“Pek sayılmaz. Hesabıma bağlanamıyorum.” Calliope birkaç bitbanka komutu daha verirmiş gibi yaparken sesine bir gerginlik tonu yayılmasını sağladı. “Ne olduğunu anlamadım.”

Resepsiyondaki adam anlamlı anlamlı boğazını temizleyip herkes için rahatsız bir hava yarattıktan sonra Avery'e döndü. Calliope yanaklarının utançla pembeleştiğini biliyordu –komutla kızarmayı öğreneli çok olmuştu– gözleri de sessiz bir yakarıyla parlıyordu. Ama kızların hiçbiri yardım teklifinde bulunmadı.

Şimdi bir erkek olsa, şövalyelik ya da kendi çıkarı için fark etmez, çoktan ödemişti. Calliope'nin şehveti dostluğa tercih etmesinin nedeni tam da buydu işte. *Pekâlâ*, diye düşündü sinirlenerek; demek bu işi doğrudan yapması gerekiyordu.

“Avery?” diye yeterli olduğunu düşündüğü bir farkındalıkla Avery'e döndü. “Cilt bakımımın ücretini sen öde-

yebilir misin? Hesabımla ilgili sorunu halledince borcumu ödeyeceğim.”

“Ah. Elbette.” Avery iyi niyetle başını sallayıp, Calliope’nin fahiş cilt bakımı ücretini ödemek için retina tarayıcısına tekrar eğilerek gözlerini kırıpıştırdı. Tam da Calliope’nin beklediği gibiydi; uzun eklenti listesinin farkına bile varmamışa benziyordu. Muhtemelen *kendi* cilt bakımının da ne kadar tuttuğuyla ilgili bir fikri yoktu.

“Teşekkürler,” diye başladı Calliope ama Avery eliyle bu minnettarlık ifadelerini geri çevirdi.

“Dert etme. Nuage en sevdiğim yerlerden biridir. Seni nerede bulacağımı biliyorum,” dedi Avery umursamazca.

Bir bilsen. Avery borcunu tahsil etmek için oralara geldiğinde –o da tabii hatırlarsa– Calliope ile annesi çoktan gitmiş olacaktı; New York’ta hiç iz bırakmadan başka bir kıtada, yeni isimlerle yeni bir hayata başlamış olacaktı.

Bu birkaç yıl içinde Calliope’yi tanıyıp dünyanın birçok yerinde kalpleri umarsızca kırılmış halde terk edilen kızlar ile oğlanlar onun bu yapmacık gülümsemesini bilirlerdi. Avery, Risha ve Jess için üzülüyordu. Onlar o rutin sıkıcı hayatlarına dönüyorlardı; oysa Calliope’nin varlığı sıkıcı olmak dışında her şeydi.

Diğer kızları kapıdan çıkarlarken izledi; bu sırada yüz temizleyicisi kavanozunu tatmin edici bir çıngırtıyla çantasına –tabii ki, o cüretkâr küpe çiçeği rengi özel-sürüm Senreve çantasına– atıyordu.

RYLIN

Sonraki pazartesi Rylin Berkeley Lisesi'nin o görkemli oymalı girişinde şoktan kıpırdayamaz halde duruyordu. Bu o olamazdı, Rylin Myers, yakalı gömlek ile ekose etek giymiş, yüksek seviyelilerin gittiği ciks bir özel okula başlamak üzereydi. Sanki tüm bunlar başka bir insanın başından geçiyormuş gibiydi; başka birinin rüyasında gördüğü bir dizi acayip imge.

Büyük omuz çantasının askısını omzunda düzeltip tereddütle duruşunu değiştirdi. Zaman ayarlı ampuller sabah geç olduğunu belirtmek için parlaklıklarını zarifçe ayarlarken dünya Rylin'in etrafında aydınlanıyordu. Rylin bu etkiyi ne kadar sevdiğini unutmuştu; bir kere-sinde güneş dışarıda yükselirken Cord'un kapı basamak-ları üzerinde oturup üstündeki ışıkların o yavaş değiş-i-mini seyretmekten başka bir şey yapmamıştı. Aşağıda 32. katta çocuğun biri ampullerden birini patlatmak için bir şey fırlatmadıkça ışıklar o tek floresan ayarını de-ğiş-tirmezlerdi.

Pekâlâ, ya şimdi ya hiç. Okul tarafından verilen, geçen hafta uğrayıp aldığı resmi tablettten, vurgulu sarı okları takip ederek merkez ofise doğru yürümeye başladı. Kendi normal MacBash'inin aksine bu tablet okulu çevreleyen teknolojik ağın sınırları içinde çalışıyordu ama yalnızca akademik e-posta hesabını kontrol etmek ya da not almak gibi onaylanmış temel görevleri yerine getirebiliyordu. Üstelik sınavlar sırasında kopya çekilmesini önlemek için bütün tabletler kapatılıyordu. Yıllar içinde birçok çocuk denemiş olsa da, teknolojik ağ içinde bilgisayar korsanlığı da olmazdı; Rylin biliyordu.

Koridorlardan geçerken gözlerini dikip hiçbir yere bakmamaya çalıştı. Burası geniş, ışık dolu koridorları, sıra sıra taş sütunlarıyla tam da kafasında canlandırdığı kolej kampüsleri gibiydi. Her köşe başında yön gösteren hololar beliriveriyordu. Büyük salonun sonundaki avluda simüle edilmiş hafif rüzgârın etkisiyle palmiye ağaçları sallanıyordu. Birkaç çocuk geçti; hepsi aynı üniformayı giymişti.

Elbette Rylin üniformayı daha önce de görmüştü; çamaşırlıkta Cord Anderton için çalışırken.

Onu gördüğünde ne diyeceğine dair bir fikri yoktu. Kuşku götürür bir ümitle belki de onu görmeyeceğini düşündü; belki de burası sonraki üç sömestr boyunca ondan kaçınabileceği kadar büyük bir kampüstü. Ama içinde o kadar şanslı olmadığına dair bir his vardı.

Nihayet merkez ofise vardığında "Rylin Myers. Bir akademik danışmanla görüşmeye geldim," dedi masanın arkasındaki adama. Bu okulun akademik danışmanının *insan oluşuna* bile inanamıyordu. AşağıKule'de kolej tav-

siyeleri ile ders atamaları bir algoritma tarafından dağıtılırdı. Bu insanlar bir bilgisayardan daha iyi iş çıkaracaklarını düşünüyorlarsa kendilerine bayağı güveniyor olmalıydılar.

Adam bir tablete yazdı “Elbette. Yeni burslu öğrenci.” Yüzünde okunamayan bir ifadeyle başını kaldırıp Rylin’e baktı. “Biliyorsun, Eris Dodd-Radson burada Berkeley’de çok sevilen bir öğrenciydi. Onu hepimiz özleyeceğiz.”

Rylin’in bu okuldaki varlığını mümkün kılan kişinin ölümünü konu olarak açmak tuhaf bir karşılamaydı doğrusu. Rylin nasıl yanıt vereceğini bilemedi ama adamın da bir cevap bekler hali yoktu. “Otur lütfen. Danışman seni şimdi görecektir.”

Rylin bir kanepeye gömülüp odada etrafına bakındı; bej duvarlar çerçeveli öğretim ödülleri ve motivasyon hololarıyla süslenmişti. Birden arkadaşlarını merak etti; aşağıKule’deki *gerçek* arkadaşlarını. Lux’ı, Amir’i, Bronwyn’i, hatta Indigo’yu. Berkeley’de birkaç kişi tanıyor ama onlar da zaten Rylin’den nefret ediyordu.

İşte böyle birdenbire, sanki onu düşünceleriyle çağır-
mış gibi, ofise Cord Anderton giriverdi.

Bu son birkaç haftadır kendi kendine sürekli onu özlemediğini, onsuz da gayet iyi idare edebildiğini söylüyordu. Ama bu, yani şimdi Cord’u görmek, onu neredeyse mahvetmişti. Oxford gömleğinin yakası açılmış, koyu renk saçları biraz dağınıktı. Öylesine yakın ve öylesine acı verircesine yasaktı.

Sessizce durup, Cord’un onu fark edince kendisinin başka bir tarafa bakmak zorunda kalacağı o andan delicesine korkarak, onu büyük bir zevkle seyretti. Yeni oku-

lunda rastladığı *ilk* kişinin Cord olması kozmik, zalimce bir şakaydı.

Bakışları onu sıyırıp geçti; yarı Asyalı üniformalı kızlardan birini görmüştü sanki. Sonra gördüğü kişinin kim olduğunu yeni anlamış gibi bir daha baktı. “Rylin Myers,” dedi o eski bildik ağır ağır konuşmasıyla; pek tanımadığı insanlarla konuşurken böyle yapardı. Bunu duyunca Rylin’in kalbi kırılır gibi oldu. Rylin’in yardım için tutulmuş kızlardan başka bir şey olmadığı karşılaştıkları ilk akşam da, Cord onunla böyle konuşmuştu. Rylin ondan çalmadan, ona âşık olup her şey kontrolden çıkmadan önce.

“İnan, ben de en az senin kadar şaşkın durumdayım,” dedi Cord’a.

Cord arkaya duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “İtiraf etmeliyim, seni görmeyi beklemediğim tek yer burası.”

“Bugün ilk günüm. Danışmanla görüşmem gerek,” diye açıkladı Rylin; sanki orada olması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. “Peki ya sen?”

“Dersi astım,” dedi Cord umursamadan. Rylin onun arada okulu asıp annesi ile babasının Long Island’daki evlerine gittiğini, orada onların o yasadışı eski otokarlarını sürdüğünü biliyordu. Cord’un kendisini oraya götürdüğü o günü düşündü, kumsalda yağmur fırtınasıyla sona eren günü. O günün anısıyla kızardı.

“Yalnız konuşabileceğimiz bir yer var mı?” Cord’la böyle bir konuşma yapmayı planlamamıştı, hiç değilse bugün değil ama kaçış yoktu. Rylin burada, Cord’un dün-

yasındaydı yoksa şimdi bu onun da mı dünyası olmuştu? Pek öyle hissetmediği kesindi.

Cord duraksadı; Rylin'e olan dargınlığı ile onun burada ne işi olduğuna ve ona söyleyeceklerine dair duyduğu merak arasında bölünmüş gibiydi. Anlaşılan merakı üstün gelmişti. "Beniz izle," dedi Rylin'e.

Rylin'i ofisten çıkarıp koridor boyunca yürüttü. İlk zil yaklaşırken koridor da giderek kalabalıklaşıyordu, öğrenciler küçük kümeler halinde dedikodu yapıyor, önemli bir şey söylemek istediklerinde yaptıkları jestlerle altın bilezikleri ve bilek bilgisayarları ışıktaki parlıyordu. Rylin gözlerinin nasıl merakla üzerinde gezindiği görmüştü, onun o yabancı hatlarını, boncuklarla süslü asimetrik küpelerini, ucu ucuna kesilmiş mavi tırnaklarını ve "topuksuz sade siyah ayakkabısı olmadığı için Chrissa'dan çaldığı eski düz ayakkabılarını süzüyorlardı. Cord'a bakma arzusuna direnerek onlara meydan okurcasına başını dik tuttu. Birkaç kişi Cord'a selam verdi ama Cord yalnızca başını sallayarak onlara karşılık verdi ve elbette Rylin'i onlarla tanıştırmadı.

Sonunda bir takım çift kanatlı kapıdan geçerek zifiri karanlık bir odaya girdiler. Rylin kapıdan geçtiklerinde aniden beliren holografik etiketi görünce şaşırdı. "*Okulda cep sinemanız mı var?*" diye sordu, çünkü tuhafına gitmişti, çünkü çaresizce sessizliği bozmak istiyordu.

Cord bir kumanda kutusunu karıştırdı ve biraz sonra merdivenlerdeki yol gösterici lambalar aydınlandı. Hâlâ çok karanlıktı. Cord bir gölge gibiydi.

"Evet, sinema dersi için." Cord'un sesi sabırsız çıkıyordu. "Pekâlâ, Myers, ne var ne yok?"

Rylin derin bir nefes aldı. Bu konuşmayı yaptığımızı

en az yüz kere hayal ettim ama kesinlikle hiçbir senaryo-
da burada, senin okulunda değildik.”

Cord’un dişleri boş bir tebessümle parladı. “Öyle mi? Bu konuşmanın nerede olacağını hayal etmiştin?”

Yatakta ama bu hayaldi. “Önemi yok,” dedi Rylin çabucak. “Demek istediğim, sana bir özür borçluyum.”

Cord arka sıraya doğru geriledi. Rylin konuşurken dos-
doğru Cord’a bakmak için kendini zorluyordu. “O geceden
beri seninle konuşmayı istiyordum.” Bunu netleştirmesi-
ne gerek yoktu; Cord hangi geceden söz ettiğini biliyordu.

“Sana çağrı atmak istedim ama ne diyeceğimi bilemi-
yordum. Olanlardan sonra bir önemi de yok gibi geldi. Sen
buradaydın bense aşağıda otuz ikide; bu meseleyi kurcala-
mamanın daha kolay olacağı sonucuna vardım.” *Ben kor-
kağın tekiyim,* diye kendi kendine itiraf etti. *Canımı nasıl
yakacağını bildiğim için, seni görmekten korkuyordum.*

“Her neyse, şimdi görüldüğü gibi seninle aynı okula
gidiyoruz, demek istediğim, ben bursla buradayım...”

“Eris’in ailesinin bağışladığı,” dedi Cord gereksizce.

Rylin gözlerini kırptırdı. Bu kadar çok insanın Eris’ten
söz açacağını hesaplamamıştı. “Evet, o işte. Seninle sık sık
karşılaşacağımız için havayı yumuşatmak istedim.”

“Havayı yumuşatmak,” diye tekrar etti Cord tatsız
bir şekilde. “Hırsızlık yapmak için benimle çıkarmış gibi
yaptıktan sonra.”

“O rol değildi! Üstelik hırsızlık da yapmak istemiyor-
dum, hiç değilse ilkinden sonra,” diye itiraz etti Rylin.
“Lütfen izin ver, açıklayayım.”

Cord başını salladı ama cevap vermedi.

Böylece Cord’a her şeyi anlattı. Eski erkek arkadaşı, Hi-

ral ve Emanetler'le ilgili gerçeği itiraf etti; onun için çalıştığı ilk hafta, Chrissa'yla evden çıkarılmamak için o özel yapım ilaçları ilk nasıl çaldığını anlattı. Kefaret parası için Hiral'ın ona nasıl şantaj yaparak ilaçları satmaya zorladığını anlatırken, bocalamamak için çenesini hafif kaldırdı. Cord'dan tekrar çalması için V'nin onu nasıl tehdit ettiğini anlattı.

Cord'un abisi Brice'ın, eğer Cord'la ilişkisini bitirmezse –onunla yalnızca parası için çıktığını söylemezse– onu hapse göndermekle tehdit etmesi dışında her şeyi anlattı. Cord'un abisiyle ne kadar yakın olduğunu biliyordu, bu yüzden aralarına girmek gibi bir niyeti yoktu. Böylece her şeyi Hiral yapmış gibi anlattı.

Cord'a onu ne kadar sevmiş olduğunu ve hâlâ nasıl sevdiğini de anlatmadı.

Rylin'in son sözleri sessizliğe birer taş gibi düşüp etraflarında dalgalar yaratana dek Cord bir şey söylemedi. O zamana dek birinci ders çoktan bitmiş, ikisi de merkez ofisteki görüşmelerini kaçırmıştı. Rylin'in umurunda değildi. Bu daha önemliydi. Cord'la arasını düzeltmeyi çok istiyordu. Eğer kendi kendine dürüst olsaydı bundan çok daha fazlasını da istiyordu.

"Tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim," dedi Cord yavaşça.

Rylin istemeden Cord'a doğru bir adım attı. "Cord. Sence eskisi gibi..."

"Hayır." Rylin sorusunu tamamlamadan Cord ondan kaçarmış gibi gerilemişti. Bu hareketi Rylin'in karnına bir yumruk gibi indi.

"Neden?" diye sormadan edemedi. Tüm kalbini yırtarak açmış, içindekileri talaş gibi yerlere saçmış, Cord da

umursamadan bunların üzerine basıp gitmiş gibi hissediyordu. Onu alt etmekle tehdit eden gözyaşlarını tutmayı her nasılsa başarmıştı.

Cord derin bir iç çekti. “Rylin, tüm bu olanlardan sonra sana nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum. Bunun sonu neye varır sence?”

“Özür dilerim,” deme cesaretini gösterdi; bunun yeterli olmadığını biliyordu. “Seni hiçbir zaman incitmek istemedim.”

“Ama incittin Rylin.”

Biri gürültüyle kapıyı açarak içeri bir ışık seli akıtıp Cord’u görünce telaşla geri çekildi. O kısa aydınlanma anında Rylin’in gözüne Cord’un yüzü ilişti: Uzak, soğuk, kapanmış. Dehşete düştü. Bundansa kendisine bağırıp çağırmasını, kızgın ya da yaralanmış, hatta acımasız olmasını isterdi. Bu kayıtsızlık çok daha kötüydü. Kendi içinde Rylin’in hiçbir zaman ulaşamayacağı, Rylin için sonsuza dek kayıp olacağı derinlere bir yerlere çekilmişti.

“Keşke her şeyi geri sarıp farklı davranabilseydim,” dedi faydasızca.

“Keşke. Ama hayat böyle bir şey değil, değil mi?”

Cord gidecekmiş gibi bir adım attı. Rylin bir an açıkça, içinde gurura benzer herhangi bir şey kaldıysa gidenin Cord olmasına izin veremeyeceğini anladı. Hızlı hızlı kapıya yürüyüp omuzlarının üzerinden arkasına baktı.

“Sanırım değil. Görüşürüz Cord,” dedi ki bu maalesef doğrudu. Onu istemeyen bu çocuğu tekrar tekrar görmek zorundaydı.

O gün daha sonra, Rylin mekanik bir şekilde öğle yemeği kuyruğunda ilerlerken bu okulda toplam kaç dakika-

sı daha kaldığını merak ediyordu. Bazı kızların doğum günleri için yaptıkları gibi, tabletinin köşesinde tık tık işleyen bir geri sayım başlatmayı istedi.

Tahmin edildiği gibi okul ders programını –biyoloji eski okulunda hiç almadığı bir ders olduğu için birinci sınıf biyoloji dahil– tamamen temel düzeyli dersler üzerine oturtmuştu. Kayıt memuru Bayan Lane’le olan görüşmesine geç gittiğine sevinebilirdi, çünkü bu sayede o kadının kuşkulu iyilikseverliklerinden bir yarım saat kurtarabilmişti. “Burada Arrow isimli bir mağazada çalıştığınız yazıyor. Doğru mu?” diye sormuştu Bayan Lane kibirle burnunu çekerek. Rylin neredeyse sırf taşı gediğine koymak adına bir çift ışıklı Arrow çizmesi alıp onları okulda giymeyi dilemişti.

Kasadan çıkmak için retina tarayıcısına yaklaşacağı sırada Rylin dağıtma makinesinden pırıl pırıl parlayan kırmızı bir şişe su aldı. Logoda el yazısıyla parlak kırmızı bir gezegenin üzerindeki buz parçaları gibi görünen harflerle MARSAQUA yazılıydı. Bu çizgi film harfleri sürekli eriyerek şişenin dibine damlıyor, sonra tekrar buz kristalleri oluşturmak için yukarı geri süzülüyorlardı.

Arkadan “Mars suyu,” dendiğini duydu.

Rylin dönünce en kötü kâbusu Leda Cole’la karşılaştı.

“Mars’taki buzullardan kocaman buz parçacıkları oyup şişelemek için yeryüzüne getiriyorlar. Metabolizman için şahane,” diye devam etti Leda. Sesi korkutucu derecede sevimliydi.

“Mars için kötü olmasın,” diye yanıt verdi Rylin, sesinin bu kadar aldırıışsız çıkması gururunu okşamıştı. Leda, eskiden evlerinin etrafında pusuda bekleyen o yır-

tıcı başıboş köpek gibiydi. Karşısında hiçbir zayıflık göstermemeliydiniz, yoksa saldırmaktan geri durmazdı.

“Benimle otursana,” diye emretti Leda ve Rylin’in onu takip edip etmediğine bakmadan yürümeye başladı.

Rylin rahatsızlığını gizlemeye zahmet etmeden iç geçirdi. İlk günden bu rezil konuşmaları yapıp kurtulabilirdi de. Daha kötü ne olabilirdi ki?

Leda bir iç avluya bakan fleksiglas pencerenin yanındaki iki kişilik masaya oturdu. Rylin kocaman bir çeşmenin etrafında sohbet edip uçan video kameralarıyla oynayan çocuklar gördü. Çatıdaki aynalarca filtrelenip tavandan aşağı öyle çok güneş ışığı akıyordu ki, –dışarı da böyle temiz, simetrik ve mükemmel olsaydı– sanki dışardalarmış gibiydi.

Leda’nın karşısındaki yere oturup bir tatlı patates kızartmasını sarımsaklı mayonez sosuna batırdı. Leda’nın onun gözünü korkutmak istediği belliydi ama Rylin’in ona bu tatmini vermeye niyeti yoktu.

“Burada ne halt ediyorsun, Rylin?” diye sordu Leda girizgâh yapmadan.

“Artık ben de bu okula gidiyorum.” Rylin başıyla ekosele eteğini işaret ederek bir kaşını kaldırdı. “Aynı üniformayı giydiğimizi fark etmedin galiba.”

Leda duymamış gibiydi. “Seni polis mi gönderdi?”

“Polis mi? Ne kadar paranoyak duyulduğunun farkında mısın?” Rylin Myers’ın bir çeşit gizli polis ajanı olabileceğini düşünmek çok saçma bir fikirdi.

“Tüm bildiğim, düşünmemeyi tercih ettiğim o geceyi hatırlatan yürüyen bir hatıra olduğun.” *Al benden de o kadar*, diye düşündü Rylin. “Bir de açıklanamaz bir nedenle,

aşağıda ait olduğun yirminci kattaki okul yerine benim okuluma gelmişsin!” Leda’nın sesi titreyince Rylin keyifle sanki biraz... onu korktuğunu fark etti.

“Son baktığımda, Leda, dışarıdaki kemerde senin adın yazılı değildi. Demek, burası *senin* okulun değil. Ben de *otuz ikinci katta* oturuyorum,” diye düzeltti, “buraya bursla geldim.”

Leda’nın gözleri bir şeyler anladığını belirtircesine parladı. “Eris bursu,” diye nefes aldı.

“Evet, o işte,” dedi Rylin neşeyle ve Leda’nın yüzünden geçip giden tikslenme bakışıyla keyiflenerek o kocaman çizburgerinden bir ısırık aldı. “Şimdi, eğer benim için hazırladığın başka tehditlerin yoksa geri bas da öğle yemeğimin keyfini çıkarayım. Buraya senin o mükemmel hayatına bulaşmaya gelmedim.” *Mükemmeli* vurguyla söyleyerek Leda’nın o kadar da mükemmel bir hayatının olmadığını gördüğünü belirtmek istemişti.

Leda aniden ayağa fırlayarak sandalyesinin koyu ceviz zemin üzerinde kaymasına neden oldu. Bitmemiş ıspanak salatasını alıp saçını arkaya savurdu. “Benden sana tavsiye,” dedi yüzüne yapışık sahte bir tebessümle tekrar Rylin’in çizburgerine bakıp, “Kızlar ızgara spesiyalitelerinden asla yemez,” dedi.

Rylin de aynı şekilde ona gülümseyerek. “Ne komik. Çünkü ben kızım ve şimdi yedim. Demek pek bir şey biliyor sayılmazsın.”

“Dikkatli ol Myers. Gözüm üzerinde.”

Bugün nasıl da güzel bir ilk gün olmaya doğru gidiyordu. Rylin arkasına yaslanıp aşırı pahalı Mars suyundan kocaman bir yudum aldı; hem neden almayacaktı ki?

LEDA

“Annem nerede?” Leda yemek odasının kapısında duraksadı; botlarının uçlarını giriş salonunun fildişi halısıyla aynı hizada tutuyordu. Babası masada tek başına oturuyordu; kontaklenslerinden bir şeyler okuyup parmaklarını dalgın bir şekilde aşırı modern cam yüzeye vuruyordu.

Başını kaldırıp baktı. “Selam Leda. Sanırım biraz gecikecek.”

“Baba ocakta hangi günlerde Barbados’taki evde olacağız?” diye sordu Jamie girizgâh yapmadan masaya otururken. Leda sakınarak içeri girmeye cesaret edip Jamie’nin karşısındaki sandalyeyi çekti. Masanın bacakları yoktu; desteksiz bir şekilde havada süzülüyordu; minimal anlayışla dekore edilmiş evlerinin en önemli parçasıydı. Leda masanın işe yaramaz ve kişiliksiz olduğunu düşünürdü ama yine de evlerinin bir yuvadan çok otel hissi vermesi için elverişliydi. Yuva, içinde yaşayan insanların birbirlerine gerçekten değer verdiklerini düşündürür.

Matt Cole boğazını temizledi. “Aslında Barbados’taki devre mülkten ayrıldık.”

“Ne?” Leda afallamıştı. Yıllardır Barbados’taki devre mülke giderlerdi: Bir tepenin üstünde geniş, huzurlu bir evdi; küçük parke taşlardan patikası kumsala inerdi. Leda annesiyle babasının oradaki o rahatlamış hallerini çok severdi, sanki New York’un pisliklerinden uzakta kendi kendilerinin en iyi, en saf hallerine dönüşüyorlardı.

“Bu yıl gitmeyiz, onun yerine yeni bir şeyler deneriz, diye düşündük,” diye açıkladı babası ama Leda’nın bunlara karnı toktu. Yakın zamanlarda çok para mı kaybetti, diye merak etti. Belki de yeni yetme metresine aldığı Calvadour eşarplara çok para harcamıştır, diye düşündü kızgınlıkla; Eris ölmeden önce babasının ona verdiği o aşırı pahalı hediye aklına gelmişti.

“Çok kötü! Arkadaşlarımı getirmek istiyordum,” diye omuz silkti Jamie. “Açlıktan ölüyorum. Yiyelim mi?” Tipik Jamie; hiçbir zaman hiçbir şey için fazla canını sıkmazdı.

“Annemi bekleyelim,” dedi Leda çabucak ama babası çoktan gizli dokunmatik ekranı masanın ortasına çekmişti bile. Şefleri, Tiffany belirdi; tabaklarla yüklü geniş bir servis masası itiyordu.

“Annen, o gelmeden başlamamızı istedi. Bir toplantıya takılmış,” diye açıkladı babaları. Leda dudaklarını büzüp bir şey demeden büyük makarna çanağına uzandı. Üzerine soya proteini ile phenerol ufalanmış lahana erişteli penne; en sevdiği yemektir. Annesi bu yemeği Leda’yı neşelendirmek için seçmiş olmalıydı. İnatçı, zıt bir tarafı yemeği sevmemeye kararlıydı.

“Okul nasıldı?” diye sordu babası. Onun babalık anlayışı buydu işte: *Ergenlikteki Kızınızla Nasıl Konuşmalısınız* gibi bir kitaptan sorular sormak. Leda bunun rafta

Ergen Metresinizi Nasıl Saklamalısınız adlı kitabın yanında durup durmadığını merak etti.

“İyiydi,” dedi ters bir şekilde; sırı çatalıyla gürültü çıkarmak adına pennesinden bir lokma aldı. “Bugün okulda yeni bir kız vardı. Sömenin ortasından öylece girivermesi garip değil mi?”

“Onu gördüm galiba,” diye lafa karıştı Jamie bir defalığına. “Burslu öğrenci değil mi?”

Leda şaşırarak Jamie’ye baktı. Jamie, tüttürebileceği, içebileceği bir şey değilse ya da doğruca hediye olarak eline verilmedikçe hiçbir şeyin farkına varmazdı. Yine de Rylın, o saygısız davranışları bir kenara bırakılırsa *güzeldi*.

“Hah o işte. *Yirminci Kattan* gelmiş,” dedi Leda abartılı bir şekilde dudakların bükerek. “Düşünebiliyor musunuz?”

“Senin buraya ortaKule’den taşındığımızda hissettiğin gibi hissediyor olmalı,” dedi babası. Leda donakalıp sustu.

“Hayır, kesinlikle benim gibi değil,” diye karşı çıktı biraz sonra. Haddini bilmez bir alt seviyeliyle karşılaş-tırılmaktan hoşlanmamıştı. “Bu kız son derece kaba ve küstah. Kuralların ona işlemeyeceğini düşünüyor.”

Jamie kakhahayla patladı. “Konuşana da bak. Leda sen hiç hayatında kuralların sana da işlediğini düşündün mü acaba!”

Matt Cole tarafsız kalmaya çalıştı ama eğlendiği yüzünden belli oluyordu. “Leda, bence bu kız için iyi fikirler beslemelisin. Onun için de ilk gün zorlu geçmiş olmalı; senenin ortasından yeni bir okula başlıyor kız. Özellikle bir de burslu olduğu düşünülürse.”

Beklediği fırsatı bulmuştu işte. “Haklısın,” dedi Leda sesini sahte bir acımayla alçaltarak. “Herhalde Eris’in bursuyla geldiği düşünülürse onun için özellikle zor olmuş olmalı, malum, hepimiz Eris’i çok özlüyoruz.”

Odaya sessizlik çöktü. Leda’nın ailesi onun çatıda olduğunu biliyordu, elbette; herkes tanıklık ifadesini verdikten ve avukatlarıyla her acı verici ayrıntının üzerinden geçtikten sonra onu o sabah polis merkezinden almışlardı. Eris’in ölümü hep birlikte üzerinde konuşmamaya karar vermiş gibi göründükleri şeylerdendi. Sanki ailelerinin kirli küçük sırları, tıpkı Eris gibi öylece toplanıp gömülürse yok olabilirmiş gibi.

Leda babasının yüzünü iyice inceledi. Kendinin de bilmediği bir şey arıyordu. Eris’le ilişkisini onaylayan bir şey olduğunu sanıyordu.

Hemen o anda gördü. Babası Leda’nın sözleriyle ürker gibi olmuştu; zar zor fark ediliyordu ama yeterliydi. Çabucak başını yere çevirdi.

Leda bu kanıtı, orada babasının yüzünde görünce keyifleneceğini düşünmüştü ama şimdi birdenbire tüm istediği ağlamaktı.

Yemeğin geri kalanı boyunca babası ile Jamie lakros maçları, Jamie’nin yaptığı o harika kurtarış ve okulun gelecek seneye yeni bir koç alıp almaması gerektiği hakkında konuşurlarken Leda tabağındakileri sağa sola itip durdu. Olabildiğince çabuk bir bahane uydurup koridorun sonundaki odasına kaçtı.

Kapının vurduğunu duydu. “Leda?”

“Ne?” diye patladı gözlerini silerek. Babası Leda’nın onu görmek istemediğini anlamamış mıydı?

Babası çekine çekine kapıyı itip açtı. “Konuşabilir miyiz?” Leda koltuğunu döndürdü ama olduğu yerde kalmıştı; bağdaş kurmuştu.

“Nasılsın diye bir bakmak istedim,” dedi babası yoklayarak. “Öldüğünden beri Eris hakkında pek konuşmamıştın. Sonra bu akşam yemekte söylediklerin...” Tuhaf bir şekilde sesi kısılıp sustu. “Tek istediğim iyi olduğundan emin olmak.”

Tabii ki, iyi değilim, diye düşündü Leda. Babasının budalalığına acıyacaktı neredeyse. Yemekte Eris’in sözünü etmişti, çünkü babasını *kışkırtmak* istemişti, çünkü her şey iyiymiş, samimi bir akşam yemeğinin küçükken olduğu gibi her şeyi düzelterekmiş gibi davranmaktan bıkmıştı. Onun arkadaşıyla yatarak her şeyi başlatan, ailesinin dayandığı temellere ihanet eden babasıydı.

Ama bundan da öte, Leda kendi kendinden öğreniyordu. Bu gerçeği sır gibi saklıyordu ve bu da onu en az babası kadar kusurlu kılardı.

Eris’in ölümünden beri annesini gerçeğe yüzleştirmeyi o kadar çok kez istemişti ki. Ilara’ya gidip her şeyi ortaya dökmeye hazırdı: Babasının eşini aldatan ciğeri beş para etmez bir herif olduğunu, onu terk etmeleri gerektiğini söyleyecekti. “Sana söylemem gereken bir şey var,” demişti Leda birden çok kez, “önemli bir şey...”

Yine de hiçbirinde gerçeğe o sözcükleri söylemeye cesaret edememişti. Eris zaten gitti, demişti kendi kendine; şimdi ailesini parçalamak neye yarardı ki? Ilara’nın ona o koyu, sevgi dolu gözleriyle her bakışında Leda duraksamış, susmuştu. Annesinin kalbini kıran kendi olmak istemiyordu.

Leda'nın içindeki çocuk annesi ile babasının ayrıldığı düşüncesini kaldıramıyordu. Ailesi sırlar ve ihanetlerle delik deşik olmuş olabilirdi, yine de hâlâ *onun ailesiydi*. Hayatı boyunca bu sırrın üzerine oturması gerekse de onları bir arada tutmayı tercih ederdi.

Esrarengiz bir biçimde bunu hak ettiğini düşünüyordu. Bu çarpık, ona işkence eden suçluluk hissi, Eris'e yaptıkları için ödediği kefaretti.

Babasının sorusuna cevap olarak "Ben iyiyim," dedi kendini sıkarak. Zaten babasına başka ne diyebilirdi ki? *Hey baba, hani bir arkadaşım ile ilişkin vardı, sonra çatıdan düşmüştü ya? Tahmin et ne oldu? Onu iten bendim!*

"Eris'le yakındınız, değil mi?" diye ısrar etti babası. Tanrım, neden gitmiyordu ki sanki? Hem neden herkes bu soruyu sorup duruyordu? Sırf Eris'le bazı ortak arkadaşları oldu diye birbirlerine göbekten bağlı oldukları anlamına gelmiyordu.

"Arkadaştık ama pek yakın değildik." Leda artık bu konuşmayı sonlandırmak istiyordu. "Aslında baba, çalışmam gereken çok dersim var..."

"Leda," diye babası sözünü kesti, şimdi çaresizmiş gibi görünen babasıydı. "Eris'le ilgili sana söylemem gereken bir şey var..."

Hayır, hayır, hayır. "Üzgünüm!" Leda birden, koltuğu yere devirerek ayağa fırlayıp kocaman omuz çantasının içine delicesine bir şeyler atmaya başladı. Üzerinde çiçekli yoga pantolonu ile siyah fermuarlı bir üst vardı ama önemi yoktu; buradan defolup gitmesi gerekiyordu. Kesinlikle burada kalıp babasının Leda'nın sözde arkadaşıyla nasıl yattığını anlattığı rezil itirafını *dinleyemezdi*. "Ge-

cıktım. Averyler’de ders çalışacaktık. Sonra konuşabilir miyiz?”

Babasının gözlerinde anlayış ve biraz da acı parlayıp söndü. Belki de Leda’nın bildiğini biliyordu. “Pekâlâ. Başka zaman konuşuruz.”

“Teşekkürler! Görüşürüz!” dedi sahte bir parıltıyla ve gözleri hiçbir şey görmeyerek evlerinden çıkıp gitti.

Leda nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını ancak bir hava taksiye bindikten sonra fark etti. Avery’e gerçekten tabii ki gidemezdi. Altitude’da egzersiz yapmak için çok geçti, yine de oradaki kafeye gidebilirdi... ama orada Avery’i ya da daha kötüsü Eris’in annesini ya da babasını görebilirdi... Leda böyle bir şey için fazla öfkeliydi ve sarsılmıştı.

Hava taksi kızgın bir şekilde uyarı vermeye başladı; gideceği adresi yakında girmezse Leda’dan fazla para alacağını belirtiyordu ama Leda’nın umurunda değildi. Tanrım, Eris konusunu açarken babası ne düşünüyordu öyle? Neden kendi kızına böyle bir itirafta bulunuyordu?

Leda her şey kontrolden çıkıp delice etrafında dönüyormuş gibi hissetti. Eğer bir daha ilaçlara dokunmayacağına yemin etmiş olmasaydı, şu anda bir xenperheidren arıyor olurdu; ama bunu artık gurur meselesi yapmıştı ve Leda’nın gururu ancak inadıyla karşılaştırılabilirdi.

O geceyi düşünmekten nefret ediyordu. Leda güvende olduğunu biliyordu elbette: Eris’e yaptığı şeyi kimse kanıtlayamazdı. Çatıda kamera yoktu, olanların Leda’nın hatası olduğunu bulmalarının bir yolu yoktu. O üç şahit hariç.

Aklına gelmişken, belki de arada bir ne yaptıklarını

kontrol edip, hikâyelerine sadık kaldıklarından emin olmalıydı.

Birdenbire Leda nereye gideceğini bildiğini fark etti. Hava taksinin sistemine bir adres girdi, gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Eğlenceli olacaktı.

WATT

*Peki, ilk taslağı sen yazsan, sonra ben onu kendim yazmı-
şım gibi değiştirsem? Watt Nadia'ya en azından onuncu
kez yalvarıyordu.*

*Hatırlatmama bilmem gerek var mı, geçen sonbahar,
bana senin için bir daha hiçbir şey yazmamam için kesin
emir vermiştin. Bunlar senin geçmişinden kendi emirlerin.*

Geçen sonbahar Watt intihal yaptığı gerekçesiyle oku-
lun ofisine çağırılmıştı, çünkü Nadia'nın makalesi onla-
ra biraz fazla mükemmel gelmişti. O zamandan bu yana
Watt daha dikkatli davranıyordu. *Bu istisnai bir durum,*
diye düşündü Watt kızgın biçimde.

*Ben yalnızca elçiyim. Sen bu kavgayı kendi geçmişinle
yap.*

Nadia...

*Bu kadar yeter. Geçmiş talimatlarına dayanarak ken-
dimi kapatıyorum. Bir taslak hazırladığında beni uyan-
dır, diye yanıt verdi Nadia, sonra bir uyarı sesiyle sessiz-
liğe gömüldü.*

Watt kararsızlıkla boş ekrana baktı. Doğruydı; Nadia'ya ödevlerini yazması için yalvaracak olursa kendi kendini kapatma komutu verdiği kesindi. Geçmişteki Watt şimdiki Watt'ın uğraşmak isteyeceğinden fazla akıllıydı.

Yüksek sesle konuşmaya başladı; yazdırma ekranı Watt sözcükleri söylerken algılıyordu.

"Kuantum bilgisayarlarıyla çalışmak istememin nedeni..."

Duraksadı. Bu makalede tartışabileceği milyonlarca şey vardı: Elbette insanlar tarafından yapılmış olsalar da, kuantlar insanlardan daha hızlı ve zekiydi; insanların çözmeyi hayal bile edemeyeceği problemleri çözebilirlerdi. Tanrım sadece yüz yıl önce dijital bilgisayarların yirmi basamaklı bir sayıyı çarpanlarına ayırması birkaç saat alıyordu. Nadia bunu net dört saniyede yapabiliirdi. Watt diğer kuantlara bağlı olsa Nadia'nın neler yapabileceğini düşünemiyordu bile; uluslararası ticaretin ya da borsanın, hatta Birleşik Devletler'in yemek bankasının emrine verilse. Hiçbir şey çöpe gitmezdi. İnsandan kaynaklanan hatalar hemen hemen yok olurdu.

Ama bunların hiçbirinin Watt'la kişisel düzeyde bir bağlantısı yoktu; ya da programın binlerce aday arasından neden onu seçmesi gerektiğiyle.

Keşke Nadia hakkında, nasıl mükemmel bir şekilde iyi olduğunu yazabilseydi. İyi olamaz; o bir makine, diye düzeltti kendini. Ama Watt özünde biliyordu; Nadia'nın bir insan vicdanına sahipmişçesine iyi niyetli olduğuna inanıyordu.

Watt Vivian Marsh'ın Watt'ın başvuru makalesini biz-

zat okumak istediğiyle ilgili söylediklerini hatırladı; kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Watzahn!” Annesi kapısını çalıyordu. “Arkadaşın burada. Grup projeniz için gelmiş.”

“Cynthia mı?” İngilizce dersi için yapmaları gereken bir video vardı. Cynthia’nın geleceğini neden söylemediğini merak etti. “Çağrı atsaydın; kütüphanede buluşabilirdik,” diye ekledi kapıyı açarken, karşısında pembe çiçekli yoga pantolonu ve kendinden memnun yapmacık gülümsemesiyle Leda Cole’u buldu.

“Evet, buluşabilirdik,” dedi Leda otomatik bir şekilde, “ama senin bilgisayarını kullanmak istedim. Seninki kütüphanedekilerden çok daha iyi, biliyor musun?”

“Elbette. Watzahn bilgisayarıyla gurur duyar. Hep onunla çalışır!” diye ilan etti Watt’ın annesi; sevinçle parlayan yüzüyle.

Kuant açılsın, diye düşündü Watt telaş içinde; kafası karışmış, gafil avlanmıştı. Leda Cole burada ne halt ediyordu?

“Teşekkürler, Bayan Bakradi,” dedi Leda tatlı bir şekilde; gözlerini kocaman açmış, masum masum bakıyordu. Watt’ın odasına girip bir omuz çantasını yere salladı. Çantasından uydurduğu ev ödevini çıkarıyormuş gibi diz çöktü. Watt şaşırılmış halde annesine bakıyordu. Annesinin *odasına* bir kız girmesine izin verdiğine inanamıyordu. Ama Şirin, bir şeye ihtiyaçları olursa söylemelerini hatırlatarak Leda’ya başını sallayıp gülümsemekle yetindi. “Çok çalışmayın!” deyip, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

“Cynthia olmadığım için üzgünüm,” diye mırıldandı Leda. “Yine de içimizden birinin Fuller kardeşleri geride bırakmasına sevindim.”

“Eski bir arkadaşım,” diye hemen cevap verdi Watt ama sonra bu kadar kolay oltaya geldiği için utandı.

“Çok kötü.” Leda sürekli parmaklarıyla yere vuruyordu. Watt Leda’nın ilaç aldığını düşünmüyordu –gözleri fazla berrak, bakışları sağlamdı– yine de hareketlerine gergin, sürekli bir sinirlilik hâkimdi.

Watt Leda’nın yanına diz çöküp çantasını elinden aldı. “Ciddiyim, gider misin lütfen?”

“Watt lütfen. Nazik ol,” diye uyardı Leda. “Aşağıya kadar bu yolu seninle konuşmak için geldim.”

“Ne istiyorsun?” diye emreder gibi sordu Watt. *Watt, dikkatli ol*, diye uyardı Nadia. Watt çaresizce ellerini yollarında sallandırıp yumruk halinde sıktı ve geriye, topuklarının üzerine oturdu.

“Senin o süper bilgisayarınla, hepimizi sürekli izleyerek her şeyi bildiğini sanıyordum,” dedi Leda iğneleyici biçimde.

Nadia, kendini kapatmasaydın, böyle yakalanmayacaktım!

Belki de kendi kendine koyduğun ilkelere aykırı davranmamalıydın, diye yanıt verdi Nadia acımasız bir mantıkla.

“İçeri girmene izin vermesi için anneme ne söyledin?” diye sordu Leda’ya. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Leda haklıydı; Watt’a böyle yaklaşmamalıydı. Bunun bir daha olmayacağından emin olmak istiyordu.

Leda gözlerini devirdi. “Ona karşı *naziktim*, Watt. Arada bir sen de denemelisin. Genelde insanlarda işe yarar.” Bacaklarını uzatıp yatağa yaslandı. Gözlerini yukarı kaldırıp ucuz, tek kullanımlık hava kirliliği üzerinde

tavana yakın bir şekilde süzülen giysi yığınınına baktı.

“Burada dolabım yok. Bulabildiğim en iyi çözüm buydu,” dedi Watt, Leda’nın bakışlarını takip ederek; durumunu neden açıkladığından emin değildi.

“Aslında, bayağı etkilendim.” Leda’nın gözleri odayı incelemeye devam ediyordu. “Odanın büyüklüğünü maksimuma çıkarmışsın. Neydi burası? Çocuk odası mı?”

“Hayır. İkizler doğunca büyük odayı onlar aldı.” Watt duruşunu değiştirince birden odayı Leda’nın gözlerinden görmeye başladı: Buruşuk lacivert yatak örtüsünü, tavandaki ucuz halojen aydınlatmayı, ikinci el sanal gerçeklik donanımlarıyla karman çorman hale gelmiş dar çalışma masasını.

“İkizler mi?” diye sordu Leda, sanki gerçekten merak ediyormuş gibi.

Nadia, ne yapıyor bu?

Sanırım bu koinonia adlı bir retorik taktiği. Buna göre konuşmacı tartışma konusuyla uğraşmak yerine karşısındakini kendi hakkında konuşTURUR.

Hayır, ne istiyor, diyordum.

Watt sabırsızlanarak ayağa kalktı. “Buralara kadar ailem hakkında laflamaya gelmedin herhalde. Neler oluyor?”

Leda yavaş, ağırbaşlı bir hareketle Watt’ın yanında duracak şekilde ayağa kalktı. Ona doğru bir adım atıp, doğrudan yüzüne bakmak için hafifçe yüzünü kaldırdı. Gözleri Watt’ın hatırladığından daha koyuydu, gözkapaklarına duman rengi bir far sürmüştü. “Gitmeden bana bir içki bile ikram etmeyecek misin? Geçen sefer viski vermiştin,” diye mırıldandı Leda.

“Geçen sefer beni baştan çıkartıp, bana ilaç verdin!”

Leda gülümsedi. “Eğlenceliydi, değil mi? Pekâlâ Watt,”
–Leda uzanıp bir tutam saçını Watt’ın kulaklarının arkasına sıkıştırdı Watt kızgınlıkla aniden başını çekti; kafası karışıyordu– “Bilmek istiyorsan; benim için birilerini izlemeni istiyorum.”

“Aklından çıkar bunu, Leda. Bunlarla işim bitti artık.”

“Yazık. Benim *seninle* işim bitmedi daha.” O işveli tonu bırakmıştı, sesi örtülü bir tehditle soğuktu. Leda Watt’ı köşeye sıkıştırmıştı; ikisi de farkındaydı bunun.

“Kimi izlememi istiyorsun?” diye sordu Watt temkinli bir şekilde.

“Başlangıç olarak Avery ile Rylin,” dedi Leda. Sesine yeni bir enerji gelmişti; sanki Watt’ı sindirmiş olmak ona güç vermiş gibiydi. “Hizada durduklarından, ikisinin de o gece olanlarla ilgili kimseyle konuşmadığından emin olmak istiyorum.”

Oraya son gelişinde taktığı inci küpeleri taktığını fark etti Watt ve bunu hatırlamak içindeki kızgınlığın daha da kaynayıp yükselmesine neden oldu. “İkisini de gözetleyip, sıra dışı bir şey olup olmadığını sana bildirmemi istiyorsun demek?” diye sordu Watt. “İki tam zamanlı izleme işi. Sana pahalıya patlar.”

Leda birden kahkahalarla gülmeye başladı. “Watt! Tabii ki sana bir şey ödemeyeceğim! Senin ödemen benim sessizliğim.”

Watt’ın Nadia’nın buna cevap vermemesi için onu uyarmasına ihtiyacı yoktu. Söylediği her şey daha da kıskırtıcı olacaktı. Sadece düzensiz hareketlerle başını salladı; Leda’dan nefret ediyordu.

“Anlayacağın, Rylin bugün benim okuluma başladı,” Leda yüksek sesle düşünüyordu. Yırtıcı hayvanlar gibi Watt’ın odasında dolanmaya başlamıştı, çeşitli çekmece-leri açıp içindekilere göz atıyor, sonra tekrar kapatıyordu. “Hazırlıksız yakalandım. Bu histen nefret ederim. Sana bir daha hiç ama *hiç* böyle hissetmemek için ödeme yapacağım.”

“Sanırım, az önce bana ödeme yapmayacağın konusun-
da anlaşmıştık,” diye yanıt verdi Watt dengeli bir şekilde.

Leda başka bir çekmeceyi hızla vurarak kapatıp doğ-
rudan Watt’a bakmak için gözlerini kaldırdı. “Nerede o?”
diye sordu emreder gibi. “Bilgisayarın.”

Nadia. Dışarıdaymışsın gibi yapar mısın? diye düşün-
dü Watt; ardından ekranında faydasız bir düğmeye ba-
sarak gösteri yaptı. “Burada işte. Bak, şimdi açıyorum,”
dedi. “Şimdi çalışmaya başlıyor.”

“Canlı yorum yapmana gerek yok.” Leda izin almadan
Watt’ın yatağına oturdu. Watt’ın tuhaf bir yanı ona haya-
tında ilk kez bir kızın yatağına oturduğunu hatırlatıyor-
du. Daha önce birçok kızla birlikte olmuştu elbette ama
hep onların yerine gitmişlerdi. Biraz rahatsız olarak ba-
şını salladı; şimdi neden seksi düşünüyordu ki?

“Haydi, Avery’le başlayalım,” diye başladı Leda.

“Ne? Şimdi mi?”

“Bugünün işini yarına bırakma,” dedi Leda sahte bir
neşeyle.

“Haydi, Avery’nin oda bilgisayarını aç.”

“Hayır,” dedi Watt otomatik olarak.

“Acı veren anılar mı?” diye kahkaha attı Leda ama
Watt’ın kulaklarında bomboş çınıyordu. Watt, Leda’nın

bu gece buraya gelmesine neden olan şeyi merak etti. “Peki, öyleyse. İletişim aracı olsun.”

“Olmaz.”

“Aman Tanrım! Çekil şuradan,” diye çıkıştı Leda, Watt’ı sabırsızca koltuğundan iterek. Bacakları birbirine sürttü; Watt’ın bedeninden yukarıya bir dizi kıvılcım çıktı. Watt hemen oradan çekildi.

“Nasıl komut veriyorsun?” Leda öne eğilip beklentiyle ekrana baktı.

“Nadia, Leda’ya merhaba de,” diye komut verdi Watt çok yavaş ve yüksek sesle. *Hoparlörleri kullan*, diye düştü ama Nadia zaten öyle yapıyordu. Sanal Gerçeklik donanımları da dahil odadaki bütün hoparlörleri kullanıyordu.

“Leda’ya merhaba,” diye gümbürdedi Nadia’nın sesi. Watt kahkahasını güçlükle bastırdı. Eski bilim kurgu filmlerindeki gibi robotumsu monoton bir ses kullanıyordu.

Leda olduğu yerde zıpladı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ihtiyatlı bir şekilde.

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim,” diye yanıt verdi Nadia.

“*Bu da ne demek oluyor?*” diye gülümsedi Leda.

Harika, böyle devam et, iyice düşman et, diye düşünerek gözlerini devirdi Watt.

Tek yaptığım seni takip etmek. “Elinde Watt’la ilgili bir şeyler var diye ona şantaj yapabileceğini mi düşünüyorsun? Benim elimde *seninle* ilgili ne olduğunu biliyor musun? Yaptığın her şeyi görüyorum,” diye uyardı Nadia elinden geldiğince kaygı verici şekilde.

Leda bir öfke gösterisiyle koltuğu geri itti ama Watt

Nadia'nın duyurusunun onu sarstığını görebiliyordu.

"Ayağınızı denk alın. İkiniz de." Leda çantasını bir omzuna alıp tek bir söz daha etmeden hiddetle oradan ayrıldı.

Watt sırt üstü yatağına çökmeden kapının kapandığını duyana dek bekledi; sonra elleriyle şakaklarını ovdu. Yatak örtüsü hâlâ Leda'nın güllü parfümü kokuyordu; Watt ölesiye gıcık olmuştu. "Nadia, mahvolduk," dedi yüksek sesle. "Bu böyle sonsuza dek bize şantaj yapmaya devam mı edecek?"

"Leda hapse girmeden güvende olamazsın," dedi Nadia; Watt bunu zaten biliyordu.

"Aynı fikirdeyim. Ama bunu zaten daha önce konuşmuştuk. Onu oraya nasıl gönderebilirim?"

Nadia'yla düşünebildikleri her şeyi denemişlerdi. Leda'nın Eris'i ittiğini gösteren bir video yoktu: Çatıda kamera yoktu. Orada olanları kontaklenslerine kaydeden de olmamıştı; ne Leda, ne de *Nadia*. Nadia bundan derin bir üzüntü duymuştu ama olacakları öngörmesine imkân yoktu. Kahretsin, Nadia bin kilometrelik civardaki bütün uydu kameralarına sızmış ama hiçbir karanlıkta bir şey yakalayamamıştı.

Ne yazık ki çatıda olanları kanıtlamanın bir yolu yoktu. Leda'nın sözüne karşı Watt'ınki vardı ve Watt söylediği anda Nadia'yla ikisi birden yanarlardı.

Nadia bir anlığına sessiz kaldı. "Peki ya Leda'nın yaptıklarını itiraf edişini kaydedecek olsan?"

"Varsayımlar değil de gerçekler üzerine konuşsak? Hakikati yüksek sesle söyleyecek olsa bile, bunu *bana* söylemesinin olanağı yok."

“Aynı fikirde değilim,” dedi Nadia dürüstçe. “Sana güvenseydi söylerdi.”

Bir anlığına Watt Nadia’nın demek istediği şeyi anlayamadı. Anladığında da yüksek sesle kahkahalarla gülmeye başladı. “Mantık işlevlerini bir daha mı programlamam gerekiyor? Leda Cole benden açıkça bu kadar nefret ederken bana neden güvensin ki?”

“Yalnızca tüm olası seçenekleri değerlendirmeye çalışıyorum. Hatırlasana, seni her şeyin üzerinde korumam için programlamıştın beni. İstatistiklerin gösterdiği kadarıyla onunla ne kadar çok zaman geçirirsen güvenini kazanma şansın o kadar artar,” diye yanıt verdi Nadia.

“Şansının milyarda birden milyonda bire yükseldiği durumlarda istatistikler işe yaramaz olur.” Watt gözlerini kapatıp yatak örtüsünü kaldırdı. “Rylin’in onlarla aynı okula gittiğini biliyor muydun?” diye sordu, konuyu değiştirerek.

“Biliyordum. Ama bana onu hiç sormadın.”

“Okullarına sızdın mı?” Kafasında bir fikir şekillenmeye başlıyordu. “Biraz Leda’ya takılmaya ne dersin. Rylin’i tüm derslerine sokalım, öyle ki ondan hiç kaçmasın.”

“Sanki yapmamışım gibi. Beni hafife alıyorsun,” dedi Nadia; sesi kendinden memnun bir tonda çıkmıştı.

Watt karanlığa gülümsemeden edemedi. “Sanırım sen beynimde ne kadar çok zaman geçirirsen, kişiliğim kendini o kadar çok senin içine aşıyor,” diye düşündü hızla.

“Evet. Hatta seni senin kendini tanıdığından daha çok tanıdığımı söylemeye cüret edebilirim.”

İşte bu korkutucu bir düşünce, diye düşündü Watt eğlenerek.

“Nadia?” diye ekledi Watt uykuya dalmak üzereyken.
“Bir daha Leda yakınlardayken asla kendini kapatma tamam mı, geçmişte ne komut vermişsem vermiş olayım. Onun yanındayken sana ihtiyacım var.”

“Evet var,” diye hak verdi Nadia.

RYLIN

Rylin abuk abuk Berkeley'nin koridorlarında ilerlerken, Leda ya da daha kötüsü Cord'la göz göze gelmekten korkarak bakışlarını önünde tutuyordu. Nihayet Cuma ğleden sonra olmuştu; oradaki sonsuzmuş gibi görünen haftasının sonuna gelmişti.

Okul tabletindeki yönlendirmeleri takip ederek, kocaman, kumtaşımdan bir an kulesi ile Rylin'in ilerleyişini görkemli bir şekilde izleyen okul kurucusunun parlak heykelinin önünden geçti. Atletizm merkezinin oradan sola, sanat kanadına doğru döndü; Eris'in koridorun köşesine dikilmiş, mumlar, hareketli resimler ve muhtemelen onu pek de iyi tanımayan öğrencilerin notlarıyla dolu, her nasılsa dehşet verici mabedini görmezden geldi. Burası Rylin'in tüylerini rpertiyordu. Ama bunun Eris'i ölürken grdğğnden mi kaynaklandığından emin değildi. Burada bursla, sınıflarında Eris'in yerini alarak bulunuyordu ki bu da Rylin'in varlığını acayip bir çeşit canlı mabet haline getiriyordu.

Sanat Süiti 105'in kapısını iterek açtığında bir düzine kafa aniden ona döndü, neredeyse hepsi kızdı. Rylin kafası karışmış halde duraksadı.

"Holografi dersi mi?" diye sordu. Oda siyahtı; koyu renk görüntüleme perdeleri ile kadifeden kapkara bir halıyla kaplıydı.

"Evet, öyle," diye seslendi Leda Cole; arka sırada, odadaki tek boş yerin yanında oturuyordu.

"Teşekkürler." Kendini tam olarak ne gibi bir şeyin içine soktuğunu merak ederek boş sıradaki yerini alırken Rylin'in yüreği ezildi. Okul tabletini çıkartıp birtakım delice karikatürler çiziktirirken Leda'nın gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu.

Sonunda Leda çantasından bir şey çıkardı, üzerinde kaligrafiyle *Lux et Veritas** yazılı koni şeklinde mavi bir susturucuydu. Bunlardan bir tane Lux'a almalı, diye düşündü Rylin alayla karışık. Leda elbette, henüz öğrencisi bile olmadığı üniversitenin kitapevinden markalı aygıtlar alacak tiplerdendi.

Leda susturucuyu açar açmaz odanın geri kalanının sesi kesildi; makine bir sessizlik alanı yaratabilmek adına ses dalgalarını sönmümlüyordu. "Tamam. Buraya nasıl girdin?" diye patlattı Leda.

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Seninle aynı okula gidiyoruz artık. Hatırladın mı?"

"Etrafına bir bak. Bunların hepsi son sınıf öğrencisi." Leda kafasıyla sert bir şekilde sınıftaki diğer kızlara işaret etti. "Bu okulun *en* popüler seçmeli dersi; doksan ki-

* *Lat.* Işık ve hakikat anlamında. ABD'nin önde gelen üniversitelerinden Yale Üniversitesi'nin mottosu. (ç.n.)

şilik bir bekleme listesi var. Benim burada olmamın tek nedeni, küçük sınıflara birkaç kişilik yer ayırmaları ve en iyi başvuru makalesinin benimki olması.” Sanki kırmak istermiş gibi sırasının kenarlarını sıkıyordu. “Senin açıklamaları nedir?”

“Doğrusu hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Rylin. “Tek bildiğim bu derse yazılmış olduğum. Geçen gün ders programımda belirdi, ben de o yüzden geldim.” Kanıtlamak istermiş gibi tabletini Leda’nın önüne itti. *Hızlandırılmış Holografi Çalışmaları; öğretim görevlisi, Xiayne Radimajdi.*

“Watt,” diye mırıldandı Leda fısıltıyla; sanki küfredermiş gibi söylemişti.

“Ne?” Rylin iyi duyamamıştı. Bu, o gece onlarla polis merkezine gelen çatıdaki oğlan değil miydi?

Leda iç geçirdi. “Boş ver. Bunu benim için mahvetme yeter, tamam mı? Buradan bir tavsiye mektubu almayı umuyorum.”

Rylin susturucuya bakarak “Yale için mi?” dedi soğuk bir şekilde.

“Shane de oraya gitmiş,” diye cevabı yapıştırdı Leda. Rylin’in kafası karışmış halde baktığını görünce iç geçirdi. “Xiayne Radimajdi. Bu dersi o veriyor! İsmi *burada* tabletinde yazılı.” Sertçe kanıtın üzerini tıklatıp inanmayan bakışlarını Rylin’inkilere dikti.

“Ha.” Rylin Leda’nın Xiayne ismini söylediğini fark etmemişti. O da Xiayne isminin nasıl telaffuz edildiğini merak ediyordu. “O kim?”

“Üç Oscar kazanan yönetmen!” diye haykırdı Leda. Rylin Leda’ya boş gözlerle bakıyordu. “*Metropolis*’i gör-

medin mi? Ya da *Kimsesiz Gökler*'i? Bu dersin yalnızca cuma günleri olmasının nedeni bu çünkü haftanın geri kalanında işi var!"

Rylin omuz silkti. "Gördüğüm son holo, bir çizgi filmi. Ama zaten bu sözünü ettiklerin kulağa bayağı bir iç karartıcı geliyor."

"Aman *Tanrım*. Sen bu ders için ümitsiz vakasın." Leda Rylin'e sırtını dönüp susturucuyu çantasına geri tırkarken kapı içeri doğru açıldı. Tüm sınıf öne doğru eğilir gibi oldu; herkes nefesini tutmuştu. Sonra Rylin sınıfın neden çoğunlukla kızlardan oluştuğunu anladı.

Sınıfa Rylin'in hayatında gördüğü en çekici adam girmişti.

Uzun boyluydu ve onlardan çok da büyükmüş gibi görünmüyordu –yirmilerinin başlarındaydı, belki– koyu zeytuni cildi, dağınık koyu renk bukleleri vardı. Hepsi kravat ve ceket giyen diğer öğretmenlerinin aksine, o kıyafet yönetmeliğini takmıyormuş gibi giyinmişti; ince, beyaz bir tişört, her tarafı fermuarlı bir ceket ile dar kesim bir kot pantolon vardı üzerinde. Rylin etrafına bakıp sınıfta bir tek kendisi ile Leda'nın baygınlık geçirmediğini fark etti.

"Üzgünüm, geciktim. Londra'dan şimdi döndüm," diye duyurdu. "Muhtemelen hepinizin bildiği gibi, orada yeni bir proje için çekimlere başladım."

"Kraliyetle ilgili olan mı?" diye ön sıradan bir kız haykırdı.

Xiayne o tarafa döndü. Kız yerinde kımıldadı ama sonra Xiayne şeytani bir tebessümle gülünce gözle görülür biçimde rahatladı. "Bu bilgiyi sizinle paylaşmamam

gerek ama evet, İngiltere'nin son kraliçesiyle ilgili. Her zamanki materyalimden biraz daha romantik." Bu duyuruyla birkaç kişinin nefesi kesilir gibi oldu, bazı ooo'lar duyuldu.

"Şimdi, Livya, madem gönüllü olmaya o kadar heveslisin, son derste Sör Jared Sun'la ilgili konuştuklarımızı anlatabilir misin?"

Livya oturduğu yerde dikleşti. "Sir Jared hologramların izleyiciyle mükemmel biçimde hizalanan bir hareket elde etmesini sağlayarak mekânsal mevcudiyet yanılmasını yaratan kırılma teknolojisinin patentini aldı."

Sınıfın kapısı tekrar açıldı ve kapıda tanıdık bir vücut belirdi. Rylin oturduğu yerde içgüdüsel olarak aşağı kaydı; yere kadar inebilmeyi isterdi –hatta daha da ileriye; mekanik karmaşanın yer aldığı o ara yere, bir alt kata, çöplerin ve kim bilir başka nelerin saçılı olduğu yerin dibine, önemi yoktu– tek istediği oradan yok olmaktı.

"Bay Anderton," dedi Xiayne, sesi eğleniyormuş, pek şaşırمامış gibiydi. "Geç kaldınız. Yine."

"Alıkonuldum," diye bir açıklama sundu Cord ve Rylin aslında özür dilemediğini fark etmekten kendini alamadı.

Xiayne neden Cord'a oturacak yer olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Rylin'in varlığını hayretle idrak eder gibiydi. Ama onu diğerlerinden ayırıp ayağa kaldırmamıştı henüz; diğer öğretmenlerin yaptığı gibi kendi kendini tanıtmada da ısrar etmemişti. Ya şimdi öyle yapsaydı; hem de Cord'un önünde?

Ama Rylin'in hayret etmesine neden olacak biçimde ona öyle bir göz kırptı ki, ancak komplocu olarak betimlenebilirdi.

“Pekâlâ Bay Anderton, oturacak bir yere ihtiyacınız varmış gibi görünüyor.” Xiayne bir düğmeye bastı ve tam Rylin’in önünde, yerden bir sıra çıktı.

Cord yerine otururken Rylin’in bulunduğu yöne bakmadı. Yalnızca omuzlarındaki gerginlik Rylin’in varlığına verdiği tepkiyi ele veriyor gibiydi. Rylin sefil bir halde iyice aşağıya kayd.

“Geçen hafta konuştuğumuz gibi,” diye devam etti Xiayne kararlı bir şekilde, “ortamlar holografik biçimde tekrar yaratılması en kolay görünüşlerdir; elbette sabit oldukları için. Üstesinden gelmesi çok daha zor olan iş canlı bir şeyin betimlenmesidir. Peki, neden öyle?” Parmaklarını şaklattı ve masasının arkasından üstüne bir kedi atladı.

Rylin yüksek sesle nefesinin kesildiğini belli etmemek için kendini tuttu. Daha önce birçok hologram görmüştü; evlerindeki ekranda ve elbette her alışverişe çıkışında aniden önünde beliriveren reklamlarda. Ama onların hepsi gürültülü, göz alıcı ve düşük çözünürlükteydi. Bu kedi çok farklıydı. Üstün ayrıntılarla dönüştürülmüştü, binlerce küçük bakımdan öyle gerçekçi hareket ediyordu ki kuyruğunu tembelce vuruşu, nefes alırken göğsünün hafifçe kalkması, gözlerinin meydan okuyan kırpılışları.

Kedi daha önce konuşan ön sıradaki kızın sırasına atladı. Kız istemeden şaşkınlıkla bir çığlık attı. “Hareket,” diye devam etti Xiayne, sağdan solan gelen gülüşleri duymazdan gelerek. “Yaşayan herhangi bir şeyin hareketleri bütün izleyicilerle mükemmel bir ilişki içinde verilmelidir; o kişiler holonun neresinde durursa dursun. Sir Jared’e bu yüzden modern holografının babası denmektedir.”

Xiayne ışıık, uzaklık, bir şeyin ona daha yakın olan izleyicilere daha büyük, daha uzakta olanlara daha küçük görünmesi için yapılması gereken hesaplamalarla ilgili bir süre daha konuştu. Rylin dinlemeye çalıştı ama Cord'un gölge halindeki kafası tam da önünde dururken odaklanması zor oluyordu. Öyle dik dik bakmak istemiyordu. Birkaç kez Leda'yı göz ucuyla kendine bakarken yakaladı; kızın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını biliyordu.

Nihayet dersin bittiğini bildiren zil çaldığında Xiayne hemen konuyu değiştirdi. "Unutmayın, gelecek projenizi çiftler halinde hazırlayacaksınız; teslim tarihi iki hafta sonra. Yani henüz bulmadıysanız kendinize bir eş bulmanız gerek."

Herkes eşleşmeye başlarken odada bir uğultu koptu. Birdenbire Rylin Cord'la eşleşmek zorunda kalacak diye feci bir korkuya kapıldı. Onun bu hafta daha önce kendisine nasıl baktığını düşündü; kızgındı, incinmişti. Ne olursa olsun, onunla *eşleşemezdi*.

Odadaki sesler gitgide yükseliyormuş gibi oldu; bu baskıyla Rylin başının döndüğünü hissetti. Düşünebildiği tek şeyi yaptı.

"Eş olalım mı?" diye sordu Leda'ya dönerek.

Leda inanmayarak gözlerini kırptırdı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi açıkça.

Rylin gülümsemek için kendini zorladı. İçinde buna pişman olacağına dair bir his vardı. "Ne kaybedersin ki?" diye sordu.

Leda bir Rylin'e bir Cord'a baktı. "Pekâlâ," dedi biraz sonra; yüzünde aniden parlayıp sönen gönülsüz bir saygı ifadesiyle. "Yalnız, her şeyi benim yapmamı bekleme."

Rylin yanıt verecekti ki, kız çoktan ayağa kalkıp eşyasını toplamaya başlamıştı bile.

Rylin iç geçirmemek için kendini tutup sınıfın önlerine doğru yürümeye başladı. Kendini öğretmene tanıtabilir, ödevin ne olduğunu sorabilirdi.

“Bay Radimajdi,” diye atıldığında Cord sessizce kapıdan çıkıp gidiyordu. Muhtemelen son sınıf kızlardan biriyle eşleşmişti. Böylesi en iyisi, dedi Rylin kendi kendine. En azından bu sayede aptal durumuna düşmeyecekti. “Derse yeni katıldım. Bana ödevi biraz anlatabilir misiniz?”

“Rylin, değil mi?” Adını olağandışı bir şekilde söylemişti; sanki yabancı bir dilde bu kelime lezzetli, hınzırca bir şeymiş gibi. Bir şekilde ürpermesine neden olmuştu. “Diğer öğrenciler de biliyorlar ama lütfen, bana Xiayne diyebilirsiniz.”

“Tamam.” Rylin’in söylemeyi düşünebildiği tek şey oldu. Xiayne başıyla masasının önündeki koltuğa işaret etti ve Rylin çantasını tuhaf bir şekilde kucağına alarak oraya oturdu.

“Affedersin, burası öyle sıcak oluyor ki,” diye mırıldandı Xiayne ve omuzunu silkeleyerek fermuarlı ceketini çıkardı.

Rylin başını salladı; Xiayne’in kollarını görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Teninin her bir santimetrekaresi hareketli dövmelele kaplıydı: baş döndürücü bir şekilde dizilmiş renklerde güzel, soyut biçimler. Pazılarında kumaş gibi toplanıyor, görsel kaleydoskoplar gibi bileklerinde son bularak kaslı kollarından dönerek aşağıya iniyorlardı. Rylin bakışlarının bu bileklere çekildiğini fark

etti; bükölüp düzleşmelerini izliyordu. Hareketli dövme-ler her bir hareketini öngörüp ona göre biçim alıyorlardı. Sinirlere kadar inen türden dövmelerdi: Mikro pigment parçacıkları patlama halinde deriye fibro fişkirticilerle akıtılır, sonra bu parçacıklar astrositlerle sıralanıp, dokularının derinliklerine kadar batıp geri dönülmez biçimde sinir hücrelerine yapışırldı ve böylece sürekli her hareketle değışirlerdi. Açık ara en acılı, bu yüzden de en havalı dövme türüydü.

Xiayne öne eğilince Rylin boynunda daha çok dövme olduğunu gördü; bluzunun yakasından kayboluyorlardı. Gerisinin göğsünde nasıl göründüğünü hayal ederken Rylin kızardığını hissetti.

“Bunları kendiniz mi tasarladınız?” diye sormaya cesaret etti başıyla dövmeleri göstererek.

“Ah, evet, yıllar önce,” dedi Xiayne rahatça, “Siyah Lotus adlı bir yerde. Tahmin edebileceğin gibi, okulun bunlara bayıldığı söylenemez, bu yüzden ders saatlerinde uzun kollu şeyler giymeye çalışıyorum.”

“Siyah Lotus mu?” diye tekrar etti Rylin. “Aşağıda, otuz beşinci kattakini söylemiyorsunuz herhalde?” Rylin oraya eskiden, annesi daha hayattayken arkadaşlarıyla gitmişti bir kere. Sırtına, tam kot pantolonunun kemer kısmının geldiği, annesinin göremeyeceği bir yere minik bir kuş dövmesi yaptırmıştı. Acısı işkence gibiydi ama değirdi, kuşun Rylin’in hareketlerine verdiği karşılıklara bayılmıştı. Rylin yürürken kanatlarını çırpır, uyurken başını kanatlarının altına sokardı.

Xiayne şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Orayı biliyor musun?”

Birden Rylin bu sert üniforma eteği yerine kapüşonlu kazağıyla spor ayakkabılarını giymiş olmayı diledi. Daha kendi gibi hissetmek istiyordu. “Ben aslında otuz ikinci katta oturuyorum. Buraya bursla geldim.”

“Eris Dodd-Radson ödülü.”

“Yeter, tamam mı?” diye patladı Rylin sonra irkildi. “Özür dilerim,” dedi tereddütle. “Herkes tüm hafta boyunca bunu söyledi durdu, sanki ben ondan kalan tuhaf bir hatıraymışım gibi. Zaten durumum yeterince rahatsız; buraya bir kız öldüğü için gelmişim. Ama ben onun” –yutkundu– “yerine geçmiş falan değilim.”

Xiayne’in bakışlarından hızla çözülemez bir ifade geçip kayboldu. Rylin gözlerinin ilk başta düşündüğünden daha açık olduğunu fark etti, cildinin pürüzsüz koyuluğundan insanı hayretler içinde bırakarak öne çıkan koyu bir gri-yeşil. “Anlıyorum. Zor olmalı.” Sonra birden gülmüsedti. “Ama farklı birine ders veriyor olmaktan heyecanlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Tazeleyici bir deneyim. Hatta benim için nostaljik de.”

Rylin’in aynı anda hem kafası karışmış, hem göğsü kabarmıştı. “Nasıl yani?”

“Benim eski mahallemdensin. Ben de P.S. 1073’e gittim.”

“Orası bizim rakip okuldu!” Rylin tüm bunların umulmazlığı karşısında gülmeden edemedi. Pazartesi okulun ön kapısından içeri girdiğinden bu yana ilk kez yargılanmıyormuş gibi hissediyordu.

“Peki, şimdiye kadar Berkeley için neler düşünüyorsun?” diye sordu Xiayne, Rylin’in düşündüklerini sezmiş gibi.

“Uyum sağlamaya çalışıyorum,” diye itiraf etti Rylin.

Xiayne başını salladı. “İyi tarafları ve kötü tarafları

var; hayattaki birçok şey gibi. Ama biraz zaman geçtikten sonra iyilerin kötülere ağır bastığını göreceksin, diye düşünüyorum.” Rylin aynı fikirde değildi ama itiraz etmek istediğinden de emin değildi; her neyse, Xiayne zaten köşedeki bir dolaba uzanıyordu. “Hayatında daha önce hiç vid-kam kullandın mı?” diye sordu, dışarı pırıl parlayan, yaklaşık üzüm büyüklüğünde gümüş bir küre çıkararak.

“Hayır.” Rylin hayatında daha önce hiç görmemişti de.

Xiayne elini açıp küreyi nazıkçe yukarı doğru bıraktı. Alet avucundan birkaç santimetre yukarıda havada süzölmeye başladı. İşaret parmağını daire şeklinde döndürünce vid-kam Xiayne’in hareketlerini yansıtarak döndü. “Bu 360 derecelik bir vid-kam; güçlü uzamsal işlemciler ve bir mikrobilgisayarla donatılmış,” diye açıkladı. “Başka bir deyişle izleyici hangi yöne dönerse dönsün, o her yönde kayıt yapabiliyor.”

“Yani siz sadece kamerayı açıyorsunuz ve o hemen kapsayıcı bir holo çekiveriyor, öyle mi?” Pek zor değildi sanki.

“Tahmin ettiğinden daha zor,” dedi Xiayne, Rylin’in demek istediğini anlamıştı. “Biraz beceri gerektiriyor, sahneyi hazırlaman, her yönden mükemmel olduğundan emin olman, sonra filmi çekmeye başlamadan önce kendini tümünden uzaklaştırman gerek. Tabii post-produksiyon sırasında kendin baştan düzenlemeyeceksen.”

“Böyle bir şey yapılabilir mi?”

“Elbette. Olayı kaptıktan sonra, farklı kayıtları tek bir görüntü haline getirip düzenleyebilirsin. *Metropolis*’teki gecenin bir yarısında güneşin doğuşunu ben öyle elde etmiştim. Bilirsin, filmin sonunda Gloria’nın çatıdan izlediği

hani?” Hafif iç geçirdi. “Onu yaklaşık üç yüz kaydı piksel piksel bir araya getirerek dikmiştim. İki ayımı aldı.”

“Anladım,” Rylin derin bir nefes aldı; Xiayne’in sözünü ettiği sahneyi bilmiyordu. “Peki, ödev için tam olarak ne çekmemiz gerekiyor?”

“İlginç bir şey.” Xiayne kamerayı havada kapıp avucunu açarak onu Rylin’e uzattı. “Şaşırt beni, Rylin.”

Belki de şaşırtırım, diye düşündü Rylin; hevesle göğsünde tuhaf bir kıpırtı hissetti.

CALLIOPE

“Pekâlâ. Demek bininci kat buymuş.”

“Farkındayım.” Elise Calliope’nin anlık şaşkınlığını taklit etmişti. “Daha çok elmas beklerdim.”

Calliope ile annesi, gerçek, insan bir görevlinin tamamladığı özel asansörün kapısından salona yeni girmişlerdi. Bu adam herhalde yalnızca partilerde burada, diye mantık yürütüyordu Calliope; adam *hep* bu işi yapacak değildi ya. Başını alaycı bir şekilde eğlenerek salladı. “Bu bir kokteyl partisi Anne, açılış değil. Elmaslar için uygun bir zaman değil.”

“Bilemezsin,” dedi annesi, çantasına uzanıp o kocaman elmas bileziğini daha alçakgönüllü altın bir bilezikle değiştirdi. Paris’te bir partiye şok edici derecede süslü gittikleri o günden beri yanında her zaman çeşitli seviyelerde mücevherle dolaşırdı.

Hayır, Callope’nin bu yorumu yapmasına neden olan karat eksikliği değildi. Sadece Kule’nin çatı katı dairesinin biraz daha, işte... *daha* olmasını beklerdi.

Odayı süsleyen neşeli çelenkler, parlak ışıklar, büyük Noel yıldızları ve salonun bütün bir köşesini kaplayan o kocaman Noel ağacı altında bininci kat Calliope'ye o gördüğü diğer sayısız pahalı evler gibi gelmişti. Dünyanın her yerinde aynı tasarım topukların aynı halılara bastığı, boğucu antikalar, kristal şamdanlar, donuk renkli duvar kâğıtlarıyla dolu başka bir salon. Peki, o aynalara ne demeliydi? Calliope her kız gibi kendine aynada bakmaktan hoşlanırdı; ama bu kadar yüksekte bu kez kendi yansımasıyla ilgilenmiyordu. *Dışarıya...* dünyaya, ışığa, yıldızlara bakmak istiyordu.

Ne yazıktı; dünyanın en güzel manzarasına sahip olup onu aynalar ve sırma işlemeli perdelerle kaplamışlardı.

“Keşfe çıkıyorum. Bana şans dile,” dedi Elise canlı bir şekilde; ilgisi çoktan huzursuzca çeşitli misafirlerin üzerinde dolanmaya başlamıştı.

“İhtiyacın yok ama iyi şanslar.”

Calliope annesini salonun içinden neredeyse yabani bir gerilimle ilerlerken izledi; çeşitli potansiyel hedeflere değer biçerken gözlerini kısar, bazısıyla konuşur, birkaç dakika sonra bir kenara itip ilerlemeye devam ederdi. Mükemmel hedefin peşindeydi: Zahmete girmeye geçecek kadar zengin ama yanına yaklaşmayı olanaksız kılacak kadar zengin değil. Elbette, kaçınılmaz olarak anlatacağı öykülere inanacak kadar da budala olmalıydı.

Bu gibi zamanlarda Calliope annesini iş başında izlemeye bayılırdı. Tüm hareketleri kasıtlıydı –kahkahası, sarımsı kahverengi dağınık saçlarını atışı– tüm gözleri mıknaş gibi üzerine çekerti.

Annesi partiye katılan bir grupta sohbete dalınca Cal-

lioep salonun köşesine doğru yöneldi. Deneyimlerine göre kendini ayırmak, partinin inceliklerini, tüm o küçük cazibe akımlarını, ittifakları ve oyunları okumanın en iyi yöntemi idi. Hem kendinizi o devinimden ayırıp biraz daha yaklaşılabiliyor olduğunuzda karşınıza kimin çıkacağını bilemezsiniz.

Neredeyse o anda Avery Fuller'ı kalabalığın içinde ilerlerken gördü. Sanki Avery kendi kişisel sahne ışığını peşinde sürüklüyordu: Kusursuz hatları aydınlanmış, fil-dişi elmacık kemikleri daha belirginleşmiş, gözleri daha da parlak bir mavi olmuş gibiydi. Calliope kendi cazibesine –farklıydı elbette ama daha az etkili değildi– bu kadar güveniyor olmasa, Avery böylesine olanaksız bir güzelliğe sahip olduğu için ona sinirlenebilirdi.

Avery'e doğru yürümeye başladı, ona daveti için teşekkür etmeyi düşünüyordu ama birden Avery'nin salonun öbür tarafından biriyle göz teması halinde olduğunu fark edince durdu. Yüzü öylesine bir sevgiyle kaplanmıştı ki, Calliope böylesine kutsal, özel bir ana dalarsa büyük bir hata yapacağını anlamıştı. Başını hemen Avery'le aynı yöne çevirip merakla parmak uçlarında yükseldi, böylesine bir adanmışlığa ilham veren kişiyi merak etmişti. Ama kalabalık görmesini engelleyecek kadar yoğun ve hareketliydi.

Salonun öbür tarafından keskin bir öksürük duyuldu; hatta tüm bu kakofoni –tebrik haykırışları, kırılmış iş konuşmaları, akışkan, isteksiz kur yapmalar, kokteyl şingirtıları ve köşedeki yaylı dörtlüsünün tıngırtıları– arasında ses Calliope'nin bilincine elektrik şoku etkisiyle ulaştı. Calliope bu öksürüğe, gerçek ya da sahte olsun,

kendi adına olduğundan daha içgüdüsel bir yanıt verirdi. Bu öksürük annesinin Calliope'ye destek için ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Derhal.

En azından bu adam yakışıklı, diye düşündü Calliope; annesi yaşlıca bir beyefendiyle sohbet ediyordu. Adam, sade koyu renkli takım elbisesi biraz fazla ağırbaşlı olsa da, keskin hatları, kısa kesilmiş gri saçlarıyla seçkin bir yakışıklılığa sahipti. Elise adamın yaptığı bir espriye gülüyordu; parlak yeşil elbisesi ve hayat dolu gülüşüyle egzotik görünüyordu. Calliope şimdiden annesini pençelerini çıkartıp, avını öldürmek için harekete geçmeye kendini hazırlarken, görür gibi olmuştu.

“Merhaba,” dedi Calliope nazik bir şekilde yaklaşırken. Bu en güvenli selamlama şekliydi; Elise bu oyun için ona nasıl bir rol biçtiğini hatırlatana kadar ne yapacağını asla bilemezdi.

“Tatlım, seni Nadav Mizrahi'yle tanıştırmaktan mutluluk duyacağım,” diye haykırdı Elise, sonra konuştuğu adama doğru döndü. “Nadav, bu benim kızım.”

“Calliope Brown. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Calliope, Nadav'ın elini sıkmak için bir adım atarak. Yine kız evlat rolünü oynadığı için mutluydu. Bu en eğlencelisiydi.

Bazen Elise ona kuzin, hatta arkadaş rolünü verirdi ya da daha kötüsü, tamamen alakasız bir rolde oynar, hedefin yeni asistanı ya da hizmetçi olurdu. Elise Calliope'nin onun durumu okuyuşlarına göre biçtiği rolleri oynamasında ısrarcıydı ama Calliope Elise'in bu rolleri anne olmak onu yaşlı hissettirdiği için seçtiğinden kuşkulanırdı. Elise yaşlı falan değildi elbette. Kahretsin ki, Calliope'ye

hamile kaldığında Elise on dokuz yaşındaydı; neredeyse Calliope'nin şimdi olduğu yaşta. Bu *işte*, insanın aklını başına getirecek bir düşünceydi.

“Benim de senin yaşlarında bir kızım var. Adı Livya,” diye atıldı Nadav, samimi bir tebessümle. *İşte* bu her şeyi açıklıyordu.

“Bay Mizrahi sibernetik alanında çalışıyor. Tel Aviv'den New York'a yeni taşınmış,” diye ekledi Elise.

Demek Elise'in adama böylesine etkili bir ustalıklı odaklanmasının nedeni buydu. Yeni kanın kokusunu bir kilometre öteden alırdı. Yeni gelenler yabancılara daha çok güven duyarlardı, çünkü onlar için herkes yabancıydı. Yanlış adımları fark etmeleri bu yüzden daha zor olurdu.

Yanlarından, içinde pembe köpüklü bir şeyler olan kristal şampanya bardaklarıyla dolu bir hava tepsisi süzülüyordu. Calliope ustaca bir şekilde üzerinden üç tane kaptı. “Bay Mizrahi,” dedi ona bir içki uzatarak. “Sibernetikten pek anlamam. Bana esaslarından bahsedebilir misiniz?”

“Pekâlâ, teknik olarak sibernetik insanlardaki ve makinelerdeki alt sistemleri inceleyen bir denetim kuramıdır ama ben basit modelleri kopyalayan bir bölüm üzerine çalışıyorum...”

Calliope adamın monoloğunu duymamaya başlamış olsa da gülümsemeye devam ediyordu. Hedefinize uzmanlaştığı bilgi birikimiyle ilgili havalı bir şekilde konuşmasına izin vererek gösteriş yapma şansı verirseniz, otomatik olarak size karşı yakınlık duymaya başlar. Zaten insanların kendilerinden bahsetmekten daha çok keyif aldıkları bir sohbet başlığı yoktur.

“Peki New York’u nasıl buldunuz?” diye sordu Calliope, sohbeti ara verdikleri bir sırada içkisinden bir yudum alarak. Kadehin kenarlarında yapışkan şeker kristalleri, diplerde de parlak kırmızı nar parçacıkları toplanmıştı.

Böylece annesiyle birlikte ileri geri, o bildik, üzerinde çalışmış oldukları düzene ayak uydurdular. Flört ettiler, şaka yoluyla takıldılar, Nadav’ı sorulara boğdular; tüm bunların ardındaki acımasızlığı Calliope’den başka kimse sezemezdi. Annesinin o soluk yeşil gözlerinin –elbette asıl rengi değildi– o başka bir yere bakıyor bile olsa Mizrahi’ninkilerden nasıl ender ayrıldıklarını izliyordu.

Annesinin baştan çıkarma sanatına dair verdiği ilk derste tüm mesele göz teması, dediğini hatırlıyordu Calliope. *Onlar başka bir yöne bakamayana dek doğrudan gözlerinin için bak.*

Sonra hiç beklenmedik bir anda Calliope arkasından tanıdık bir ses geldiğini duydu.

Annesine küçük bir jest yapıp, çocuğun onu henüz tanımadığı o anı gereksiz yere uzatarak yavaşça arkasına döndü. Henüz sadece beş ay olmuştu ama o her nasılsa daha büyük, daha çarpıcı görünüyordu. Geçen yazdan bildiği o gölgeli sakalı gitmişti; gözleri daha önce olmadıkları bir şekilde dalgındı. Calliope onu daha önce takım elbiseyle görmemişti.

O güne kadar onu alt eden tek oğlan buradaydı işte; dünyanın öbür ucunda.

Calliope onun varlığını fark ettiği o anı gördü. En az Calliope kadar afallamış görünüyordu. “Calliope?”

“Travis?” diye sordu Calliope. Bu, bu yaz Calliope’ye verdiği isimdi ama Calliope o zaman bu ismin doğruluğundan

kuşkulanmıştı. Kaldı ki kendininki de doğru değildi. Neyse ki son zamanlarda Calliope ismini sık kullanır olmuştu.

Çocuk irkildi; birilerinin duyup duymadığını görmek için etrafına bakındı. “Atlas, aslında. Bu yaz sana karşı pek dürüst değildim.”

“İsmi bana yalan mı söyledin?” dedi Calliope içerlemiş bir şekilde; oysa umurunda değildi elbette. Bilakis ilgisini çekmişti.

“Uzun hikâye. Ama Calliope...” Atlas bir elini saçlarının arasından geçirdi; birden tuhaf olmuştu. “Burada ne yapıyorsun?”

Calliope nar şampanyasının geri kalanını dikip boş kadehi oradan geçen bir tepsinin üzerine bıraktı. “Şu anda bir partideyim,” diye yanıt verdi arsızca. “Ya sen?”

“Ben burada yaşıyorum,” diye cevap verdi Atlas.

Vay canına. Calliope her zaman her şeye hazır olmasıyla gurur duyardı ama olayların bu beklenmedik yön-deki gelişimini işlemek için, onun bile zamana ihtiyacı olmuştu. Bu yaz tanıştığı, onunla Afrika’da göçebeler gibi aylaklık eden çocuk, demek bir Fuller’dı. Yalnızca zengin değildi. Ailesi zenginliğin kendilerine ait stratosferindeydi; o kadar yükseklerdeydiler ki kendilerine ait bir posta kodları vardı. Kelimenin tam anlamıyla.

Bu durumu kendi lehine çevirebilirdi. Henüz nasıl bil-miyordu ama bir fırsatın doğacağından ve Atlas’ı her na-sılsa onunla tanıştığından daha zengin bir şekilde terk edeceğinden emindi.

“Biranın parası üzerinden pazarlık ederek o kadar zaman geçirdik ve sen burada yaşıyorsun, öyle mi?” diye kahkaha attı Calliope.

Atlas da kafasını anlayışla sallayarak ona katıldı. “Tanrım, hiç değişmemişsin. İyi ama New York’da ne yapıyorsun?” diye ısrar etti Atlas.

“Önce sen bana adını neden sakladığını anlatırsan; ben de sana beni buraya getirenin ne olduğunu anlatırım?” diye meydan okudu Calliope; aslında bir yandan ona kendiyle ilgili tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu. Gülümsedi. Böyle özel durumlar için sakladığı, kesinlikle en güzel gülümsemesiyle güldü. Böyle güldüğünde yüzünde öylesine parlak, baş döndürücü bir değişim olurdu ki, birçok insan başka yöne bakmak zorunda kalırdı. Atlas ona bakmaya devam etti. Böyle yaptığı için Calliope onu daha da çok istedi.

Doğrusu Calliope onu gördüğü ilk andan beri istiyordu.

Nereye gideceğini bulmaya çalışarak Nairobi havalimanının British Air’e ayrılan salonunda oturuyordu. Tam o sırada önünden geçmişti; bir omzundan paçavraya dönmüş bir sırt çantası sarkıyordu. Calliope’nin vücudundaki –yıllar boyunca edindiği deneyimlerle sabitlenmiş– her bir içgüdü onun peşinden gitmesi için *git, git, git* diye bağırmışlardı. O da öyle yapmıştı; bir safari salonuna kadar peşinden gitmiş, orada vale olarak bir işe baş vurmasını izlemişti. Hemen orada işe alınmıştı.

Calliope izlemeye devam etmişti.

O bir hedefti; tamam haki bir üniforma giyiyor, misafirleri karşılıyor, bavullarını taşımalarına yardım ediyordu. Paranın olduğu yerden geliyordu. Calliope bunu o muhteşem gülümseyişinde, başını tutuşunda, gözlerinin salonu tarayışında görebiliyordu; kendinden emin, rahat

ama her nasılsa öyle fazla adı sanı olan biri değildi. Yalnızca ne kadar çok parası olduğunu tahmin edememişti.

O hafta sonu Calliope salon çalışanlarının partisinde boy göstermişti; kalçası ile göğsünün kıvrımlarını sarımalayan yere kadar kırmızı ipek bir elbise giymişti. İç çamaşırı giymemişti; elbise de bunu fazlasıyla belli ediyordu. Ama annesinin de her zaman söylediği gibi, avının oltaya gelmesi için tek bir şansı vardı.

Parti salonun iyice arkasmdaydı; fleksiglas safari hava araçlarını tuttukları o kocaman barakayı geçince. Calliope'nin beklediğinden daha kalabalıktı: Düzinelerce yakışıklı çalışan o sahte –gerçekten sıcaklık veren holografik türden– şenlik ateşlerinden birinin etrafında toplanmış hep beraber dans ediyor, gülüyor, parlak limoni bir sıvı içiyorlardı. Calliope bir şey söylemeden bir bardak alıp çit direğine yaslanmıştı. O, kafasını kaldırıp Calliope'yi gördüğünde birkaç arkadaşıyla söyledikleri bir şeye sırtıyordu.

Başka birkaç kişi daha yaklaşmıştı ama Calliope hepsini uzaklaştırmıştı. Elbisesinin yırtmacını, altındaki uzun bacaklarını daha iyi göstermek için bacak üstüne atmıştı. Calliope hiçbir zaman ilk hamleyi yapmazdı, en azından oğlanlarla. Gelenler kendileri olunca aşk mace-ralarına daha çabuk atıldıkları sonucuna varmıştı.

“Dans etmeyecek misin?” diye sormuştu nihayet yanında durmaya geldiğinde. Amerikalı olduğu belliydi. Bu iyiydi. Calliope her şey olabilirdi ama her zaman Londra'dan olmayı tercih ederdi; Amerikalı oğlanlar da genelde o koyu, seksi aksan karşısında büyülenirlerdi.

“Şimdiye kadar soranlarla dans etmeyeceğim,” diye yanıt verdi bir kaşını kaldırarak.

“Benimle dans et.” İşte yine o kayıtsızlıkla renklendirilmiş kendinden emin olma hali belirivermişti. Kendi gibi değildi. Bir şeyden kaçmaya çalışıyordu: yaptığı korkunç bir şeyden belki ya da kötü biten bir ilişkiden. Her neyse Calliope bilirdi; kendi de bir hatadan kaçıyordu.

Calliope oğlanın onu ateşin yanından geçirmesine izin verdi. O sabah açık hava pazarından aldığı küçük çan küpeler her adımında çingırdıyordu. Hoparlörlerden bangır bangır müzik geliyordu; enstrümantal ve durmak bilmeden vuran davul sesiyle vahşiydi. “Ben Calliope,” diye karar vermişti. Eski bir oyunda okuduğundan beri en sevdiği sahte isimlerinden biriydi; Calliope’yle hep şanslı iyi olacaktı gibi hissedirdi. Holo-ateşin gölgeleri oğlanın yüzünde titriyordu. Öne çıkan elmacık kemikleri, geniş bir alnı, güneş yanığının altında hafif çilleri vardı.

“Travis.” Sesinden bir sahtelik duyar gibi olmuştu. Yalan söylemeye pek alışkın değildi. Yıllardır söylediği yalanlardan neredeyse doğruyu söylemeyi unutan Calliope gibi değildi.

“Memnun oldum,” demişti Calliope ona.

Parti sona ermek üzereyken Travis onu kaldığı yere davet etmemişti. Buna memnun oluşuna Calliope kendi de şaşmıştı. Ama birbirlerine veda ederlerken Calliope annesinin haklı olduğunu anlamıştı: Dalavereleri idare etmesi hedef çirkin olduğunda çok daha kolay oluyordu. Bu oğlan Calliope’nin kendi iyiliği için fazla çekiciydi.

Şimdi Calliope’nin gözleri Atlas’ın üzerinde geziniyordu – hiçbir zaman birlikte olamadığı, hatta hiç öpüşmediği tek erkek– kendisini tehlikeye attığını biliyordu.

Atlas'ın ne yapabileceğini öngöremiyordu; bu da Atlas'ı tehlikeli kılıyordu. Calliope ile Elise bilinmeyenden hoşlanmazlardı. Kontrolü ellerinde bulunduramamaktan hoşlanmazlardı.

Calliope başını huzursuzca geriye attı; bu hareketinde bir meydan okuma vardı. Atlas'la bir kere başarısız olmuştu ama şimdi daha akıllı ve kararlıydı. Bugüne kadar hiç aklına koyup da elde edemediği bir erkek olmamıştı.

Atlas'ın hiç şansı yoktu.

AVERY

“Köpüklü kokteyl, lütfen,” dedi Avery; lame elbisesinin tül eteği –tatil teması yüzünden bunu giymesi için annesi ısrar etmişti– bara yaklaşıırken biraz hışırdayordu.

Barmen büyük uzun silindir bir bardağa hafifçe vurdu ve kristalleri önceden programlanmış modele göre hareket ederek bardak yuvarlak bir sürahiye dönüştü. Sonra sürahiyi kulpundan yakalayıp Avery’nin içkisini bir bardağa boşalttı ve fazladan bir dal da çobanpüskülü ekledi.

Avery’nin evinin duvarları parlak yeşil çelenkler ve altın pırıldayan ışıklarla süslenmişti. Salonun iki yanından çadır gibi iki bar yükseliyor, yandan kocaman fiyonkları olan gerçek kızaklara bağlanmış minyatür rengeyikleriyle destekleniyordu. Holo-işleyiciler sayesinde tavan yok olup karlarla dolu engin gökyüzüne dönüşmüş gibi görünüyordu. Ev Avery’nin bugüne dek hiç görmediği kadar kalabalıktı. Kokteyl giysileri içinde erkekler ve kadınlarla doluydu; köpüklü kırmızı içkilerini tokuşturup holografik kara gülüyorlardı.

Avery bu kalabalığın, insanların kendisine ve Eris'in öldüğü gece bininci katta olanlara duydukları hastalıklı ilgiden çok Dubai Kulesi'ne duydukları ilgiden kaynaklandığını umuyordu.

Babası Fuller Yatırımcılık için bu tatil partisini her yıl verirdi; hisse sahipleri ve büyük müşterileriyle boş boş laflayıp, bir de elbette gösteriş yapmak için. Çocukluklarından bu yana her zaman Avery ile Atlas'ın bu etkinliklere katılmaları, cana yakın davranıp mükemmel görünmeleri beklenirdi. Bu durum onlar büyüdüklerinde de değişmedi; bilakis şimdi üzerlerindeki baskı daha da büyüktü.

Henüz ortaokuldayken Eris bu partilerde Avery'nin suç ortağı olurdu. Tatlı masasından pasta dolu tabaklar kaçırıp birbirlerini etkilemeye çalışan müsrifçe giyinmiş yetişkinleri dinlerlerdi. Eris'in, duyamadıkları sohbetleri kafadan atmak gibi komik bir alışkanlığı vardı. Abartılı sesler ve aksanlar kullanır, ortaya çıkarılan sırlar, âşık kavgaları ve yeniden birleşen ailelerle dolu rezil diyaloglar uydururdu. "O pis hololardan çok fazla izliyorsun," derdi Avery bastırdığı kahkahaları arasından. Eris'le ilgili en sevdiği şeylerden biri de buydu: Onun o çılgın, gökyüzü kadar engin hayal gücü.

Avery üzerinde birinin bakışını hissetti. Başını kaldırıp bakınca Caroline Dodd-Radson'ı gördü. Boşandığından beri artık Caroline Dodd, diye hatırlattı kendi kendine. Eris'in annesi kat kat etekli, ekran baskılı jakarlı elbisesiyle her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Ama salondaki art arda asılı fenerler onun o Eris'inkiyle aynı cüretkâr gölgeli kızıl-altın saçlarından gümüş teller ortaya çıkarıyordu; yüzüne de yeni çizgiler kazınmıştı.

Kederli gözleri doğrudan Avery'ninkilere bakıyordu.

Avery kendini korkak biri olarak görmezdi ama o anda arkasını dönüp kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. Kadının kızının düşmesine izin vermişti. Onunla göz temasını engelleyecek herhangi bir şey olurdu. Çünkü o gece çatıda her olmuş olursa olsun Eris Avery'nin evinde ölmüştü. Çatı kapısını açan Avery'di ve olabilecek en kötü şey olmuştu; hayatının sonuna dek bunun sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı.

Caroline'a kederle kahrolarak başıyla selam verdi. Biraz sonra yanıt olarak Eris'in annesi de başını eğdi; sanki olanları bildiğini ve anladığını söylemek ister gibiydi Avery'e.

"Caroline Dodd değil mi o? Onun kızı bu evde ölmemiş miydi?" Avery arkasından bir mırıltı duydu. Bir grup yaşlıca kadın bir araya eğilmiş, gözleri kızgınlıkla Eris'in annesini kesiyordu. Acıyla donmuş bir halde orada duran Avery'i fark etmemiş gibiydiler.

"Ne kadar korkunç," dedi içlerinden bir diğeri; tümüyle durağan, sakın bir şekilde söylemişti bunu; insanların korkunç şeyler onlara hiç dokunmadığında oldukları gibi.

Avery eliyle köpüklü pembe kokteylini sıktı, sonra bu kötücül dedikoduların kutulandığı gürültülü salondan ve Eris'in annesinin aranan gözlerinden kaçarak kütüphaneye çekildi.

Ama kütüphanede başka beklenmedik bir yüzün görüntüsüyle sarsıldı. Aslında kızı kendi çağırdığı düşünülürse pek de beklenmedik olmadığını fark etti Avery. Dekolteli elbisesiyle Calliope buradaydı ve Atlas'la açık flört edercesine konuşuyordu.

“Calliope. Gelebilmene çok sevindim,” diyerek aralarına girdi Avery. “Gördüğüm kadarıyla abimle tanışmışsın bile,” diye ekleyip, aklından çıkaramadığı o çocuğa döndü nihayet.

Az daha babalarına yakalandıkları o geceden beri Avery ile Atlas tüm hafta boyunca evin içinde birbirlerinden kaçmışlardı. Şimdi gözlerinin minnettarlıkla Atlas’ın hatları üzerinde gezinmesine izin veriyordu; sanki yaptığı yasak bir şey yüzünden cezalandırılmaktan kurtulmuş gibi kötü bir his vardı içinde. Atlas lacivert takımı ve kravatıyla her zamanki gibi çok yakışıklıydı; saçlarını yana yatırmıştı. Parti için yeni tıraş olmuştu; Avery hep bunun onu daha genç, neredeyse kırılğan gösterdiğini düşünmüştü. Yanında kalbinin aldığı hızı göz ardı etmeye çalışıyordu ama tüm vücudu sırf ona dokunabilecek kadar yakın durduğunu bildiği için birkaç derece ısınmış gibiydi.

“Ah, Avery’le tanışıyor muydunuz?” diyerek Atlas Calliope’ye döndü. Calliope başını geriye atıp hoş bir tesadüfmüşçesine güldü; Avery’e samimi gelmeyen cafcacflı, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı.

“Avery’le birkaç gün önce cilt bakımı yaptırdık,” dedi Calliope. Kızın kelime seçmedeki ustalığı Avery’nin dikkatini çekmişti. Hakikati söylemekten çok bunu kendiliğinden planlanmış bir gezi gibi göstermişti; aslında Avery’nin arkadaşlarıyla geçirmeyi planladığı öğleden sonraya yamamıştı kendini. “Beni bu akşam buraya o davet etti.” Calliope Atlas’a döndü. Bir eli kendinden emin bir şekilde kalçasına dayanmıştı. “Korkunçsun. Bana bir kız kardeşin olduğunu bile söylemedin.”

Avery birden, kızın güzelliğine dair aşırı bir farkında-

lık kazandı; mis kokulu, her yanı simli, kıvrımlıydı; kocaman gözleri, pürüzsüz bronz bir cildi vardı ve Atlas'la konuşması o kadar rahattı ki, neredeyse samimi denebilirdi. Avery bir şeyi atlamış gibi hissetti.

“Affedersiniz. Siz daha önceden mi tanışıyorsunuz?”

“Callie’yle geçen Mayıs’ta, Tanzania’dayken safaride tanışmıştık.” Atlas ısrarla bakışlarını yakalamaya çalışıyordu, bir şeyler anlatmak istediği belliydi.

“Calliope. Takma isimlerden ne kadar nefret ettiğimi herkesten çok sen bilirsin! Gerçi Avery” –Calliope sesini alçaltıp çok samimi arkadaşarmışçasına– “bu James Bond benimle sahte isim kullanmış. Ne kadar da gizemliymişsin, *Travis*. Sanki Tanzania’dan Patagonya’ya seni takip edeceklerdi.” Calliope yine kahkaha attı ama Avery ona katılmadı.

Patagonya mı? Atlas’ın Afrika’dan doğru Güney Amerika’ya gittiğini biliyordu ama hep yalnız seyahat ettiğini düşünmüştü. Belki yanlış duymuştu.

Tam anlamaya çalışırken Bay Fuller’ın sesi partide yankılanmaya başladı.

“Herkes merhaba!” dedi, ses havada uçuşan minyatür hoparlörlerce yansıtılıyordu. “Yirmi altıncı Fuller Yatırımcılık Toplantısı’na hoş geldiniz. Elizabeth’le birlikte hepimizi evimizde ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz!” Nezaket gereği hafif bir alkış oldu. Zarif üst kolları olan, siyah üzerine oturan bir elbise giymişti; gülümseyerek el salladı.

“Affedersiniz. Birine bakmam gerek,” dedi Calliope hafifçe. “Döneceğim,” diye ekledi, bunu Atlas’a söylediği belliydi.

“Neydi tüm bunlar?” Avery birilerinin izliyor olma ihtimaline karşı yüzüne kibar bir gülümseme yapıştırarak salona doğru ilerlemeye başladı.

“Çok tuhaf bir tesadüf. Onunla Afrika’da tanışmıştım; şimdi annesiyle birlikte New York’talarmış.”

“Birlikte ne kadar zaman geçirdiniz?” diye fısıldadı Avery, Atlas duraksamıştı; cevap vermek istemediği belliydi. Avery dudağını ısırıldı. “Neden bana ondan hiç bahsetmedin?”

Avery hafifçe kalabalığın yanına doğru yaklaşırken Atlas da onu izlemişti; babaları Dubai projesindeki çeşitli sponsorlara ve yatırımcılara teşekkür ederek homur homur monoton bir sesle konuşmaya devam ediyordu.

“Çünkü önemliymiş gibi gelmedi,” diye yanıt verdi Atlas, neredeyse Avery’nin duyamayacağı kadar yumuşak bir şekilde. “Evet, birlikte seyahat ettik ama bunun tek nedeni ikimizin de aynı şeyi yapıyor olmasıydı: Tam bir plan yapmadan oradan oraya gidiyorduk.”

“Onunla birlikte olmadın mı?” diye tısladı Avery ama cevaptan ölesiye korkuyordu.

Atlas doğrudan gözlerinin içine baktı. “Hayır, olmadım.”

“Birçoğunuzun bildiği gibi,” babalarının sesi birkaç oktav daha yüksek duyulmaya başlamıştı. Hoparlörlerin sesini açtığı belliydi. Avery sustu; aklı başına gelmişti. Onları bu kalabalık salonda bile fısıldaşırken görmüş olabilir miydi? Yoksa hoparlörlerin sesini onlara yanıt olarak mı yükseltmişti? “Bu gece en yeni mal varlığımız, portföyümüzün incisinin iki ay sonra Dubai’de açılışını kutlamak için bir araya geldik!”

Atlas Avery’nin bakışlarını yakalayarak, partinin içle-

rine doğru gideceğini söylemek ister gibi çenesini oynattı. Avery sessizce anladığını göstererek başını salladı.

Atlas gitmek için döndüğünde, Avery ceketinin kolundan iplik almak için uzandı. Aslında orada bir şey yoktu ama Avery kendine hâkim olamamıştı. Atlas'ın gitmesine izin vermeden önce yaşayacakları son özel andı; sanki kendi kendine Atlas'ın onun olduğunu, onu asla bırakmayacağını hatırlatmak istermiş gibi, ufak, gizli bir aidiyet jestiydi.

Dokunuşu karşısında Atlas ona gülümseyip kalabalığın içinde kayboldu. Avery muazzam bir çaba göstererek dikkatini babasına verdi.

“Size Aynalar’ı sunmaktan şeref duyarım!” Pierson tavanı gösteren bir jet yaptı. Holografik karlı gökyüzü gitmiş, yerine yeni kulenin, çizgiler, açılar, kıvrımlar karmaşasıyla yansıtılan ayrıntılı bir planı gelmişti. Tasarım, canlıymışçasına parlıyordu.

“Aynalar adını aslında iki ayrı kule olması gerçeğinden alıyor; biri aydınlık, öbürü karanlık. Zıt kutuplar, gece ve gündüz gibi. Dünyadaki birçok şey gibi, birinin bir diğeri olmadan anlamı yok.”

Babası, asıl fikrin satranç taşlarından geldiğini anlatarak kuleyi açıklamaya devam etti ama Avery dinlemiyordu. Yukarıya, babasının çizimlerine bakıyordu. Aydınlık ve karanlık. İyi ve kötü. Hakikat ve yalanlar. Şu anda karanlık sırlarla örülü mükemmel gibi görünen hayatı sayesinde, tezatlar hakkında çok fazla şey biliyordu.

Salondaki herkesin Kule hakkında fısıldaştığını duydu; muhteşem, rüya gibi diyorlardı. Görmek için sabırsızlanıyorlardı. Birçoğu açılışı için verilecek olan siyah-be-yaz balosuna katılacaktı; özel taşıtları aylar öncesinden

ayırılmıştı; tıpkı dört yıl önce Rio'ya ya da on yıl önce Hong Kong'a gittikleri gibi. Bir nedenden, Avery gitmek istemiyordu artık.

Atlas'ın adı bilincini yarıp geçti; daha çok alkış duyuluyordu. Avery sersem bir halde gözlerini kırptırdı. Salonun öbür tarafında Atlas da en az onun kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Oğlum Atlas son birkaç aydır benimle çalışıyor," diyordu babası ama Atlas'a pek bakmıyordu. "Onun da Dubai'ye taşınacağını söylemekten gurur duyuyorum; halka açıldığında Aynalar'daki işleri o devralacak. Umırım yeni kuleye ve Atlas'a hep birlikte kadeh kaldırırız!"

"Atlas'a!" diye haykırıyordu salon.

Avery düşünemiyordu. Zihni deliler gibi dönüp duruyordu. Atlas Dubai'ye mi taşınıyordu?

Onunla göz teması kurmak için o tarafa doğru baktı ama o gülümseyerek tebrikleri kabul ediyor, görevine sadık evlat rolünü oynuyordu. Yanında bir tepsi geçti. Avery boş şampanya kadehini tepsinin üzerine öyle güçlükle koydu ki, koyarken kadehin sapı ikiye ayrıldı.

Birkaç misafir Avery'in olduğu tarafa baktı. Her zaman kendine hâkim olan Avery Fuller'ı neyin ateşlediğini merak eder gibiydiler ama hava tepsisi kanıtlı birlikte oradan uzaklaştı, Avery'nin de umurunda değildi. Önemli olan tek şey Atlas ve onun gidebileceği gerçeği.

Gelen bir mesajla tableti titreşti. *Merak etme, gitmiyorum.*

Avery'i huzursuzlaştıran, sorgulatan, kaygılandırان her şey yatıştır gibi olmuştu. Atlas gitmeyeceğini söylemişti; o yalan söylemezdi.

Yine de babasının ses tonundaki gizli bir anlam içten içe onu rahatsız ediyordu. *Gurur duyuyorum*, demişti Pierson. Ama sesi gurur duyuyormuş gibi çıkmıyordu. Atlas'a yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakıyordu; sanki on üç yıldır evlerinde bir yabancıнын yaşadığı gerçeğini yeni keşfeder gibiydi. Sanki kızının abisinin kim olduğuyla ilgili bir fikri yokmuş gibiydi.

Avery'nin bakışını hisseden Atlas onun bulunduğu yöne baktı ve küçük bir an için gözleri onunkilerle buluştu. Avery ona anladığını göstermek isteyerek belli belirsiz başını salladı. Sorun Atlas değildi. Babalarıydı.

Aralarındaki şeyi Pierson bir açıdan biliyordu ya da en azından, henüz kendi kendine itiraf etmek istemese de, kuşkulanıyordu.

Avery ile Atlas yakalanmaktan birçok kez ucu ucuna kurtulmuşlardı. Şimdi babaları bir iş sorunuyla karşılaştığında her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: Bir çözüm bulana kadar sorunu soyutlayacaktı.

Avery babasının duyurusunun aslında ne demek olduğunu anlamıştı. Atlas'ı göndereceklerdi.

LEDA

Salonun öbür tarafında Leda'nın gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan Avery ile Atlas arasında gidip geliyordu.

Şu işe bakın. Bu küçük duyuru karşısında Fuller kardeşler hazırlıksız yakalanmışa benziyordu. Belki de her şeye karşın ilişkilerinde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. İşte buna kadeh kaldırılır, diye karar verdi Leda ve adımları otomatik olarak bara yöneldi.

“Leda.” Annesinin eli onu dirseğinden yakalamıştı. Leda iç geçirip arkasını döndü; Ilara'nın bir dünya duyuyu –sitem, hayal kırıklığı, uyarı– tek bir kelimeye paketlenme yeteneği karşısında her zamanki gibi etkilenmişti. “Benimle ev sahibesini tebrik etmeye gelir misin?” diye ısrar ederek kızını kararlı bir şekilde öbür tarafa yönlendiriyordu.

“Su alacaktım,” diye yalan söyledi Leda.

“Elizabeth.” Ilara Bayan Fuller'ı zoraki bir resmiyetle kucaklamak üzere ileri doğru bir adım attı. “Ne akşam ama! Her zamanki gibi kendini aştın.”

“Ah. Hepsi Todd’un marifeti. Birlikte çalıştığım en iyi etkinlik tasarımcısı o. Yaratıcı bir *deha*,” diye coştı Bayan Fuller, sonra sanki dünyayı sarsacak bir sır bildiriyormuş gibi sesini alçalttı. “Asıl hanımlar, Hudson’ı Koruma Balosu için tasarladıklarını bir görseniz. *Aşmış!* İkinci de geliyorsunuz, elbette?” diye ekledi; neredeyse sonradan aklına gelmişti.

“Kaçırmayız,” dedi Ilara gülümseyerek. Leda annesinin böyle hayır baloları düzenlerken birilerinin kendisinden yardım istemesi için gizliden gizliye öldüğünü biliyordu ama bugüne kadar kimse ondan böyle bir şey istemişti. Beş yıldır yukarıKule’de olmasına karşın hâlâ yeni zengin gözüyle bakılıyordu.

Bayan Fuller Leda’ya döndü. “Eee, Leda sen nasılsın? Avery’i aradığına eminim ama itiraf etmeliyim ki, nerede olduğunu...”

Oğlunuzla, diye düşündü Leda acımasızca ama sadece başını salladı.

“Ah, işte burada! Avery!” diye atıldı Bayan Fuller; asla tartışma kabul etmeyecek bir tonda söylemişti. Leda Avery’nin bu sese “generallerinin sesi” dediğini hatırladı. “Sana Leda’yı buldum. Tam da Hudson’ı Koruma Balosu’ndan bahsediyorduk.”

Leda Avery’nin zorla gülümseyerek, annesi ile babasının arkadaşlarıyla sohbet ettiği yerden yanlarına gelişini izledi. “Leda, muhteşem görünüyorsun. Eğleniyor musun?” diye sordu; ses tonu hislerine ihanet etmiyordu. Ama Bayan Fuller onlara dikkat etmiyordu artık; iki eski yakın arkadaşı baş başa bırakarak Leda’nın annesiyle yavaşça başka bir gruba doğru geçip gitmişti.

“Ah, hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim,” dedi Leda sertçe.

Avery salonun kenarındaki koltuklardan birine çöktü; eteğinin hafif ve ince tülü, altından küçük bir bulut gibi kabarmıştı. İzleyicileri gittikten sonra sanki tüm varlığı sönüyormuş gibiydi. “Hiç havamda değilim şu anda, Leda.”

Anlaşılmaz bir nedenden, Leda kendini Avery’nin yanındaki koltuğa otururken buldu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Avery; belli ki yaptıklarına en az Leda kadar şaşmıştı.

Leda bilmiyordu. Belki o da partide mola vermek istemişti. “Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor oluyor, sanırım,” diye yanıt verdi ama söyledikleri pek istediği etkiyi yaratmamıştı.

Bir süre orada sessizce oturdular. Fenerlerin tatlı ışıkları altında yumuşayan o sahte kahkahalar, anlaşmalar, dedikodu girdabını izlediler.

“Gelmiş olmana bile şaşırdım.”

Avery’nin sözleri Leda’yı tedirgin etmişti ama çabucak uygun bir yanıt toparladı. “Gelmeyip de bu Dubai duyurusunu kaçırırsam mıydım? Rüyamda görsem inanmazdım!”

Nasıl bir tepki almayı umduğunu kendi de bilmiyordu –belki üzüntüyle, hatta kızgınlıkla abartılı bir çeşit saldırı– ama her ne idiye, aradığını bulamadı. Aslında hiç bir tepki almadı, gerçekten. Avery orada tamamen sessiz, elleri kucagında kenetlenmiş, uzun bacaklarını üst üste atmış bir şekilde oturuyordu. Nefes alıyor muydu hiç? Taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Bir heykeltıraş olsa ona *Hüzünlü Güzellik*, adını verip, en iyi işi diyebilirdi.

Leda birden ikisi için de acı çekiyormuş gibi hissetti. O solgun, acılı sessizlik içinde, arkadaşlıklarının kırık parçalarıyla etrafları sarılmış halde oturuyorlardı. Üstelik bir *partideydiler*. Acınası bir durumdu. Leda geçen bir tepsiden bir sangria kaptı. *Bir de şimdi beni durdurmayı dene, anne.*

“Haklısın, geldiğim için özür dilerim. Hata ettim.” Okuldalarken, Avery o her zamanki havalı, mükemmel kişiyken tüm öfkesini Avery’e yöneltmek çok daha kolay oluyordu. O cılanın altında ne kadar kırılgan olduğunu görünce ondan nefret etmek çok daha zordu.

Avery kafasını kaldırıp baktı. Kızlar sessizce dik dik birbirlerine baktılar; aralarındaki hava yoğun ve ağırdı; neredeyse boğucuydu. Her nedense başını ilk çeviren olmayı reddetti Leda. Avery’nin bakışlarını tutup tepki vermesi için ona meydan okudu.

İlk çözülen Avery oldu. “Partinin tadını çıkar, Leda,” dedi ve yürüyüp gitti.

Leda sangria’yı tüketip boş bardağı yanındaki masaya bıraktı. Avery’nin annesinin Hudson’ı Koruma Balosu için söylediklerini hatırladı. Gitmeyi planlamıyordu ama şimdi bir şeyi ispatlamak için gitmek istiyordu. Tüm bunların –onu böyle, bir zamanlar yakın arkadaş oldukları bu ortamda görmenin– onu rahatsız etmediğini Avery’nin bilmesini istiyordu.

Avery’nin kavalie olarak birini getirip getirmeyeceğini merak etti. Sonuçta ne yapacaktı, partiye abisiyle mi gelecekti? Avery’nin herhangi bir yere getirdiği son kişi Watt olmuştu; onun da nasıl sonuçlandığını görmüşlerdi.

Leda birden aklına gelen bir fikirle çarpıldı. Şenliğe

Watt'ı getiren *kendi* olsa ne olurdu? Watt o bilgisayarıyla işe yarayabilirdi. Belki bilgisayarıyla uzaktan haberleşmenin bir yolunu bulmuştu; Leda için canlı korsanlık yapabilirdi; Avery, Rylin ya da Leda'nın yoluna çıkacak kadar aptal başka kimseleri araştırabilirdi.

Bir de üstelik sanki Watt'ı Avery'den çalmış gibi görünecekti. Watt'ın Üniversiteler Kulübü'nün partisine Avery'le geldiğini herkes hatırlıyordu; onu Leda'nın kolunda, *ona* ilgi gösterirken göreceklardı. Bir kere de olsa, sanki bir erkek Leda Cole'u o kusursuz ve dokunulmaz Avery Fuller'a tercih etmiş gibi görünecekti.

Bu düşünceyle mutlu olarak gülümsedi; ama karanlık, nefret edilesi bir parçası bunun gerçek olmadığını fısıldıyordu kulağına. Sonuçta Watt gerçekten onu seçmiyordu. Gelmesi için Leda'nın onu zorlaması gerekecekti; son zamanlarda hayatındaki herkese yaptığı gibi şantaj yapması gerekecekti.

Fakat öte taraftan, bugüne kadar kim Leda'yı sahiden seçmişti?

AVERY

Avery odasını hep sevmişti; kendi dekore etmişti: O kocaman savyanlı prenses karyolası, bütün dokunmatik ekranları ustaca gizleyen süslü duvar kâğıtları, altın varaklı çerçeveleri içinde iki boyutlu resimleri. Ama şimdi süslü, mavi-krem bir hapishaneden fazlasını hissettirmiyordu.

Atlas hâlâ babalarıyla çalışma odasında; Pierson'un üzerlerine bomba gibi bıraktığı Dubai haberlerini tartışıyorlardı. Avery Atlas'ın ona elinden geldiğince çabuk mesaj atacağını biliyordu. Tek dileğİ tüm planı iptal etmesi için babalarını ikna edebilmesiydi.

Üzerinde hâlâ o parıltılı parti elbisesiyle odasında bir ileri bir geri volta atıyordu; sağı süslü bir düğümle kıvrılarak tepesinde toplanmış, parti tasarımcısının fikri olduğı belli olan küçük altın boncuklarla süslenmişti. Kuaför onları titizlikle saçlarına dokurken neredeyse bir saat boyunca hareket etmeden oturmuştu; çünkü stilist topuzlar için birkaç ayar yaparken onları herkes bir kilo-

metre uzaktan fark edebiliyordu. Avery ile annesi büyük etkinlikler için saçlarını her zaman insan profesyonellere yaptıyordu.

Hepsi imkânsız ve tehlikeli biçimde ağırlık veriyordu; sanki her bir toka ve boncuk –boynunu çevreleyen her bir taş, kulağındaki elmaslar– Avery’i karşı durulmaz biçimde aşağıya çekiyordu.

Ani bir panikle tuvalet masasına koştu; hızlı hızlı kesik nefesler alıp veriyordu. Tokaları acıyıp acımadığına bakmadan saçlarını yolarak çıkarıp, sertçe çekerken elleri birbirine dolanıyordu.

Sonunda tokalar ile boncuklar masanın üstüne saçılmıştı; saçları omuzlarının üstünde birbirine dolanmış halde darmadağınktı. Avery’nin kalbi hızla atmaya devam ediyordu. Kendini sırt üstü yatağa atıp, tavana baktı; Floransa’da hayranlık duyduğu tavanlardan biri örnek alınarak yapılmıştı; yalnız onunki hareket halinde bir holograma dönüştürülmüştü. Canlı fırça darbeleriyle tamamlanıyordu. Atlas’la anne babalarının önlerinde yaptıkları, kendilerini ele verebilecek her bir jesti düşündü. Düşünceleri onu hangi yoldan götürürse götürsün hep o aynı korkunç önsezi noktasına varıyordu.

Sonunda bir mesaj geldi. *Aves, onunla konuştum.*

Avery hemen doğruldu. *Eee?!*

Bir duraklama oldu, ardından... *Bayağı yola girdi sanki. Ama sonra daha konuşacağız. Merak etme.*

Durum iyi görünmüyordu. Avery yataktan kalktı. Yeterince beklemişti. Atlas’ı görmeye, ona sarılmaya ihtiyacı vardı. Aslında onunla konuşmalıydı; mesajlarla ya da gizlice fısıldaşarak değil, gerçekten konuşmalıydı.

“Rahatsız Etmeyin durumu,” diye fısıldadı koridora çıkarken. Sözleri kontaklenlerinden filtrelenip, çeşitli oda bilgisayarlarını ışıkları ya da yerden ısıtıcıları Avery evin içinde dolanırken otomatik olarak açmamaları için uyardı. Avery ve arkadaşlarının gece geç vakit gizlice evden çıkarlarken kullandıkları bir işlevdi.

Dikkatle yürümeye çalıştı ama ayakları ona ihanet ediyordu, o sabırsızlandıkça birbirlerine çelme takıyorlardı. Avery’nin neredeyse nefes almayı kendi kendine hatırlatması gerekiyordu.

“Avery? Sen misin?”

Babası salonda, neredeyse tamamen karanlıkta deri bir koltukta oturuyordu. Genelde buraya hiç oturmazdı; her zamanki yeri çalışma odasındaki o sıkıcı ahşap masasıydı. Sol elinde gelişigüzel bir şekilde bir bardak İskoç viskisi tutuyordu. Sanki pusuya yatmış, Avery’i *yakalamaya* çalışıyormuş gibi bir his vermişti; sanki sessizce buradan sokulmasını bekliyormuş gibi.

Avery bulunduğu yerde durdu; gülümseme olduğunu umduğu bir şeyi yardımına çağırdı ama fazla çarpık ve komik görünüyordu. Göğsü panikle sıkıştı. “Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?” diye sordu Atlas’ın tekniğini kullanarak. Soruya soru sorarak yanıt vermek.

“İşleri düşünüyordum.”

“Ben de bir bardak su alacaktım.” Zaten baştan beri oraya gidecekmiş gibi mutfaka doğru yana kaçtı. Sessizce Rahatsız Etmeyin durumunda dolanmasının kuşkulu göründüğünün farkındaydı. Çıplak ayakta ve üzerinde hâlâ parti elbisesi duruyordu ama yapacak bir şey yoktu.

“Oda bilgisayarının verebileceğini biliyorsun,” dedi ba-

bası; neredeyse sorgular gibiydi. Bakışları karanlıkta parlıyor Avery’i izliyordu; sanki onun o çok katmanlı yalanlarının içinden altta yatan hakikati görebilecekmiş gibi.

“Uyuyamadım, etrafta dolanmanın yardımcı olacağını düşündüm. Uzun bir geceydi, biliyorsun.”

Kalbi güm güm attığı halde, Avery lakayt bir şekilde mutfığa gitti, dolabı açıp sıcaklık kontrolü olan bardaklardan aldı. Ufacık bir tereddüt belirtisinin bile onu ele vermeye yeteceğini biliyordu. Babasının silueti zorlukla seçiliyordu; odanın tamamen karanlık gölgelerine karşı büsbütün karanlık bir gölge.

Avery bardağı musluktan doldurdu, sonra içindeki suyu soğutmak için bardağın kulpundaki ayarları yaptı. Sessizlik öylesine acı verircesine uzuyordu ki; Avery içinden küçücük çığlıklar geldiğini duyar gibi olmuştu. Gitgide artan mide bulantısıyla savaşıyorak suyundan küçük bir yudum aldı. Neden babası her hareketini tartıyormuş gibi hissediyordu?

“Avery, Atlas’ın Dubai’ye gitmesine üzüldüğünü biliyorum,” dedi babası onu şaşırtarak.

Avery ona doğru yürüyüp karşısındaki koltuğa oturdu. Babası bileğiyle sabırsız bir jest yaparak odadaki ışıkları loş ayardı.

“Duyuru beni hazırlıksız yakaladı,” dedi Avery dürüstlikle. “Ama iyi bir iş gibi görünüyor. Atlas işinde iyi olacaktır.”

“Onu özleyeceğini biliyorum ama güven bana; ailemiz için en iyisi bu.” Pierson son derece yavaş, düşünüp tasarlayarak konuşuyordu. Avery sarhoş mu, üzgün mü, yoksa ikisi de mi, anlayamadı.

Ailemiz için en iyisi. Bu ifadede kaygı verici bir şeyler vardı. “Atlas için de tabii,” diye bastırdı Avery, birden Atlas’ın davasını savunmaya karar vermişti. “Kariyeri için de iyi olacak değil mi?” Babasını dikkatle inceliyordu; abisinin adı geçtiğinde nasıl irkildiği karanlıkta bile görebiliyordu.

“Evet. Atlas için de iyi olacak,” diye tekrar etti Pierson, tonundan babasının Atlas’ı hiç düşünmediğini anlayabiliyordu Avery.

“Ona böyle bir şans vermiş olman şahane. Çok memnun oldum.” Avery birden gitmek için içinde büyük bir istek duydu. Babasıyla konuşarak orada durduğu sürece bir şeyleri ele verme şansı artıyordu.

“Her neyse. Çok yorgunum.” Avery suya uzanıp ayağa kalktı; elbisesinin önünü sinirli bir jestle yatıştırdı. “İyi geceler baba. Seni seviyorum,” diye ekledi ve bu cümleyi –daha önce birçok kez dile getirdiği bu sözcükleri– söylediğinde, babasının gerildiğini gördü; sanki bunu hatırlatarak Avery’e karşı onu daha delicesine korumacı yapmıştı. Bu düşünceyle Avery’nin yüreği sıkıştı.

Acele etmemek için Avery tüm gücüyle kendine hâkim olmak zorunda kaldı; koridordan geçerek odasına yavaş adımlarla, ayaklarını sürüyerek gitti; sanki çok yorgunmuş, kendini yatağa atmak için sabırsızlanıyormuş gibi.

“Atlas,” diye tısladı; nihayet kapısını arkasından kapattığında. Sözcükleri mesaj olarak göndermek için sesli söylüyordu. “Sanırım babam gerçekten biliyor. Ne yapacağız?”

Bir süreliğine sessizlik oldu ama bu sefer sessizlik Avery’i rahatsız etmedi, çünkü Atlas’ın yanıtını dikkatle

toparladığını biliyordu. Düşünüp ölçmeden cevap verecek tiplerden değildi.

Bir yolunu bulacağız, dedi sonunda. Merak etme. Seni seviyorum.

Avery Atlas'ın yüzünü göremese de, gülümsemesini hissedebiliyordu; sanki o gülümsemenin sıcaklığı o uçsuz bucaksız evlerini, onları ayıran o kapıları, duvarları aşmıştı.

Avery kendini sırt üstü yatağına atıp çaresizce iç geçirdi. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı yanıt olarak.

Tek dileği aşklarının onları güvende tutmaya yetmesiydi.

RYLIN

Cuma gecesi idi, geç olmuştu; Rylın uyuyamıyordu. Sürekli huzursuzca sağa sola dönüyor; sadece bir metre uzaklıktaki öteki yatakta uyuyan Chrissa'yı uyandırmaya çalışıyordu. Ama Chrissa her zaman her koşulda uyuyabilirdi.

Rylın'ın bütün arkadaşları bu gece büyük bir partiye katılmışlardı; ona da daha önce parti için çağrı atmışlar ama o ayrıntılara dikkat etmemişti. "Çok yorgunum," demişti dürüstçe. Okulda sonu gelmez başka bir haftanın sonunda -Cord'u koridorlarda, hatta daha kötüsü holografi dersinde tam önünde otururken gördükten, bir de üstüne proje için Leda'yla içgüdüsel olarak kötü bir plan sonucu eşleştikten sonra- Rylın pek partiye gidecekmiş gibi hissetmemişti. Çok gürültülü ve ışıklı olacağını biliyordu; müziğin patırtısından kendi düşüncelerini bile duyamayacaktı. Onun yerine Chrissa'yla evde kaldı. İkisi birlikte donmuş lazanya yiyip düşman aile çocukları olan bir kız ile oğlanın aşkını anlatan eski bir holodan birkaç

bölüm izlediler. Chrissa aşklarına iç geçirdi ama holodaki bir şey –belki de o yasak, imkânsız aşk olayı– Rylin'i rahatsız etmişti.

Yerdeki tabletini alıp tembel tembel mesajlarına baktı. Okul hesabına yeni birkaç mesaj gelmişti: Okul tiyatrosu için yapılan denemelerin duyurusu ile ilk dersin net olarak sabah sekizde yapılacağına dair bir hatırlatma. Gözü Bay Radimajdi'den gelen bir mesaja takıldı. Rylin merakla mesajı açıp içindekileri görünce öfkeden kıpkırmızı kesildi.

İlk holografı ödevinden C- almıştı; geçen hafta alt katlardaki gözlem kısmından çektiği bir günbatımı videosuydu.

Bu ne ya, diye düşündü öfkeyle. Yönetmenin yorumlarını okumak için kızgınlıkla tabletinde aşağıya doğru indi. Günbatımı videolarını sevdiğini, kendi Oscar kazanan filminde de kullandığını söylememiş miydi?

Rylin bu video çok yumuşak ve hoş ama aynı zamanda banal, sıkıcı ve yavan. Hayal kırıklığına uğradığını söylemek zorundayım. Bir dahaki sefere bana dünyayı nasıl gördüğünü göster, benim görmek istediğimi düşündüğün şeyi değil.

Rylin kızgın, biraz da kafası karışmış halde arkasına yaslandı. Hem onun Rylin'le ilgili hayal kırıklığı duymaya ne hakkı vardı ki?

Neden bu kadar sinirlendiğini kendi de tam bilmiyordu; Berkeley'den aldığı ilk notun berbat olması dışında. Peki, ne bekliyordu? On yedi yaşındaydı ve okulu bırakmıştı ama bir mucize eseri ülkenin en pahalı ve akademik açıdan en zorlayıcı okulunda bulmuştu kendini. Tabii ki bu-

rada başarılı olamazdı. Öbür türlü düşünmesi aptallıktı.

Rylin örtüyü üzerinden attı. İçi titriyordu, huzursuzdu; birden kapalı kalmaktan boğulacakmış gibi hissetti. Nesi vardı böyle? Cuma gecesi evde tek başına oturmuş notlarına bakıyor olmamalıydı. Eski Rylin şimdi dışarıda olurdu. Pekâlâ, geceyi kurtarmak için henüz çok geç değildi.

Dışarıda mısın? diye gönderdi Lux'a. Yanıtı anında geldi.

Evet!! 80. kattaki halka açık yüzme havuzundayız. Gel-sene!

Rylin'e tuhaf gelmişti ama pek sorgulamadı. Tişörtü ile pijamasının altını çıkartıp bikinisiyle değişti. Bir ayakkabıyı düşürünce durdu. Chrissa'yı uyandırmamış olmayı diliyordu ama kardeşinin düzenli nefes alış verişleri ile diğer yöne dönerken çarşaflarının çıkardığı hışırtı dışında bir şey duymadı. Rylin bir an durup onu uyurken izledi. İçinde azgın bir koruyuculuk hissi yükseldi. Sonra bikinisinin üzerine bir elbise geçirip sandaletlerini giydi.

Kapıdan çıkarken o gümüş gibi parlayan vid-kam gözüne ilişti. Kötücül uyanık bir göz gibi Rylin'in masasında duruyordu. Tereddüt etmeden kamerayı çantasına atıp kapıdan çıktı.

Rylin daha önce de halk havuzuna gelmişti. Yıllar önce, kardeşiyle bir örnek mayo giydikleri, kim en çok nefes almadan suyun altında kalacak diye yarış yaptıkları yıllarda Chrissa ve annesiyle gelirlerdi; sonra yaz öğleden sonraları düzinelerce kez Lux'la havuz başında yer kavgası yapıp eğik güneş ışınlarını biraz olsun yakalayabilmek için gelmişti. Ama havuzun şimdiki hali gibi bir

şeyi, gece yarısı yasadışı bir hezeyanla ele geçirilmiş halde daha önce hiç görmemişti.

Havuzun içinde yeni yetmeler birbirlerine yapışık haldeydiler, hepsi çeşitli kombinasyonlarda yüzme kıyafetleri ve kot giymişti. Klor, ter ve esrar kokuyordu. Birisi yakalanmalarını önlemek için ışıkları kapatmıştı; ama ay ışığı pencerelerden içeri giriyor, kaygan koyu foklar gibi su sıçratan gölgelerin üzerinde dans ediyordu. Heyecan verici bir ritim nabız gibi havada titreşiyordu. Rylin açık hava taraçasında birkaç çiftin silüetini seçmişti.

Rylin uzun elbisesini çıkarıp bir kenara attı ama çantasını yere koyarken vid-kam'ın yere çarpınca çıkardığı sesi duydu. Rylin kendini ona uzanırken buldu. Avucunda sıcacıktı. Havalandırınca kamera tembel tembel başının üzerinde süzölmeye, bir ip tarafından çekiliyormuş gibi onu takip etmeye başladı.

Rylin saçını gevşek bir atkuyruğu yaparak, asılı duran trampoline giden merdivenleri tırmandı. Berkeley'nin kapalı havuzunda, dalış takımının üçlü dönüşlerini daha iyi çalışabilmeleri için bunlardan havalı bir tane yarı yer çekimli olduğunu duymuştu; ama Rylin için bu da her zaman yeterli olmuştu. Kollarını başının üstünde kaldırıp kafa üstü kendini suya bıraktı; ince vücudu suyu bir bıçak gibi kesmişti.

Suyun altı o kadar güzeldi ki; karanlık, serin ve keyifli bir şekilde sessiz. Rylin suyun altında kalabildiği kadar kaldı; ta ki ciğerlerindeki her bir damar hava için gerilip onu yüzeye çıkmaya zorlayana kadar. Biraz keyifle nefesi kesilir gibi oldu, havuzun sığ tarafına doğru yüzmeye başladı.

“Myers. Çok uzun zaman oldu.”

“Seni görmek her zamanki gibi çok güzel V,” diye hemen cevap verdi Rylin. V, kolları başının arkasında, şişme sala benzer bir şeyin üzerindeydi. Rylin’in eski erkek arkadaşı Hiral’in arkadaşıydı. Hiral Rylin’i uyuşturucularını V’ye satmaya zorladığından beri ondan hoşlanmıyordu.

“Umarım küçük partimde iyi vakit geçiriyorsundur,” diye ağır ağır konuştu V.

“Kamu alanına zorla girip zarar vermek; bunun arkasında senin olduğunu tahmin etmeliydim.” Rylin insan kalabalığının arasında ilerlemeye çalışıyordu ama V salının üzerinden kayıp Rylin’in yolunu kesti.

“Bunu iltifat olarak kabul ediyorum. Senin yeni yüksek seviyeli okulunda alıştığından çok farklı olduğunu düşünüyorum,” diye yanıt verdi V. “Hem sen yukarıda bir partiye takılabilecekken burada ne yapıyorsun?”

Rylin ayaklarının bastığı bir yere gelince parmak uçlarında kalkıp doğrudan V’nin gözlerinin içine baktı. “Aslında buradaki insanların çoğunu arkadaşım olarak görüyorum. Sözüm meclisten dışarı, elbette.”

“Beni düşünüyor olmana bile sevindim.”

“Fazla sevinme.” V tuhaf bir şekilde Rylin’e baktı. “Birkaç haftaya Hiral’in mahkemesi görülecek,” dedi; tonu aldatıcı biçimde duygusuzdu. “Gidecek misin?”

“Bilmiyorum.” Rylin Hiral’in sözü edilince içinde yükselen duygu dalgasıyla boğuşuyordu. Hiral kefaretle bir ay önce eve çıkmıştı ama Rylin onu görmemişti. Rylin’in Cord’la birlikte olduğunu duyunca ilişkileri pek iyi sonlanmamıştı. Mutfak masasının bacağı da, başka birkaç şeyle birlikte böyle kırılmıştı.

“Sanırım senin gidip gitmemene bağlı,” diye bitirdi sözünü Rylin ama bunları yürekten söylememiştir. V onunla uğraşma zahmetine girmedir.

Havuzun üzerindeki kor ışıklar renk değiştiriyordu; parlak bir neon yeşilinden tüyler ürpertici bir sarıya dönüyordu. V değişmelerini izleyerek yukarı bakınca Rylin’in yanında neşeyle süzölmeye devam eden vid-kam gözüne ilitti. “Gördüğüm kadarıyla yeni bir oyuncağın var,” diye belirtti. Ani, insanı şaşkına çeviren bir hareketle kamerayı yakalamak için atılıp suyun içine batırdı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Rylin bulundukları yöne birkaç bakış çekerek. V Rylin’in tepkisine güldü. Avucunu açınca vid-kam eskisi gibi kolay bir şekilde süzölmeye devam etti.

“Bu şeyler su geçirmez. Kimse söylemedi mi?” dedi miskin miskin.

Rylin V’nin oltasına gelmekten sıkılmıştı. “Lux’ı gördün mü? Onu arıyorum.”

“Reed Hopkins’le çıktı.” *Ne?* diye düşündü Rylin; bu açıklamayla yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini saklamaya çalışarak; ama V’nin gözünden kaçmadı. Onun gözünden hiçbir şey kaçmazdı. “Ah,” dedi kendini beğenmiş bir tonda. “Haberin yoktu, değil mi?”

“Rylin!” Sırasını beklermiş gibi suları yararak Lux gelip sarılmak için Rylin’i kendine çekti. Saçları yine koyu sarıya dönmüştü. Lux’ın kaleydoskop gibi değişen saç renkleri arasında Rylin en çok bunu severdi. Neredeyse doğal rengi gibiydi. Onu daha küçük gösteriyor, burnunun keskin hatlarını ve sivri çenesini yumuşatıyordu. “İnanılmaz değil mi? V harika bir iş çıkardı,” diye haykır-

dı Lux, V'ye dönerek ama V çoktan ortadan kaybolmuştu.

“Yakalanmaktan korkmuyor musunuz?”

“Bu yeni okul sana pek iyi gelmemiş,” diye alay etti Lux. “Bu kadar insan içinde sen, ne zamandır yakalanmaktan korkar oldun?”

“Sen ne zamandır Reed’le birlikte olmaya başladın?”

Lux susuverdi, aklı başına gelmişti. “Sana söyleyecektim. Gerçekten daha çok yeni... ben de henüz anlamaya çalışıyorum.”

Rylin gülümsedi ama en yakın arkadaşının ondan bir şeyler saklıyor olmasına üzülmüştü. Ama Berkeley’ye başladığından, hatta Cord için çalışmaya başladığından beri pek yanında olamamıştı. O da Lux’tan bir şeyler saklamıştı. Cord’la olan ilişkisinden ona hiç bahsetmemişti. “Mutluysan, ben de mutlu olurum,” dedi Rylin, çünkü öyleydi; arkadaşını şimdilerde gerçekten çok özliyordu. “Her neyse, Reed nerede?”

Lux birinin havuzun kenarına koyduğu, özenle bir masanın üzerine yerleştirilmiş kocaman bir koltuğu başıyla işaret etti. Reed orada oturuyordu; bir grup arkadaşıyla shot’ları tokuştururken halinden oldukça memnun görünüyordu.

“Bir saatliğine cankurtaranlık yapıyor. Eski zamanlarda insanların yaptıkları gibi! Polisi uzak tutmak için güvenlik robotlarını kapatmamız gerekti.” Lux kıkırdıyordu. “Ama pek ciddiye aldığı söylenemez.”

Rylin’in içinde insan cankurtaranların çok eskiden değil de, daha yakın zamanlarda olduğuna dair bir his vardı. İçinde Reed’in sarhoş yeni yetmeleri birbirlerini incitmekten koruyabilecek durumda olmadığına dair de

bir his vardı ama gülümseyip dilini tuttu. “Haydi dans edelim,” dedi onun yerine.

Lux başını salladı ve birlikte sıcak, sıkışık insan kalabalığının içinde zikzaklar çizmeye başladılar. Vid-kam parlak ışıklar evreninde kaybolmuş minicik gümüşten bir gezegen gibi üzerlerinde neşeyle inip çıkıyordu.

WATT

Ertesi gün öğleden sonra Watt Cynthia'yı ortaKule'deki Madison Square Park'ın köşesinde bekliyordu. *Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum*, dedi Nadia'ya; hava araçları yolunu çevreleyen karbonit kaldırımlardan akan insanları seyrediyordu. Turistler rezil turist giysileri, kot pantolonları, bel çantaları ve üzerlerinde Kule'nin simgesel görüntüsünün ♥e işlendiği I ♥ NY yazılı tişörtler içinde dolanıyorlardı. Caddenin karşısında bir grup kız kocaman külah biçiminde bir atıştırma robotundan dondurma alıyor, bir yandan da düzenli aralıklarla Watt'a bakıp kıkırdıyorlardı.

“Daha iyi bir fikrin var mıydı?” diye fısıldadı Nadia kulakantenlerinden.

Merak ettiğimden soruyorum, bunun için kaç senaryo üzerinden geçtin? Başarı olasılığını kaç olarak hesapladın?

“Hesaplarımı tamamlayamadım; veri değişkenleriyle ilgili eksikimizi hatırlatırım.”

Yani, sıfır demek oluyor.

“Watt! Benimle gelmeyi kabul ettiğine inanamıyorum.” Cynthia yüzünde bir tebessümle köşeyi döndü.

“Elbette. Kaçıramazdım,” dedi Watt çabucak.

Cynthia ona yandan bir bakış attı. “Gerçekten mi? Whitney’in yeni postmodern ses dalgaları sergisi için benim kadar heyecanlandığını mı söylemek istiyorsun?”

“Doğrusu, burada olmamın tek nedeni, senin sergiye gitmek istemen,” diye itiraf etti Watt, ki bu da beraberinde daha büyük bir tebessüm getirdi. Cynthia, Watt ile Derrick’in onunla bu sanat şeyine gelmelerini haftalardır istiyordu. Şimdi Watt Cynthia’ya yaltaklanıp ondan bir iyilik isteyeceği için sonunda sergiye gitmeyi kabul etmişti.

Işın bu kısmı Nadia’nın fikriydi. Aslında, ilk başta Cynthia’dan yardım isteme fikrini öneren de Nadia olmuştu.

Leda geldiğinden beri Watt Nadia’nın fikrini kafasında evirip çeviriyordu. Leda ona güvenirse –Watt’ın onun arkadaşı olduğunu, *onun tarafında* olduğunu düşünürse– belki, sadece belki hakikati yüksek sesle söyleyebilirdi. Watt’ın ihtiyacı olan tek şey bir cümleydi; Leda’nın o geceye bir kere olsa değinmesi Watt’ı onun hâkimiyetinden kurtarmaya yeterdi.

Watt Nadia’ya sürekli Leda’ya nasıl yaklaşacağını sormuş, Nadia da her seferinde onu Cynthia’ya havale etmişti. *Birtakım insan davranışlarını öngörmek olanaksızdır*, demişti Nadia açıkça. *Araştırmalar, bir arkadaşla danışmanın kişiler arası dinamiklerde güvenle ilişkili meselelerin üstesinden gelmek için en yol olduğunu kanıtlamıştır.*

Bazen bu sözde araştırmaları senin uydurduğunu dü-

şünüyorum, diye yanıt vermişti Watt kuşkuyla. Buna karşılık Nadia sessiz bir şekilde ona binlerce sayfalık araştırma göndermişti.

Watt ile Cynthia otomatik kapılardan geçerek müzenin çıplak, ağırbaşlı lobisine girdiler. Watt ödeme makinesinden geçerken iki kere başını salladı; makine de retinalarını tarayarak ondan iki bilet ücreti aldı. “Benimkini almana gerek yoktu,” dedi Cynthia, sesinden kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

Watt boğazını temizledi. “Aslında, vardı,” dedi yavaşça. “Doğruyu söylemek gerekirse, bugün buraya gelmemin altında açığa vurulmamış başka bir neden var.”

“Öyle mi?” diye sordu Cynthia. Watt neden hiç huyu olmadığı halde bu kadar sessiz olduğunu merak etti ama Watt Cynthia’yla konuşurken Nadia her zaman sessiz kalırdı.

“Tavsiyene ihtiyacım var,” dedi Watt açık açık.

“Ha. Tamam,” diye fısıldadı Cynthia serginin girişine doğru dönerlerken ve sustu.

Olduğu gibi metal borularla dolu loş ışıklandırılmış kocaman bir mekândı. Kule boyunca su ve lağım suyu taşıyan tür borulardan; Watt’ın babasının teknisyen olarak çalışırken uğraştığı tür borulardan. Ama sanatçı onları uyumsuz bir neşeli renkler tayfıyla boyamıştı; sarı, elma şekeri yeşili ve karpuz pembesi. Mekân içinde ilerledikçe Watt’ın kulağına notalar geliyor, hemen yeni bir şarkıyla ya da nakaratla değişiyordu. Watt boruların yalnızca gösteri amaçlı olduğunu anladı. Minyatür hoparlörler ses dalgalarını ona hızlı yinelemeler halinde yansıtıyordu.

“Ne tür bir tavsiye?”

Cynthia'nın sözleri sergideki seslerin üzerinden tuhaf bir şekilde yankılandı; sanki çok çok uzaklardan geliyor-muş gibi. Watt yönünü şaşır-mış bir şekilde başını sallayıp, Cynthia'yı bileğinden yakalayıp koridora doğru çekti. Kaybolmuş gibi tınlayan müzik parçaları açık kapıdan ona doğru sürükleniyor, zihninde tuhaf bir şekilde yankılanıyordu; ya da belki de Leda'nın onu kelimenin tam anlamıyla çıldırttığını düşünüyordu.

"Tamamen köşeye sıkışmış durumdayım. Şu kız..." Watt kafasını salladı; sözcük seçiminden o anda pişman olmuştu; sanki Leda'dan *hoşlanıyormuş* gibi duyulmasına neden olmuştu. Aslında belki de Cynthia'nın kendisinden gönül meseleleriyle ilgili tavsiye alacağını düşünmesi o kadar da kötü olmayabilirdi. Hakikati anlamasına imkân vermekten iyiydi.

Cynthia o kendine özgü delici bakışlarıyla baktı. Bir nedenden Watt nefesini tutup gözünü bile kırpmamaya çalıştı.

Cynthia sonunda "Kimmiş bu kız?" diye sordu.

"Adı Leda Cole." Watt duyduğu rahatsızlığın dışarı sızmasını engellemeye çalışıyordu ama onu kendi sesinde duyuyordu.

"Ve senin o tipik... tekniklerin işe yaramıyor öyle mi?"

Yalan söyleme, diye baskı yapıyordu Nadia. "Öyle tipik bir kız değil." Bu kesinlikle yalan değildi.

Cynthia arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. "Gelse-ne," dedi sesi durumu kabullenmiş gibiydi.

"Beklesene, sergin ne olacak? Önce gezmek istemez misin?"

"Başka bir sefer sensiz gelirim. Hayatın karman çor-

man olmuş gibi,” diye ilan etti Cynthia. Watt itiraz etmedi, çünkü Cynthia haklıydı.

Birkaç dakika sonra dışarıda heykel bahçesinde dönüp duran sekizgen banklara oturmuşlardı. “Tamam. Bana Leda’yı anlat. Nasıl biri?” diye emir verdi Cynthia.

“YukarıKule’de yaşıyor, yüksek seviyelilerin gittiği bir okula gidiyor. Bir abisi var. Çim hokeyi oynuyor, sanırım ve...”

“Watt. Özgeçmişini istemiyorum. *Nasıl* biri, diye soruyorum? İçine kapanık mı? İyimser mi? Peşin hükümlü mü? Cumartesi günleri çizgi film izler mi? Abisiyle iyi anlaşır mı?”

“Güzel bir kız,” diye dikkatle başladı Watt “ve zeki.” Tehlikeli derecede zeki. Nadia onu başka şeylerle besleyip duruyordu ama Watt bu saçmalığa daha fazla ayak uyduramayacaktı. Sözcükler ağzından zehir gibi dökülmeye başladı. “Aynı zamanda sık, dar görüşlü ve özgüven eksikliği var. Bencil ve çıkarıcı.”

Harika gidiyorsun.

Doğruyu söylememi söylemiştin!

Cynthia Watt’ın yüzüne bakmak için oturuşunu değiştirdi. “Anlamıyorum. Ondan hoşlandığını sanıyordum?”

Watt’ın bakışları yakınlarındaki ağaçlara kaydı; bir dalda düzinelerce meyveleri olması için genetikleriyle oynanmıştı. Kiraz salkımlarının yanında, çam kozalaklarının yanı sıra kocaman bir limon asılıydı. “Aslında Leda’dan hiç hoşlanmıyorum,” diye itiraf etti Watt. “O da benden hoşlanmıyor. Hatta benden nefret bile ediyor olabilir. Normalde nefret ettiği insanlar listesinin başında geliyor olmam umurumda olmazdı ama benimle ilgili bildiği bir şey var.”

“Seninle ilgili bildiği bir şey var,’ derken ne demek istiyorsun?” Cynthia gözlerini kısmıştı. “Bu senin korsanlık işlerinle ilgili, değil mi?”

Watt hızla başını kaldırıp baktı. “Sen nereden biliyorsun onları?”

“Aptal değilim Watt. Sahip olduğun para ‘Bilişim Danışmanı’ olarak kazanabileceğinden çok daha fazla.” Bu ifadeye havada tırnak işareti yapmak için ellerini kaldırmıştı. “Üstelik insanlar hakkında her zaman çok fazla şey biliyor gibisin.”

Watt Nadia’nın tedirginliğini bileğinin üzerinde bir el gibi hissedebiliyordu. *Ona güvenebiliriz*, diye düşündü sessizce.

Öyle olsun, diye teslim oldu Nadia.

“Korsanlık hakkında yanılmıyorsun,” dedi Watt Cynthia’ya. Hakikatin hiç değilse bu kadarını arkadaşısıyla nihayet paylaşabildiği için bir tarafıyla rahatlamıştı.

“Peki, ne oldu da benden Leda hakkında tavsiye istiyorsun?”

“Söylediğim gibi, Leda’nın hayranım olduğu pek söylemez. Bildiği şeyle de...” Rahatsızlıkla duruşunu değiştirip yutkundu. “Gerçekten kimseye söylememesi gerek. Bana güvense –ya da en azından, benden nefret etmeyi bıraksa– belki kimseye bir şey söylemez.”

Cynthia bekledi ama Watt devam etmedi. “Peki, bildiği şeyi söylese ne olur?” diyerek Watt’ı konuşturmaya çalıştı.

“Çok ama çok kötü olur.”

Cynthia derin bir nefes alıp verdi. “Kayda geçsin diye söylüyorum, bu işten *hiç* hoşlanmadım.”

“Kayıt, gereğince not edilmiştir,” diyerek ona güvence verdi Watt. Rahatlamış olarak gülümsüyordu. “Eee? Yardım edecek misin?”

“Elimden geleni yapacağım. Ama söz veremem,” diye uyardı Cynthia. Watt başını salladı ama göğsüne baskı yapan ağırlık şimdiden hafiflemiş gibiydi. Sırf Cynthia’nın onun yanında olduğunu ve yardım etmek istediğini bilmek bu kadarına yetmişti.”

“Öncelikle,” diye duyurdu Cynthia. “Onu bir daha ne zaman göreceksin?”

“Bilmiyorum.”

“Herhalde ona birlikte takılmayı teklif etmen gerekecek, böylece durumun idaresini eline almış olur, dinamikleri tekrar oluşturursun,” diye önerdi Cynthia.

Leda’yla gönüllü olarak bir şeyler yapma fikri Watt’a öylesine yabancıydı ki, korktuğu gözle görülebiliyordu. Cynthia Watt’ın bu ifadesini görüp gözlerini devirdi. “Watt, bu kız seninle zaman geçirmezse senden nefret etmeyi de bırakmayacak. Şimdi, onu gördüğünde ne diyeceksin?”

“Selam, Leda,” diye bir denedi Watt.

“Vay canına,” diyerek donup kaldı Cynthia. “İnanılmaz zekân ve konuşma becerin sayesinde şaşkına döndüm.”

“Ne söyleyecektim?” diye patladı Watt; sinirlenmişti. “Tek istediğim hapse girmemek!”

Cynthia sessiz kalıp durdu. Watt çok fazla şey söylemiş olmaktan korktu.

“Hapis mi, Watt?” diye sordu Cynthia. Watt sefil bir halde başını salladı.

Cynthia gözlerini kapadı. Onları tekrar açtığında yeni bir çözümle parlıyorlardı. “Çok ikna edici olacaksın.”

Ayağa kalkıp müzeye doğru birkaç adım attı, sonra geri döndü. “Ben Leda’yımışım ve yeni gelmişim, gibi yapalım. Bana güzel bir şey söyle. Sadece ‘Selam, Leda,’ olmasın.”

Tatlı, tatlı konuş, diye önerdi Nadia. “Leda,” diye başladı Watt, her şeye rağmen oynadıkları rollere gülmemek için kendini tutmak zorunda kalmıştı. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Bu iyi bir başlangıç. Şimdi de tıbbi-robottan tüm vücudunun muayene edilmesini istemiyormuş gibi konuşmamaya çalış.”

Watt şaşırmış bir halde gözlerini kırpıştırarak Cynthia’ya bakıyordu.

“Hadi, ama,” diyerek Watt’ı dürttü Cynthia. “Bu yüksek seviyeli kızın sana inanması için daha iyi bir yalancı olman gerek. Yardımı olacaksa, bu sözleri söylerken başka birini düşün ama sözlerinde samimiymişçesine söyle.”

Nadia Watt’ın kontaklenslerine bir dizi imge yansıttı. Watt’ın hep güzel bulduğu bir takım holo-şöhretlerini; Avery’nin gerçekten çıktıkları o gece çekilmiş bir resmi; daracık aynalı elbisesi ve kulağının arkasında akkor vardı. *Hiç yardımcı olmuyorsun, Nadia,* diye düşündü Watt kızarak. Bunun üzerine Nadia azarlanarak vazgeçti. Watt Avery’i düşünecek halde değildi. Hiç olacak mıydı, onu da bilmiyordu.

Watt tekrar, eli kalçasında hâlâ orada duran Cynthia’ya baktı. Ne yaptığını bilerek boğazını temizledi. “Ne haber Leda.” Ayağa kalkıp, sanki oturması için olmayan bir sandalyeyi sunuyormuş gibi kenara çekildi. Cynthia Watt’ı geçip manevra yaparken Watt Cynthia’nın koluna sürtündü; dokunuşu öylesine hafifti ki, sanki kazara ol-

muş gibi. “Bugün olağanüstü görünüyorsun,” diye fısıldadı kulağına; tadına doyumaz bir sır veriyordu sanki.

Cynthia tamamen hareketsizdi, ağzı sessizce *O* der gibiydi. Watt tüylerinin ürperir gibi olduğunu gördüğünden neredeyse emindi. Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. *Bende hâlâ iş olduğunu bilmek, güzel değil mi?* diye düşündü Nadia’ya. Nadia da yanıt olarak dalga geçercesi-ne havaya kalkmış başparmağı gönderdi.

“Watt...” dedi Cynthia yavaşça, başını hafif sallayarak. “Bu baştan çıkarma saçmalıklarını bırak. Bu kızın sana *güvenmesini* istediğini sanıyordum, seninle yatağa atlamasını değil.”

Hileli bir soru gibi görünüyordu, bu yüzden Watt cevap vermedi.

“Kızların hisleri vardır Watt.” Cynthia çantasıyla oynayıp metal zincirini miskin miskin avucunun içinden sağa sola çekerek yere baktı. “Kolayca incinen hisler. Bunu unutmamalısın.”

“Üzgünüm,” dedi Watt. Neden özür dilediğini bilmesede de özür dilemesi gerektiğini hissetmişti. Cynthia’nın sözlerinin arkasında başka bir anlam var gibiydi ama ne olduğunu bulamamıştı. Nadia’nın da bir önerisi yok gibiydi.

Cynthia başını salladı ve o an geçti. “Benim senin için üzgün olmam gerek. Bana anlattıklarından sonra bu iş pek kolay olmayacak gibi görünüyor.”

Cynthia müzenin içindeki kafede garson robotlardan çağırmak için bir komut mırıldandı ve biri süzülerek geldi; holo ekranında bir menü belirdi. Cynthia birkaç tuş darbesi vurdu.

“Burada biraz daha kalacağız gibi görünüyor,” dedi; Watt’a eğilip ödeme yapması için başıyla işaret etti. “En azından bana bir kek ısmarlayabilirsin.”

Bir buçuk saat sonra Watt, sanki bütün gün korsanlık yapmış gibi, fiziksel olarak bitmiş hissediyordu. Beyni bile ağrıyordu. Ama itiraf etmeliydi ki, Nadia Cynthia’ya danışması gerektiğini söylediğinde haklıydı. Neden ondan daha önce yardım istemediğine şaşırıyordu.

Cynthia bacak bacak üstüne atmış bankta oturuyordu. Aralarındaki tabakta kırmızı kadife pasta kırıntıları kalmıştı. “Tamam,” dedi tekrar, çalıştıkları sözlerin üzerinden geçerken Watt’a koçluk yapıyordu. “Sonra ne diyeceksin?”

Watt doğruca Cynthia’nın gözlerinin içine –dikkatle, ruhunu görebiliyormuş gibi– baktı. “Leda. Umarım bana güvenebileceğini biliyorsundur. Yaşadığımız onca şeyden sonra bana her şeyi anlatabilirsin,” dedi ağırbaşlılıkla.

Cynthia bir süre sessiz kalınca Watt, yine her şeyi berbat ettiğini sandı ama Cynthia gülüyordu. “Yaşadığımız onca şeyden sonra” satırı Cynthia’nın fikriydi ve Watt pek emin olamasa da süsleme işini iyi görüyordu. “Tanrım, çok iyiyim,” diye böbürlendi Cynthia. “Benim buradaki işim bitmiştir.”

“Buna inanmayacaksın,” dedi Watt gelen bir mesajla kontaklenleri aydınlanınca. Şimdi gülen oydu, “Leda benden önce davrandı.”

“Bana mesajı oku!” diye zorladı onu Cynthia.

“Watt. Hudson’ı Koruma Balosu’na sana kavalıem olarak ihtiyacım olacak. Bahane uydurma zahmetine kat-

lanmana gerek yok. Smokinin olduğunu biliyorum. Beni sekizde alabilirsin. Partinin teması Denizin Altında.”

“Vay canına. Ne romantik ama,” dedi Cynthia alay edercesine.

“Neden yine resmi davet olması gerekti sanki?” diye inledi Watt. Ayağa kalkıp arkadaşına elini uzattı. “Ne biçim insanlar bunlar?”

“Lütfen, Watt,” dedi Cynthia, eli hâlâ Watt’ın elindeydi ve gözündeki korku kuşkusuz gerçektir. “Bu kızla dikkatli ol.”

Watt başını salladı. Cynthia’nın haklı olduğunu biliyordu. Leda’yla zaman geçirmek tehlikeli bir kumardı.

Kendini kurtarabilir ya da hayatı bildiği anlamıyla yok edebilirdi.

RYLIN

Rylin başka bir köşeyi dönüp de yine başladığı yere gelince küfretmemek için kendini tuttu. *Bu ne ya?* diye düşündü çılgına dönerek. Neden okuldaki tüm koridorların birebir aynı gözükmesi gerekiyordu?

Okul tarafından verilen tableti kapanmadan önce, gördüğü haritayı hatırlamaya çalışarak etrafında yavaşça döndü. Tableti şarj etmeyi unutmuştu. Şarj etmesi için verilmiş onca imkân düşünülürse bu da utanç vericiydi. Duvardaki kabloya bağlanabilir, güneşe oturabilir, hatta cildine yakın tutarak vücut sıcaklığıyla termal enerji yoluyla şarj edebilirdi. Okulun konum holoları her köşede ve kapıda belirip duruyordu ama yardımını olmuyordu; hepsi zengin bağışçılar tarafından okula hediye edilen her odanın ismini listelemekle yetinmişlerdi. Rylin, Fernandez Odası ya da Mill-Vehra Dans Stüdyosu'yla ilgilenmiyordu. Tek istediği her neredeyse eskrim pistini bulmaktı, çünkü holografi projelerine film çekmek için Leda'yla orada buluşacaklardı.

Önündeki koridorun sonunda bir grup oğlan belirdi, hepsi terliydi ve üzerlerinde omuz vatkaları vardı. Rylin irkilerek hokey antrenmanından geldiklerini ve içlerinden birinin Cord olduğunu anladı.

Geldiği yolu geri yürümek için arkasını döndü ama çok geçti. Cord başını kaldırıp onu görmüştü bile. Diğerlerine bir şeyler mırıldanıp beraber yürümek için Rylin'in yanına geldi.

"İyi misin?" diye sordu memnun bir şekilde. "Biraz kaybolmuş gibi görünüyorsun."

"Nereye gittiğimi gayet iyi biliyorum, çok teşekkür ederim," diye yanıt verdi Rylin sertçe. Sağında rastgele bir kapı seçip açmak için itmeye girişti. "Şimdi izin verirsen..."

Kapı içeri doğru savrulup yerde iki çocuğun boğuştuğu minderlerle kaplı küçük bir odanın ortasına açıldı. Şaşkın bir halde başlarını kaldırıp ona doğru baktılar ve Rylin hemen geri çekildi.

"Elbette, nereye gittiğini biliyorsun," diye ona hak verdi Cord, "JV güreş antrenmanına."

Rylin ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Eskrime nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim yok. Nerede olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Cord yürümeye başladı. "Daha iyisini de yapabilirim. Seni oraya götürebilirim."

"Gerek yok, yerini söylemen yeterli," diye ısrar etti Rylin ama Cord onu geride bırakmıştı bile.

"Geliyor musun?" diye seslendi omzunun üstünden. Rylin küfredip onu yakalamak için hızlı hızlı yürümeye başladı.

Duvarları okulun atletizm rekorlarının anısını kutlayan pirinç levhalarla kaplı bir koridordan sessizce yürüdüler. Işık düzenli bir sıra halinde fleksiğlas kutularda tutulan gümüş ve bronz heykellerin üzerinde dans ediyordu. Rylin başını sabit bir şekilde ödüllere doğru tutuyordu; üzerlerine yazılı isimleri düşünmeden okuyor, Cord'a bakmamak için çaresizce bakacak bir yer arıyordu. Saçını her zamanki gevşek atkuyruğu halinde bağlamak yerine parlar halde omuzlarına bıraktığı için saçma bir şekilde şükrediyordu.

"Demek, eskrim." Cord'un sesi boş salonda yankılanıyor gibiydi. "Epeyle kimseyi yaralayamayacağını *biliyorsun* herhalde, değil mi? Darbeye karşı korunaklı manyetik bir alanla kaplılar."

Rylin gözlerini devirdi. "Bugün kimseyi delmeye çalışmayacağım, söz veriyorum."

"Beni kandırıyordun az daha," dedi Cord kaygısızca. "Eskrime neden gidiyorsun öyleyse?"

"Holografi dersine film çekmek için." *Tam önümde, sana dokunabileceğim kadar yakınımda oturduğun, bizim de birbirimizin varlığını kabul etmeyi reddettiğimiz ders.*

"İyi fikir. Görsel olarak ilginç olacaktır," dedi Cord o tipik umursamaz haliyle ama Rylin sözlerinde samimi olduğunu biliyordu. Bunu fark etmek içini ısıttı.

"Takıma korsan giysileri giydirebilseydim daha iyi olacaktı ama Leda reddetti," diye bir girişimde daha bulundu Rylin ve Cord'un ağzının köşesinde bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Leda'nın eşin olduğunu unutmuşum." Cord Rylin'e

baktı. “Leda’yla ilgili bilmen gereken şey, Leda’nın tehditlerinin kuru gürültü olduğu. Arkadaşı olursan senin için ölümüne savaşır.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rylin kafası karışmış halde. Sanki Leda Cole’la arkadaş olabilirlermiş gibi.

Cord omuz silkip onu başka bir koridora soktu. “Ben yalnızca iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yardım dokunursa...” diyerek sustu, bir teklifte bulunmaktan emin olamamış gibiydi ama bu bile Rylin’in nefesinin boğazında düğümlenmesine yetti. Ona ne söylemek istiyordu? Acı verici, tatlı, dayanılmaz bir kafa karışıklığına dolanmış gibi hissetti.

“Yardım ediyorsun,” dedi. “Bu atletizm kompleksinin böylesine saçma bir büyüklükte olacağını düşünemezdim. Neredeyse insanların atları üzerlerinden atlattıkları çitler ile ahırları görsem şaşırmayacağım.”

“Ahırları geçtik. Onlar orta kısımda kaldı,” diye cevap verdi Cord.

Bir anlığına Rylin konuşamaz bir halde kalakaldı; ta ki Cord’un yüzüne bakıp o kendini ele veren sırtışı görme dek.

“Benimle hâlâ alay ettiğini görmek güzel.”

“Seninle dalga geçtiğimi hâlâ anlayabildiğini görmek güzel,” diye yanıt verdi Cord.

Kocaman bir dizi çift kanatlı kapının önüne geldiler. Rylin kapıların arkasından gelen kılıç oyununun metalik darbe seslerini duyabiliyordu. Bu yürüyüşün daha uzun sürmeyeşine hayıflandı. Tekrar Cord’la konuşmak güzeldi. O jestiyle ne demek istediğini merak etti; o da tabii bir şey demek istediye.

“Görüşürüz Myers,” dedi Cord ama Rylin onu geri çağırdı.

“Cord...”

Cord dönüp beklentiyle Rylin’e baktı. Rylin yutkundu.

“Benden artık nefret etmiyor musun?” diye sordu; sesi çok kısık çıkmıştı.

Cord ona yüzünde komik bir ifadeyle baktı. “Senden hiçbir zaman nefret etmedim.”

Rylin Cord’un geri giden adımlarını izleyerek orada öylece, bir şey söylemeden durdu. Uzunluğuna, o rahat, kendinden emin hareketlerine, geniş omuzları üzerinde kafasının duruşuna hayran olmaktan kendini alamadı. İleri doğru koşup elini tutmak istedi, eskiden yaptığı gibi ama kendini tutmayı başardı. *Artık ona sahip olamazsın,* diye hatırlattı kendi kendine. *O artık senin değil.*

Eskrim alanından bir elektrik zili vızıltısı geldi. Rylin büyük bir gayretle kapıyı itip içeri girdi.

Pist olması gereken renkli karelerle işaretlenmiş tarrif edilmesi zor beyaz zeminli, geniş oval bir salondur. Okul takımından iki eskrimci çarpışıyor; ikisi de beyaz ceket ve kask giymiş, sarhoş yengeçler gibi bir ileri bir geri seğirtiyorlardı. Darbeye dayanıklı epeleri havada zarif, hızlı hareketlerle kamçı gibi sesler çıkarıyordu. Kameranla inanılmaz görünecek, diye düşündü Rylin onaylayarak.

Leda pistin kenarında duruyordu. Gümüş vid-kam’ı kafasının üzerinde, yukarıdaki ışıkların yakınında süzölmeye başlamıştı bile. “Demek geldin,” diye tısladı; Rylin yaklaşırken kafasını bile kaldırmamıştı.

“Özür dilerim. Kayboldum.”

“Bana Cord’la flört etmekle meşgulumüşsün gibi geldi ama ben ne anlarım tabii,” diye sert bir yanıt verdi Leda.

Rylin sıkılarak başını salladı. Leda’ya herhangi bir açıklama yapmak zorunda olmadığını hatırlattı kendi kendine.

Sonunda Leda gözlerini kaldırıp doğruca Rylin’e baktı. “İkinizin arasında ne var öyle?” diye sordu açıkça.

Rylin Leda’nın patavatsızlığıyla hem kızmış, hem de eğlenmişti. “Seni ilgilendirmez ama bir zamanlar onun için çalışırdım, şimdi çalışmıyorum.”

Leda dudaklarını büzdü; hikâyenin devamı olduğunu biliyordu ama şimdilik Rylin’in açıklamasını kabul edecekti.

Birlikte sustular, bir süre eskrimi izlediler; arada bir ikisinden biri el sallayıp vid-kam’ın açısını değiştiriyordu. Sonunda Rylin’in aklına bir şey geldi.

“Leda,” diye sormaya karar vermişti. Leda rahatsız olarak onun bulunduğu yöne baktı. “Geçen hafta dersin yalnızca son sınıflara açıldığını, kendin bir başvuru metni yazarak kabul edildiğini söylemiştin. Ama ben bir küçük sınıftayım ve derse alındım...”

“Sana ballı olduğunu söylemiştim,” dedi Leda sabırsızca. “Bunu sırf beni uyuz etmek için konulmuş bir sömes-tir-ortası ayrıcalığı olarak kabul et.”

“Ama Cord da küçük sınıfta,” diye devam etti Rylin kararlı bir şekilde; bir kaşı kalkmıştı.

Leda çileden çıkarmış gibi bir hareket yaptı. “Cord’un durumu farklı. Sonuçta onun adına yapılmış bir *binası* var. Yani, evet istediği her derse girebilir.”

Rylin karnında tuhaf bir burkulma hissetti. “Ne bina-

sı?” Binaların isimlerini gördüğünü sanıyordu; hele son haftalarda o kadar çok kaybolduktan sonra.

“Belki de binalar, çoğul, demeliydim,” diye anlamlı bir şekilde telaffuz etti Leda. “Bütün lise, Cord’un ailesinin adına yapılmış. Sen aşağıya, daha küçük ve orta sınıflara gitmediğin için bilmiyorsun ama bu kattaki her şey –bütün lise binası– teknik olarak Anderton kampüsü.”

Rylin’in Cord’la geçirdiği o kısacık yakınlık anı du-man gibi havaya karışıp gitmişti. Aralarındaki o devasa uzaklık ona bir kez daha hatırlatılmıştı; bu uzaklığa köprü kurabileceğini düşünmekle ne büyük aptallık etmişti. Evrenin ona o aynı aptal dersi kaç kez daha öğretmesi gerekiyordu? İşte burada Cord’la aynı okuldaydı, yine de ona hiç olmadığı kadar uzak hissediyordu.

Rylin suçu koşullarındaki farklılıklara atmak istedi: Cord’un ailesinin üst kattaki okulun tamamını bağışlaması ile onun burada olmasının tek nedeninin bir kızın ölmüş olması gerçeğini. Ama bunun onu Cord’dan uzaklaştıran şeyin yalnızca bir kısmını açıkladığını biliyordu.

Gerisi onun yaptıklarıydı. Cord’un güvenini kötüye kullanarak ilişkilerindeki bir şeyi kırmıştı.

Belki, bir gün, o kırdığı şeyi tamir edebileceğini düşündü ya da belki de, ne kadar isterseniz isteyin, bazı şeyleri tamir edemezsiniz.

CALLIOPE

Calliope kasten tembel bir jestle kollarını başının üzerine çekerek şezlongu olabildiğince esnetti; oysa bütün vücudu tetikte zangırdıyordu. Atlas'ın gelmesine daha ne kadar vardı? Buraya geleceğini biliyordu; otelin yöneticilerinden biriyle bir iş görüşmesi için ya da başka bir şey için buluşacaktı. Erimeyen buz küpleri birbirine çarpıp şangırdarken suyundan dikkati dağınık bir yudum alıp, yeni tığ işi elbisesinin iplikleriyle oynadı.

Calliope'nin artık beklemeye alışmış olması gerekirdi; son birkaç yılda bunlardan çok yaptığı kesindi. Ama hiçbir zaman sabırlı olmamıştı; bugün de olmaya niyeti yoktu.

Etrafına göz atmak için bir dirseğine dayanınca yeşim bilezik yığını kolundan aşağıya kayd. Nuage'ın güneşlenme verandası, sonsuz kenarlı, ufka kadar uzanıyor-muş gibi görünen pırıl pırıl havuzuyla Kule'nin en güzel manzaralarından birine sahipti. Sadece ambiyans yaratmak için konulan sarı beyaz şemsiyeler mekânı nokta nokta gösteriyordu: Yukarı yükselen üzerlerindeki mavi

tavan, güneş ışığına denk, ultraviyole ışın barındırma-
yan bir ışık yansıtan güneş lambalarıyla kaplanmıştı. Calliope bir keresinde, annesiyle birlikte Tayland'da bir havuza gittiklerinde, oradaki hükümet hava olaylarını kontrol etme zahmetine girmediği için, üzerlerine gerçekten *yağmur yağdığını* hatırladı. Calliope ile Elise buna bayılmışlardı. Bir aşk romanında muhteşem bir macera yaşıyormuş gibi hissetmişlerdi; sanki gök yarılmıştı ve birdenbire her şey mümkün hale gelmişti.

Yukarıda bir kapının açıldığını duydu ve risk alarak bir bakış attı. Gerçekten Atlas'tı; idari ofislerden çıkıp otelin, havuz ile etrafındaki üzüm bağlarının üzerinde dönen o meşhur asılı köprüsüne doğru yürüdü. Şemsiyeler gibi üzüm bağı da daha çok gösteriş içindi; yılda ancak birkaç fıçı dolduracak kadar şarap üretiyordu.

Calliope bulunduğu yeri büyük bir titizlikle seçmişti. Atlas tam dibine gelene kadar bekledi. "Atlas? Sen misin?" diye seslendi, bir elini gözlerine gölge yapmak için kaldırmıştı. Atlas'ı annesi ile babasının evlerinde verdikleri partiden beri görmemişti, bu yüzden böyle bir karşılaşma düzenleme yolunu seçmişti. Zavallı görüldüğünün farkındaydı ama bütün büyük dalavereler bir yerden başlamak zorundaydı.

"Calliope. Burada ne yapıyorsun?" Atlas köprünün kenarlarından birine adım attı. "Aşağı lütfen," diye ekledi. Atlas'ın bulunduğu parça aşağı süzülürken Calliope'nin ağzı aniden kıpırdar gibi oldu. Robotlu bir denetleme sistemine bir tek Atlas *lütfen* ya da *teşekkür ederim* derdi.

Kafasında ayağa kalkıp onu karşılamalı mı diye tartışıp kalkmama kararı kıldı. Atlas'a çok fazla güç vermiş

olurdu, hem bu açıdan Calliope daha güzel gözüküyordu.

“Ben burada oturuyorum. Senin bahanen nedir?” dedi cilveli bir şekilde, takımına ve kravatına göz atarak. “Hep iş, eğlence yok mu?”

“Onun gibi bir şey.” Elini saçlarının arasında gezdirdi her zamanki dalgın tarzıyla.

Calliope başıyla yanındaki koltuğa işaret etti. “Bana katılmak ister misin, yoksa hemen geri mi dönmen gerek?”

Atlas duraksadı, muhtemelen saate bakıyordu. Neredeyse akşam olacaktı. “Yani, neden olmasın,” diye karar verdi Atlas, bir omuz hareketiyle ceketini çıkarıp minnetle koltuğa gömüldü.

Calliope heyecanını gizlemek için gözlerini indirip uzun kirpikleriyle yüzüne gölge yaptı. Bir omzunu, ufku kalabalıklaştıran, dik insan yapımı dağların ardından güneşin battığı pencerelere doğru kaldırdı. “Neredeyse akşam içkisi zamanı gelmiş. Şampanya mı, bira mı?” diye sorup menü istemek için koltuğunun yanına hafifçe vurdu.

Sözlerinin tereddütlü bir tebessüme yol açmasını umuyordu. Akşam içkisi Afrika’da onlar için gelenek haline gelmişti. Safari salonunun personeliyken güneşin batışını izlemek için yanlarına fermuarlı çantalarının içinde tuzlu krakerler ve bira alıp bir tepeyi tırmanırlardı. Güneşin ufukta kaybolduğu an, gökyüzü ateş renkleriyle alev alev yanarken şişelerini açar, tokuştururlardı.

“Bira,” diye karar verdi Atlas. “Aslında menüde yerel bir Joburg birası var, istersen...”

“Tamamdır.”

Gözleri buluştu, Calliope hayal görüyor olabilirdi ama sanki aralarındaki havada bir sıçrama olmuştu.

“Eee? Toplantı nasıl geçti?”

“Pek iyi sayılmaz,” diye itiraf etti Atlas, “ama şimdi işten bahsetmeyelim.”

Başka bir erkekle olsa Calliope bu işareti takip eder ve konuyu değiştirirdi –muhtemelen kendine çevirirdi– ama Atlas’ın diğer erkeklere benzemediğini zorlu yoldan öğrenmişti. Onun yerine kendini zorlayarak Atlas’ın o uçsuz bucaksız kahverengi gözlerinin içine baktı. “Umarım otel kira süresiyle ilgili uzlaşma talep etmiyordur. İstediklerini vermemelisiniz, şimdi olmaz.”

Aptal kızı oynamamak her zaman riskliydi. Calliope’nin kalbi göğüs kafesinin içinde yankılanıyordu. “Neden vermemeliymişim?” diye sordu Atlas, merakının uyandığı belli oluyordu.

“Doluluk oranları daha yüksek olmalı. Tatil zamanı olmasına rağmen yüzde sekizi bile bulmuyorlar. Üstelik,” diye ekledi Calliope, bir bacağını kaldırıp parmaklarını esneterek, “müşteri hizmetleri ne yazık ki yetersiz. Bura ya giriş yaparken dökülen bir içki yüzünden kayıp bileğimi burktuğumu biliyor musun?”

Atlas’ın gözleri bir anlığına Calliope’nin hareketine kayıp, sonra başka yöne döndü. Demek en azından Calliope’yi çekici buluyordu. Calliope neredeyse hayal gördüğünü düşünecekti. Bacağını indirip öne doğru eğildi. “Söylemek istediğim, ben olsam kiralarını aynı koşullarda yenilemeden önce bir daha düşünürdüm. Hele faiz oranlarını düşünürsek.”

“Haksız değilsin,” diye itiraf etti Atlas. Bir süre daha azalan para akışlarından söz ettiler. Tüm bu süre boyunca Calliope konuştuğu halde, bir yandan da Atlas’ın

vücudunu izliyordu; belirli şeylerden söz ederken gözbebeklerinin nasıl dans ettiğini, önemli bir noktaya temas ederken ellerinin nasıl hareket ettiğini gözlüyordu. Tüm yaz boyunca o elleri üzerinde hayal etmişti ama Atlas ona hiçbir zaman, bir kez olsun dokunmamıştı.

Onu neden istemediğini düşünmüştü delicesine. Neden ona yazmayan tek erkek –Calliope’nin kandıramadığı erkek– o olmuştu.

Bir garson biralarını gümüş tepside getirdi. Calliope’nin parmakları arasındaki bardak hoş bir şekilde soğuktu. Calliope bardağı kaldırıp ağzına götürdü ve biradan kocaman bir yudum aldı. Biradan hâlâ nefret ediyordu –her zaman nefret etmişti– ama daha önce de dala vere söz konusu olduğunda bundan çok daha ileri gittiği olmuştu.

“Son zamanlarda sen neler yapıyorsun?” diye sordu Atlas. “Okula gitmiyorsun, değil mi?”

Bir anlığına Calliope, annesinin okula kaydını yaptıрма teklifini geri çevirmekle hata mı etti, diye düşündü. O zaman Atlas’ın kız kardeşiyle daha çok zaman geçirirlerdi ama sonra kızların ettikleri yardımın en iyi ihtimalle sonunun belli olmadığını kendine hatırlattı, üstelik doğrudan hedefe yönelmek her zaman daha iyiydi. Yeterince Atlas’ın yanında olursa, ondan bir şeyler almanın yolunu bulacağını biliyordu.

“Okula gitmiyorum. Ama seni temin ederim kendimi eğlendirmek konusunda oldukça yetenekliyim,” diye cevap verdi Calliope; tam da doğru miktarda olduğunu umduğu bir yaramazlıkla.

“Atlas! Ne yapıyorsun burada? Ayrıca bu da kim?” Kol-

tuklarına yaklaşan oğlanda tanıdık bir şeyler olduğunu düşündü Calliope. Uzun boyluydu; öne doğru çıkık elmacık kemikleri ve delici mavi gözleriyle klasik anlamda yakışıklıydı.

“Cord! Nasılsın?” diye sıırttı Atlas ve çocukla selamlaşmak için ayağa kalktı. “Arkadaşım Calliope Brown’la tanışmış mıydın?”

Arkadaş mı, gerçekten mi? Calliope bunu müzakerelerde görülen açılış teklifi olarak saydı. Neyse ki çok iyi bir müzakereciydi.

Calliope bacaklarını şezlongun öbür tarafına atıp kendini ağır ağır yukarı çekti. “Memnun oldum,” diye mırıldandı. Tam o sırada havuz kısmına başka bir çocuk girdi; Calliope paniğe kapılarak Cord’un neden tanıdık geldiğini anlamıştı.

“Fuller! Yemeğe gitmek üzereydik. Gelmek ister misin?”

Calliope’nin göğsü sıkıştı. Yeni gelen çocuk Cord’un daha büyük haliydi; yaşla biraz sertleşmiş, gülüşü biraz daha alaycı bir hal almıştı. Calliope çocuğun onu tanıması için dua ediyordu ama çocuk ona dönüp tanımış gibi şaşkın bir şekilde kaşlarını çatınca bütün umutları suya düştü. “Seni tanıyor muyum?”

“Maalesef, sanmıyorum,” dedi Calliope düşünmeden.

Çocuk kafasını salladı. “Hayır, Singapur’da tanışmıştık. Sen benim arkadaşım Tomisen’le çıkıyordun; hani kumsaldaki ay ışığı partisine gitmiştik beraber?”

Calliope’nin tanındığı daha önce hiç olmamıştı. Dünyanın onun gibi insanlar için fazla küçük bir hale geldiğini düşündü; korkusundan bir şey belli etmemeye

çalışıyordu. Tek dileği Brice'ın hikâyesinin geri kalanını hatırlamamasıydı. Kumsal partisinden bir hafta sonra Tomisen'den borç istemiş, Tomisen'in kaynağı biter bitmez sahte bitbank hesabını kapatıp şehri terk etmişti.

Calliope kapiya baktı, ÇIKIŞ yazılı holo parlak harflerle aydınlatılmıştı. Çıkış yolunu her zaman bilmelisin, diye sürekli hatırlatırdı annesi. Sadece o holoya bakmak bile Calliope'yi sakinleştirmeye yetmişti.

Hatlarını keskinleştirip elini uzattı. "Calliope Brown," dedi ters bir şekilde. "Maalesef beni başkasıyla karıştırdınız ama eğlenceli birine benziyor, o yüzden bunu iltifat olarak kabul edeceğim.

"Brice Anderton. Üzgünüm, benim hatam." Elini kavrayışı fazla sertti, sesi ağza alınmamış bir tehditle gerilmişti.

"Lütfen abime aldırma. Anlaşılan seyahatlerinde tanıştığı bütün kadınları hatırlamakta güçlük çekiyor," diye şaka yaptı Cord; gerilimin farkına varmamıştı.

Brice Calliope'nin elini hâlâ bırakmamıştı. Calliope nazıkçe çekince gözle görülür bir tereddütle bıraktı. "Seninle neden daha önce karşılaşmadım Calliope Brown?" Adını sanki yanında tırnak işaretleri varmış gibi söylemişti; sanki adının bu olduğuna ikna olmamış gibi.

"New York'ta yaşamıyorum."

"Peki, nereden geldiğini söylemiştin?"

Calliope aslında söylemediğini belirtmekten çekindi. "Londra."

Daha büyük olan çocuğun ifadesi bir an değişti. "İlginç. Çok benzersiz bir aksanın var."

Calliope Atlas'a baktı ama o Cord'a bir şey anlatıyor,

Brice'la konuşmalarına dikkat etmiyordu. Calliope'nın kalp atışları biraz hızlanmıştı.

"New York'tan olmadığına göre, sanırım Denizin Altında balosu için bir kavalıye ihtiyacın olacak," diye devam etti Brice.

Calliope hemen bakışlarını kaldırdı. "Denizin Altında balosu mu?" diye geri zekâlı gibi sorarken yakaladı kendini. "Eğlenceli bir şeye benziyor," diye devam etti; sesini Atlas'ın duyması için yükseltmişti.

Brice sanki Calliope'nin niyetini anlamış gibi Atlas'a döndü. "Fuller, Denizin Altında partisine annen ev sahipliği yapıyordu, değil mi?"

"Hudson'ı Koruma şeyini mi söylüyorsun? Evet, sanırım," diye yanıtladı Atlas, şaşırmış gibiydi.

Demek Atlas orada olacaktı.

Brice gülümsedi; Calliope bu gülümseyişte kötücül bir şeyler olduğunu düşünmekten kendini alamadı. İçinde yarı panik, yarı heyecan olan bir korkuyla tüm yalanlarını görüp görmediğini merak etti. Sanki Atlas'a bu yorumu özellikle Calliope'yi avlamak için yapmış gibiydi.

"Eee, Calliope," diye devam etti Brice dikkatle. "Partiye benimle gideceksin, değil mi?"

Calliope'nin bakışları Brice'a takılmış olsa da, görme alanından Atlas'ı izliyordu. Şimdi Atlas'ın sırasıydı. Araya girip onu partiye kendi götürmeyi teklif etmeliydi. Ama bir şey söylemiyordu.

Pekâlâ, öyle olsun. Calliope bir tarafıyla, onu neredeyse tanımış olan bir oğlanla çıkmanın korkunç bir fikir olduğunu biliyordu ama düşmanlarımızı yakınımızda tutmakla ilgili eski bir deyiş yok muydu? Hem, her şey

rağmen parti partiydi. Bugüne kadar ne vesileyle olursa olsun, hiçbir daveti geri çevirmemişti.

“Çok isterim,” dedi Brice’a. Sonra kontaklenslerini birbirine bağlamak için onunla göz teması kurdu. Brice’ın bakışları sabitti; gözlerini bile kırpmıyordu.

Anderton kardeşler veda ettikten sonra; Calliope bu durumu kendi avantajına döndürebileceğini fark etti. Bir erkeğin dikkatini çekmenin en iyi yollarından biri de, bir partiye başkasının kolunda öldürücü bir giysiyle gelmektir. Atlas’ı partiye kendisini önce davranıp çağırmadığı için pişman etmeye kararlıydı. Sonra da annesiyle şehri terk etmeden önce her ne pahasına olursa olsun onu ele geçirecekti.

Kim bilir, belki de şimdiye kadarki en büyük dümeni olurdu.

AVERY

Çanların sesi soğuk gece havasında berrak ve ahenkli çalıyordu. Avery battaniye yığınının altında Atlas'a iyice sokuldu; kızakları ağaçlarla kaplı yolda ilerlerken kalbi heyecanla çarpıyordu.

Avery bu işten nasıl sıyrıldıklarına hâlâ inanamıyordu. Cumartesi gecesiydi, Montpelier'deydiler, Vermont'da birlikte açık havadaydılar. Tüm o kısıtlamaları, sınırlamaları ve *numaralarıyla* New York'tan çok uzakta.

Her şeyi Atlas planlamıştı. Son zamanlarda ikisi de kriz noktasındaydı: Evlerinde sürekli gergin ve temkinliydiler; birbirlerinin her bir hareketinin tam olarak farkında olup, çaresizce umursamıyormuş gibi yapmaya çalışıyorlardı. Avery o Dubai duyurusundan bu yana nefesini tutmuş gibi hissediyordu. Atlas bir geceliğine şehirden çıkmayı önerdiğinde Avery'e bu inanılamayacak kadar güzel gelmişti.

"Kaçabildiğimiz için öyle mutluyum ki." Nefesi buz gibi havayla karşılaştığında kristalize olmuş bulutlar halin-

de duman olarak çıkıyordu. Atlas'ın profiline baktı, düz burnu, dudaklarının dolgun hatları, elmacık kemikleri, soluk şeftali rengi cildi üzerine serpilmiş çilleri. Artık Atlas'ın hatları ona kendininkinden daha tanıdık geliyordu. Bedenin her bir çizgisini gözleri kapalı çizebilirdi, onu bu kadar iyi ezberlemişti.

“Ben de Aves.” Atlas koluyla onu sarmalayıp iyice kendine doğru çekti.

“Annemle babam bir şeyden şüphelenmezler değil mi?” Avery ikisinin de aynı gece evde olmamalarından ötürü hâlâ endişeliydi. Bu durum ona kocaman bir tehlike işareti gibi geliyordu.

“Onlara Leda'da olacağını söylemedin mi?”

“Evet,” dedi Avery kısaca. Doğrusu onlara Risha'lar da olacağını söylemişti; bir ihtimal arayacak olurlarsa Leda'nın ona arka çıkmasına güvenemiyordu artık.

“Ben de Maxton ve Joaquin'le Rangers-Kings maçına Los Angeles'a gideceğimi söyledim. Gittiğimi kanıtlamak için biletleri bile aldım. Merak etme.”

Avery başını salladı ama yine de huzursuzlanmaktan kendini alamıyordu; devamlı içini kemiren sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Bir keresinde küçükken mutfaktan bir paket şeker cipsi çalışını hatırladı. Paketi hiçbir engelle karşılaşmadan çekip almıştı ama şekerlerle odasına döndüğünde kaygıdan paketin tadını çıkaramayacak kadar yıpranmış durumdaydı.

Atlas Avery'nin hareketini fark edip iç çekti. “Aves, babamla yaşadığın o sahnenin seni çok endişelendirdiğini biliyorum ama sana söz veriyorum, burada güvendeyiz. Her şeyden uzakta böyle bir gecemiz var. Keyfini çıkaramaz mıyız?

Avery bu inatçı korkusuna içinden küfretti. Atlas'ın bunu planlamak için ne kadar uğraştığını biliyordu; tanınmayacakları, Avery'nin çok seveceği bir yer bulmaya çalışmıştı. Ama Avery kalkmış her şeyi mahvetmek için elinden geleni yapıyordu. Sıcaklığı kontrol eden battaniyelerinin altında duruşunu değiştirip başını Atlas'ın omzuna dayadı.

“Haklısın,” diye mırıldandı.

Atlas parmaklarını Avery'ninkilere kenetleyip, elini dudaklarına götürüp öptü. Yumuşacık, kıbar bir öpücük-tü ve Avery'nin o bir türlü gitmek bilmeyen kaygılarını eritmişti.

Avery hışır hışır yanlarından geçip giden karanlığa baktı; yoğun, katmanlı, çok güzeldi. Sanki ormanda hayaletler varmış gibi bir his veriyordu ya da orman perileri belki, kadim bir ruh. Kule dünyalar kadar uzaktaydı.

Kuzey Işıklarını görmeye gidiyorlardı. Ozon tabakasındaki yırtığın yer değiştiren hareketlerinden dolayı Aurora yılda yalnızca bir kere bu kadar güneyde görülebiliyordu. Avery onu görmeyi hep çok isterdi, Sanal Gerçeklikte düzinelerce kez izlemişti ama bir nedenden kendi izlemeye gelememişti bir türlü.

Bir düzine kendiliğinden giden kızağın çoktan park ettiği bir açıklıkta kızaklarını kenara çektiler. Kızaklar birbirlerinden saygılı bir uzaklıkta, sanki arabalı sine-maların büyüğü bir örneği gibi park etmişti. Topluluğun üzerine sessizlik büyüğü çökmüş gibiydi. Üzerinde dumanı tüten, top top kremayla kaplı kakaolar hava tepsilerinde süzülerek yanlarından geçiyordu. Koltukları dümdüz hale gelene kadar arkaya doğru yatmaya başladı. Avery'e

sanki dünyada dışarıdaki soğuk, yanında yatan Atlas'ın bedeninin sıcaklığı ve üzerinde sonsuzca uzanan gökyüzünün kadifemsi kubbesi dışında bir şey yokmuş gibi geliyordu.

Birdenbire bir renk yelpazesi patlayarak hayata geldi: Mavi ile yeşil, pembe ile turuncu çizgiler birbirleri ardına bükülüp dönüyorlardı. Kısa bir an Avery neredeyse korkuymuş gibi hissetti; sanki dünya uzak bir galaksiye doğru sürükleniyormuş gibiydi. Atlas'ın elini sımsıkı tuttu.

“Bir şey dinliyor musun?” diye sordu sessizce. Işıklara eşlik etmesi için düzinelerce müzik tavsiye ediliyordu; keman konçertolarından, obua sololarına, rock müziğe kadar. Avery hepsini kapatmıştı. Sessizlikte ışıkların hışırdadığını duyduğunu hayal ediyordu; gökyüzü perdesinin arkasından ona fısıldıyorlardı.

“Hayır,” diye mırıldandı Atlas.

“Ben de dinlemiyorum.”

Avery Atlas'a iyice sokuldu. Gözyaşları gözlerini acıtıyor, ışıkları daha çok parçalara bölüyor, milyonlarca küçük cam kırığı gibi çok güzel hüzmelere ayırıyordu.

Bir noktada çok fazla gelmiş olacak ki gözlerini açtığı anda güneşin pembemsi parmakları ufukta belirmeye başlamıştı.

“Geldik, Uyuyan Güzel.” Atlas Avery'nin saçlarını kulaqlarının arkasına sıkıştırdı ve alnından sevgiyle öptü.

Avery gözlerini kaldırıp ona baktı; artık hiç yorgun değildi. Tüm varlığı Atlas'a bu kadar yakın olmaktan bir den acı verici bir uyanıklığa geçmişti. “Sana uyanmaktan çok hoşlanıyorum,” dedi ve Atlas'ın o baş döndürücü gülmsemelerinden biriyle ödüllendirildi.

“Her sabah seninle uyanmak istiyorum, her zaman,” diyen Atlas da Avery’le aynı fikirdeydi. Kızakları otelin önünde sarsılarak durdu. Her şeyin, şöminelerin bile erimeyen buzdan yapıldığı o meşhur Kar Sarayı’nda kalıyorlardı. Etraflarında başka çiftler uyuklu bir şekilde battaniyelerinden kalkıyorlar, buz saçakları gibi oyulmuş çift kanatlı kapılara doğru yöneliyorlardı. Avery rahatça kızıktan atladı; Atlas da öteki taraftan iniyordu.

“Avery?” Arkasında botların karda çıkardığı katır kurtur sesi duydu.

Avery adının çıkardığı sestten gerildi. Atlas’a doğru bakmaya cesaret edemedi ama görme alanından, çömeliş şapkasını kaşlarına kadar indirerek hızla otelin kapılarına doğru ilerlediğini gördü. Onun öylece arkasına bakmadan yürüyüp gitmesinden göğsü tuhaf bir acıya kapıldı. Sanki olacak kötü şeylerin habercisi gibiydi.

Avery yavaşça arkasını döndü, yüzüne tebessüme yakın uygun bir şey kondurdu. “Miles. Bu ne sürpriz,” diye haykırıp yeni gelen çocuğa sarıldı. Miles Dillion Atlas’ın lise sınıfındaydı. Avery çılgınca bir paniğe kapılarak Miles’in Atlas’ı görüp görmediğini merak etti.

“Gerçekten öyle!” diye güldü Miles. Yanındaki arkadaşına öne doğru bir adım attı; yumuşak, yakışıklı hatları olan uzun boylu bir adam. “Bu benim erkek arkadaşım, Clemmon. Sen yalnız mı geldin?”

“Maalesef evet.” Avery dizlerinin çözülmesinden korktuğu için öne adım atmadı. Paltosuna iyice sarınıp zihnini odaklamaya çalıştı. “Babam bu oteli almayı düşünüyor, onun için gelip bir bakmamı istedi. Şimdiye kadar sevdim. Siz ne düşünüyorsunuz?” Bu kadar kısa bir süre

için iyi uydurulmuş bir yalandı.

“Bayıldık,” diye haykırdı Clemmon. Çok romantik. Senin yalnız gelmen çok kötü olmuş gerçekten,” diye ekledi; insanların Avery’nin sevgilisi olmadığını duyduklarında takındıkları o şaşkınlık ifadesiyle.

“Bizimle kahvaltı etmek ister misin?” diye sordu Miles ama Avery hayır anlamında kafasını salladı; yüzünde hâlâ aynı gülümseme vardı.

“Sanırım odama gidip biraz uyuyacağım. Sorduğunuz için teşekkürler.”

İki çocuk el ele, yüksek buzdan tavanı ve yerden yükselen dikitleriyle yemek salonundan içeri girene kadar bekledi. Sonra koridordan aceleyle odasına doğru yürüdü.

İçeri girdiğinde Atlas oradaydı; yukarıdan sarkan koltuklardan birine oturmuş ateşe bakıyordu. Sehpalardan birinde Avery’nin en sevdiği şeylerle dolu bir gümüş tepsi parlıyordu: Kruvasanlar, taze çilekler ve bir sürahi dolu su sıcak kahve. Atlas’ın her zamanki düşünceliliğinden etkilenerek gülümsedi.

“Bunun için çok üzgünüm,” dedi yavaşça. “Ne berbat bir tesadüf. Yani, karşılaşmamızın olasılığı neydi?”

“Demek düşündüğümüz kadar düşük bir olasılık değilmiş.” Atlas’ın çenesi kıpraşan alevlerin ışığında güçlü ve sert görünüyordu. Başını kaldırıp Avery’e baktı.

“Bu bir tesadüf değil, Aves, bu bizim gerçeğimiz. New York’ta birlikte olamıyoruz ama bak New York’tan kaçmaya çalıştığımızda neler oluyor.”

Avery yavaşça öbür koltuğa doğru yürüyüp oturdu, bacaklarını ateşe doğru uzattı. “Ben...”

Atlas elleri dizlerinde öne doğru eğildi, ses tonunda ko-

kutucu yeni bir ısrar vardı. “Hep planladığımız gibi, çok geç olmadan kaçmamız gerek.”

Bir anlığına Avery keyifle kendini o hayale bıraktı: Atlas’la birlikte güneşten kavrulan bir kumsal boyunca yürüyüp rengârenk balık pazarında alışveriş yapacaklardı; yıldızların altında bir hamakta Atlas’a sarılacaktı. Yakalanmaktan korkmadan gerçekten birlikte olacaklardı. Çok güzel bir rüyaydı.

Aynı zamanda olanaksız bir rüyaydı da; en azından şimdilik. Karnı Leda’yı düşünerek burkuldu: Leda onlarla ilgili gerçeği biliyordu ve birlikte kaçarlarsa bu gerçeği bomba gibi patlatırdı. Avery ailesine böyle bir şey yaşatmayı göze alamazdı. Avery ile Atlas’ın ilişkisi ortaya çıkarsa ne yaparlardı?

Gerçi babasının hakikatle ilgili kuşkuları vardı zaten.

“Hayatta senle kaçmaktan daha çok istediğim bir şey yok,” dedi Avery, bunu söylerken onu var eden her bir hücresiyle samimiydi de. “Ama yapamam; daha değil.” Keşke daha iyi bir açıklaması olsaydı.

“Neden yapamazsın?”

“Çok karışık. Anlatamam.”

“Her neyse, Avery, eminim...”

“Yapamam dedim, tamam mı?”

Atlas bakışlarını yere indirdi, hatlarından incindiği anlaşılıyordu, sonra içine kapandı.

“Özür dilerim. Böyle çıkışmak istememiştim. Gergin olduğumdan,” dedi Avery çabucak ve aralarındaki boşluğu aşarak Atlas’ın eline uzandı.

Atlas Avery’nin elini hafifçe çekip onu koltuğundan kaldırıp kucağına oturttu. Avery kollarını Atlas’ın boy-

nuna dolayıp, gözlerini kapayarak yüzünü göğsüne yasladı. Atlas'ın kalbinin vuruşları onu sakinleştirdi, daha rahat nefes almasını sağladı.

“Önemli değil. Miles'ı görmek benim de gerilmeme neden oldu,” dedi Atlas; eliyle Avery'nin sırtında küçük bir daire çizdi.

Avery başını salladı. Hakikati Atlas'a söylemeyi o kadar çok istiyordu ki... çatıdaki o korkunç geceyle ilgili hakikati, Eris'e gerçekten olanı, Avery'nin söylediği yalanı. Birlikte kaçamamalarının gerçek nedenini.

Ama yaptığı şeyi öğrenirse, Atlas ona farklı bir gözle bakmaya başlardı. Avery bunu katlanamazdı.

Atlas içini çekti. “Annemle babam, öyle değil mi? Onlar biz olmadan da iyi olacaklar. Kalıp da yakalanırsak olacaklarından daha iyi olacakları kesin.” Kollarıyla Avery'i biraz daha sıkı sardı. “Ashında... şimdi gitmeyi ne kadar istesem de, belki de hemen gitmesek daha iyi. Bir yıllığına babam için çalışmaya Dubai'ye gitsem, sonra sen mezun olduktan sonra yola çıksak. Aynı zamanda gitmemize bile gerek olmaz. Böylece o kadar çok soru da sorulmaz.” Atlas gülümsedi. “Ayrıca arkadaşlarıyla liseyi bitirmeyi hak ediyorsun.”

“Dubai öyle uzak ki,” dedi Avery istemsizce. Ayrı yaşamlar sürdürmeleri fikrinden nefret ediyordu; birbirlerinden yarım gezegen uzakta.

“Biliyorum ama Aves, böyle de –ikimiz de New York'ta kalıp, sürekli yakalanma korkusuyla– yaşayamayız.”

Avery'nin buna verecek cevabı yoktu. Dubai korkunç bir seçenek gibi görünüyordu ama Atlas'ın haklı olduğunu biliyordu; böyle devam edemezlerdi. “Üzgünüm. Sade-

ce biraz daha zamana ihtiyacım var,” diye fısıldadı çaresizce; çünkü ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“Anladım. Elimden geldiğince sabırlı olacağım.” Atlas’ın tebessümündeki güven Avery’i neredeyse ağlatıyordu. “Hem elbette beklemeye değersin. Seni bir ömür boyu beklerim.”

Avery daha fazla dinleyemezdi, bu yüzden sözcüklerini dudaklarıyla susturdu.

Daha sonra Atlas ayı postu battaniye yığınının altına uyuyakaldığında Avery o güzel buzdan yatak odasında etrafına baktı. Duvarları pürüzsüz ve sertti. Sürekli Miles ile Clemmon’ı, annesi ile babasını, Eris ile Leda’yı ve Atlas’la ilişkilerinin kumaşına küçük yırtıklar bırakan diğer şeyleri düşündü.

Burada, New York’tan bu kadar uzakta bile, Atlas’la birlikte kim olduklarıyla ilgili o soğuk amansız hakikatten kurtulamamışlardı. Saklanabilecekleri bir yer yoktu. Kalbi panikle sıkıştı. Ya hep böyle olsa, ne olurdu? Dünya artık o kadar küçülmüştü ki Atlas’la ikisi nasıl özgür olabilirdi?

Bu düşüncüyü bir kenara itmek istedi ama sanki o buz gibi soğuk duvarlar ciğerlerinden havayı söküp alarak yavaşça üzerine kapanıyor gibiydi; Avery kaçamıyordu.

RYLIN

Rylin holografi düzenleme laboratuvarının tezgâhına eğilmişti; işine kendini öyle kaptırmıştı ki, hemen hemen nerede olduğunu unutmuştu.

Okuldan sonra eskrim çekimlerini düzenlemek için Leda'yla buluşmuşlardı. Rylin müthiş olduklarını kabul ediyordu. Ama Leda az önce gitmişti. Rylin bir hevesle, çekim görüntülerinin geri kalanını kendi vid-kam'ından yüklemişti. Şimdi de tamamen bambaşka bir şeye dalmıştı.

Geçen hafta sonu havuz partisinde filme aldıklarını tekrar izlemeye kaptırmıştı kendini; bir ileri bir geri gidiyor, gözleri heyecanla parlıyordu. Çünkü tam o odada, siyah kadife koltukta otururken bile Rylin zamanın gerisine götürülmüş gibi hissediyordu.

Parti etrafında çekilip akıyor, duvarlardaki ışıklar ilkel mağaralardaki mum ışıkları gibi titreyordu. Yeşil-mavi havuzun yukarıya, Rylin'in beline kadar dalgalandığı görülüyordu. Yanında Lux suyun dibinden yüzeye çıkıyor ve başını sallıyordu. Rylin içgüdüsel olarak kolu-

nu kaldırıp Lux'ın kısıcık kesilmiş sarı saçlarından gelen damlacıklardan korunmak için geri çekildi ama sonra kendine gelip kolunu indirdi; Lux orada değildi elbette.

Bunun halüsinasyon tetikleyicilerden bile daha yoğun bir şey olduğunu düşündü. Hevesle arkadaşlarına göstermek için bir klip arıyordu.

"Rylin? Burada ne yapıyorsun?" İçeri Xiayne girmişti; ışığı kesmek için kapı arkasından otomatik olarak kapanmıştı. Yine beyaz bir tişört giymişti; göğsündeki dövmeler kumaşın inceliğinden neredeyse görülebilirdi.

Kontrol masasının açma kapama düğmesine vurdu ve holo karardı. "Bir şey üzerinde çalışıyordum."

"Bir dakika... onu geri alır mısın, lütfen?" Xiayne'in sesi sabırsız, neredeyse merak etmiş gibiydi.

Rylin kollarını kavuşturdu. Bir nedenden savunmaya geçmişti. "Gitmemi ister misiniz? Son baktığımda oda ayırılmamış gibi görünüyordu."

"Hayır, ne olursa olsun, kal. Buraya seni kovmaya gelmedim." Xiayne Rylin'in tepkisinden eğlenmiş gibi görünüyordu. "Sonunda birinin mekânı kullanıyor olmasına memnun oldum. Okulun buraya ne kadar para döktüğünü Tanrı bilir ama her zaman boş oluyor."

"Öğretmenim..." diye başladı Xiayne ama Xiayne sözünü kesti.

"Xiayne," diye düzeltti.

"Xiayne," diye devam etti Rylin; biraz sinirlenmişti. "Günbatımı videomun nesi kötüydü?"

"Hiçbir şeyi. Çok güzel bir videoydu," dedi Xiayne sakin bir şekilde.

"Peki, öyleyse neden kötü not verdiniz?"

Xiayne Rylin'in yanındaki koltuğa *Oturabilir miyim?* der gibi başıyla işaret etti. Rylin hayır anlamında kafasını sallamayınca oturdu. "Videona düşük not verdim, çünkü daha iyisini yapabileceğini biliyordum."

Beni tanı mıyorsun bile, diye itiraz etmek istedi Rylin ama bu da biraz fazla hırçın geldi, üstelik artık o kadar kızgın da hissetmiyordu.

"Sana karşı fazla sert olduysan üzgünüm," diye devam etti Xiayne, gözleri Rylin'in üzerindeydi. "Böyle bir yere aşağı Kule'den gelmenin ne kadar zor bir geçiş olduğunu birinci elden biliyorum."

Rylin iç geçirdi. "Buraya, yukarıya uygun olduğumu düşünmüyorum." Bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirmişti.

"Elbette değilsin," diye hak verdi Xiayne. Rylin şaşkınlıktan bir an sustu. Xiayne sırtıttı. "Ama gerçekten uygun olmak istediğini de düşünmüyorum. İstiyor musun?"

"Sanırım, hayır," diye itiraf etti Rylin.

"Şimdi, üzerinde çalıştığın şeyi görebilir miyim?"

Rylin OYNAT'a basmadan önce duraksadı.

Havuz etraflarında alevlenerek canlandı, vahşice neredeyse hummalı bir enerjiyle pırıl pırıldı. Kor lambaların neon ışıkları karanlıkta dans ediyordu. Suyun üzerinden müzik ve dedikodu yankılanıyor, kahkaha ve sarhoş şapırtılara karışıyordu. Köşede bir çift vücutlarını birbirlerine bastırıyor, başka biri de sıçrama tahtasının altında kıvrılıyordu. Rylin hepsini mükemmel bir ayrıntıyla görüyordu, sanki kendi anılarına dalış yapmış gibiydi ama bu daha iyiydi. Her şey daha parlak, kendi kusurlu insan belleğine kıyasla tüm çıplaklığıyla çizilmişti.

Atom'un o buz gibi shot'larının tadını duyabiliyor, klor ve ter kokusu alıyordu.

Xiayne'e bakmayı göze aldı. İzliyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı; bir şeyi kaçırma korkusuyla gözlerini kırpmaya bile korkar gibiydi.

V kamerayı yakalayıp havuzun yüzeyinin altına batır-
dığında oda sanki çılgınca dönmeye başlamış, tüm dünya
suya dönüşmüştü. Rylin'in panikle nefesi kesildi ve holo-
yu kapattı.

"Hayır! Durdurma!" diye bağırdı Xiayne.

"Kamera yüzünden kızmadın mı?" Kamusal alanda
yaş sınırı altındakilerin alkollü içki tükettiği yasa dışı
bir parti çekmiş olduğu gerçeğini bir kenara bırakıyordu.

"Hayır, önemli değil, kamera su geçirmez! *Rylin*" –koltu-
ğuyla Rylin'e yaklaşıp elini Rylin'inin üstüne koydu, par-
maklarını birbirine geçirip holoyu oynatmaya devam etmesi
için onunla birlikte el salladı– "bu inanılmaz bir şey."

Rylin gözlerini kırptırdı, fiziksel temasla şaşkına
dönmüştü ama Xiayne çoktan elini bırakmıştı; Rylin'e
dokunduğunun bile farkında değil gibiydi. Daireler çize-
rek yürüyordu, holonun ışığı şaşırtıcı desenlerle hatlarını
aydınlatıyordu. "Yapmışsın."

"Neyi yapmışım?"

"Senden bana dünyayı gördüğün gibi göstermeni iste-
miştim; sen bunu yapmışsın. Bu çekim... görsel olarak çok
çarpıcı, anlatım açısından çok güçlü, renkli ve hayat dolu.
Bu..." Xiayne başını salladı. "Süper, oldu mu?"

"Tüm yaptığım, zaten olan bir partiye kamerayı da gö-
türmek oldu," diye itiraz etti Rylin; kuşkuluydu.

Xiayne kollarını sallayıp holoyu kapattı. "Işıklar açıl-

sın!” diye boğuk bir ses çıkardı; aniden gelen parlaklıkta gözlerini kırpıştırarak Rylin’e baktı. “Bu dersin anlatmak istediği tam olarak bu. Dikkatli bir gözlemci olmak, dünyayı nasıl *göreceğini* bir daha öğrenmek. Benim bu videodan gördüğüm” –partinin tüm o kaosu kaybolunca tuhaf bir şekilde boş görünen odayı kuşatmak ister gibi kollarını açtı– sende doğal bir göz olduğu.”

Rylin hâlâ anlayamıyordu. “Benim günbatımı video-mu beğenmemiştiniz bile. O benim çabaladığım halimdi.”

“Kendin olmadığın bir şey olmaya çabalıyordun. Ama bu sensin!”

“Nasıl? Bu düzenlenmemiş bile!”

Xiayne’nin bunu söyleyiş biçiminden alınabileceğini düşünmüştü ama o parmaklarını başının arkasında kavuşturup arkasına yaslandı; sanki dünyanın tüm zamanları onunmuş gibi. “Haydi öyleyse düzeltelim.”

“Şimdi mi?” Elbette onu doğru duymuş olamazdı.

“Başka planların mı var?”

Ses tonundaki, omuzlarının meydan okurcasına duruşunda bir şey Rylin’i rahatsız etti. “Sizin yok mu?”

“Evet, benim vardı ama bu daha eğlenceli olacak,” dedi Xiayne rahatça; Rylin gülümsemeden edemedi.

Üç saat sonra, holo etraflarında pırıl pırıl parçalar halinde parlıyordu. Farklı imgelerden parçalar gövdeden koparılıp çeşitli gruplara çekilmiş, havada hayaletler korosu gibi bir araya gelmişti. “Benimle bu kadar zaman geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Ne kadar geç olduğunu fark etmemişim,” dedi Rylin; Xiayne’in akşamından bu kadar çok zaman aldığı için suçluluk duyuyordu.

“Burada zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşarsın. Özellikle burada pencere ve doğal ışık olmadığı için.” Xiayne kapıda durup düzenleme odasının ışıklarının sönmelerini bekledi. Rylin onu takip etmek için acele ediyordu. Ayağı takılıp öne doğru düşecek gibi oldu, boş salonda kafa üstü düşmemek için kendini zar zor toparlayabildi.

“Hop, iyi misin?” Xiayne onu tutmak için bir elini uzattı. “Nereye gidiyorsun? İzin ver seni ben çıkarayım, çok geç oldu.”

Rylin gözlerini kırptırdı. Kafasında aynı anda milyonlarca ses bağıırıyordu. Sakarlığından ötürü utanç duysa da onu şaşırtan hiç de fena olmayan bir sıcaklık duyuyordu. Xiayne düşme tehlikesi kalmamasına karşın Rylin’in dirseğini bırakmamıştı, eli çıplak tenine değiyordu.

Koridorun sonunda biri köşeyi döndü. Elbette Rylin bunun Cord’dan başkası olamayacağını düşündü.

Cord ileri doğru yürümeye devam ederken Rylin tüm sahneyi Cord’un yüzünde görmüştü: Rylin ile genç, çekici bir öğretmen, akşam geç bir vakit, tek başlarına karanlık düzenleme odasından birlikte çıkıyorlar; öğretmenin Rylin’in kolundaki eli yanılmaya yer bırakmayan bir yakınlık jectiydi. Cord’un tüm bunları kafasında nasıl tarttığını ve birleştirdiğini görmüştü; olan bitenle ilgili sonuçlar çıkaracağını biliyordu.

Rylin kendi kendine umurunda olmadığını söylüyordu ama koridorda birbirlerine yaklaştıkça bedeni keskin, tanıdık bir özlemle titredi. Gözlerini kırpmadan başını dik tutmaya devam etti; bunların ona ne kadara mal olduğunu Cord’a belli etmemeye çabalıyordu.

Sonra her şey bitti: Cord yürüyüp geçti ve o an gitti.

WATT

Bir sonraki hafta sonu Watt Leda'nın evinin kapısına doğru yürürken sakinleştirici bir nefes aldı; elinde sıkı sıkı tuttuğu bir buket çiçek vardı. Avery'le gittiği parti için aldığı smokini giymişti. Henüz birkaç ay önceydi ama bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Leda'nın onu içeri almasını bekliyordu, Yukarı Doğu Tarafı'nın o eski evlerinden esinlenen dikey konutlarla kaplı sokağa merakla baktı. Bir genç kız sarı labrador yavru köpeğini kablosuz tasmaından çekerek kaldırım-da yürüyordu.

Söyleyecek son birkaç bilgece sözün var mı? diye sordu Nadia'ya. Bu kadar heyecanlı olmasına kendi de şaşıyordu; Leda'dan hoşlanmıyordu bile. Aslında birisiyle çıkmak konusunda da pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Her zamanki büyüleyici halinle kalsan yeter.

Her zamanki halimin büyüleyici olmaktan çok uzak olduğunu ikimiz de biliyoruz, diye yanıt verirken önündeki kapı birden açıldı.

Leda'nın saçları özenli bukleler halinde omzuna dökülüyordu; kabarık mor bir gece elbisesi giymişti; eskiden asilzadelerin iki boyutlu kare tuvaler üzerine portrelerini yaptırdıkları günlerde giydikleri türden. Aslında o kocaman elmas küpeleri ve o soğuk, sabırsız ifadesiyle tam da o portrelerin canlanmış hali gibiydi. Eksik olan tek şey bir taçtı. Güzel görünmek için değil, korkutucu görünmek için böyle giyindiğini fark etti Watt. Bu tuzığa düşmeyi reddediyordu.

"Watt? Seninle partide buluşalım, diye mesaj atmıştım."

Kinayeli bir yanıt vermemek için kendini tuttu. "Seni evinden almak istedim," dedi becerebildiği kadar içten bir gülümsemeyle.

Çiçekler, Watt! diye hatırlattı Nadia.

"Ha, eee, bunlar sana," diye ekledi, kolunu tuhaf bir şekilde Leda'ya uzatarak buketi verdi.

"Her neyse. Haydi gidelim." Çiçekleri kuşkusuz, toplanıp bir vazoya konulacakları holdeki masaya fırlatıp Watt'ı zorla ileri doğru çekti.

Sohbet, sosyal uygunsuzlukları yatıştırmakla bilinir, diye hatırlattı Nadia, onlar kaskatı bir şekilde hava taksinin içine yerleşirlerken. Durum zaten bir felaket olmasaydı Watt buna gülerdi.

"Pekâlâ, bu Hudson'ı Koruma partisini kim veriyor?" diye bir girişimde bulundu Watt.

Leda ona rahatsız bir bakış attı. "Hudson Irmağı'nı Koruma," dedi ters bir şekilde.

"Yaa, gerçekten mi?"

Aşağı Kule'ye giden yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler.

Ama hava taksiden zemin katta inip Dördüncü İskele'ye doğru yürüdüklerinde Watt şaşkınlığını gizlemedi. Tüm alan –normalde atıştırma alanı alan çocuklarla ya da su sporları okullarının gösterilerini izleyen turistlerle dolu olurdu– bomboştu. *Nadia parti nerede?*

Aşağıda. Nadia Watt'ın bakışlarını doğruca suya doğru giden bir grup merdivene yönlendirdi.

“Bir dakika,” dedi Watt yüksek sesle. “Bu Denizin Altında temalı parti *gerçekten mi* denizin altında?”

“Ben de seni her şeyi biliyor, sanırdım,” diye çıkıştı Leda ve derin bir nefes verdi. “Evet, parti Hudson'ın dibinde. Orada ürün yetiştirdiklerini bilmiyor muydun?”

Watt bunu biliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla insanların yüzyıllar boyunca ırmağa attıkları çöp ırmağın dibindeki toprağı inanılmaz derecede verimli kılmıştı New York Şehir İşleri bürosu aşağıda patates yetiştirmeye başlamıştı; ekili ürün sıraları üzerinde bir ileri bir geri süzülen minik güneş-lambası denizaltılarınca aydınlatılıyorlardı. Ama Watt hiçbir zaman insanların gerçekten oraya –en azından partiye– gideceklerini düşünmemişti.

Öbür taraftan, üst katlarda yaşayanları izleyerek yeterince zaman geçirmişti; artık yaptıkları hiçbir şeyin onu şaşırtmaması gerekirdi.

Kasvetli ırmağın suyu, üzeri kapalı merdivenlere çarpıyordu. Merdivenler esnek bir çeşit hidrokarbondan yapılan silindir biçimli bir tünel tarafından korunuyordu. Watt merdivenlerden aşağı inerken elini hafifçe duvarlara sürttü; malzeme kolayca esneyip Watt'ın parmaklarının geçtiği yerlerde girinti halinde izler bırakıyordu; gökkuşağı renkli pasta üstü süsleri gibi. Merdivenler

kıyafetine uygun ayakkabıların altında yumuşak, titrek bir ışıkla parlayıp renk değiştirdi; bir denizkızıyla ilgili o eski Disney holosundaki gibi.

Sonra dibe ulaştılar ve Watt partiyi gördü, tam orada ırmağın zemininde; yüzeyden seksen metre aşağıda.

Tavan üstlerinde kristal bir fanus gibi kavis çiziyordu. Dışarıdaki su her zamanki çamurlu kahverengi yerine koyu bir deniz mavisiydi. Watt suya bu rengi verebilmek için fleksiglası mürekkeplemiş olabileceklerini düşündü. İyi giyimli erkek ve kadın kümeleri, tropikal balık grupları gibi çaba sarf etmeden birlikte dönüp duruyorlardı.

Leda ipek ipliklerden örölü bir ağla kaplı bara yöneldi; geçerken birkaç misafire başıyla selam verdi. Watt Leda'nın yanında kalmak için adımlarını hızlandırdı. "Bu akşam benimle konuşmak gibi bir planın var mı, yoksa beni buraya yalnızca eskort olarak mı getirdin?" Leda'yı kendi gibi yapma mücadelesi harika bir başlangıç yapmaktan çok uzaktı.

Leda ona bir bakış attı. "Eskort' senin erkek model olduğunu ima eder. Sanırım senin burada kullanmak istediğin terim 'etten kukla.'"

Watt itiraz edeceği sırada Leda'nın dudaklarının köşesinde bir tebessümün kıvrıldığını fark etti. Demek, Leda Cole'un da bir espri anlayışı vardı, hatta yaptığına bakılırsa karanlık bir tane. Belki de her şeye rağmen Watt bu akşam iyi vakit geçirmeyi başatabilirdi.

Bir dizi ařırđ büyük sahte deniz kabuğunun yanında durdular; kumsala benzetmek için bir tarafında şerit halinde kum vardı. Nadia Cynthia'yla provasını yaptık-

ları konuşmayı Watt'ın kontaktenslerine yansıttı ama Watt önce iltifat yapmanın daha iyi olacağını düşündü. “Bu gece çok güzel görünüyorsun, Leda,” dedi; bu tanıdık satırın üzerinden geçerken yavaş yavaş güveni de yerine geliyordu.

Leda gözlerini devirdi. “Kes şu saçmalığı, Watt.”

Senaryoyu sana bu yüzden verdim, okuman için, diye azarladı Nadia.

Watt rahatsız olarak duruşunu değiştirdi. “Ben sadece...”

Sana küfretti. Aynalamakla ilgili yapılan psikolojik çalışmalarla göre sen de küfretmelisin, diye önerdi Nadia.

“Ne diye beni buraya getirdin?” dedi Watt birdenbire.

Aklımdaki tam olarak bu değildi.

O her zamanki dikkatli tarzıyla Leda başını gururla yukarı kaldırdı; sanki üzerinde çalışılmış bir hareketti. Watt, muhtemelen öyle olduğunu fark etti. “Çünkü aptallık yapmadığın zamanlarda, Watt, gerçekten işe yaratabiliyorsun. Nadia’yla birlikte bazı insanların hareketlerini izlemem için bana yardımcı olabilirsiniz diye düşündüm. Tabii onunla uzaktan iletişim kurabiliyorsan.”

Bir bilsen. “Hangi insanlar?” diye sordu Watt; Nadia’yla ilgili sorduğu sorudan bilerek kaçınıyordu.

“Başımı derde sokabilecek herhangi biri,” diye açıkladı Leda.

“Ağırlıklı olarak Avery ve Rylin. Bir de sen elbette,” diye ekledi, biraz eğlenerek.

Yani onun o en karanlık sırrını bilen herkes. Leda’nın bu saygısız asabiliğiyle ilgili bir şey Watt’ın neredeyse Leda için üzülmesine neden olacaktı. Ona bu kadar kızmıyordu acıyabilirdi.

“Leda, herkes sürekli senin kuyunu kazma peşinde değil,” dedi Watt, aslında cevap almayı beklemiyordu.

“Elbette öyleler. Bu bir sıfır toplamı oyun.”

Bunu Nadia’nın Watt’a tercüme etmesi gerekti. Sadece bir kazanan ile bir ödülün olduğu bir yarışmaydı. Watt gözlerini kaldırıp Leda’ya baktı; dehşete düştüğü belliydi. “Bu bir *parti*,” dedi yavaşça; sanki başka bir dilde konuşuyormuşçasına, Leda’nın kontaklenslerinin tercüme etmesi için zamana ihtiyacı varmış gibi. “Ölüm kalım savaşı değil.”

“Hayır işte tam da bir ölüm kalım savaşı. Sırf onlar gibi büyümedim diye de kaybetmeyi reddediyorum.” Leda’nın sesi çelik gibiydi. “Sen anlayamazsın, Watt ama sürekli yeterince iyi olmadığın hissiyle yaşamak gerçekten korkunç bir his.”

Watt ani bir öfkeyle gerildi. “Leda annemle babam benim için İran’dan buraya gelip düşük ücretli işlerde çalışıp insanların kıçlarını temizlediler. MIT’ye giremezsem bu onları yıkar. Bu arada MIT’nin benim lisemden her sene bir öğrenci aldığını ve benim en iyi arkadaşlarımla mücadele ettiğimi söylemiş miydin?” Watt öne Leda’ya doğru eğildi; kalbi şaşırtıcı biçimde deli gibi atıyordu. “Yani, yeterince iyi olmamak endişesiyle yaşamamanın ne kadar berbat bir his olduğunu *tam olarak* biliyorum.”

Aralarındaki boşluk öfke ve Watt’ın tam olarak ayırt edemediği bir şeyle titriyordu. “Senin benimle ilgili düşündüklerin umurumda değil,” dedi Leda sonunda. “Ama başka insanların beni *kullanmalarına* izin vermekten bıktım. En çok da önem verdiğim insanların.”

Watt Leda’nın bu senenin başlarında Avery’e karşı

olan hislerini gizlemek –ya da yenmek– için Leda’yla isteksizce çıkma girişiminde bulunan Atlas’ı kastettiğini biliyordu.

“Haydi, ama.” Watt bir elini uzattı. “Partideyiz. Böyle surat asmana izin vermeyi reddediyorum.”

“Ben surat asmıyorum,” diye itiraz etti Leda ama dans pistine doğru Watt’ın hiç beklemediği bir istekle hareket etmişti.

Orada bir süre konuşmadan öylece sallandılar. Watt Leda’yı dansa kaldırırken Leda’nın ne kadar az direndiğini, kollarına nasıl rahathkla uyum gösterdiğini görünce şaşırmişti. Sanki gerilim Leda’dan bir yaradan zehrin sızması gibi yavaş yavaş sızar gibiydi. Kollarını Watt’ın arkasında kıvrıp, başını göğsüne dayadı; sanki dünyayı bir sürelğine dışarda bırakmak ister gibi gözlerini kapatmıştı.

Watt Leda’nın sorunlarının ne kadarının Fuller’larla arasında olanların doğrudan sonucu olduğunu –en yakın arkadaşını kaybetmesi ile Atlas’ın aslında ona hiçbir zaman değer vermemiş olduğunu öğrenmesinin acısı– ne kadarının kendi içsel huzursuzluğundan kaynaklandığını merak ediyordu. Güvendiği insanların elinde çok acı çekmiş olduğu belliydi. Yine de Watt Leda’nın, hayatı ne kadar mükemmel olursa olsun, bir parçasının her zaman ne aradığını tam olarak bilmeden sürekli bir şeylerin peşinde sorun çıkarmaya çabalayacağından kuşkulanıyordu.

İçinde, Nadia’nın kafasındaki sesi olmasaydı kendinin de aynı durumda olacağına dair korkunç bir his vardı.

“MIT’den başka okullar da var, biliyorsun,” dedi Leda biraz sonra, Watt’ın düşüncelerini keserek.

“Çalışmak istediğim şey için yok.”

Leda Watt'inkine bakmak için yüzünü kaldırdı; elleri başının arkasında kenetlenmişti. “Kendine ne kadar az güvendiğini görünce dehşete düşüyorum. Sen Nadia gibi bir şey yaratmışsın, şimdi kalkmış kolej başvuruları gibi alelade bir şey için mi endişeleniyorsun?”

Hakkında konuşmasına öylece izin mi vereceksin? diye sordu Nadia homurdanarak.

“Senin de gayet farkında olduğun gibi başvuru yazılarımda tam olarak Nadia'dan söz edemiyorum.”

“Yazıları *kendin adına* Nadia'ya yazdırmamana şaşırđım,” diye karşı çıktı Leda, kurnazca gülümsüyordu. Watt karşılık olarak, Nadia'nın her zaman sözünü ettiği psikolojik aynalama adına, kendinin de gülümsediğini fark etti.

“Ha, Nadia'ya yazdırmayı denedim ama hep fazla mükemmel oldular.”

“Fazla mükemmel. Kullanıldığını duymuş olsam bile, oldukça az kullanılan bir ifade olmalı. Keşke dünyada daha birçok şey fazla mükemmel olsa.” Leda'nın koyu renkli gözleri parlıyordu.

“Biliyorum. Benim için üzülmeyi beklemiyorum.”

Müzik deđiştđ; Leda bu tuhaf ateşkesi yarıda keserek geri çekildi. “Susadım,” diye ilan etti.

Barmen kâkülleleri ile keskin bakışları olan Latin Amerika kökenli, onların yaşında bir kızdı. Watt ondan iki adet viski soda istedi. Kız bu çifte sipariştenden ötürü bir kaşını kaldırdı ama siparişi sorgulamadı.

Watt Leda'yı bulduğunda yüksek bir masaya doğru eğilmiş, bir ayağını ötekinin arkasına atmıştı. Watt izleri

takip ederek durmuştu, Leda'nın ifadesinde bir şey boca-lamasına yol açmıştı: kırılgan, tereddütlü ama umutlu. Onu iç çamaşırıyla görmek kadar beklenmedik bir şey görmüşçesine şaşırmıştı.

Onu çok iyi tanıdığını sanıyordu ama şimdi Leda Cole'u hiç anlamadığını düşünmeye başlamıştı.

Ona içkisini uzattığında, Leda içkiyi yavaşça karıştı-rıp, o kehribar sıvının rengini denetlemek istermiş gibi bardağı yukarı kaldırdı. "Pişman olduğumuz şeyleri unutmak için sence ne kadar alkol almamız gerekir?" dedi gizemli bir şekilde.

Watt bu ani ruhsal durum değişikliğine neyin neden ol-duğunu merak etti. "Ben şahsen genelde yeni, eğlenceli anı-lar edinmek adına içerim, olanları silmek için değil. Sen de denemelisin, hoşuna gidebilir," dedi Watt fazla düşünmeden.

Havayı değiştirip Leda'yı biraz güldürmeyi ummuştu ama Leda yan yan ona bakmaya devam etti. "Sizin eve geldiğim o geceye ne demeli? O sırada kesinlikle bir şeyi unutmak için içiyordun."

Watt o gecenin düşüncesiyle kızarmıştı. Gerçekten bir şey unutmak için içmişti. Avery'nin, abisine âşık olduğu gerçeğini unutmak için. Leda'nın Watt'ın evine okul üni-formasıyla gelip, ona ilaç yutturup her şeyi söylemesi için baştan çıkararak ağzından aldığı gerçeği. "Hatırlamı-yorum," diye mırıldandı Watt. Birdenbire Leda'nın, ku-cağına oturup onu öptüğü o anı tekrar tekrar kafasında oynatmaktan kendini alamaz olmuştu.

Bu iyi bir zaman olabilir Watt, diye kışkırttı Nadia.

Haklıydı. Leda geçmişi kurcaladığına göre belki Eris'in ölümünü ağzına alması için oyuna gelebilirdi.

Eğer bu işe yararsa, Nadia'nın mükemmel bir çekim yapabilmesi için çok az öne doğru yaklaştı. "Son zamanlarda çatıyı çok düşünüyorum," dedi.

"Leda aniden dehşete kapılarak Watt'a baktı. "Şimdi bu konuyu neden açıyorsun?" diye sordu sesi fısıltıyla.

"Tek istediğim..."

"Çekil git, Watt," diye çıkıştı Leda. Hışımıla oradan ayrıldı; omuzları savunmaya geçerek yukarı kalkmıştı; incinmiş ve kızgındı.

Pes ediyorum, dedi Watt Nadia'ya. Bu kızın bana güvenmesini nasıl sağlayacağım? Ondan hoşlanmıyorum bile!

Sen birçok insandan hoşlanmıyorsun, diye belirtti Nadia, acımasızca.

Watt içini çekip arkasını döndüğünde Avery Fuller'a oldukça yakın durduğunu fark etti.

Katlı askısız elbisesinin içinde her zaman olduğu gibi muhteşem görünüyordu. Saçları arkaya doğru taranmıştı; yüzünün mükemmel simetrisini gösteriyordu. Ama şimdi bu yüz şaşkınlıkla kırışmıştı; sanki Watt'ın neden burada olduğunu anlayamıyormuş ya da kim olduğunu hatırlamıyormuş gibi. Watt irkilerek Avery'nin o geceden beri kendisini muhtemelen bir kez bile düşünmediğini anladı. Tanrı biliyor, o da bütün bu zamanı ona özlem duyarak geçirmemişti –artık onun abisiyle olduğunu öğrendikten sonra onu istemiyordu– ama en azından ona ne olduğunu, iyi olup olmadığını merak etmişti. Şimdi o burada, Sanki Watt'ın varlığını unutmuş gibi, gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu.

Birden Watt Leda'nın daha önce, değer verdiği kişiler tarafından kullanılmakla ilgili ne demek istediğini an-

lamıştı. Avery için bir anlamı olmuş muydu, yoksa Watt onu abisine olan hislerinden uzaklaştırmak için başka bir girişim miydi?

“Selam Watt. Harika görünüyorsun,” dedi Avery, Watt’ın smokinine doğru gülümseyerek: Bu smokini Watt Avery’nin yardımıyla almıştı; onu etkilemek için acınası, yanlış bir girişimle satın almıştı.

Bir nedenden Watt, Avery’nin birlikte smokin alış verişine gittikleri o öğleden sonrasının konusunu açmasından rahatsız olmuştu. Hem ona nasıl bir cevap vermesini bekliyordu ki. Watt da ona harika göründüğünü mü söyleyecekti? Sanki Avery bunu bilmiyormuş gibi.

“Teşekkür ederim, öyleyim sanırım,” dedi Watt bıkkınlıkla.

“Seni bu gece buraya getiren ne?” diye ısrar etti Avery, kafasının karıştığı belli oluyordu.

“Leda getirdi beni buraya.”

Avery iç geçirdi. “Üzgünüm. Benim hatam. Benden öğ almaya çalışıyor.”

“Bu da ne demek oluyor?” Watt bu yüksek seviyelilerin dolambaçlı ifadelerinden sıkılmıştı gerçekten.

Avery Watt’tan gözlerini kaçırarak bileziğiyle oynayıp yere baktı. “Seni buraya beni küçük düşürmek için getirdi çünkü herkes benim seni Üniversite Kulübü partisine çağırдыğımı hatırlıyor, şimdi seni Leda’yla görünce, Leda’nın seni benden çaldığını düşünecekler,” dedi sefil bir şekilde.

Watt taş kesilmişti. Bir tarafı o an Avery yüzünden dehşete kapılmıştı; dünya görüşü nasıl da ben merkezciydi. Ama öbür tarafıyla Avery’nin haklı olabileceğini görüyordu.

“Eminim sen de bu gece buraya yalnız gelmemişsindir, değil mi?” diye sordüğünü duydu Avery’e; bir sonraki kurbanının kim olduğunu merak ediyordu.

Avery gözlerini kaldırıp tekrar ona baktı. “Buraya Cord’la geldim ama biz arkadaşız.”

“Cord’un da bunu bilip bilmediğinden emin olmalısın bence,” diye geri vurdu Watt; bu kadar sinirlendiğine kendi de şaşırmıştı. “Çünkü ben o kısa notu, Avery Fuller’ın birine çıkma teklif etmesinin gerçek nedenini kaçırdım maalesef.”

Avery tokat yemiş gibi Watt’ın yüzüne baktı. “Watt...”

“Unut gitsin,” dedi Watt ve uzaklaşıp gitti. Eğer bu yüksek seviyelilerin berbat hayatlarının Gordion düğümüne daha fazla dolanacaksa bir içkiye ihtiyacı olacaktı.

AVERY

Watt kızgınlıkla arkasını dönüp giderken Avery şaşkınlıkla orada öylece kalakaldı. Watt'ın kendisini bu kadar küçük görmesi ona acı vermişti. Watt'a karşı olan hisleri her zaman samimiydi: Hiçbir zaman onu incitmek istememişti, amacı hiçbir zaman onu kullanmak ya da kandırmak olmamıştı. Yine de olanlar yüzünden ona kızdığı belliydi. Ya o, birine çıkma teklif etmesinin “gerçek nedeni”yle ilgili son söylediği... Atlas ile arasındaki gerçeği bilip bilmediğini merak etmesine yol açmıştı. Ama eğer Leda ona bir şey söylemediyse nasıl bilebilirdi?

Müzik grubu yeni bir şarkıya başlamıştı, Avery'nin en sevdiklerinden birine. Birdenbire dans etmekten başka hiçbir şey istemez olmuştu. Bir dans partneri bulmak için etrafına bakındı ve gözleri Cord'u görür görmez parladı. İkisinin de parti için başkalarına çıkma teklifi etmesi Atlas'ın fikriydi –anne babalarının kuşkusunu dindirebilirdi– üstelik Avery ile Atlas'ı birbirleriyle çok fazla konuşmaktan da alıkoyardı.

Böyle partiler için Cord her zaman Avery'nin kurtarıcısı olmuştu. Bu arada Atlas da Sania Malik'le buraya gelmişti; yıllardır tanıdığı bir kızdı. En inanılası sahte randevu olmamakla birlikte bu kadar kısa sürede Atlas onu bulabilmişti.

Avery Cord'un Brice'la birlikte durduğu fleksiğlastan baloncuğun kenarına doğru yürüdü. Diğer tarafta sıralar halinde yetiştirilen patatesler vardı; yaprakları suda bir ileri bir geri sallanıyor, güneş denizaltılarınca aydınlatılıyorlardı.

Koyu mavi elbisesinin radzimir eteği Avery yaklaşıırken hoş bir şekilde hışırdıyordu. "Cord benimle dans eder misin?" diye sordu girizgâh yapmadan.

"Elbette." Cord elini uzatıp Avery'i dans pistine götürdü. "Çantayı tutabilir miyim?" diye ekledi, başıyla Avery'nin en fazla bir boya kalemi alacak kadar minik gümüş mikro-çantasına işaret ederek.

Avery başını salladı; Cord çantayı smokininin ceketinin ceplerinden birine attı. Birden Avery Cord'un annesiyle ilgili aklına gelen, daha o ölmeden olan bir anıyla vurulmuşa döndü. Beşinci sınıftalarken annesi, sosyete-ye takdim balosu için onlara rehberlik ediyordu. "Bir kızı partiye götürdüğünde, Cord, ona her zaman bardağını ya da çantasını tutmayı teklif etmelisin, onu dansa kaldırmalı ve eve güvenle vardığından emin olmalısın..."

"Tamam, anladımanne," diye sızlanmıştı Cord; Avery de Cord'a kötü niyetli bakışlar fırlatarak kıkırdamamak için kendini zor tutmuştu.

Dans pistinde ustalıkla hareket ederlerken Cord konuşmadı. Aralarındaki boşluk rahat, karmaşık olmayan

bir his veriyordu. Avery Watt'ın dans edişini hatırladı – adımları doğruydu ama fazla itinalıydı, alnı fazla gergin bir şekilde odaklanmaktan kırıışmıştı; sonra ona yaptıklarından vicdan azabı duydu.

Annesiyle babasını dans pistinin öteki tarafında görünce onlara el salladı. Şimdi mutlu musunuz? Babası başını salladı, gözlerini onayladığını belli ederek kaldırmıştı. Onun Cord'la olması fikrinden her zaman hoşlanmıştı; sonuçta annesi ile babası altı yıl evvel onlar ölmeden önce Anderton'larla iyi arkadaşlardı. Avery şimdi Atlas'ın ikisinin başkalarına çıkma teklifi etmesi fikrinde ısrar etmesine memnundu. Kendilerini içinde buldukları o düdüklü tencerenin basıncını biraz rahatlatabilirdi.

Şarkı bitti, Cord küçük bir adım geri atıp yanlarından geçen tepsiden Avery için bir şampanya kaptı. Avery Atlas ile Calliope'yi o zaman gördü.

Barın öteki tarafında duruyorlardı; yüzleri birbirine çok yakındı. Atlas yüzünde rahat, kayıtsız bir tebessümle dirseklerinin üzerinde geriye doğru yaslanmıştı. Bu, birlikte oldukları zaman hariç, Avery'nin pek sık görmediği bir tebessümdü. Avery irkilerek Atlas'ın Calliope'ye *güvendiğini* fark etti. Üstelik Atlas öyle herkese kolayca güvenmezdi.

Calliope canlı canlı konuşuyordu, bilekleriyle küçük abartılı jestler yaparak iki kolundaki mücevherlerini göstermek ister gibiydi. Parlak kırmızı elbisesi göğüs dekoltesinden aşağı, hayrete düşürecek kadar çok sıyrılmıştı. Bir ayağını ötekinin arkasına savurunca oymalı bambu topuklular giymiş olduğunu fark etti, smokinle gelinen bir yer için fazla gayri resmi kaçıyordu ama partinin te-

masına uyduğu için bir şekilde kurtarmıştı. Avery'nin annesinin onun giymesine asla izin vermeyeceği türden ayakkabılardı, bir nedenden sinir bozucu bulurdu.

Bir yudum almadan şampanyasına baktı, baloncukları neşeyle dans ederek yukarı çıkıyordu. Kendi hislerini anlamaya çalıştı.

Aptalca ve çocukça olabilirdi ama Avery içgüdüsel olarak Calliope'yi sevememişti bir türlü; tabii bir de şimdi Calliope'nin Atlas'la birlikte yaptıkları seyahatleri de biliyordu. Aslında öylece çekip gittiği için Atlas'a hâlâ kızgındı; hoşça kal bile demeden bir dizi eğlenceli maceraya atılmış, Avery'nin parçası olamadığı bir sürü anısı olmuştu. Gevşek, uzun bacaklı, gizemli bir kızın bu anılara dâhil olduğunu öğrendikten sonra, itiraf edebildiğinden çok daha fazla incinmişti.

Atlas'la bu gece birbirleriyle konuşmayacakları konusunda anlaşmışlardı ama belki şimdi oraya merhaba demeye gitse –sadece bir dakika, Calliope'yle aralarında bir şey olmadığından emin olmak için– daha iyi hissederd.

Avery derin bir nefes alıp onların durdukları yere doğru yolunu açarak ilerledi.

“Selam, arkadaşlar!” Kendi sesi kulağına hoppaca ve fazla neşeli gelmişti. Muhabbetlerinin bölünmesiyle Calliope'nin yüzünden geçip giden o belli belirsiz kızgınlık ya da Atlas'ın ona doğru dönerken gösterdiği o bıkkın teslimiyet Avery'nin gözünden kaçmamıştı. Birbirlerini görmezden geleceklerine dair verdikleri onca sözden sonra, böylece muhabbetlerine daldığı için Avery'nin onu hayal kırıklığına uğrattığı belliydi. Ama Atlas'ın etrafında başka bir kızın avına yaklaşan orman hayvanları gibi

dönüp durduğunu görünce ne yapacaktı ki?

“Selam, Avery,” dedi Calliope biraz sonra. “Muhteşem görünüyorsun. Elbisene bayıldım.”

Avery iltifata karşılık vermedi. “Buraya bu gece kiminle geldin Calliope?” *Belki de gidip kendi kavalylene ilgi göstersen iyi olur*, diye düşündü Avery, doğrusu bundan önce de bu konuda iyi iş çıkardığı söylenemezdi.

“Çok komik, aslında senin kavalyenin abisi! Nerede olduğundan emin değilim,” diye bağırdı Calliope gülümseyerek.

“Ne komik bir tesadüf,” dedi Avery ama bunu öyle bir tonda söylemişti ki, aslında ona hiç komik gelmediği belli oluyordu. Atlas bir ona bir ötekine bakıyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyordu.

“Avery siz Cord’la çıkıyor musunuz? Gerçekten çok hoş bir çocuk,” diye devam etti Calliope, Avery’nin sesindeki o düşmanca tona hiç aldırılmıyor gibiydi.

Avery şampanyadan aldığı yudumla neredeyse boğuluyor gibi oldu. “Hayır, çıkmıyoruz,” diyebilirdi nihayet. “Aslında sevgilisi yok, eğer ilgileniyorsan.”

“Aves,” diye Atlas sözünü kesti, “annemle babamın nerede olduğunu biliyor musun?”

Atlas’ın sırf Avery’nin Calliope’ye saldırısını durdurmak için bir şey, herhangi bir şey söylediğini biliyordu. Ama bu sözü Avery’de bir şeyin kıvılcımlanmasına neden oldu.

“Aslında ben de onun için geldim. Annemle babam seni bulmam için beni gönderdi. Üzgünüm Calliope, kusura bakmazsın değil mi?” dedi Avery yarım ağızla.

“Elbette, hayır.” Calliope omzunu silkip, takılmamak

için elbisesinin şeffaf tül eteklerini kaldırarak kalabalığa karıştı. Ayak tırnakları koyu mora boyanmıştı. Ayak bileklerinden birinde gümüş bir dövme parlamıştı. Avery gibi oldu Avery ama emin olamadı.

“Aves. Bu ne demek oluyor?” diye sordu Atlas ama Avery cevap vermedi, kolundan tutup onu kalabalığın içinde sürüklemeye başladı. Onu partinin gerisindeki, birkaç yorgun ikram servisi görevlisinin robotlara kirli tabakları yüklediği küçük düzenleme istasyonlarından birine getirmişti.

“Bize bir dakika izin verir misiniz? Ailevi bir acil durum söz konusu da,” diye rica etti Avery, tebessümünü bıçakmış gibi ustaca savurarak. İkram servisi görevlileri omuzlarını silkip kenara çekildiler. Avery Atlas’ı o küçük düzenleme istasyonuna sokup kapıyı hızla çekerek kapattı.

Atlas bir adım geri attı; oda küçük olduğu halde birden aralarında muazzam bir uzaklık belirir gibi olmuştu. “Hani bu gece konuşmayacaktık bile, şimdi kalkıp bir de tek başına beni buraya mı getirdin? Bu ne demek oluyor, Aves?” diye sordu Atlas.

“Üzgünüm,” dedi Avery kızgınlıkla. “Daha fazla o kızın öyle sana yazmasına seyirci kalamadım. Tanrım, kızın kendini kelimenin tam anlamıyla senin üzerine attığını görmüyor musun?”

“Tabii ki görüyorum,” dedi Atlas, tonundaki gerçekçilik Avery’nin daha da sinirlenmesine yol açmıştı. “Amaç bu zaten. Annemle babamın dikkatini dağıtacak zannediyordum. Hani başkalarıyla flört edip, birbirimizle konuşmayacaktık? Sen şimdi kalkıp beni tüm personelin önünde bir odanın içine mi sürüklüyorsun?”

Avery kızgınlığının geçtiğini hissetti. “Berbat bir şey

bu,” dedi sefil bir halde. Atlas’ı başka kızlarla görmenin onu ne kadar inciteceğini kestirememişti. Böyle olmasını istememişti. Ama bir tek *böyle* olabilirdi. Atlas suni kauçuk duvara yaslanıp Avery’e baktı; kahverengi gözleri parlıyordu. “Kesinlikle berbat bir şey,” diye hak verdi. “Ama başka ne yapmamı istiyorsun? Annemle babam şüphelenmeden –çoktan şüpheleniyor da olabilirler– böyle gizlice birlikte olacaksak, ara sıra başka insanlarla da konuşmalıyız; hatta belki flört etmeliyiz.”

Avery hemen cevap vermedi. Yarısı yenmiş iştah açıcı tabaklarıyla dolu o küçük mekânda etrafına bakındı; bir robot gümüş takımları morötesi ışıklarla temizleyip temiz bir yığına atıyordu.

“Seni o kızla görmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun,” dedi sonunda.

“İnan bana, biliyorum.”

Avery buna kızmıştı. Atlas ona Avery’nin yaptığından çok daha kötüsünü yapmıştı; bunu ikisi de biliyordu. “Hayır, bildiğini sanmıyorum,” diye yanıt verdi kısaca. “Sırf beni bir partide bir kere Watt’la gördün diye mi? O pek sayılmaz. Geçmişimize bir bakacak olursak Atlas... hangimiz başkasıyla *yattı*?”

Atlas ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. “Üzgünüm, Aves ama senden önce olanlar için elimden bir şey gelmez.”

“Evet, elinden bir şey gelebilirdi! En yakın arkadaşım-la birlikte olmamaya karar verebilirdin. Benim seni beklediğim gibi, sen de beni *bekleyebilirdin*!”

Avery’nin gözleri kararmaya başlamıştı. Bu konuyu açtığı için kendine şaşmıştı ama belki de şaşırmamalıydı. Derinlerinde inatla beslemeye devam ettiği o yara hâlâ

oradaydı: Atlas'ın Leda'yla birlikte olduğu bilgisi. Hatta belki başka kızlar da vardı; oysa Avery bir tek onunla olmuştu. Bu durum Avery'nin yaralanmış, hatta yetersiz hissetmesine neden oluyordu.

"O olaydan sonra seni başka kızlarla görmek gerçekten zor oluyor," dedi; sesi çok az çıkmıştı.

"Bu haksızlık. Geçmişini değiştiremem." Atlas Avery'e uzandı ama sonra fikrini değiştirdi, ellerini çaresizce iki yanına sarkıttı. "Her şeyi düzeltmenin tek bir yolu var, Aves, o da *gitmek*. Ama kaçmak istemeyen sensin ve bana neden olduğunu söylemiyorsun."

Avery kafasını salladı. "Gitmek istiyorum. Yalnızca biraz daha..."

"Zaman ihtiyacın var, evet onu *anladım*," diye çıkıştı Atlas, Avery'nin sözünü keserek. "Tüm bunlarla ilgili anlayışlı olmaya çalıştım. Ama daha ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Üzgünüm," diye konuşmaya başladı Avery ama verecek cevabı yoktu ve Atlas bunu biliyordu.

"Günün birinde birlikte kaçacak mıyız? Aves" –Atlas'ın biraz sesi titremeye başlamıştı– "hâlâ gerçekten benimle kaçmak istiyor musun?"

Avery donakalmış bir halde gözlerini kırpıştırdı. "Elbette istiyorum," diye ısrar etti. "Anlaması çok zor. Anlatamıyorum."

"Neyi anlatamıyorsun? Bana söylemediğin şey nedir?"

Avery kafasını salladı; sır sakladığı için kendinden nefret ediyordu. Gırtlığından yükselen o sert, acımasız hıçkırıkları bastırarak geri yuttu.

"Ben şimdi gidiyorum. Sen biraz beklesen iyi olur; bir-

likte buradan çıkarken görülmeyelim. Biliyorsun, nasıl göründüğümüz açısından..." diye biraz iğneleyerek ekledi Atlas, sonra çıkıp gitti.

Avery kollarını etrafına sardı. Birkaç damla gözyaşı muhtemelen karanlık derecikler halinde makyajının üzerinden akıp gidiyordu. Yüzünü silmek için sarsakça uzandı. On yedi yaşında, aşkı hiçe sayılmış, incinmiş hissediyor, sert bir tepki vermek için can atıyordu. Atlas kavrayamamıştı. Avery'nin üzerindeki bu baskıyı anlayamıyordu. Üstelik Watt'la çıktığı, sonuçta *Atlas'a* olan aşkını itiraf etmesiyle sonlanan o gece dışında Atlas onu hiçbir zaman başka bir oğlanla görmemişti. Başkalarıyla olduğunu bilerek, onların kafasındaki görüntüleriyle kendine işkence etmenin. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu.

Belki de Atlas bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeli, diye düşündü Avery haince. Yeni bir amaçla partiye geri döndü. Avery'i kahkahalarla gülüp, flört ederken, içerken, başkalarıyla dans ederken görmeyi hak ediyordu.

Cord'u görünce gözleri parladı, bara yakın bir yerde tek başına duruyordu; her zamanki gibi ilgisiz ve yakışıklı görünüyordu. Sonuçta Avery'nin kavalYESİYDİ. Üstelik biraz eğlenceye her zaman vardı.

"Bir içki istiyorum," diye ilan etti Avery, görse annesinin azarlayacağı şekilde dirsekleriyle bara doğru eğilerek. Ama şu anda, bunun nasıl bir his olduğunu Atlas'a biraz göstermekteki kararlılığı dışında, başka hiçbir şeyle ilgilenecek durumda değildi.

Cord bu ani selam karşısında gülümsedi. "Şampanya lütfen," dedi barmene ama Avery hayır anlamında kafasını salladı.

“Hayır, *içki* istiyorum.”

“Tamam,” dedi Cord yavaşça. Ruh halini anlamaya çalışarak biraz Avery’i inceledi. “Votka? Atomik? Viski?” diye tahmin etmeye çalıştı ama Avery güçlü bir şey olduğu sürece ne içtiğiyle ilgilenmiyordu.

“Neyin varsa. Ama duble olsun.”

Cord bir kaşını kaldırdı. “İki buzlu viski, duble olsun,” dedi barmene, sonra Avery’e baktı. “Seni böyle delidolu görmekten hoşlanmadığımdan değil ama seni kışkırtan şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin ama söylemem.” Avery üzerlerinde birkaç meraklı göz olduğunu hissetti ama kimin gördüğüyle ilgilenmiyordu, bilgi akışlarına fotoğraflarını koymalarıyla ilgilenmiyordu. Ne isterlerse onu yapsınlar.

“Pekâlâ,” dedi Cord adil bir şekilde; sanki tam da bunu söylemesini beklermiş gibi. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Kolay. Olabildiği kadar aptalca sarhoş olmama yardımcı olabilirsin.”

“Benim için bir zevk.” Cord’un buz mavisi gözleri haylazlıkla parladı. Avery o kızgın ruh halinde hafif bir yükselme hissetti. Hiçbir şey değilse bile, diye düşündü, Cord iyi bir suç ortağıydı.

Bardağını Cord’unkiyle tokuşturdu, sonra içkisini dikip tek yudumda bitirdi. Boğazını yakmıştı ama umurunda değildi. Bu gecenin geri kalanı boyunca en göz kamaştırıcı, en muhteşem halini sergileyecekti, yalnızca gülümseyip, parlak gözlerle bakacaktı. Tüm bunların altında hiçbir zaman kimse ne kadar incinmiş olduğunu görmeyecekti.

CALLIOPE

Calliope Hudson'ı Koruma Balosu'na Brice Anderton'la gelme kararından memnundu.

Annesiyle ikisi havalı giriş yapmayı her zaman sevmişlerdi: Bir partiye geldiklerinde tüm gözlerin kaçınılmaz olarak üzerlerinde toplanışını; özellikle insanların sessizce fısıltılar halinde kim olduklarını ve nereden geldiklerini merak ettikleri yeni şehirlerde. Ara sıra Elise'in gönülsüzce daha az dikkat çekme girişimleri olurdu. "Adımızın çıkmasını istemeyiz; güvenli değil," diye hatırlatırdı Calliope'ye. Sanki dikkat çekmeyi kızının sevdiğinden daha çok sevmezmiş gibi.

Şimdiye kadar, Calliope bu cinsten dikkat çekmeye artık alışmış olduğunu düşünürdü. Ama su altındaki balo salonuna Brice'la girdiklerinde gördüğü tepkiye hazır değildi.

En azından bu bakışlardan bazılarının birlikte çok çarpıcı görünmelerinden kaynaklandığını ummuştı; ikisi de kibirli tebessümleriyle uzun boylu, esnek vücutlu ve koyu renk saçlıydı. Ama tereddütle de olsa itiraf etmeliy-

di ki, Brice bu çiftin asıl merak uyandıranıydı. Herkesin gözleri apaçık bir ilgiyle ona doğru yönelmişti. Herkesin onun kim olduğunu bildiği açıktı; birtakım felaketlerden sonra kolundaki yeni kızı merak etmişlerdi.

Tüm bunlar kesinlikle Atlas'ın da dikkatini çekmişti. Calliope onunla flört etmeyi unutmamıştı. Avery'nin muhabbetlerine katılmak için yaptığı beceriksiz girişimler ve Atlas'ı alıp götürmedeki ısrarı olmasaydı iyiydi. Calliope daha önce de korumacı kardeşler ve anne babalarla uğraşmıştı; özellikle korunaklı özel okul çocuklarını dolandırmaya çalışırken. Ama Avery'nin karşılaştıkları arasında en kötülerinden biri olduğunu söyleyebilirdi.

Mağrur bir amaçla başını kaldırıp para, mevki ve ilişkileriyle pırıl pırıl parlayan bu su altı âlemini gözden geçirdi. Annesi de Nadav ve kızı Livya ile buradaydı; Calliope daha önce onlarla birkaç dakika laflamıştı. Elise kaşlarını kaldırıp sürekli ona bakışlar atıyordu; Calliope'nin Livya'yı başlarından almasını umduğu belliydi; böylece Nadav'a daha iyi odaklanabilecekti ama Calliope'nin kibarlık rolü üstlenecek hali yoktu. Görebildiği kadarıyla Livya soluk yüzlü, sıkıcı bir baş belasıydı; ona bakıcılık yapmak Calliope'nin yeteneklerini boşa harcamak olurdu.

Şimdi Brice ve bir grup arkadaşıyla duruyordu. Yaptıkları eski bir eşek şakasıyla ilgili bir hikâye anlatıyorlardı; bir grup hava taksiye grafitiyle yazı yazmışlar ama bu yazdıkları sadece belirli bir tip kontak lensle okunabiliyormuş. Kulağa yavan geliyordu ama Calliope yine de kahkahalarına katıldı. Brice'a baktı; o da gülüyordu ama zengin ve bir ırmağın dibindeki bir baloncukta sarhoş ol-

maktan kaynaklanan gösterişli bir özgüvenle diğerlerinden biraz ayrı duruyordu.

Müzik değişti ve Brice öne doğru gelip Calliope'nin elini tuttu. "Dans et benimle," dedi; ricadan çok bir emirdi. Calliope gösteriş için elinde tuttuğu bardağını bir yere koydu –bu akşam aklını başında tutmaya çalışıyordu– ve onu takip etti.

Neden biraz Brice'la flört etmesindi? Onu kesinlikle dolandıramazdı; Calliope'yi neredeyse tanıdığı göz önünde bulundurulursa çok riskliydi. Elbette Atlas'ı dolandırmak da riskliydi; onu bir kere reddetmişti ne de olsa. Ama maskesini düşürmeye kalkmamıştı.

Artık ne kadar zengin olduğunu bildiğine göre Calliope'nin bir tarafı ondan bir şeyler çalmaya kararlıydı; sırf bininci kattaki oğlanı dolandırdığını söyleyebilmek için. Tanrım ne hikâye olurdu ama. Kimseye bununla ilgili böbürlenemezdi elbette; annesi hariç.

Dans pistine ulaştıklarında Brice dönüp ellerini kendinden emin bir şekilde Calliope'nin beline götürdü. Başlarının üstünde holografik bir denizanası havada süzülen mumlar gibi parlıyor, arada bir neon köpekbalığı tarafından kovalanıyordu. Benekli mavi ışık Brice'ın hatları, aristokratik burnu, keskin kıvrımlı elmacık kemikleri üzerinde oynuyordu. Kibar ifadeler için yapılmış bir yüz değildi.

"Calliope." Brice ismini o her zamanki şakacı saygısızlığıyla telaffuz etmişti; Calliope yine hakikatin ne kadarını bildiğini merak etti. "Bana Londra'dan bahset."

"Neden?" diyerek karşı çıktı Calliope. "Muhtemelen Londra'ya düzinelerce kez gitmişsinizdir. Görüşünü değiş-

tirmek için ekleyebileceğim bir şey yok.”

“Belki de Londra’ya dair değil de, sana dair fikrimi değiştirmek istiyordumdur.”

Calliope biraz zaman kazanmak için etrafında dönüp elbisesinin katlarını vücudunun etrafında uçuşturup tekrar heykelimsi biçimde arkasına savurdu. “Aslında, şimdi ben de senin şimdiye kadarki fikrini merak ettim.”

“Lütfen. Böyle bir tuzağa düşmekten iyisini yapabilirim.”

Müzik hızlanınca Brice onu daha da yakınına çekti. Calliope bir adım geri çekilmek istedi, bu fazla yakın olmuştu. Calliope smokininin katmanlarının arasından Brice’in kalp atışlarını hissedebiliyor, parfümünü koklayabiliyordu; hafif, yalnız biraz sertti ama Brice’in elleri Calliope’nin elbisesinin arkasındaki fermuarla oynuyordu tembel tembel; Calliope’nin nefesi kesilir gibi oldu.

“Madem çok merak ettin, St. Margaret Okulu’na gittim. SoTo’da bir kız yatılı okulu,” diyerek gönüllü oldu; Brice’in dikkatini başka bir yöne çekebilmeyi umuyordu.

“Şaşırdığımı söylemeliyim. Sende yatılı okul tipi olduğunu düşünmezdim.”

Calliope’nin düşünceleri açıklanamayacak şekilde Justine Houghton’a döndü. O onlu yaşlarını muhtemelen bir yatılı okulda geçirmişti, disiplin almış, sürekli gözlenmişti. Bu arada Calliope tüm dünyayı dolaşıyordu. Şimdi de buradaydı işte; su altında bir dans pistinde, etrafı muhteşem elbiseler, kahkahalar ve sahte olmayan parlak elmaslarla çevrili bir halde dönüp duruyordu.

Calliope için hangisinin üste çıktığı belliydi.

“Ben gerçekten herhangi bir şey yapabilecek bir *tip* değilim,” diye cevap verdi Brice’a.

Brice yavaşça gülümsedi; eli Calliope'nin elbisesinden gitgide aşağıya kayıyordu. "Farkındayım. Genelde tanıştığım kızlara hiç benzemiyorsun."

"Seyahatlerinde tanıdığın o gizemli kızları hatırlıyorum." Dans pistinde yavaşça dönerlerken, Calliope diğer çiftlerin bakışlarının, yanağına sürtünen bir el gibi, üzerlerine değip geçtiğini hissetti. Başını kibirle geriye atıp saçlarının omuzlarının üzerine dökülmesini sağladı, dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

Sonra Brice'ın bakışlarını yine üzerinde hissetti; sanki vücudunun her bir hareketinin ne anlama geldiğini okuyabiliyordu. Calliope'nin gülümsemesindeki öfke azaldı. "Hem böyle sürekli nerelere gidiyorsun?" diye soruşturdu. Kendisinin gitmediği bir yere gittiğinden şüpheliydi. Calliope profesyoneldi.

"Her yere. Yürüyen bir klişeyim. Miras olarak bol bol paraya konan oğlan tüm parasını derhal pahalı seyahatlere, kendine pahalı hediyelere harcar."

Brice bu sözleri stilize bir kayıtsızlıkla dile getirdi, yine de bir nedenden Calliope'ye hüzünlü geldi. Kendisinin de aynı şeyleri, yalnız başkalarının parasıyla yaptığını söylese Brice'ın ne diyeceğini merak etti. "O neden?"

Brice omzunu silkti. "Anne babanı on altı yaşında kaybedince böyle oluyor sanırım."

Calliope'nin nefesi tutuldu. "Ya," diyebildi biraz aptalca. Daha önce onu bilgi akışlarından takip ederken bunu neden görmemişti? Yeteneğini kaybettiğini düşündü; Brice'la ilgili her şey zihnini bulandırıp kendiyile ilgili kuşkuya düşmesine neden oluyordu. Onunla ilgili çok şey kaçırdığını hissetti paniğe kapılarak. Dikkatli olması gerekiyordu.

Tam o sırada yanlarından hızla Atlas geçti. Calliope bocaladı. Bu onun için bir fırsattı. Atlas buradaydı ve yalnızdı; işine karışacak bir Avery yoktu. Onunla hemen bir muhabbet kurabilir, bu gece daha önceki kurlarına kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

Brice Calliope'nin gözlerinin bir anda diğer oğlana odaklandığını kaçırmamıştı. "Ciddi misin? Sen ve Fuller mı? Hiç düşünmezdim." Brice hayal kırıklığıyla kafasını salladı. "Kızlar hepiniz onda ne buluyorsunuz, anlamıyorum."

Calliope yıllar önce Justine'den öğrendiği en otoriter bakışıyla kendini topladı. "Neden bahsettiğini anlayamadım," diye açıkladı. Üstelik, "Hepiniz, kızlar," derken ne demek istemişti? Atlas'ın tam olarak kaç kızla ilişkisi olmuştu?

"Senin için fazla sıkıcı," diye devam etti Brice; sanki Calliope hiçbir şey söylememiş gibi. "Yanlış anlama, çocuğu severim. Yalnızca sade vanilya işte, sense çok... karmaşıksın."

Tam da bu yüzden Brice'la fazla zaman geçirmemeliydi. İçgörüsü fazla kuvvetliydi, fazla dikkatli ve hesapçıydı; hiçbir şekilde dolandırılabilircek duygusallık ya da safdillik onda yoktu. Bilakis o kadar gözlemciydi ki, Calliope'nin niyetini şimdiden anlamış olabiliirdi.

Çok geç olmadan bu işi bitirip gitmeliydi.

"Ne demek istediğini anlamadım. Şimdi, müsaadenle," dedi Calliope dimdik bir şekilde ve Atlas'ı en son gördüğü yöne doğru ilerledi.

Yüksek bir masaya tek başına yaslanmış duruyordu; yaklaşmayı düşünenleri yaklaştırmamak ister gibi kamburunu çıkarıp kapanmış içkisini yudumluyordu. Callio-

pe omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı.

“Selam,” diye mırıldandı Calliope yanına gelip.

Atlas, nerede olduğunu unutmuş gibi bir anlığına şaşkına döndü. Sonra yüzünü o ayarı kaçmış tebessüm kapladı; her zamankinden büyük bir tebessümdü. “Calliope. Gecen nasıl geçiyor?”

“Öğretici,” dedi Calliope gizemli bir şekilde. “Senin-
kinden ne haber?”

“Beklediğim gibi değil.” Hâlâ aşağı doğru içkisine bakmaya devam ediyordu. Ona *bakmıyordu* bile. Calliope gitgide artan bir yılgınlıkla düşünmüştü bunu. Ona bakmazsa ne kadar muhteşem ve yalnız olduğunu nasıl fark edecekti; üstelik kendi de birine ihtiyaç duyarken?

Yapacak tek bir şey vardı. Calliope masanın üzerinden Atlas’ın içkisine uzanıp, göz kapaklarını şehvetle kırptırarak bardağı bir dikişte bitirdi; bu sırada başını öyle bir kaldırmıştı ki Atlas boynunun kıvrımlarına hayran olabiliirdi. İçki çok sertti.

Boş bardağı gereğinden fazla bir kuvvetle masaya indirdi. Atlas çıkan sesle irkilmişti. Güzel, hiç değilse sonunda bir şey dikkatini çekebilmişti.

“Özür dilerim, biraz susamıştım da.”

“Belli oluyor,” diye yanıt verdi Atlas ama kızmış gibi değildi. Bir omzunu bara doğru kaldırdı. “Yeni bir tane ister misin?”

Calliope Atlas onlara bir parti daha içki ısmarlarken onu izledi; ikinci bardağı içmeye bu kadar kolay karar vermesine şaşmıştı. Afrika’da böyle içtiğini hatırlamıyordu. *Bu bir parti*, dedi kendi kendine; yine de canını sıkkan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Yazın bundan çok daha mutlu görünüyordu. İçinden bir ses bir şeyin –muhtemelen ailesinin– onu New York’ta tuttuğunu söylüyordu; onu burayı tamamen terk etmekten alıkoyuyordu; oysa onun hakikaten ait olduğu yer burası değildi.

Bu ani ve hiç de kendine özgü olmayan içgözlem patlamasını silkinerek üzerinden attı. Atlas şu anda buradaydı, onun için de önemli olan tek şey buydu.

“Dans etmek ister misin?” diye önerdi.

Atlas başını kaldırıp ona baktı; Calliope o anda bir şeylerin değiştiğini anlamıştı; içgüdüleri bunu aralarındaki havadan duyumsayabiliyordu; hava değişimi gibi, Tanzanya’da o tepede otururlarken gecenin ağlarını etraflarına örmesi gibi.

Calliope onu kasten dans pistine götürürken Atlas bir şey söylemedi.

Ellerini dudaklarına götürünce onu daha yakınına çekip sırtında daireler çizerek karşılık verdi. Avuçları çıplak teninin üzerinde sıcaktı.

Biraz sonra Calliope kulağına, “Beni eve götürür müsün?” diye fısıldadı. Yavaşça başını salladı. Calliope elinden tutup onu merdivenlerden yukarı çıkardı –Atlas biraz sendeledi; Calliope’nin fark ettiğinden daha sarhoş olabilirdi– sonra iskeleyi geçip orada bekleyen bir hava taksiyi çağırdılar. Mükemmel. Artık evlerini tepeden tırnağa elden geçirebilecekti; onlardan ne alacağını planlamaya başlayabilirdi. Belki kimse fark etmeden şimdi bile alabilirdi.

Fuller’ların adresini girip Atlas’tan bir tepki bekledi. İtiraz etmeyince dudaklarını onunkilere değdirip yarı ka-

ranlıkta ceketinin düğmelerine uzanarak her birini vahşi, kararlı bir enerjiyle çözdü.

İçinde şaşırtıcı biçimde bir intikam hissi uyanmıştı; onu bugüne kadar reddeden tek erkeğin de aslında onu istediğini kanıtlamıştı. Nihayet. Zamanı gelmişti.

LEDA

Geç olmuştu. Watt'ın hâlâ orada olup olmadığından Leda'nın emin olamayacağı kadar geç. Partinin sınırlarında dolaştı; elindeki ananas kokteylini o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları kokteylin etrafındaki pençelere dönüşmüştü. Bu içkiyi istememişti bile ama oradan geçen bir garson eline tutuşturmuştu. Bu sayede Leda her birkaç yudum alışında şampanya kadehini yeniden doldurmaya hazır daha birçok garsonun ellerinde sürahilerle dolaştığını öğrenmişti. İçkiyle ilgili fikirleri değişmeye başlamıştı. Mide bulandırıcı biçimde tatlı olabilirdi ama hiç değilse asla boş kalmıyordu.

Uzanıp terli kıvrımlar halinde ensesinden aşağıya düşen saçlarına dokundu. O eski bildik korku yine içinde karıncalanmaya başlamıştı; ne yaparsa yapsın asla yeterince güzel, yeterince akıllı, *yeterince* yeterli olamayacağı paniği. Bunun üstüne bir de daha yeni, hatta daha keskin bir korku eklenmişti; birinin çatıda yaptığı şeyi öğrenip hayatını milyonlarca kızgın parça halinde yıkacağı korkusu.

Daha önce neden o kadar sinirlendiğini kendi de pek bilmiyordu; tabii Watt'ın ona karşı hakikaten çok iyi olması ve Leda'nın bunların hepsinin oyun olduğunu bilmesi haricinde; çünkü Watt ondan nefret ediyordu. Nasıl nefret etmezdi? Ona yaptığı onca şeyden sonra; ona ilaç vermesi, oyuna getirmesi, bu aptal partiye gelmesi için şantaj yapması, Leda'yla hiç tanışmamış olmayı dilemesine yeterdi.

Her zaman olduğu gibi o geceyi düşünmek –Eris'i düşünmek– Leda'nın baştan aşağı buz kesilmesine neden olmuştu. *Benim hatam değil*, diye hatırlattı kendi kendine ama içten içe bu sözcüklerin yalan olduğunu biliyordu. Onun hatasıydı. Eris'i itmişti; şimdi de bir partideydi, yalnız başınaydı, istenmiyordu; belki de zaten hak ettiği şey buydu.

"İşte buradasın," diye bağırdı Leda. Watt tek başına duruyordu, çıkışa yakın bir yerde arkasında ellerini kavuşturmuş tuhaf modern sanat eserlerinden birini inceleyordu.

"Çekilip gitmemi söylemiştin. Ben de öyle yaptım," diye belirtti Watt mantıklı bir şekilde.

Daha önce söylediklerinin hatırlatılmasıyla Leda'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Avery'i yalnız bırakmadığını fark ettim," dedi küçümseyerek.

Konuyu böyle deşmesi umduğu gibi bir tepki yaratmadı. Watt yalnızca omzunu silkip ona kolunu uzattı; sinirlenmemiştii bile. "Seni eve götürebilir miyim?"

Leda etrafına bakındı. Parti yavaşlamaya başlamıştı: Hâlâ orada olan insanların çoğu Leda'nın önemseyemeyeceği kadar yaşlı ya da gençti; bazı birinci sınıf öğrencilerinin yaş tarayıcısı olmayan bir barda bulunmaktan

büyük heyecan duyduğu belli oluyordu. Annesi babası ve Jamie bir saat kadar önce gitmişlerdi. Leda Watt'a başını yan yatırdı; nedense onu sinir etmeye kararlıydı.

"Beni eve bırakabilirsin. Ama herhangi bir fikre kapılayım deme," diye uyardı.

Watt gülüp yanıt vermedi.

Nihayet evine vardıklarında, Watt hava taksinin etrafından dolanıp kibar bir şekilde kapısını açtı. Leda Watt'a sürtünüp geçerek, arkasına bile bakmadan hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Basınçtan patlamak üzere olan o çamur sağınağını geri tutmaya çabalayan, içinde parti yaptıkları küçük balık kavanozunun fleksiglası gibi hissediyordu.

"İyi geceler Leda." Watt hava taksiye doğru yürümeye başladı. Hiçbir şey düşünmeden Leda onu geri çağırdı.

"Özür dilerim ama nereye gittiğini sanıyorsun?"

Watt geri döndü. "Eve?" diye sordu, hileli bir soruymuş gibi.

"Ben sana gidebilirsin demeden hiçbir yere gidemezsin."

Keyifle Watt'ın irade gücünden geriye kalan son kırın-tıların da patlayıp, elleri öfkeyle yumruk olmuş halde hızla merdivenlerden yukarı ona doğru gelişini izledi. "Gerçekten Leda, *durman* gerek. Benden daha ne istiyorsun?"

Leda'nın istediği böyle bir patlama, bir tepkiydi: karşısında durabileceği bir şey. Watt Leda'nın yaptığı şeyi bilip bunun için onun karşısına dikilebilecek dünyadaki tek kişi idi. Leda Watt'ın ona karşı sürekli iyi davranmasından bıkmıştı; oysa ikisi de Watt'ın hile yapmayı tercih edeceğini biliyordu. Leda ellerini Watt'ın omzuna koyup onu itti.

Watt geriye doğru sendeledi; fiziksel temastan ötürü

şaşkına uğradığı belliydi. Nihayet. Bir şey *yapmak* iyi hissettirmişti.

Sessizlik kulaklarında uğulduyordu. Watt gözlerini kırpmadan ona dik dik baktı. “Alçağın birisin, bunu biliyorsun değil mi?” dedi yavaşça.

Leda’nın umurunda değildi. Rol yapmaktan, tüm hayatını kocaman bir maskaralığa çevirip yanlış giden hiçbir şey yokmuş gibi okula, partilere gitmekten birden bıkmıştı. Onu artık kimse *tanımıyordu* bile.

Watt dışında kimse. Watt onun yaptığı akıl almaz şeyleri biliyordu, onun içinde büyüyen o kara deliği biliyordu ve bunları biliyor olması bir nedenden Leda’yı rahatsız etmiyordu.

“Tebrikler Watt, benim en derin, en karanlık sırlarımı biliyorsun.” Sesi kısıktı ve gırtlaktan geliyordu. “Ama biliyor musun? Ben de seninkileri biliyorum. Çünkü sen ile ben, Watt, biz *aynıyız*.”

“Seninle benim benzeyen hiçbir tarafımız yok.” Leda’ya yaklaştı; yüzü Leda’ninkine çok yakındı, kesik kesik nefes alıyordu. “Cehennemin dibine kadar yolun var, Leda.”

Tüm dünya dönüyordu, sonra durdu; Leda nasıl olduğunu anlayamadan dudakları Watt’ın dudaklarıyla birleşti.

Leda Watt’ı kendine doğru çekti; Watt’ın elleri Leda’nın saçlarına dolanmıştı. Leda tüm vücudu sinir uçlarından ibaretmiş gibi hissediyordu. Koridorda yuvarlanırlarken Leda ses çıkarmamaya çabalıyordu ama önemi yoktu; anne babasının yatak odası üçüncü kattaydı ve eve bir oğlan getireceğini de düşünmezlerdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Geriye doğru yatağına düştüklerinde, Watt tereddüt-

te kalmıştı, “sana hâlâ katlanamıyorum,” dedi ona. Koyu renk gözleri Leda’nın çözemediği biçimde dans ediyordu. Kendi elbisesini açmak için arkasına uzandı, ilkel bir intikam tanrıçası gibi hissediyordu.

“Daha önce de söylediğim gibi, ben de sana katlanamıyorum. şimdi kapa çeneni,” dedi Leda ve Watt’ın dudaklarına yapıştı.

Watt’ın teni sıcaktı ve onunkinin üzerinde tuhaf biçimde rahatlatıcıydı. Muhteşemdi, tehlikeliydi ve tamamen şefkatten yoksundu. Watt şu anda ona ne kadar ihtiyacı olduğunu asla öğrenmemeli, diye kendi kendine söz verdi Leda: Bedeninin güçlü, temiz çizgilerine, o güçlü dayanıklılığına, Leda’yı girdabın kenarından çekip kurtaran öfkесinin o şiddetli baskısına. Hepsi Leda’nın şeytanlarını uzakta tutuyordu; sadece bir süre daha.

AVERY

Avery bir grup insanın ortasında duruyordu. Risha, Ming ve başka birileri daha; yüzleri dans pistinin boğuk zemininde uçuşuyor gibiydi. Dünya çılgınca yana yatmış gibiydi; sanki gezegen delice dönerek yörüngesinden çıkmıştı, gökyüzü ayaklarının altındaydı.

Ne kadar geç olduğuna dair bir fikri yoktu. Atlas'ı görmezden gelme kararına öylesine titizlikle uymuştu ki, gittiğini bile görmemişti. Onun yerine tüm enerjisini kahkaha atmaya, flört etmeye ve içmeye vermişti. O kadar çok içmişti ki, sonunda kahkahaları zorlama olmaktan çıkmış, hakikilermiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Hey, selam." Cord'un elleri Avery'nin omuzlarındaydı. Avery insanın başını döndüren renklerin başkaldırısına karşı gözlerini kapadı. "Bence eve gitme zamanımız geldi," dedi Cord; Avery özetle başını evet anlamında sallamayı başarabildi.

Yüzünde sabit bir tebessümle partinin kalıntıları arasından her nasılsa yürümeyi başardı. Tüm o basamak-

lardan yukarı çıkıp iskeleden geçerlerken Cord onu koldan sıkı sıkı tutmuştu. Hem kim suyun altında parti yapmak gibi böyle aptal bir fikre kapılmıştı acaba? Tekrar Kule'ye girdiklerinde de Cord onu orda bekleyen bir hava taksiye bindirdi.

"Al bakalım." Smokininin ceketini omzundan silkeleyerek çıkarıp çabucak Avery'nin omuzlarına yerleştirdi. Avery başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Cord hava taksinin içindeki ekrana bir adres girerken Avery o tanıdık tuşlama seslerini dinledi. Hummalı bir içgüdü onu gözlerini açması için zorladı, beklediği gibi orada gidecekleri hedef olarak parlak beyaz harflerle kendi adresi olan bininci kat yazılıydı. "Hayır," dedi otomatik olarak. "Ve gitmek istemiyorum."

Avery'nin kendi evine gitmeyi reddetmesi dünyanın en normal şeyiymiş gibi Cord başını salladı. Başka bir soru sormadı, Avery de cevap vermedi. Sadece Cord'un ceketine iyice sarınmakla yetindi. Kusacakmış gibi hissediyordu.

969. kata vardıklarında Avery Cord'u o muazzam salona kadar izledi. Tüm vücudu hâlâ şok ve belki pişmanlıkla titriyordu. Cildi sıcak ve bedenine sıkıca gerilmiş gibi hissediyordu; hatta eti sanki genişliyor gibiydi. Hiçbir şey söylemeden, başı elleri arasında kanepeye gömüldü.

"Tişört ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu Cord, başıyla o ağır elbiseye işaret ederek.

Sözleri sersem, boğulmakta olan Avery'e ulaşınca Avery etrafına baktı; etrafındakileri hakikaten ilk defa görüyordu. Cord'un evinde gecenin bir yarısı ne yapıyordu? Birdenbire ayağa kalktı. "Özür dilerim, gitmem gerek," dedi sonra yenilgiyle durdu.

Eve gitmemesinin bir nedeni vardı. Atlas'ı görmek istemiyordu. Onunla yüzleşemezdi, henüz değil.

Cord orada durmuş, tüm bunları seyrediyordu. "Avery. Neler oluyor?" diye sordu dikkatlice.

"Eve gidemem. Ben..." Beceriksizce konuşmaya çalıştı ama hislerini ifade edebilecek sözcük yoktu. "Gidemem işte," diye bitirdi sözlerini çaresizce.

Cord çok anlayışlıydı, çok kibardı; ona baskı yapmıyordu. "Burada kalmak ister misin?" diye teklif etti. "Biliyorsun bir sürü misafir odamız var."

"Aslında evet." Avery sesinin çatladığını duyunca şaşırdı. Endişeyle yutkunup elleriyle kollarını ovuşturdu. "Bir de, bir tişört çok iyi olurdu; teklifin hâlâ geçerliyse."

"Elbette," diyerek Cord koridorda gözden kayboldu.

Avery merakla salonda etrafına bakındı. Mekânın insanlarla dolu olduğu partiler dışında bir süredir Cord'un evine gelmemiştii. Elbette Avery, Eris ve Leda'nın Cord ve arkadaşlarıyla sürekli orada vakit geçirdikleri bir zaman olmuştu. Orada olmak en kolayıydı, çünkü onları izleyen yetişkinler olmazdı. Brice dışında, diye düşünüyordu ama o da sayılmazdı. Yaptıkları onca aptalca şeyi düşündü: Bir keresinde Cord jelatin shot'larını ani-dondurucudan fazla erken almıştı ve biri sümük gibi yeşil sıvı halinde havai fişek gibi tavanda patlamıştı. Bir kere de Cord'un o kocaman merdivenlerinden aşağıya kaydırak oyunu kurup hepsi ikinci kattan sekerek aşağıya çılgınlık ve kahkahalar eşliğinde inmişti. Eris'in fikri olduğunu hatırlıyordu Avery; bir holoda görmüşü ve oyunu tekrar canlandırmak istemişti, elbette oyuna hepsi katılmışlar, onun o anlatılamaz coşkusuna kapılmışlardı.

Şimdi hepsi çocukça, sulu ve çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

“İşte,” dedi Cord, elinde bir yığın titizlikle katlanmış kıyafetle dönmüştü. Avery hemen banyoya girip üzerini değiştirdi. Komik, diye düşündü; tişört hem o normal morötesi değneklerin taze kokusu, hem de her nasılsa Cord gibi kokuyordu.

Avery dakikalar sonra eski bir okul tişörtü ve yıpranmış bir şortla, çıplak ayakları ısıtmalı mutfak seramiklerine hafifçe vurarak banyodan çıktı; saçları hâlâ o özenle hazırlanmış örgüsüyleydi; kulaklarında da elmas küpeleleri vardı. Gülünç görüldüğünün farkındaydı ama önemseyecek gücü kendinde bulamadı.

“Senin için mavi odayı hazırladım; merdivenlerin hemen sonundaki oda,” dedi Cord Avery döndüğünde. “Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

“Bekle,” diye bağırıverdi Avery, Cord odasına doğru yürümeye başlamışken. Cord ona bakmak için döndü. Avery kanepede oturmuş umutla Cord’a bakıyordu. “Bir süre daha benimle kalma ihtimalin var mı?” Sadece zihni böyle delice dönmeyi bırakana, Atlas’la o aptal kavgasını –tüm o küçüklükleri– beyninden silene kadar.

“Elbette, evet,” dedi Cord, bir yandan hâlâ Avery’i izliyordu.

Avery kanepedeki o en sevdiği köşeye yerleşip dizlerini göğsüne çekti. Cord onun yanına çöktü; aralarında bir kol boyu uzaklık vardı. Cord’un papyonu gevşetilmişti, yeleğinin düğmeleri çözülmüştü, gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Tüm bunlar ona hovarda bir hava vermişti.

“Neler olduğuyla ilgili konuşmak ister misin,” diye sordu, “yoksa onun yerine saçma, gürültülü bir holo mu izlemeliyiz?”

“Gürültülü, saçma holo. Ne kadar patlama olursa o kadar iyi,” dedi Avery, gülümsemeye çalışarak.

Atlas’ın ona bir kere bile çağrı ya da mesaj atmamasına inanamıyordu. Ne yapıyordu? Avery, canını bu kadar yaktığına göre, neden onu düşünmekten kendini alamıyordu?”

“Gürültülü, saçma holo olsun öyleyse.” Cord ellerini havada sallayıp menüyü açtı, sonra Avery’e döndü; berrak mavi gözleri sakın bir yoğunlukla parlıyordu. Bu bakışların ağırlığı Avery’nin kaldıramayacağı kadar fazlaydı. “Her ne oluyorsa olsun, Avery, eğer konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun.”

“Teşekkürler.” Her nedense Cord’dan başka bir yöne bakmak zorunda hissetti, yoksa ağlayabilirdi. Holo ekranı bir hava aracı kovalamacasıyla aydınlandı ve Avery kendini o akılsız parlak aksiyon sahnesinde kaybetmeye çalışarak minnetle izlemeye başladı. Belki ekranın karmaşasına yeterince odaklanırsa, hayatının dönüştüğü o dolaşık, nazik pisliğe de aldırmayabilirdi.

Avery Cord’la en son aylar önce, Cord’un ona Eris’le ayrıldıklarını söylediği zaman yalnız kaldığını fark etti sonra da aklına Cord’un o zamanlar yeni birinden hoşlandığı geldi.

“Baksana,” dedi, düşünecek başka bir şey bulmuş olmanın şevkiyle, “senle o kız arasında sonra ne oldu?”

Cord gözlerini kırptırdı; şaşırdığı belli oluyordu. “Rylin mi demek istiyorsun? O iş olmadı.”

“Bir dakika... Şimdi bizim okula giden Rylin Myers mı? Sen *onunla* mı çıkıyordun?” Çatıdaki kız mı? Bu kız nasıl böyle bizim hayatlarımıza karıştı?

“Çıkıyordum, ta ki bana yalan söyleyene kadar.” Cord kızmak istemiş gibi baktı ama tüm yapabildiği incinmiş bir tür pişmanlıkla bakmak oldu. Avery bu hissi biliyordu. “Geçmiş aşmak çok zor. Ona bir daha nasıl güvenebilirim, emin değilim, biliyor musun?”

“Biliyorum.” Avery başka bir yöne baktı.

“Bekle bir dakika.” Cord koridora doğru kayboldu, sonra elinde konik uçlu, ışığı yakalayıp yansıtan parıltılarla kaplı, altın bir mumla geri döndü.

“Keyif veren mumlardan mı?” Avery bunlardan daha önce hiç yakmamıştı. Bunlar balmumunda pişip havaya endorfin ile serotonin yayan normal mumlardandı. Ama yangın tehlikesinden ötürü Kule’de her türlü mum yasa dışıydı. Özellikle bu kadar yukarıda; burada yükseklikle başa çıkabilmek için fazladan oksijen pompalıyorlardı.

“Belki sen kullanabilirsin, diye düşündüm. Sarhoş ve umutsuz olduğum zamanlar bana yardımcı oluyordu.”

“Ben umutsuz değilim!” diye bağırdı Avery; Cord ona güldü. “Ama oldukça sarhoşum,” diye itiraf etti. Odanın yavaş dönüşü bitmişti ama hâlâ tuhaf gerçek dışılığı duyuyordu; sanki bunların hiçbirisi pek inanılabilir değilmiş gibi.

“Birinci elden edindiğim tecrübelerle göre çok umutsuz ve kesinlikle sarhoş olduğumu söyleyebilirim,” diye ilan etti Cord. Avery onun neşeli olmaya çalıştığını biliyordu ama bu ifade Avery’nin daha da üzülmesine neden olmuştu. “Bu mum Eris’in aslında,” diye devam etti Cord. “Şey için almıştı...”

Cord tuhaf bir şekilde aniden sustu.

“Hayır, yok bir şey.” Bir nedenden Eris hakkında konuşmak iyi gelmişti; sanki daha da canını acıtan eski acısına dönmekle Avery göğsünde yanan yeni acısını görmezden gelebilirmiş gibi. “Onun olan bir şey kullanma fikri hoşuma gidiyor. O da yakmamızı isterdi.” Avery Cord’u eski moda bir çakmak ararken seyretti, çünkü hiçbir robot bir şey yakmazdı; içerde olmazdı.

“Onu çok özlüyorum,” diye ekledi yumuşak bir şekilde Avery. Bu sırada Cord küçük bir ateş yakıp onu mumun ucuna yaklaştırdı.

“Ben de özlüyorum.” Cord yere baktı. Mumun ışığı gözlerinin altına küçük gölgeler düşürüyordu.

“Biliyor musun Eris’le şimdi tanışmış olsam, ondan bayağı gözüm korkardı. Özür dilemeyen bir orijinallliği vardı,” diye yüksek sesle düşünüyordu Avery; sözcükleri yoklayarak buluyordu. “Ama o kadar uzun zamandır arkadaştık ki, kıymetini bilmemişim.” *Avery bir daha hiçbir şeyin kıymetini bilmemezlik edemezdi*; kendi kendine söz verdi. Leda ondan nefret ediyordu, Watt’ın ona kırıgın olduğu belliydi, Atlas’la kavga ediyorlardı ve annesi ile babası birer şahin gibi onu izliyorlardı. Avery’nin tüm ilişkileri ne zaman böyle parçalara ayrılmaya başlamıştı?

“Eris’in cenazesi ona gerçek değerini vermedi,” diyordu Cord. “Ona göre fazla sıradandı. Onunki çok görkemli olmalıydı, konfeti bombaları ya da baloncuklar gibi şeyler.”

“Eris buna bayılırdı.” Avery gülümseyip derin bir nefes aldı; mumun kokusunun ciğerlerinden vücudunun en uzak köşelerine kadar gitmesine izin verdi; saçlarına sıızıp parmaklarının uçlarına kadar gitmeliydi. Bal, tost ve

kamp ateşleri gibi kokuyordu.

Holo yeni bir karaoke oyununun reklamıyla kesildi. Avery ile Cord arasına bir sessizlik girmişti. Birbirlerini uzun süredir tanıyan iki insan arasında olan o rahat, arkadaşça sessizliklerdendi.

Avery başıyla reklama işaret etti. “Biz neden artık böyle oyunlar oynamıyoruz?”

“Çünkü sen berbat bir şarkıcısın. Hiç anlamadığım bir şey; tüm o genetik mühendisliği zırvaları düşünülürse.”

“Haksızlık!” diye itiraz etti Avery; ama Cord’un onun ısmarlama bebek olduğu gerçeğini gündeme getirmesi gizliden gizliye hoşuna gitmişti. Bu güne kadar kimsenin cesaret edemediği bir şeydi.

“Önemli değil. Hayatta daha önemli şeyler var,” dedi Cord; sesindeki tuhaf bir tonlama Avery’nin başını kaldırıp bakmasına neden olmuştu. Bir noktada –ne zaman olduğundan emin değildi– Cord kayarak ona yaklaşmıştı ya da belki de yaklaşan kendi olmuştu. Her iki türlü de buradaydılar işte.

Zaman sıvıymışçasına uzayıp gidiyordu. Avery’nin yüzü Cord’unkine çok yakındı. Cord ona mavi gözleriyle hiç bilmediği bir yoğunlukta bakıyordu; onun o her zamanki boş vermişliğinden, alaycılığından eser yoktu; bakışları odaklanmış ve kararlıydı. Avery kalbinin atışından nefes alamaz olmuştu. Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama yapmadı, hareket edememişti, her şey çok ani ve beklenmedikti. Cord Anderton’ın eğilip onu öpmek üzere olduğu bir evrene ayak basmıştı.

Sonra birden Cord geriye çekildi, Avery’nin ne kadar berbat şarkı söylediğiyle ilgili başka bir yorum yapıyordu.

Avery ne olduğundan ya da gerçekten bir şey olup olmadığından emin olamıyordu.

Bakışları muma takıldı; hâlâ masada titreyerek yanmaya devam ediyordu. Küçük mutluluk paketleri eriyip neşeyle yukarı doğru sürükleniyordu; balmumundan damlacıklar kenarlardan aşağıya kayarak dipte altından bir havuzun içinde birikiyordu.

Belki de her şeyi kendi hayal etmişti.

Avery'nin gözleri titreyerek açıldı, sonra Avery yatağında yer değiştirerek onları tekrar kapattı. Yalnız kendi yatağında değildi. Anderton'ların kanepesinde yatıyordu.

Çabucak doğruldu, uzanıp saçındaki dolaşmış düğümüne dokundu. Gözleri deli gibi odayı tarıyordu. Mum hâlâ masanın üzerindeydi ama alevi sönüp gideli çok olmuştu. Cord'un o kocaman yerden-tavana pencerelerinden içeri erken sabah ışığı akıyordu.

Uykuya daldığını bile hatırlamıyordu. Cord'la Eris hakkında konuşuyorlardı. Cord Avery'nin rahatlamasına yardımcı olur diye bu mumu yakmıştı... o sırada uykuya dalmış olmalıydı.

Elbisesi tam da bıraktığı yerde, katlanmış bir şekilde kanepenin arkasında duruyordu. Avery sendeleyerek koridordaki dolaba gidip Anderton'ların kendiliğinden-ütülü torbaları sakladıkları yerden bir tane alıp elbisesini içine attı, sonra topuklu saten ayakkabılarının içine kayıp, kapıya neredeyse ulaşmışken fısıltıyla bir hava taksi çağırdı. Son dakikada aniden gelen bir dürtüyle dönüp erimiş mumdan geriye kalanı kaptı. Hâlâ yanacak bir saat vardı; Avery buna ihtiyacı olabileceğini düşündü.

Hava taksinin içinde güvendeyken gözlerini kapayıp arkasına yaslandı; son on iki saatin olaylarını kafasında düzenlemeye çalışıyordu. Atlas'la yaptığı o aptalca kavgadan ötürü hâlâ incinmiş hissediyordu; ama ergen tepkisinden ötürü de utanıyordu. Onu rahatsız etmek için kalkıp başka bir erkeğe kur yapmaya başlamıştı. Ona çağrı atmamasına şaşmamalıydı. Onu kahkahalarla dans ederken, tüm o shot'ları Cord'la birlikte nasıl kafaya diktiklerini görmüş olmalıydı; ardından gecenin sonunda Cord'la sendeleyerek eve dönmüşlerdi.

Yanakları kızardı. Atlas onunla ilgili ne düşünüyordu acaba? Tüm bildiği Cord'la aralarında gerçekten bir şeyler *olduğunu* düşünebilecek olmasıydı.

Neredeyse olmamış mıydı?

Avery o anı kafasında tekrar tekrar yeniden oynatıyordu, ne olduğunu, ne anlama geldiğini ayırttırmaya çalışıyordu. Cord onu gerçekten neredeyse öpüyor muydu, yoksa tüm bunlar onun o alkolle dumanlanmış, keyif mumu kafasının ürünü müydü? *Neyse*, diye düşündü kesin olarak, *tanrıya şükür sonuçta bir şey olmadı*.

Hava taksi hızla yukarı çıkıyor, bininci kata gitgide yaklaşıyordu. Avery öne doğru eğildi, kafası ellerindeydi, dünyayı dışarıda bırakmaya çabalıyordu. Atlas'ı gördüğünde ne yapacaktı. Yanından hızla geçip gidecek miydi, onu görmezden mi gelecekti, onunla konuşacak mıydı?

Onu öp ve her ne olursa olsun her şeyin düzeleceğini söyle, diye fısıldadı zihni, Avery bunun gerçek olduğunu biliyordu. Onu Calliope'yle flört ederken görmekten nefret etmişti ama salim kafayla düşündüğünde Atlas'ın haklı olduğunu biliyordu: Bunun bir anlamı yoktu, anne baba-

larının kuşkularını dağıtmaya yardımcı olacaksa da, öyle olsundu. Atlas'ı seviyordu; başka bir şeyin önemi yoktu. Her zaman olduğu gibi bir yolunu bulacaklarını, söylüyordu kendi kendine.

Hava taksi ön kapılarının önünde durdu; Avery içeri girdi, elbisesi giysi torbasının içinde yanında sürükleniyordu. Atlas'ın odasına doğru sola dönüyordu ki, tangırdayan tava sesleri duyunca birden gönülsüzce gülümsemeye başladı. Suçlu gibi görüldüğünün farkındaydı, üzerinde bir oğlanın kıyafetleriyle elinde mikro çantasını tutuyordu ama Atlas'ı gördüğü an her şeyi açıklayabilirdi.

"Atlas?" diye seslendi, mutfığa girerken. "Umarım acılı yumurtalardan yapıyor..."

Avery oradakinin kim olduğunu görünce konuşması aniden kesildi, çünkü o kesinlikle Atlas değildi.

Ocağın orada Calliope duruyordu; üzerinde Atlas'ın şortu ve tişörtü vardı. Avery'nin Atlas'a aldığı bir tişört olduğunu fark edince donakaldı. Calliope'nin ayakları çıplaktı; o koyu dağınık dalgaları başının üstünde toplanmış ve Avery'nin en sevdiği tokalardan biriyle tutturulmuştu.

Calliope Avery'i buzdolabındaki yansımasından görüp sıırıttı. "Günaydın güzelim. Atlas'ın acılı yumurtaları olmadığı için üzgünüm ama kızarmış ekmek ve pastırma yapıyordum, eğer istersen."

Avery konuşmadı. Dünya yine etrafında dönmeye başlamış ve o acı geri gelmişti; hem de öncekinden çok, çok daha kötüydü.

Calliope arkasını döndü; ellerini morötesi temizleyicinin altında tutuyordu. Gözleri Avery'nin kılığı üzerinde

bir aşağı bir yukarı gitti geldi ve göz kırptı. “Güzel kıyafet. Yalnız olmadığımı görmek biraz daha az utanç duy-mamı sağladı.”

“O benim tokam mı?” diye sorarken duydu Avery kendini. Calliope’ye doğru yürümeye başladı. O tokayı ger-çekten saçından çekip alacak mı, diye düşünüyordu de-licesine; hareketlerini sanki bir başkası yapıyormuş gibi dışarıdan izliyordu. Calliope ondan önce davranıp tokayı tezgâhın üzerine attı.

“Özür dilerim,” dedi Calliope son derece dikkatli bir şe-kilde, yanlış bir şey yaptığının farkına vardığı belliydi. “Ka-pını çaldım ama orada değildin, ben de tokayı masandan aldım. Çantamda kendi lastik tokalarımın bulamadım.”

Avery tokayı kaptı. Dev gibi bir acı çöktü içine, sanki biri sinir uçlarını koparmış sıvı halinde bir acı olarak be-denine akıyor gibiydi. Her nasılsa, aslında irade gücünü son kırıntısına kadar harcamasına neden olmuştu; günün geri kalanında bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Ger-gin bir tebessüm göstermeyi başardı; başıyla cızırdayan pastırmaya işaret etti.

“Önemli değil. Teklifin için de teşekkürler ama pek aç değilim.”

RYLIN

Ertesi hafta okulda Rylin öğle yemeğinde bir sıraya tünemişti; mantarlı tavuk sandviçinden bir ısırık alırken tepsisi dikkatli bir şekilde kucağında dengelenmişti.

Rylin'in bazen İngilizce sınıfından birkaç kızla yediği de oluyordu. Ona bir kere, birkaç hafta önce birlikte yemeyi teklif etmişlerdi; o da arkadaşlıklarından hoşlanmıştı. Onunla yumuşak bir ses tonuyla konuşuyorlardı ve kafeterya dışında da ondan herhangi bir talepte bulunmamışlardı. Ama bugün biraz kendi kendine kalmak istemişti. Miskin miskin sandviçindeki portakal kabuklarını topluyor, bir yandan da ilgisiz şeyler düşünüyordu.

Okul kesinlikle çok daha iyi gidiyordu. Çok kötü tarafları hâlâ yok değildi, elbette: Karmaşık denklemleri ve komik görümlü Yunan harfleriyle matematiği hiçbir zaman sevmeyeceğini düşünüyordu; ayrıca sabahları temiz pak, pileli üniformasıyla bindiği ekspres asansörde de tuhaf bakışları üzerine toplamaya devam ediyordu. Yine de rutinine alışmıştı, üstelik hiç değilse artık Cord

olmadan da kampüste yolunu bulabiliyordu.

Cuma öğleden sonraları çabucak haftanın en önemli bölümü haline gelmişti. Hafta sonu olduğundan değil, holografi dersi yüzünden. Artık Lux'la birlikte dalga geçtikleri o sürekli el kaldıran, şevkle cevap verip soru soran öğrenci olmuştu. Rylin'in elinde değildi; dersi çok seviyordu. Sadece Xiayne yüzünden değil, aslında onun da payı vardı, sürekli Rylin'i övüp cesaretlendiriyordu; okuldan sonraki o uzun düzenleme seansından sonra hep A verir olmuştu. Rylin bugüne kadar Xiayne'in tüm filmlerini izlemişti, bazılarını birkaç kez.

Rylin, bu işe kendi de şaşıp da holografıyı sevdiğini keşfetmişti. Her dersin doğrudan sonucunu görebilmeye bayılıyordu; öğrendiği her yeni teknik ve fikir sayesinde çalışmaları hemen daha temiz, daha keskin ve daha etkili hale geliyordu. Bundan önce hiçbir derse bu kadar dikkatini vermemişti. Yerinde huzursuzca kıpırdanıp duran Cord'u görmek bile dikkatini dağıtmıyordu.

Belki bir gün, yeterince iyi olursa Cord'a olan hislerini açıklayabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Sözlerinin onu yüzüstü bıraktığı açıktı ama zaten holografi de bunun için –sözcüklerin aktaramadığı aktarmak için– değil miydi?

Rylin bacaklarını uzatıp yeni düz siyah ayakkabıları içindeki parmaklarını kıvırdı; ayakkabılar kendi zevkine göre biraz fazla kız işiydi ama Chrissa'nın ayakkabıları yüzünden su toplayan ayakları artık dayanılmaz hale gelmişti. Avludaki diğer çocuklara baktı. Birkaç metre ötesinde oğlanlar Rylin'in daha önce hiç görmediği bir oyun oynuyorlardı; içi doldurulmuş bezden bir topa ayak-

larıyla vurup birbirlerine atarak yere düşmesini engellemeye çalışıyorlardı. Birinci sınıftan bir grup kız –parlayan saçları ve aldırılmaz tavırlarından popüler olduklarını Rylin anlamıştı– yakınlardaki çimenlere yayılmış oğlanları fark etmemiş gibi davranıyorlardı, fakat saçlarını başlarını onlar için düzelttikleri belli oluyordu.

Yolun karşısından tanıdık birinin kalabalığı yararlanıyordu. Rylin hemen doğrulup kafasını arkaya attı, tam da o aptal birinci sınıf kızları gibi davranıyordu. Acaba Cord Anderton'ı hiç karnı burkulmadan görebilecek miydi?

Cord başını kaldırınca Rylin'in ona dik dik baktığını gördü. *Kahretsin*. Rylin tabletinden bir şeyler, herhangi bir şey okuyormuş gibi aşağıya bakmaya çalıştı ama Cord ona doğru geliyordu...

"Rylin. Neyse ki buldum seni; her yerde seni arıyordum."

Xiayne sıraya Rylin'in yanına otururken Rylin irkilerle kendini topladı. Cord adımlarını durdurup geri dönmüştü.

"Selam," dedi Rylin sakınarak. "Her şey yolunda mı?" Bugün cuma bile değildi. Xiayne kampüste ne yapıyordu, onu mu arıyordu?

Xiayne yüzünü çarpıttı. Rylin'e çok yakın oturuyordu; esmer teninden çıkan sakallarını, adaçayı rengindeki gözlerini çevreleyen uzun ve nemli kirpiklerinin nasıl yayıldığını Rylin'in görebileceği kadar yakın.

"Filmim kâbus oldu. Görüntü yönetmeni işi bıraktı; bu durumda asistanını terfi ettirmek zorunda kaldım, hazır olduğundan da emin değilim ama başka şansım yok, yıldız oyuncum bir sonraki holosunun çekimlerine katılana

kadar bir haftadan az zamanım kaldı,” diye şikâyet etti Xiayne. “Kısacası yeni bir çekim asistanı bulmak için piyasalarda bakınmaya başladım.”

“Her şey birbirine girmiş. Çok üzüldüm,” diye yanıt verdi Rylin.

“Ben üzülmedim,” dedi Xiayne sakın bir şekilde. “Çünkü bu, bu işi sana teklif edebilirim anlamına geliyor. Ne dersin, benimle Los Angeles’a gelir misin?”

“Ne?”

Xiayne biraz öne doğru eğildi, sözcükleri birbiri ardına hızlı ve yoğun biçimde dökülüyordu. “Rylin, inanılmaz çok şey vadeden bir holografi öğrencisisin. Tüm istediğim filmi çekip bitirmek olsaydı, elbette, Los Angeles’ta kendime birini bulabilirdim. Ama sana kariyerine başlamanda yardım etmek istiyorum.” Xiayne gülümsedi. “Doğuştan yeteneklisin ama hâlâ öğrenecek çok şeyin var. Yani bu işi yaparken edineceğin deneyimlerden faydalanabilirsin.”

“Okulu bırakıp sizin için çalışmamı mı istiyorsunuz?” *Bursum ne olacak?* diye düşündü serseme dönen zihni ama Xiayne sorulmamış sorusunu cevaplamaya başlamıştı bile.

“Berkeley’nin bu şeyler için bir sistemi var. Felaket, geçen sene sınıf arkadaşlarından biri Everglades’te dalış yapmak için böyle bir ay aldı, su altı biyolojisi çalışmaları için miymiş neymiş. Çekimleri çabuk bitireceğiz; senin evraklarını bir haftalık staj olarak kaydettirdim. Merak etme bütün seyahat masrafların sanat bölümü tarafından karşılanıyor,” diye ekledi.

“Peki ama tam olarak ne yapıyor olacağım?”

“Şunlardan bir tane alabilir miyim?” Xiayne başıyla Rylin’in çikolatalı-çilekli kurabiye paketini gösterdi. Rylin kafası karışık halde paketi uzattı ve Xiayne bir tane kapıp kocaman bir ısırık aldı. Sonra yapış yapış çikolatayı kotuna sürüp tekrar konuşmaya başladı. “Yanlış anlama, Rylin, asistan olmak zor iş. Çok fazla getir götür, taşıma işi olur, setin ışıklandırılmasına yardım etmen, bir yandan da yıldızları idare etmen gerekir. Tüm bunlar... zor olabilir.” Ne kadar zor olduğunu vurgulamak için bir de gözlerini devirdi. “Ama aynı zamanda insanı ödüllendirir de. Ben de tam böyle başlamıştım o zaman. Söz veriyorum, filmin sonunda adını ışıklarla yazılmış görünce hepsine degecek.”

Rylin birden göğsünde bir çırpınma hissetti. “Jeneriğe adımı koyacak mısınız?”

“Elbette koyacağım. Bunu bütün asistanlarım için yapıyorum.”

Rylin Chrissa açısından vicdan azabı duydu; bütün bir hafta evde yalnız olacaktı; ama Chrissa işleri tek başına idare edecek kadar kendine yetiyordu. Hem Chrissa gitmesini isterdi. Rylin okula döndüğü ve buna gerçekten memnun olduğu için onunla o kadar gurur duyuyordu ki.

Neden olmasın? En azından denemek için kendine böyle bir fırsat borçluydu. “Ne yapmam gerekiyor?”

Xiayne sırtıttı. “Evrak işlerini çoktan sana yolladım bile. Annen ya da babandan birine imzalatabilirsen gidebiliriz.”

“Aslında evde annem babam yok. Yasal olarak erişkinim,” diye açıkladı Rylin. Tabletini çıkardı, dosyayı hemen buldu, sonra belgeyi damgalamak için başparmağını

parlak mavi daireye tuttu. Biraz sonra ekran belgenin onaylandığını belirterek yeşil ışıkla parladı.

“Evde annen baban yok mu?” diye tekrar etti Xiayne; şaşırmıştı.

“Annem birkaç sene önce öldü. O zamandan beri yalnızca ben ve kız kardeşim oldu. Son birkaç senedir çalışıyordum. O yüzden akademik açıdan biraz gerideyim.” Hayatında ilk kez Rylin bunu itiraf etmekten utanmamıştı. O kadar insan arasında bir Xiayne anlardı, o da kendini yoktan var etmemiş miydi?

Xiayne başını salladı. “Beni etkilemeye devam ediyorsun Rylin,” deyip gülümseyerek ayağa kalktı. Gülümseğinde o kadar genç görünüyordu ki; yumuşak hatları ve dağınık koyu renk bukleleriyle neredeyse Rylin’le aynı yaştaymış gibiydi. “Madem yasal olarak erişkinsin, o zaman sanırım sana ödeme de yapmam gerek.”

“Ah, hayır...”

“Yalnızca asgari ücret kadar ama senin için bir sorun varsa, sorununu sendikaya götürebilirsin,” diye devam etti, Rylin güldü.

“Teşekkür ederim,” dedi Xiayne’e.

Xiayne başını salladı, gözleri dans ediyordu. “Yarın sabah hız yuvarı treniyle yola çıkacağız. Biletini sana yollarım.”

Bu hız yuvarı trenlerinden birine en son Cord’la binmişti, Paris’e gitmişlerdi ama Rylin kendi kendine bunu düşünmemesi gerektiğini hatırlattı.

O öğleden sonra Rylin lise müdürüyle olan zorunlu görüşmesi için ön ofise yürüdü. Anlaşılan, okul desteğiyle ya-

pılan staj gezileri için bile akademik devamsızlık talebini müdürün şahsen onaylaması gerekiyordu.

“Oturun lütfen,” dedi ön büro görevlisi sikkın monoton bir tonda. Rylin kanepeye gömülüp tabletinden bir Los Angeles haritası çıkardı, sonra şehri tanımaya çalışarak çeşitli kısımlarını büyüttü. Filmin çekileceği yer dışında muhtemelen bunların hiçbirini göremeyeceğini düşündü.

Buraya ilk gün gelen, o kaygılı, tereddütlü kızla aralarında dünyalar kadar fark olduğunu hissetti. Şimdi gelecek hafta için yalnızca heyecan ve merak duyuyordu.

“Böyle sürekli karşılaşmak olmuyor ama.” Cord Rylin’in yanındaki yere oturdu.

“Böyle sürekli beni takip etmek de olmuyor ama,” diye Rylin sert bir cevap verdi; aldığı güzel haberlerle neşesi yerine gelmişti.

Cord sıırttı. “Seni takip etmek isteseydim, inan bana, okulun ön bürosundan daha iyisini yapabilirdim.”

İkisi de sustu. Rylin ona bakmak istemiyordu, aşağıya tabletine, duvardaki ilham verici özlü sözler ile dağ resimlerinin olduğu aptal posterlere... Cord olmasındı da her şey olurdu. Sekiz saniye dayanabildi.

Daha fazla dayanamayıp onun olduğu yöne döndüğünde Cord’u kendisine dik dik bakarken yakaladı; yüzünde ihtiyat, merak ve –Rylin öyle umuyordu– cazibe pırıltılarıyla karışık bir ifade vardı. Bir anlığına Rylin aradan hiç zaman geçmemiş gibi hissetti; yine eski günlerdeki gibi, Cord’un ona ilk kez güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalıştığı zamanlar gibi. Cord’un o zengin, kibirli, ailesinden milyarları olan oğlan gibi olmadığı, Rylin’in de onun tuvaletlerini temizleyen kız olmadığı, onun yerine,

her nasılsa, acısını çektikleri kayıplar hakkında sessizce birbirleriyle konuşan o oğlan ile kız oldukları o eski günlerdelermiş gibi hissetti.

Bir daha hiç öyle olabilecekler mi diye merak etti.

“Eskrim maçın nasıl geçti?” diye sordu Cord.

“Ah, bilirsin, kavga etmeye gelince acımasızımdır,” diye alay etti Rylin.

Şaka yapmak istemişti ama Cord gülmedi, Rylin onu can evinden vurmuş olduğunu düşündü. Sonuçta Eris’in öldüğü gece ona söyledikleri insafsızca, acımasızcaydı.

“Her neyse, neden buradasın?” diye devam etti Cord biraz sonra.

“Müdürle görüşmek için buradayım.” Duyduğu gururu sesinden ayrı tutamamıştı. “Xiayne’le gideceğim bir çalış-oku programı için bir hafta okula gelemeyeceğim. Yeni holosunun çekimleri için asistanlık yapacağım.”

“Buraya *bursla* geldiğini sanıyordum. Jetlerle Los Angeles’a uçacağına ders çalışman gerekmiyor mu?”

Rylin Cord’un ifadesindeki sertlik karşısında irkildi. “Bu harika bir fırsat. Bizim yaşımızdaki öğrencilerin film setinde çalışmaları, deneyim kazanmaya başlamaları ender görülür.”

“Ya da belki de Xiayne için ücretsiz işçi çalıştırmak için bir fırsattır. Sana ödeme yapmayacak değil mi?” dedi Cord. Ses tonundaki zehir Rylin’i şaşırtmıştı.

“Aslına bakarsan, yapacak.” Sesinin bu kadar savunmadaymış gibi çıkmasından nefret etmişti.

“Pekâlâ, seninle böyle özel olarak ilgilenmesine sevindim.”

“Cord...” Rylin konuşmayı aniden kesti, ne söyleyece-

ğinden emin değildi ama daha o cevap veremedi müdürün kapısı aniden açıldı.

“Rylin Myers, beklettiğimiz için özür dileriz! İçeri gelin,” diye müdürün sesi gümbürdedi.

Rylin bir şey ararmışçasına Cord’a baktı, hem üzül-müş, hem de incinmiş hissediyordu. “Her neyse, Rylin. Tanrı biliyor ya, bana bir açıklama borçlu değilsin. Öğretmenin gözdesi olma olayını yepyeni bir seviyeye taşıırken sana iyi eğlenceler.”

Birdenbire Rylin’in zihni yeniden cümle kurabilir hale gelmişti. “Herkes senin gibi alaycı değil, Cord. Ara sıra benim için mutlu olmayı denemelisin.”

Omuzlarını dikleştirip Cord daha yanıt veremedi yürüyüp gitti.

CALLIOPE

Calliope Nuage'ın* lobisinden sabırsızlıkla yürürken, lobi-
de o öğleden sonra adına yaraşır biçimde her şey mavi ve
beyaz renklerde uçuşuyordu. Calliope sanki bir bulutun
merkezinden, belki de Olympos Dağı'nın bulutlarından
süzülüyormuş gibi hissetmişti.

Son anda, resepsiyon müdürleri için ayağını yalandan
burkuşunu hatırladı. Elise ile Calliope'nin şu an ihtiyaç
duydıkları son şey ödemeye hiç niyetleri olmadığı halde,
kaldıkları oda için borçlandırılmaya başlamaları olur.
Ama Calliope pek doğru düzgün düşünemiyordu; anne-
siyle akşamüstü çayı içmeye gidiyordu, karnı keyifli bir
beklenti hissiyle fokurduyordu. Calliope ile annesi için
akşamüstü çaylarının her zaman bir anlamı olmuştu.

Otelin parlak panellerle kaplı resmi yemek salonuna
döndü; narin masalar incecik ketenlerle örtülüydü ve I.
Francis gümüşleriyle düzenlenmişti. Parlak pembe kur-
deleli kızlar yanlarında rahatsız anneleriyle sandalyele-

* *Fr.* Bulut anlamında. (ç.n.)

rine kıvrılmışlardı, küme küme kadınlar şampanya bardaklarını tokuşturuyorlardı; hatta bu sosyete kalabalığını dehşet ve biraz da kıskançlıkla izleyen birkaç turist de vardı. Calliope annesini salonun ortasında bir masada buldu. Elbette, diye düşündü şaşırmayıp keyiflenerek. Hayranlıkla izlenmek adına böylesi çok daha iyi.

“Ne vesileyle buradayız?” diye sordu, annesinin karşısındaki sandalyeye yerleşirken.

“Kızımı çaya davet etmem vesilesiyle.” Elise gülümse-di; vücuduna oturan baskılı elbisesi içinde havalı ve kay-gısız görünüyordu.

Calliope arkasına yaslandı. “Ne zaman bunu yapsak aklıma hep Prenses Günü geliyor,” dedi, ses tonu düşün-celiydi ama pek özlem dolu değildi.

Calliope’nin küçüklüğünden beri bir çay takıntısı var-dı; Daera’yla ikisi Justine’den kalma giysilerini giyer be-yaz kupalar içinde birbirlerine sade su ikram ederlerdi. Birbirlerine Leydi Thistledown, Leydi Pennyfeather gibi uydurma isimlerle hitap ederlerdi. Elise sabit bir gün se-çip, yalnızca Calliope’yle ikisinin olduğu senelik bir gele-nek başlattı, adını da Prenses Günü koydu. O gün daki-kasında Calliope için yılın en güzel günü oluvermişti.

Prenses Günü’nde Elise ile Calliope süslenirlerdi, ba-zen Bayan Houghton’ın çantalarını, fularlarını ya da mücevherlerini bile kullandıkları olurdu. Elise’in bunu yapmalarına izin verdiği tek vesile buydu, Savoy Ote-li’ndeki pahalı akşamüstü çaylarına giderlerdi. O yaşta bile, Calliope güçlerinin yetmeyeceği açıkça belli olduğu halde, bile isteye böylesine müsrifçe bir şey yapmalarının aptallık olduğunu bilirdi. Ama Prenses Günü’ne *ihitiyaç*

duyuyorlardı. İkisi adına rutinlerinden kaçıp bir süreliğine başkalarının hayatına adım atmaları için bir fırsat oluyordu. Calliope annesinin de bunu en az kendi kadar sevdiğini biliyordu: Bir kereliğine de olsa hizmet etmek yerine hizmet edilenin kendi olması. Kendisine gümüş tepsile leziz küçük tatlılar ikram edilmesinden ve hangesinden istediğinin sorulmasından çok hoşlanıyordu; yüzükle kaplı parmağını kaldırıp buyurgan bir tonla şu, şu, bir de şu, derdi. Bayan Houghton'ın kendisine emrettiği gibi başkasına emretmeyi severdi.

Calliope trenle Rusya'ya gittikleri, eski hayatlarının çoktan arkada kaldığı, yeni hayatlarının önlerinde açıldığı o ilk günün sabahında annesinin kendisine nasıl döndüğünü asla unutmayacaktı. "Bugün Prenses Günü, tatlım," demişti.

Calliope aklı karışarak kafasını sallamıştı. "Ama daha birkaç ay önce bir tane yaptık."

"Artık her gün Prenses Günü," demişti Elise gülümseyerek. O kadar uzun süre takındığı o kısık, zorlama gülümsemesi değildi bu, hakiki, kaygısız bir gülümsemeydi ve Calliope annesinin zorla içine sokulduğu korkunç bir deriyi atıp, yeni bir insan olduğunu görmüştü. Yıllar geçtikçe Elise'in Londra'da hiçbir zaman mutlu olmadığını anlamıştı. Bu yollardaki hayatlarından önce hakiki tutkusunu bulamamıştı.

Şimdi bile çay gelenekleri olmayı sürdürüyordu; bütün kiliseler gibi el üstünde tutulup kutsal görülüyordu. Calliope çayın şekil değiştiren porselen bardaklara, sıcak, dumanı üzerinde döküldüğü o seremoniyi, kaymak gibi kremalarla kabarık yumuşacık ekmeklerin, tuhaf kesil-

miş sandviçlerin o güzel dizilişini seviyordu. Bu çay ziyafeti ritüelinin insanı yatıştıran bir yanı vardı. Dünyanın neresine giderse gitsin, her zaman ağır, geleneksel ve rahatlatıcı biçimde Britanyalıydı.

Ne zaman büyük bir karar alacak olsalar, Calliope ile Elise bu kararı, dolandırıcılıkla girdikleri beş yıldızlı otellerin akşamüstü çayında alırdı. Bulundukları yeri ne zaman değiştireceklerine, Elise'in son erkek ya da kız arkadaşından ne kadar nakit tokatlaması gerektiğine, retinalarını ne zaman değiştirmeleri gerektiğine böyle karar verirlerdi. Bütün önemli kararları böyle aldıklarını fark etti Calliope... Atlas'la ilişkiye girme kararı hariç. Kendi kendine aldığı tek gerçek karar buydu.

Tam o sırada masalarına kalkık burunlu, havalı atkuyruğu olan bir garson kız yaklaştı. Calliope'den genç görünüyordu. Aslında Calliope kızın tanıdık geldiğini düşündü ama neden olduğunu bulamamıştı.

"İyi günler hanımlar. Çay menümüzü biliyor musunuz?" diye sordu garson kız rahatça.

İkisinin de önünde havada güzel yazıyla yazılmış menünün olduğu parlak bir görüntü belirdi. Calliope mürekkep damlalarının kenarlarını, hepsinin üzerine serpilmiş parıltıyı görebiliyordu.

"Klasik çay kulesi ile limonlu su alalım, çay olmasın," dedi Elise çabucak; kolunu görüntünün içinden sallayarak kırılan ışıkla yansıtılan menünün gözden kaybolmasını sağladı.

Garson kız gülümsedi. "Çay kulenizin yanında ikramımız olacak. Dünyanın her yerinden ve gezegen dışından birkaç çeşit çayımız..."

“Sizin en sevdiğiniz hangisiyse o olsun,” dedi Calliope hemen, kız hızla kaçarken bir kaşını kaldırarak annesine döndü. “Hadi ama, bir şey kutladığımızı biliyorum. Şu Nadav denen adam sana ne verdi?”

Elise omzunu silkti. “Gösteri biletleri, kalp atışların ile kas hareketlerini takip eden küçük komik bir icat; gerçekten değerli hiçbir şey vermedi. Ama yakın zamanda olmak üzere bir aile yemeği yapmamızı istedi,” diye ekledi; bunu söylerken sesi birkaç oktav düşmüştü.

Calliope o anda bu çayın neden olduğunu anladı. Azarlanıyordu, çok hafifinden, bol şekerlisinden, tantanalısından ama neresinden baksan azardı işte.

“Livya’ya karşı daha arkadaşça davranmamı istiyorsun.”

“Çok bir şey istemiyorum. Ama balodayken ona karşı *birazcık* çaba gösterseydin, benim için anlamı büyük olurdu.” Elise içini çekti. “Beni destekleyeceğini düşünmüştüm ama sen kendi işine odaklanarak çekip gittin.”

“Bir kavalıyem vardı, anne,” diye belirtti Calliope.

Elise gönül alıcı bir jestle ellerini kaldırdı. “Anladım, anladım. Senin de kendi küçük yan dolandırıcılıklarını idare etmekten hoşlandığını biliyorum.” *Küçük değiller*, diye düşündü Calliope, biraz sinirlenmişti. “Ben de sana hiçbir zaman hayır demiyorum, diyor muyum? Sana karşı yeterince adil olduğumu düşünüyorum,” diye devam etti annesi.

Calliope omuz silkti. “Elbette aile yemeğine varım,” diye söz verdi; sanki geçmişte –bazıları alyansla son bulan– milyonlarcasını yapmamış gibi. Annesinin bu ilişkiden evlenme teklifini ne kadar çabuk koparacağını merak ediyordu.

Ama Elise daha bitirmemişti. “Akşam yemeğindeyken biraz daha az... laubali olmanı umuyorum,” diye önerdi. “Daha Livya gibi ol.”

“Yani sıkıcı olayım, demek istiyorsun,” diye belirtti Calliope.

“Aynen öyle!” diye güldü Elise.

Garson kız zengin bir ikram sergisini masalarına koydu. İkramlar Kule’nin gerçeği gibi yükseliyor, minyatür şekerden bir uçla tamamlanıyordu. “Bu da ay çayı,” dedi kız, bir kupa hafif aloe kokulu dumanı üstünde çayı boşaltırken. “En sevdiğim. Ay yüzeyinde yetişiyor. Bitkiler daha zayıf bir güneş ışığı aldıkları için büyüme süreçleri iki kat artıyor.”

Calliope içindeki çayı algılayarak altın renkli bir yarım ay şekli alan kupasından ihtiyatlı bir yudum aldı. Anında geri tükürdü; o ekşi tattan midesi bulanmıştı. Tepkisi üzerine garson kız sanki gülmemek için kendini tutarmış gibi dudaklarını büzdü. Calliope hemen o anda genç kızın bu tiksindirici çayı bilerek ısmarlamasından şüphelendi; sırf bu olasılıkla mevkili ve kaba bulduğu iki kadınla dalgasını geçmek için.

Kızın yerinde olsaydı, bu tam da Calliope’nin yapacağı türden bir şeydi. Kız Calliope’nin şık baskılı eteğine ve yandaki sandalyeye konmuş küpe çiçeği rengindeki Senreve çantasına baktı. Bu kız onun hakkında Calliope’nin bir zamanlar Justine Houghton hakkında düşündüğü gibi mi düşünüyordu? Ama o Justine Houghton’a *hiç* benzemezdi.

Kız gittikten sonra “Bu garson kız sana birini hatırlıyor mu?” diye düşünmeden soruverdi Calliope.

“Sanmıyorum.” Elise yüzeyinde neşeli bir limon diliminin süzöldüğü su bardağına rahatsız edici çayın etrafından uzandı. “Şimdi bana sendeki gelişmeleri anlat bakalım. Pazar sabahına kadar eve gelmediğine göre iyi gittiği belli.”

“Ben pek emin değilim,” dedi Calliope, her zamanki özgüveni sarsılmış gibiydi. Atlas’la olan durumundan ne anlaması gerektiğini çıkaramıyordu. O gece daha sonra Fuller’ların evinde küçük bir araştırma yapmıştı ama neredeyse bütün odaların kapısında misafir-değil düzeneği kuruluydu. Bir sehpanın üzerinden rastgele bir antika çalacak gibi hissetmemişti. Daha büyük bir şey istiyordu. Mücevher istiyordu ama içinde Atlas’tan hiçbir zaman mücevher alamayacağına dair bir his vardı.

O partiden sonraki sabah son derece iyi davranmıştı, onunla oturmuş kahvaltı etmişti, hatta onun için eve bir hava taksi çağırmıştı. Ama Calliope aklının başka bir yerde olduğunu görebiliyordu. Belki de bir önceki akşam onu eve getirdiğine pişmandı. Aralarında bir şey de olmamıştı; Atlas o kadar sarhoştur ki, birden sızıp kalmış, Calliope’yi evin içinde çekinmeden dolaşabilmesi için yalnız bırakmıştı. Sonunda Calliope odasına döndüğünde, yatağın öbür tarafına tek başına kıvrılmadan önce bir tişört bulup giymişti.

“Neden olduğunu anlayabiliyorum. Bu çocuk neredeyse dolandırılmayacak kadar yakışıklı.”

O sırada Calliope annesinin Brice Anderton’ı kastedtiğini anladı. “Ah, hayır Brice’i sadece partiye davet edilmek için kullandım. O dolandırılmaz,” dedi çabucak, Elise’in ısrar etmeyeceğini biliyordu. “Hayır, ben başka

bir çocuğu hedef aldım. Beraber eve gittiğim çocuk o.” Öüne ellerine baktı, salatalık sandviçlerini sinirli bir şekilde üçgenler halinde kesiyordu. Annesi diğer insanların neler düşündüğünü, neler istediklerini her zaman anlardı. Belki Atlas’a dair de bir içgörüsü olabilirdi. “Ashında tavsiyen işime yarayabilir,” diye itiraf etti Calliope.

Elise hevesle öne doğru eğildi. “Anneler ne güne duruyor?”

Calliope ona her şeyi anlattı. Atlas’ı Fuller’ların kokteyl partisinde nasıl tanıdığını, onunla Nuage’ın havuzunda nasıl karşılaşmış gibi yaptığını, sonra Atlas’ın da aynı partide olacağını bildiği için Hudson’ı Koruma Balosu’na Brice’in davetini nasıl kabul ettiğini. Atlas’la nasıl birlikte eve gittiklerini –Calliope’nin onu istediğine dair olan inancını ilk ve son kez nasıl kanıtladığını– ama sonra belki yanılmış olabileceğini, her şeyi anlattı.

“Doğru anlamış mıyım, bir bakalım,” dedi Elise küçük çöreklerden bir parça ısırarak. Küçük şekerli parçalar ufalanarak porselen tabağın üzerine değerli taşlar gibi parlayarak dağıldılar. “Bu çocukla Afrika’da tanıştınız?”

Calliope başını salladı. “Sonra bir gün hiçbir açıklama yapmadan beni bırakıp gitti. Sana hiç anlatmadım, çünkü...”

“Önemli değil,” dedi Elise hemen. Hindistan’da yaptıkları o sahtekârlık hakkında pek konuşmazlardı; o güne kadar yaptıkları arasında en kötüsüydü. Elise’in hükümette çalışan yaşlıca bir beyle bir ilişkisi olmuş, uydurduğu bir hayır organizasyonu için adamdan para almıştı ama sonra yaşlı adam esrarengiz biçimde birdenbire ölüvermişti. Birdenbire ülkenin tüm polisleri peşlerine

düşmüştü. O kadar korkutucuydu ki, Calliope ile Elise ayrılarak ülkeyi terk etmek zorunda kalmışlardı. Her ihtimale karşı.

“Afrika’da bir dolandırıcılık işine girdiğini hiç bilmiyordum,” diye devam etti annesi; sesi biraz incinmiş gibiydi.

“Önemli değildi, çünkü bir işe yaramadı.”

“Henüz. *Henüz* bir işe yaramadı,” diye düzeltti Elise. Hafifçe sıırttı, gözleri bir kedininki gibi parlıyordu. “Beklediğinden uzun süreli bir dümen olmuş, kimin umurunda? Uzun bir oyunun altından kalkabilirsin.”

“Çok uzun değil. Yakında taşınıyor.” Atlas’ın, babasının oradaki kulesini idaresini üslenmeye, Dubai’ye gitmesine bir aydan az zaman kalmıştı. Bu gerçekleşmeden önce ondan bir şeyler alması gerekiyordu.

“Olmazsa da merak etme. Ben ikimize de yetecek kadar alırım,” diye söz verdi Elise, sonra iç geçirdi. “Bu çocuğun parası olduğunu söyledin, değil mi?”

“Çocuk, Atlas *Fuller*.” Calliope bunu zaten söylememiş miydi? “O kokteyl partisi ailesinin evindeydi.”

Elise holo oyunlarındaki karakterler gibi donup kalmıştı; dondurmalı kek ağzına varamadan yarı yolda kalmıştı. Yaptığı tek hareket, altın gölgeli gözlerini yavaşça sersem gibi acıyıp kapamaktı. Bir anlığına Calliope fazla ileri gitmiş olabileceğinden korktu; belki de ailesi kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesinde yaşayan çocuğu dolandırmak o kadar iyi bir fikir değildi.

Ama sonra Elise gülmeye başladı, o kadar güldü ki, gözlerinin kenarlarında gözyaşları birikti. Bunu görünce Calliope de gülmeye başladı. “Bininci kat! Bundan sonra gözü-

nün yükseklerde olmadığını kimse söyleyemez. *Buna içilir.*" Elise yenilenmiş bir amaçla su bardaklarını tokuşturdu.

"Ne diyebilirim ki, pahalı zevklerim var," diye gülümseyerek kabul etti Calliope.

Annesi haklıydı; Calliope işinde ustaydı; hedefini sonuçta her zaman elde ederdi. Atlas'ı da elde edecekti; ne kadar uzun sürerse sürsün.

Garson kız sağına soluna tereyağı bulaşmış, yarı yenmiş tartların dağıldığı çay tepsisini toplamaya geldi. Ani bir sezgiyle Calliope bu garson kızın ona kimi hatırlattığını anladı: Çocukluk arkadaşı Daera'yı. Onun da aynı böyle kestane rengi saçları, ayrık gözleri vardı.

Onca yıldan sonra Daera'nın neler yaptığını merak etti.

"Hesabı bu kez sen ister misin, yoksa ben mi isteyeyim?" diye sordu Elise.

"Bitbank paramızla ödeyemez miyiz? Son ödememiz büyüktü diye hatırlıyorum." Hepsini bu kadar çabuk harcamış olamazlardı herhalde. Şimdi her zamanki numaralarından birini yapmak Calliope'ye tuhaf bir şekilde yorucu gelmişti.

Elise omuz silkti. "Çoğunu Monako'daki kızlar haftamızda harcadık." Calliope o ölçüsüz seyahatlerinin düşüncesiyle sindi; alışveriş âlemleri, yozlaşmış oteller ve bir hevesle kiraladıkları o tekne. Belki *biraz* daha sorumlu davransalardı iyi ederlerdi. "Geri kalanını, buradan çıkış biletlerimiz için saklıyorum," diye ekledi annesi. "Merak etme, çayı ben hallederim."

Elise etrafına bakıp, Calliope'nin saçlarından birkaç tel koparmak için uzandı.

“Hey... *ah!*” Calliope küfretti. Annesinin kafasına vurmak istedi ama bunun dümeni mahvedeceğini biliyordu. “Yanında bir şey getirmedin mi?” diye tısladı fısıltıyla.

“Üzgünüm, kendiminkini kullanırdım ama garson kızkı diye yutturabileceğimiz kadar koyu değiller.” Elise saçları bir tabağa yerleştiriyordu ki, aklına daha iyi bir fikir geldi ve onları çay bardağının dibine kıvırdı. Sırtını yaslayıp solgun renkli kolunu sandalyenin arkasına koyarak daha önce dokunmadıkları çaydan bir yudum aldı.

Biraz sonra yapmacık bir çığlık kopardı, bir elini göğsüne koymuştu. Başlar otomatik olarak bulundukları yöne çevrildi. Daera’nın yetişkin haline benzeyen kız aceleyle oraya koştu.

“Aman tanrım. Çayımda *saç* var!” diye bağırdı Elise, sesi tiksintiyle alçaldı. Gözlerini suçlarcasına garson kıza kaldırdı. “Çayıma sen *döktün* bunu!”

Bulundukları yerde daha çok bakış toplanıyordu. New York’lular sahneyi yaratanlar kendileri olmadıkça dramatik durumlardan hoşlanıyor, diye düşündü Calliope.

“Çok-çok özür dilerim,” diye kekeledi garson kız; saçlarının düzgünce atkuyruğuyla toplandığını doğrulamak ister gibi tereddütle kafasının tepesine uzandı. İfadesi maskelenmemiş bir korkudan ibaretti.

Bunun sonucu meydana gelen şamata, müdürün çağrılması, şikâyetler ve yediklerinin karşılanması sırasında Calliope hiçbir şey söylemedi. Tüm bunlar bittikten sonra garson kıza neler olacağını merak ederken buldu kendini. Muhtemelen bu çayın parasını maaşından kesecekler, diye düşündü Calliope sandalyesinde hafifçe kaykılarak. Kovulmazdı elbette, değil mi?

“İyi misin?” diye sordu Elise her şey bitip odalarına çıkan asansöre bindikten sonra. “Solgun görünüyorsun.”

“Galiba çok fazla şeker yedim.” Calliope elini karnına koydu; gerçekten karnı ağrıyordu. “İyi olurum.”

Ama kapılar kapanıp Nuage’ın asansörlerinin parlak aynalarla kaplı iç kısmını ortaya çıkardığında, Calliope çantasının sapını sıkı sıkı tutan ellerine baktı. Bu sefer içinden kendi yansımasına hayranlık duymak gelmemiştir.

AVERY

Avery yatağında yatıyordu, yukarıya, tavanından geçen o yumuşak bulutlara bakıyordu ama onları görmüyordu. Eve gelip de mutfakta Calliope'yi Atlas'ın şortuyla bulduğu günün üzerinden birkaç gün geçmişti ama o görüntüyü asla unutamazdı. Zihnine kızgın demirle mühürlenmişçesine bir netlikle kazınmıştı.

Atlas'la o sabahtan beri konuşmamışlardı. Onu evde görmemişti bile: İkisi de kendilerini evde nadiren görünür kılmışlardı; sanki karşılıklı, süreli bir ateşkese razı olmuşlar gibiydi.

Her nasılsa Avery okulda kendine hâkim olmayı başarabiliyordu. Ama her gece şampanya renkli dantel yastıklarına yığılıp sıcak, yakıcı gözyaşlarıyla kendini bırakıp patlıyordu.

“Avery?”

Atlas'ın kapısına vuruyor oluşu onu bu kadar şaşırtmamalıydı ama yine de Avery'nin neler olduğunu idrak etmesi biraz zaman aldı. Bu konuşma için can atıyordu

ama aynı zamanda ondan korkuyordu da.

“Kilit açılsın,” diye mırıldandı, oda bilgisayarı kapıdaki manyetik engelleme alanını kaldırdı.

Atlas orada duruyordu. Farklı görünüyordu; gözlerinin etrafında halkalar vardı, benzi soluktu ama bundan fazlası da vardı. Özünde bir şey değişmiş gibiydi, sanki artık Avery’nin olduğunu düşündüğü kişi değildi.

“Selam,” dedi Avery basitçe. Bir sonraki heceyi ona çıkarttırmak şu anda verebileceği tek şeydi.

“Selam,” diye tekrar etti Atlas. Gözleri onunkileri aradı ama o da yalnızca Atlas’ın bakışlarını yansıttı; soğuk ve düz bakıyordu. “İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

Avery kenara çekildi, Atlas yanından geçip kapıyı kapattı. “Gelmen epey bir zaman aldı,” diye mırıldandı Avery.

“Düşünmem gereken şeyler vardı.”

Ama Avery daha bitirmemişti. “Öyle olmalı. Bu sefer gerçekten her şeyi berbat ettin, Atlas.”

“Affedersin, *ben* mi berbat ettim? Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu senin? O sabah Cord’dan geldin! Sen kim oluyorsun da böyle konuşabiliyorsun?”

“Cord’la arkadaş olduğumuzu gayet iyi biliyorsun.” Avery Atlas’ı bağırttığı için tuhaf bir şekilde memnun olmuştu.

“Artık hiçbir şey bilmiyorum,” diye yanıt verdi Atlas, Avery’i şaşırtan bir sertlikle.

Kocaman kristal bir şamdanın yanında duruyorlardı, tamamıyla hareketsizdiler. Sanki sonunda bu konuşmayı gerçekleştirmiş olmak onları yere çivilemiş gibiydi. İkisi de bu meseleyi öyle ya da böyle çözmeden kıpırdayamazdı.

Avery dudağını ısırды, bir konuşma provası yapmış olmayı dilerdi. “Bak, seni Calliope’yle flörtleşirken görünce verdiğim tepki için özür dilerim. Aptalca ve çocukçaydı. O sabah senden özür dilemek isteyerek gelmiştim ama sonra *onu* buldum; senin iç çamaşırlarınla kasıla kasıla dolanıyordu!” Yeni gelen bir gözyaşı hücumunu gözlerini kırıştırarak geriletti. “Atlas, tamam kavga ettik ama aynı gece onunla *yatman* gerekmiyordu!”

“Calliope’yle aramda hiçbir şey olmadı,” diye ısrar etti Atlas. “Ama senin bana inanmaya niyetin yok; istediğin şeyi düşünmeye karar vermişsin.”

Avery iç geçirdi. “Onunla yatmamış olsan bile, eve getir-memeliydin. Görmüyor musun? Kötü bir şey olunca doğruca *ona* gittin. Kaçtın.” *Daha kolay birine. Herkesin içinde gerçekten birlikte olabileceğin birine*, diye eklemeyi istedi.

“Kaçan yalnızca ben değildim. İkimiz de başkalarına kaçtık.”

“Söylediğim gibi, Cord’la aramızda hiçbir şey olmadı.” Avery neden bunu ısrarla belirtmek istediğinden emin değildi ama önemi yoktu; Atlas hayır anlamında kafasını sallıyordu.

“Sana inanıyorum. Ama bir dahaki sefere ne olacak, Aves? Belki o zaman bir şeyler olur; ikimiz için de. Bunun ne kadar büyük bir sorun olduğunu görmüyor musun; kavga eder etmez ikimiz de başka birine yüzümüzü döndük...”

“Kolay. Çetrefilsiz. Bizim kesinlikle olmadığımız şey,” diye tamamladı Avery Atlas yerine.

Atlas başını kaldırıp ona baktı. “Beni bu yüzden mi seviyorsun?” diye sordu çok sessiz bir şekilde.

İlk başta Avery anlamadı. “Ne?”

“Bana âşık olmanın nedeni, çetrefilli ve yasak olması mı, bütün dünyada sana yasak olan tek şey ben olduğum için mi? ‘Evet’ yerine ‘hayır’ denmesi hayatta istediğin tek şey değil mi?”

Avery yüzünden kanın çekildiğini hissetti. “Bu çok zalimce Atlas. Bunu demek istemiş olamazsın.”

Sesindeki incinmişlik eski Atlas’tan bir şeylerin yüz hatlarına geri gelmesini sağladı ve Atlas nefesini bıraktı. “Sormam gerekiyordu,” diye yanıt verdi; öfkeli olmaktan çok yenilmiş gibiydi. Bu Avery’i korkuttu, çünkü bunun onu kendisinden uzaklaştıracağını biliyordu, onu hissetmemeye, önemsememeye zorlayacaktı.

“Seni sevdiğimi biliyorsun,” diye ısrar etti Avery.

“Sen de benim *seni* sevdiğimi biliyorsun. Ama tüm bu olanlardan sonra...”

Avery Atlas’ın sesindeki o kesinlik notasını duymuştu ve dehşet verici bir açıklıkla anladı ki, bu sonun başlangıcıydı.

“Yürümüyor, değil mi?” dedi Avery sessizce, çünkü bu sözler öyle acı veriyordu ki, onları söyleyen Atlas olmalıydı.

“*Hiçbir zaman yürüyemez. İmkânsız. Aves, ikimiz için de en iyisi... durmak olabilir.*”

Atlas bomboş bir şekilde konuşuyordu; nerdeyse resmi denebilirdi; sanki Avery yeni bir inşaat planı sunduğu bir müşteriymiş gibi. Ama Avery onun zihnini bundan daha iyi biliyordu, neredeyse, kendininkini bildiğinden de iyi. Bunun ona ne yaptığını, Avery’nin önünde yıkılmamak için harcadığı o eziyet eden çabayı görebiliyordu.

Seni seviyorum. Başka hiçbir şeyin bir önemi yok, demek istemişti ama sözcükleri geri tuttu, çünkü sonuçta bir işe yaramayacaklarını biliyordu. *Her şeyin önemi var-*dı. O Atlas'ı seviyordu, Atlas onu seviyordu ama ilişkileri asla yürüyemezdi.

Geçen cumartesi olanların kendi hatası olduğunu biliyordu. İlişkilerini didik didik etmişti, tahripkâr çocuklar gibi parça parça soymuş, sonunda kaçınılmaz olarak son noktaya varmıştı. Ama sorunları o tek bir akşamdan daha büyüktü. Atlas haklıydı, olanlar yalnızca daha büyük bir meselenin belirtisiydi: Birlikte olmalarının düpedüz imkânsızlığı.

Güvenli olan gidebilecekleri hiçbir yer yoktu; kim oldukları gerçeğinin, aşklarının yasak oluşunun onları kovalamayacağı bir yer yoktu.

Belki de her şeye karşın aşk yeterli değildi. Bütün engeller karşınızda sıraya girdiğinde, başaramamanız için tüm olasılıklar üst üste yığıldığında; tüm dünya sizi ayrı tutuyorsa yetmiyordu.

"Peki," dedi Avery evren ikiye bölünürken. "Haydi... yine... yani..."

Avery cümlesini tamamlayamadı. Haydi, yine eskiden nasılsak öyle olalım mı? Yine abi ile kız kardeş mi olacaklardı; paylaştıkları onca şeyden sonra mı?

Atlas onu anlamıştı, her zaman olduğu gibi. "Şu Dubai işini alacağım. Yakında dünyanın öbür ucunda olacağım. Bu senin için her şeyi kolaylaştırır. Üzgünüm," diye ekledi.

Atlas gittikten sonra daha ne kadar orada öylece kaldı bilmiyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. Yanağından bir damla gözyaşı indi.

Avery sanki biri ölmüş gibi hissediyordu. Bir anlamda bir ölüm gerçekleşti, diye düşündü Avery: Atlas'la ilişkileri ölmüştü. İkisi ona son darbeyi vurana dek canlı, nefes alan, seslerle, renklerle dolu bir şeydi.

Atlas gidiyordu ve bir daha asla geri gelmeyecekti.

LEDA

Leda yatakta oturmuş İngilizce dersinin okumalarından geri kalmamaya çalışıyordu ama zihni sözcüklere odaklanamayacak kadar fazla çalışıyordu. Watt ile cumartesi gecesi olanları düşünmeden edemiyordu.

Ertesi sabah uyandığında yanında buruşmuş çarşaflardan başka hiçbir şey bulamamıştı; Watt gitmişti. Sonra her şeyi hatırlamıştı –dudaklarını onunkine nasıl bastırdığını, ellerinin vücudunun üzerinde güçlü, kendinden emin bir şekilde dolaşmasını– ve dönüp yüzünü yastıklara gömüp inlemesini bastırdı. Neyse ki fazla ileri gitmemişlerdi. Watt Bakradi'yi evine getirirken ne düşünüyordu acaba? Ondan *hoşlanmıyordu* bile. Hatta aslında ondan nefret ediyor olabilirdi.

Neyse, diye düşündü kesin bir şekilde, hiç değilse ondan hoşlanmamam bütün bu olayı kolay silebileceğim anlamına geliyor. Bir daha hiç bu konuyu aşmaya gerek yok.

Ama şimdi bile gitgide hızlanarak sıcak ve canlı bir şekilde zihninde beliren hatıraları geri tutamıyordu. Kar-

şılarında gözlerini kapadı ama bu da daha da hızlı geri gelmelerini sağlamaktan başka bir işe yaramadı.

“Leda,” dedi annesi, yatak odasının kapısını iterek.

“Artık kapıya vuracağımız konusunda anlaştık zannediyordum.” Leda anında savunmaya geçmekten kendini alamadı. Yanaklarındaki kızarıklığın düşündüğü şeyi ele vermemesini umuyordu.

Annesi gardırobuna yürüyüp sinirli bir şekilde vurarak Leda’nın dokunmatik ekranındaki giysi sergisinin üzerinden geçmeye başladı. Giysilerle her zaman tuhaf bir şekilde rahatlamıştı; sanki o tek mükemmel kıyafeti düzenlemekle hayattaki tüm kötülüklerden kurtulacaktı.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Ilara; hâlâ ekrana bakıyordu. Leda’ya saçma bir şekilde komik gelen tavuklarla kaplı ipek bir pijama giymişti. “Eris öldüğünden beri endişeleniyorum. Bu yüzden önümüzdeki hafta sonu senle beraber Silver Cove’a giriş yapacağız.”

Leda dehşete kapılarak yatağından fırladı. “Ne? Hayır!” Leda oraya geri dönmek istemiyordu; özellikle de annesiyle.

“Leda, dördüncü aydaki takip tedavinin tavsiye edilen bir bölümüydü. Olanları göz önünde bulundurursak senin için iyi olacağını düşünüyorum. Dr. Vanderstein da benimle aynı fikirde.”

“Tanrım, anne, o adamla beni konuşup durmaktan *vazgeçmelisin! Tamamıyla* ahlak dışı!” diye bağırdı Leda. Derin nefes alıp belirli bir düzeyde sakin kalmaya çalıştı. “Gitmeme gerek yok. Gerçekten.”

Leda Silver Cove’a dönme düşüncesine katlanamıyordu. Orası çok fazla anıyla doluydu. Oraya geri dönerse son

birkaç ayda olan biten her şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktı; oraya ilk gidişindeki, genç, incinmiş ve hâlâ Atlas'a âşık olan Leda Cole'u hatırlaması gerekecekti. O kız aptal olabilirdi ama en azından birini öldürüp başkalarına bu nedenle yalan söylemeleri için şantaj yapan bu yeni Leda'dan iyiydi.

Leda eski halinin hayaletinden korktuğunu fark etti.

Annesi iç geçirdi; bu kez ses tonu kararlıydı. "Bana yalan söylediğini biliyorum."

Leda'nın kalbi birden deli gibi atmaya başladı. Gardırobundaki aynalar, aslında üç tane Ilara varmış gibi gösteriyordu; hepsi de kızını aynı hayal kırıklığıyla azarlıyordu. "Bana hep Avery'e gittiğini söylüyorsun ama sonra Elizabeth Fuller'dan haftalardır oraya uğramamış olduğunu öğreniyorum! Hayatında neler oluyor da bana söyleyemiyorsun?" diye devam etti annesi, yenilgiye uğramış gibi görünüyordu.

Leda ileri atılıp annesini kucaklamak için kendine çekti. Leda'nın babasının onu aldattığını bilmeyen, çocukları için hep en iyisini isteyen zavallı, tatlı, güven dolu annesi. "Özür dilerim," diye mırıldandı Leda; çaresizce zaman kazanmaya çalışıyordu. "Seni seviyorum." Ilara o kadar zayıftı ki, Leda omuriliğindeki eğimli yapboz parçaları gibi üst üste binmiş kemiklerin her birini hissedebiliyordu.

"Lütfen, Leda. Her neyse, söz veriyorum, yardım etmek istiyorum. Tüm insanların arasından seni yargılayamayacak tek insan benimdir," dedi Ilara yumuşak bir şekilde; sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Sonuçta bu pislige benim yüzümden bulaştın."

Leda gözlerini kırptırdı; bir an kendi duyarsızlı-

ğına şaştı. Leda'nın bağımlılığından ötürü annesinin kendisini suçlayabileceğini hiç düşünmemişti. Leda'nın yedinci sınıfta ne olduklarını anladığı zaman yuttuğu xenperheidren'ler annesinindi. Annesininkiler yasaldı elbette; kaygı nedeniyle reçetesini yazan doktor da Dr. Vanderstein'dan başkası değildi. Ama yine de.

Eğer rehabilitasyona gitmekten başka çaresi yoksa, Leda hiç değilse annesi olmadan gitmeliydi. Duygusal açıdan Ilara için bedeli çok fazla olabilirdi. Leda ondan bunu isteyemezdi.

"Tek başıma giderim," diye önerdi ama annesi hayır anlamında kafasını salladı.

"Orada bir sorumluluk ortağına ihtiyacın olacak. Babana ne dersin?"

Leda'nın kalbi panikle yerinden oynadı. Kesinlikle olmazdı. Bütün bir hafta sonunu babasıyla tek başına geçirmesi hayatta olacak şey değildi. Tüm o derslerde ve paylaşım gruplarında, "iyileşme" maskesi altında, onunla tekrar Eris hakkında konuşmaya çalışabilir, kendi vicdanını rahatlatmak için biçimsiz bir itirafta bulunabilirdi.

Sonra Leda tam olarak kimden böyle bir şey isteyebileceğinin farkına vardı. Ondan herhangi bir talepte bulunamayacak, asıl rehabilitasyon etkinlikleri yerine yoga ile holo gösterimlerine gitmesine izin verecek biri. Ona hayır, diyemeyecek biri.

"Haklıydın, anne. Senden sakladığım bir şey var." Kumar diye buna denirdi. Risk yoksa, kazanmak da yok, değil mi? "Yeni bir erkek arkadaşım var."

Beklendiği gibi, Ilara derin bir nefes aldı, haklı olduğuna memnundu. "Erkek arkadaş mı? Kim?"

“Watt Bakradi. Onu Hudson’ı Koruma Balosu’na getirmiştim. AşağıKule’de oturuyor, ben de düşündüm ki...” Bilerek araya sessizlik girmesine izin verdi.

“Ne? Onaylamayacağımı mı?”

Leda omzunu silkti, annesinin bunu evet gibi düşünmesine izin verdi.

“Yapma, Leda. Benimle ilgili bundan daha iyi şeyler düşündüğünü umuyorum. Ben de buralara sıfırdan geldim.” Ilara Leda’nın ellerine uzanıp onları iyi niyetle sert bir şekilde sıktı.

“Teşekkür ederim.” Leda rahatlamış gibi derin bir nefes verdi. “Demek istediğim, rehabilitasyona babam yerine Watt gelebilir diye düşünmüştüm.”

Annesinin kaşları hâlâ çatıktı. “Watt’ı bulmana sevindim ama seninle Silver Cove’a gelecek doğru kişinin o olduğunu düşünmüyorum. Onunla o kadar uzun zamandır çıkmıyorsunuz; senin geçmişin hakkında konuşabilecek kadar donanımlı değil. Onun yerine baban gelirse daha rahat ederim.”

Leda utanmış gibi yere baktı; kendini daha çok yalana gömmek için kazmaya devam ediyordu. “Watt geçmişi mi biliyor. Aslında beni epey bir süredir tanıyor. Onunla hangi şartlarda tanıştığımı düşünülürse, aslında hassas bir konu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ablası Silver Cove’daydı. O da benzer bir şeyden geçmiş.” Bu yalan yüzünden Leda’nın karnı burkudur gibi oldu ama sonra tekrar oraya gideceği –o eski tanıdık yerleri görme ve bunun annesine neler yapacağı– düşünceyle kararına sadık kaldı.

“Watt aslında son zamanlarda benim sorumluluk ortağım oldu. Ablasına olanlardan sonra, benim iyileşme sürecimin bir parçası olmak onun için önemli. Orada, onun yanımda olduğunu bilmek benim için de çok önemli.”

İlara bir süre sessiz kaldı, bu yeni gelişmeden ne çıkarması gerektiğine kendi de emin olamıyormuş gibi Leda’yı inceliyordu. “Bunu babanla konuşmama izin ver. Ama sanırım, tamamdır.” Kapıda duraksadı. “Yakında bir gün Watt’ı akşam yemeğine eve çağırırım. Ablası da gelsin,” diye ekledi samimi bir şekilde. “İkisiyle de tanışmayı çok isterim.”

Leda yalanlar ağızdan daha da uzatırken annesinin bakışlarını tuttu. “Watt’ı getirebilirim ama ablası geçen sene öldü.”

“Ah, Leda çok üzüldüm.” Annesinin yüzü bembeyaz oldu, yutkundu. Leda kazandığını biliyordu.

“Seni seviyorum, anne.”

Kapıyı arkasından kapatırken “Ben de seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum,” dedi İlara yumuşak bir şekilde.

Leda kendini sırt üstü yatağına atıp Watt’a mesaj yazmaya başladı. *Önümüzdeki hafta sonunu boşaltıp çantalarını toplu, yazdı. Benimle Nevada’ya geliyorsun.*

RYLIN

Rylin Xiayne’i dev bir deniz kabuğu şeklindeki, sabah güneşinde insanı kör eden bir beyazlıkla parlayan Los Angeles tren istasyonundan çıkarken takip etti. Elini gözüne gölge yapmak için kaldırdı; peşinden otomatik olarak gelen yeni siyah valizine bakıyordu. Valizi Rylin’e Chrissa stajyerliğini-kutlama hediyesi olarak almıştı. Rylin o kadar heyecanlıydı ki yaptığı bu müsriflikle ilgili onunla tartışmamıştı bile.

“Doğru sete gitsek olur değil mi? Çekim bir saate başlayacak,” diye sordu Xiayne Rylin’e bakarak. Kot pantolonla üzerinde beyazla tek bir kelimenin yazılı olduğu siyah bir tişört giymişti; ama kelime alfabe sırasına göre sürekli değişiyordu. Şimdiye kadar bu sabah Rylin *parallden tosta* kadar hepsini görmüştü. Tişörtün döngüyü tamamlayıp en baştan tekrar başlaması ne kadar zaman alıyor, diye merak etti.

İkisi bu sabah erkenden sekiz treniyle New York’tan ayrılmışlardı. Ama ülkeyi bir uçtan öbür uca geçmek iki

saat aldığı için, şimdi Los Angeles'ta saat henüz yediydi. Bu durum Rylin'e zamanda seyahat etmiş gibi garip bir his vermişti.

"Elbette," dedi çabucak. Gece bugünün beklentisiyle neredeyse hiç uyuyamamıştı. Gerçek bir holo setinde çalışacağına hâlâ inanamıyordu.

Bir hava taksiye binip yola çıktıklarında Rylin bu bilmediği şehri görmek için büyük bir merakla gözlerini cama yapıştırdı. Caddeler çeşitli yönler doğru yelpaze gibi açılıyordu, binalar ışıklandırılmıştı ve yumuşak kıvrımlara sahipti. Rylin hayatında daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemişti. Şehir gereksiz bir biçimde yayılmış gibiydi, içinde insanlar hep başka başka binalarda yaşıyor, çalışıyor ve okula gidiyordu. Rylin banliyölerden de bunun gibi bir şey beklerdi ama burasının bir şehir olması gerekmiyor muydu?

Lüks bir konut bloğunun yanından geçtiler, pırlıl pırlıldı, her kattaki gösterişli teraslarıyla yepyeni görünüyordu. Yirmi kat ya vardı, ya yoktu ama zengin insanlar için tasarlandığı belli oluyordu. Rylin New York'ta bu kadar alçak bir yere para verecek tek bir zengin bilmiyordu, burasının nasıl bir manzarası olabilirdi ki? Onun evi 32. katta olmasına rağmen Rylin tüm bu mahalledeki herhangi bir evden daha ucuz olduğunu garanti edebilirdi.

"Los Angeles'a hoş geldin, hayalperestlerin şehri. Çok güzel ama bir o kadar da mantığa aykırı," dedi Xiayne; düşüncelerini okumuş gibi. Hem alay eder gibiydi hem de tuhaf bir şekilde gururluydu sanki. "Gelmene çok sevindim, Rylin," diye ekledi ve sözleri Rylin'in bedeninde hoş bir his vererek dolaştı. Rylin gülümsedi.

“Ben de.” Birden aklına Cord’un, öğretmeninin gözdesi olma olayını yepyeni bir seviyeye taşımasıyla ilgili o acımasız üstü kapalı sözleri geldi. O küçücük yerde Xiayne’den biraz daha uzaklaştı. Xiayne bu hareketini fark etmemiş gibiydi.

“Burada insanlar bir yerden bir yere nasıl gidiyorlar?” diye sordu Rylin merakla.

“Medusa.” Rylin’in aklı karışmış bakışlarına karşılık Xiayne başıyla yukarıyı işaret etti; hava taksinin tavanı birden şeffaflaşmıştı. “Bu bir kısaltma. Metropolitan Dairesi Ulaşım Sahası.”

Üzerlerindeki gökyüzü monoraylardan oluşan inanılmaz karmaşık, dolaşık bir sistemle karman çorman görünüyordu. Hepsi parlak renklerle renklendirilmişti; pırıl pırıl parlayan bir yılan yuvası gibi. Hepsinin üzerinde uzaklarda Rylin gökyüzünün mavi kavisini görüyordu.

Gök mavisinin üzerinde karikatürden bir palyaço yüzü belirdi; MCBURGER KING! PAZARTESİLERİ 1 BURGER FİYATINA 2 BURGER! yazısıyla havaya yansıtılmıştı. Rylin nefesini tuttu.

“Ah, sabah reklamları şimdiden başladı mı?” Xiayne yukarı bakıp omuz silkti. “Bunları Balon’a yansıtıyorlar.”

Rylin balon hakkında çok şey duymuştu. Yağmurun hidro-kapsüllerle kontrol edildiği, küresel ısınmanın hâlâ endişe yarattığı yıllarda Los Angeles’liler şehrin fazla ısınmasından korkmuşlardı. Bu yüzden şehri “balonla sarmalamışlardı.” Tüm şehri çevreleyen süper karbon-
dan bir kubbe inşa etmişlerdi. Yıllar sonra kubbeye artık ihtiyaç duyulmayınca onu yıkmayı reddetmişlerdi. Belki de reklam paralarına fazla bağlanmışlardı, diye düşündü Rylin. Kule’nin o güçlü, net hatlarını hayal etti. Bu

karman çorman, parlak, kaotik şehre hiç benzemiyordu; tuhaf bir şekilde Kule'yi özlediğini fark etti.

"İşte geldik," dedi Xiayne; hava taksileri ancak stüdyo olabilecek bodur, iç içe geçmiş bir dizi binanın önüne çekmişti.

Mağara gibi duran ses sahnesi sessizdi ve içinde kimse yoktu. Rylin göz ucuyla sete bir bakış attı: Kocaman, beyaz mermer sütunlar ile ağır altından bir kürsü olan taht odası. Elbette: *Salve Regina* Britanya seçimlerle krallık kurumunu feshetmeye karar vermeden önceki İngiltere'nin son hükümdarıyla ilgili tarihi bir filmdi. Işıklar loşlaştı, sonra parlaklaştı, sonra tekrar loşlaştı; biri, herhalde görüntü yönetmeni birinin belirli bir ayrınıtısına düşen ışığı mükemmelleştirmeye çalışıyor olmalıydı. Xiayne sola dönüp bir duvardan geçmeden önce Rylin tüm bunları yine içine çekmeye çalıştı.

Rylin'in gözleri açıldı ama sonra onun duvar değil, tüm dağınıklığı kameraların görüş alanından uzak tutmak için kullanılan mat bir ışık-bölücü olduğunu anladı. Xiayne'i çabucak kamera arkasının o neşeli, düzensiz kargaşasına doğru takip etti.

Parlak metal şekillendiriciler ve canlı renkli makyaj tüpleriyle yüklü el arabaları vızır vızır geçiyordu; komik görünüşlü burun, göz, ağız taslakları kullanılmayan uzuvlar gibi ortalığa dağılmıştı. Her boydan kamera köşelerde unutulmuş süzülüyordu. Her küçük boşluk dilimine bir çeşit insan kalabalığı sıkışmıştı. Sahne amirleri ve asistanlar delicesine kontaklenlerine konuşuyorlardı, bütün bir kostüm ekibi tarihi kıyafetlerin bütün ayrıntı-

larını kontrol ediyorlardı ve elbette bir de makyajlarının tüm ihtişamıyla aktörler ile aktrisler vardı.

“Seagren.” Xiayne oradan geçen genç bir kadını kolundan yakaladı. Simsiyah bir cildi, ufacık bir de topuzu vardı. “Bu Rylin, yeni asistanın. Rylin Seagren bu hafta için patronun olacak. İkinize de iyi şanslar.”

“Tamam, teşekkürler. Sonra seni...” *Nasıl bulacağım?* diye Rylin sormaya başladığında Xiayne çoktan gitmişti bile; yaygara kopartıp bir şeyler isteyen insan sürüsüne karışıp kaybolmuştu. *Doğru, tüm bu yapımdan o sorumlu,* diye hatırlattı kendi kendine. İlgisi için ilk talep hakkı onun değildi hatta aslında hiçbir talep hakkı yoktu. Ama birden kendini ikisi hız yuvarındalarken rahatça sohbet ettikleri o son birkaç saati özler bulmuştu.

“Yeni çekim asistanım sen misin? Kaç yaşındasın?” Seagren kaşlarını kuşkuyla çattı. Rylin hakikatin kenarından geçmeye karar verdi. “Ben Xiayne’in öğrencisiyim. Yardıma gelmemi o teklif etti,” dedi on yedi yaşında olduğu kısmını bilerek dışarıda bırakmıştı. “Tanıştığımıza çok sevindim,” diye ekleyip elini uzattı. Ona sen diye hitap etmenin kulağa daha profesyonel geleceğini düşünmüştü ama Seagren yalnızca gözlerini devirip sinirlenmişti.

“Liselilerden biri. Harika.”

Aslında tüm ekip Rylin’in gözüne gençmiş gibi görünmüştü; buradakilerin neredeyse biri bile otuzunu geçmiyordu. Belki de bu Xiayne’in gençliğinin doğal bir sonucu; ya da belki de genç bir ekibe sahip olmanın keskin hatlı, havalı bir film yapmak için çok önemli olduğunu düşünmüştü. İğneli sözlerini duymazdan gelerek “Neyle başlayayım,” diye sordu Seagren’e.

Filmografi yönetmen asistanı gözlerini devirdi. “Bunu düzenlemeye ne dersin?” dedi kısaca ve koca bir duvar boyunca duran bir dolabın kapısını açtı.

Nesillerce birikmiş film araç gereçleriyle doluydu: Kameraların eski parçaları, ışık kutuları, bir kenara atılmış sahne giysileri. Rylin soda kapsülleriyle dağıtıcı makinelerden bir tane gördüğüne neredeyse emindi. İnce bir toz tabakası her yeri kaplamıştı.

Çekim asistanı olarak buraya gelirken aklında olan kesinlikle bu değildi. Hiç değilse sette olacağını düşünmüştü, ışıkları yerinde tutardı, belki ya da kahve getirir götürürdü ama orda durup işi seyrederdi. Rylin başını kaldırıp Seagren’e baktı; sanki Rylin’i meydan okumaya davet edercesine kendinden memnun bir şekilde sırtı gibiydi.

Ben de en aşağılardan çalışmaya başlayarak yükseldim, demişti Xiayne. Öyleyse Rylin de yapabiliirdi. Sonuçta Anderton’ların hizmetçiliğini yapmamış mıydı; kollarını sıvamaktan korkacak değildi.

“Harika,” dedi ve o loş dolaba girerek çalışmaya başladı.

Saatler sonra Rylin irkilerek setin sessizleştiğini fark ettiğinde boynuna kadar o dolaba batmıştı. Zannettiğinden de geç olmuştu; herkese ne zaman eve gitmişti? Hâlâ bir köşeye tıkmış duran valizini alıp kapıya doğru yürümeye başladı; ekibin kaldığı oteldeki kendisine ayrılan odaya gideceğini düşünüyordu.

Seagren için yaptığı güç işlerle dolu uzun bir gün olmuştu: O iğrenç dolabı düzenlemiş, esnaf arabasından öğle yemeği almış, çeşitli mola odalarında kayıp aktörle-

rin izini sürmüştü. Ama Rylin bunları hiç önemsememişti; özellikle aktörlerle takıldığı kısımları. Onları izlemeyi, rollerinin üzerinden birlikte geçmeyi, onlara çekimlerle ilgili sorular sormayı çok sevmişti. Rylin aktörlerin herkesten daha konuşkan olduğunu çabucak anlamıştı; en azından onları kendileri hakkında konuşturduğunuzda.

Düzenleme bölümlerinden birinde hâlâ ışık vardı. Rylin merakla duraksayıp, cesaretini toplayarak kapıya vurmak için oraya doğru yürüdü.

“Ne *istiyorsun?*” diye Xiayne’den rahatsız bir ses çıktı.

“Önemli değil,” dedi Rylin çabucak geri çekilerek. “Ben sadece...”

“Rylin? Sen misin?” Kapı açıldı ve Xiayne Rylin’in onu hiç görmediği kadar tedirgin bir halde orada duruyordu. Ayakları çıplaktı, saçları çılgınca her yöne fırlamıştı. Tişörtünde *dün* sözcüğünde donup kalmış bir ketçap lekesi vardı.

“Özür dilerim. Seni başka biri sandım. Öyle çıkışmak istememiştim.” Gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye atmak için sürekli saçlarına uzanıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Rylin. Xiayne iç geçirdi.

“Pek değil. Şimdi bugünkü çekimleri gözden geçiriyordum ve dürüst olmam gerekirse...” Utanarak omzunu silkti. “Berbat görünüyorlar.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Xiayne Rylin’in teklifine şaşırılmış gibi göründü. “Elbette. Gel sen de bir bak. Ne demek istediğimi göreceksin,” diye uyardı. Rylin yanına sandalyeyi çekince Xiayne’in bir bilek hareketiyle kamera görüntüsü kaldığı yerden oynamaya devam etti.

Bir süre sessizce izlediler. Kamera görüntülerinin

o kadar da kötü olmadığına karar vermişti Rylin; ama Xiayne'nin diğer filmleri kadar iyi de değildiler. Belirli sahnelere ve görüntülere odaklanmaya çalıştı; bunun sadece kaba malzeme, tamamlanmış yapım olmadığını kendine hatırlatıyordu. Xiayne'in profiline sürekli kaçamak bakışlar atıyordu. Xiayne'in gözleri karanlıkta parlıyordu; holonun oynak ışıkları burnunu ve sağlam çenesini belirginleştiriyordu. Aktörlerle birlikte diyaloglarını mırıldanırken arada sırada dudakları kıpırdıyordu.

"Tamam, burada başbakana bak şimdi," dedi Xiayne birdenbire. "Kadının burada daha önemli durması gerekiyor, bir sonraki sahnede kraliçeyle ilgili herkesin önünde suç duyurusunda bulunacak. Ama bir sonraki çekimde kadın gözden kayboluyor. Ona giydirdiğimiz o lacivert takım yüzünden." Bir elini çenesine kaldırdı; gözleri kısılmıştı. "İşığış yükseltip durdum ama o lacivert takım kara delik gibi bütün fotonları içine çekiyor. Hiç *dokusu* yok. Bu sahneyi tekrar çekerdim ama aktris sadece iki gün daha bizimle ve benim daha hâlâ üçüncü sahneyi halletmemiz gerekiyor..."

Rylin ayağa kalkıp odanın içinde küçük bir daire çizdi. "Kraliçenin elbisesine ne dersin?" diye sordu biraz sonra. "Sahneye girince çok fazla ışık saçıyor."

Xiayne sustu. Bir anlığına Rylin haddini aşmış olmaktan korktu ama sonra Xiayne parmağını döndürerek kraliçenin özenle hazırlanmış saltanat giysisiyle yaptığı o ihtişamlı girişe atladı.

Rylin Xiayne sahneyi izlerken yüzüne bakıyordu. Rylin'in ne demek istediğini anlayınca gözleri neredeyse hasta bir coşkuyla parlamıştı. "Haklısın," dedi şaşkınlıkla. "Bu etek ayna gibi ışık yansıtıyor. Başbakanın ellerini

ve yüzünü nasıl aydınlattığına baksana.”

“Bunu kullanabilir misin?” diye bastırdı Rylin.

“Bu fotoğraflardan birkaçını alıp, başbakanın etrafındaki tüm ışınların izini sürüp önceki çekimlere kopyalayacağım. Yapması biraz sevimsiz bir iş ama evet, işe yarayacak gibi görünüyor.” Xiayne ayağa kalkıp kollarını başının üzerinde gerdi, sonra ani bir adımla ona doğru geldi. “Rylin, bu harika bir fikirdi. Teşekkür ederim.”

Rylin bir an paniğe kapılarak Xiayne’in onu öpeceğini düşündü. Karnı çılgınca bir heyecanla çalkalanarak büzüldü çünkü Xiayne onun öğretmeniydi, bunun yanlış olduğunu biliyordu ama ufak bir parçası da öpmesini istiyordu.

“Doğal bir yeteneğin olduğunu biliyordum.” Xiayne sırtıttı, sonra Rylin’in arkasındaki tezgâha uzanarak tabletini alıp sandalyesine geri döndü. “Kahve ısmarlayacağım. Sen de bir şey ister misin?”

Rylin şaşkın bir halde gözlerini kırıştırdı. “Hayır, teşekkürler,” diye kekeledi, ne kadar rahatladığını gizlemek için. Bu bencil aktörlerle fazla takılmaktan kafasının karıştığı belliydi.

“Sen de almalısın. Gecenin yarısına kadar burada oturup bunu düzelteceğiz. Tabii eğer kalmak istemezsen...” Xiayne hemen geri adım attı. “Sendikanın önerdiği çalışma saatlerini çoktan geçtin. Ama eğer istersen, yardımın çok işimi görecek.”

“Elbette kalıyorum,” dedi Rylin ciddi bir şekilde ve oturduğu yerde dikleşti. “Aslında bir kahve şahane olur.”

“Harika.” Xiayne birkaç kere tabletine tıklayarak siparişlerini verdi, sonra kamera görüntüleri tekrar başlarken Rylin’e gülümsedi.

AVERY

Avery kapısı çaldığı sırada, kaşlarını çatmış bir fizik problemini çözmeye çalışarak işaretleme aygıtını tablete vuruyordu. Muhteşem, korkunç bir anda bunun Atlas olabileceğini düşündü ama sonra konuşmadıklarını hatırladı; üstelik Atlas'ın kapı vurması her zaman daha yüksek sesli ve daha kendinden emin olurdu.

“Evet?” Bacağını ötekinin üzerine atmış bir halde sandalyesinde döndü.

Annesi kapıda durdu. Kırmızı-siyah günlük bir elbise, tayt ve siyah bir ceket giymişti. “Akşam yemeğinden haberin var mı, diye emin olmak istedim,” dedi gülümseyerek. “Sarah dana kaburgası yapacak.”

Avery'nin gözleri açıldı. “Ne kutluyoruz? Babam yeni projesini mi buldu?” Hakiki dana kaburga –laboratuvar-da yetişmeyenler– bulması çok zordu; Fuller’lar için bile özel bir kutlamaya işaret ederdi. Bu da genelde yeni bir gayri menkul kazancı demek olurdu.

“Atlas Dubai işini resmen alıyor! Babanla tüm ayrın-

tıları görüştüler,” diye haykırdı Elizabeth. Sanki Atlas’ın maaşı için kendi babasıyla pazarlık etmesi çok komikmiş gibi küçük bir kahkaha patlattı. Böylece, diye düşündü Avery, annesi ile babasının son birkaç gündür artan neşesi açıklanmış oluyordu.

Bunun olacağını biliyordu, yine de bu haber gereğinden fazla canını yakmıştı. “Keşke katılabilseydim,” dedi Avery hemen, “ama Risha’nın doğum günü; hep birlikte yemeğe çıkıyoruz.” Annesi babası ve Atlas’la evde kalıp zaten kırılan kalbini daha da küçük parçalara ayırmakla tehdit eden haberin şerefine kadeh kaldırıyormuş gibi yapmasına olanak yoktu.

“Gerçekten mi? Gitmen gerekiyor mu?” diye bastırdı Elizabeth ama Avery sağlam durdu.

“Doğum günü, anne! Üzgünüm.” Sonunda annesi başını sallayıp kapıyı kapattı.

Avery yüzüne su çarpmak için mekanik bir şekilde banyoya yürüdü, sonra morötesi temizleyiciden bir havlu kapıp yüzünü kuruladı. Dokunmayla etkinleşen yerler çıplak ayaklarının altında sıcaktı. Eskiden kalma beyaz mermer kaplı tezgâhı kocamandı; görünürde hiçbir parmak izi ya da leke yoktu. Tüm etrafı aynaydı: Kıvrımlı aynalar, düz aynalar, hatta ilk doğum gününde anneannesinin hediye ettiği antika el yapımı bir ayna bile vardı. Her açıdan yerleştirilmişlerdi; sanki Avery’nin kendine sürekli yeni, beklenmedik açılardan bakması gerekebilirmiş gibi.

Normalde Avery aynaları okyanus manzarasıyla değiştirirdi. Annesinin banyodaki, tıpkı hayatlarının geri kalanında olduğu gibi, Avery’i odak noktası haline getiren bu dekorasyon tarzından nefret ediyordu. Ama şimdi

avuçlarının üzerinde öne doğru eğilip kendi yansımasını inceliyordu. Hayaletle dönmüş, solgun, gözleri çukura düşmüş yansıması ona bakıyordu.

Hayaleti makyaj dağıtıcıya bir dizi komut verirken izledi; Avery'den yardım almadan onu kendi güzelleştirecek gibi görünüyordu. Yüzüne çok ince bir buhar püskürtülürken gözlerini kapadı; birden gözlerinin etrafındaki gölgeler açılmış, kirpikleri koyulaştırılmış, elmacık kemiklerinin etkili yapısı vurgulanmıştı. Tekrar aynaya baktığında neredeyse tekrar Avery Fuller gibi hissedecekti.

Kristal dağıtma aygıtındaki yasemin losyonuna uzandı ve losyonla kollarını ovaladı. Losyon Eris'in hediyesiydi; Eris de bunu Filipinlerdeki bir butikten getirtirdi ve hep böyle kokardı. Parfüm yatıştırıcıydı ve öylesine tanıdıktı ki Avery'nin ağlamak istemesine yol açtı.

Eris olsa bu hissi anlardı, diye düşündü Avery: İçinde keskin, gevrek bir şeyin bomboş tangırdadığı korkunç bir boşluk olduğu duygusu. Muhtemelen kırılan kalbinin parçalarıydı. Eris olsa Avery'e sarılır ve hepsinin toplamından daha iyi olduğuna dair ona güven verirdi. Onunla oturup kurabiye yiyerek dünyadan kaçardı; ta ki Avery her şeyle tekrar yüzleşmeye hazır olana dek.

Ama Eris burada değildi ve eğer bu gece Atlas'ı görmek istemiyorsa Avery'nin de evden çıkması gerekiyordu.

"Mesaj yaz. Risha'ya, Jess'e." –bir an tereddüt etti– "ve Ming'e." Avery Eris'i doğum gününde utandırdığı için Ming'e hâlâ kızgındı ama şu anda etrafında çok fazla insana ihtiyacı vardı. Üstelik Ming bu tür gecelerde olmasını isteyeceğiniz türden bir insandı; yüksek sesliydi, her türlü oyuna hazırdı ve dramatik şeylere karşı doğal bir

yeteneği vardı. Hiçbir şey olmasa kafasını Atlas'tan uzak tutmasını sağlardı.

"Bu gece çıkıyoruz. Şık giyinin. Saat sekizde Ichi'de buluşalım."

Birkaç saat sonra Ichi'ye oturduklarında "Neler oluyor?" diye sordu Jess. Geç haber vermesine rağmen, tıpkı Avery'nin tahmin ettiği gibi, tüm kızlar gelmişti.

Avery tedirgin bir biçimde lazer kesim siyah elbisesini çekiştirip önlerindeki ıstakoz tempura tabağına uzandı. Ichi son moda bir suşi restoranıydı; Eris'in eskiden en sevdiği yerlendendi; gösterişli değerli bir taş gibi 941. katın ortasına yerleşmişti. Dışarıya penceresi yoktu ama bu loş ışıkları, tekno müziği ve herkesi kırmızı ipek yastıkların ortasına, yere oturmamak zorunda bırakan alçak masalarıyla kulüp atmosferine çok iyi uyuyordu.

"Eğlenceli bir kızlar gecesi yapalım istedim sadece," dedi parlak bir tebessümle.

"Bugün çarşamba," diye belirtti Risha.

"Annemlerden kaçıyorum," diye itiraf etmeye karar verdi Avery. "Evde büyük bir aile yemeği yapmayı istediler ama onlara kızgındım, hiç o havada da değildim. Orada olmak istemedim," diye ekledi. Ming –tam o sırada soru sormak için ağzını açmıştı– tereddütle sessiz kaldı.

Bir garson gelip siparişlerinin geri kalanını getirdi: Yılan balığı saşimi, tartar tako, kocaman fırınlanmış bir miso suflesi. Herkesin tek kişilik servis takımının önüne parlak mor içkiler yerleştirmeye başladığında Avery şaşırarak başını kaldırdı. "Liçi martinisi istememiştik."

"Ben istedim," diye duyurdu Ming, sonra meydan

okurcasına bir tebessümle Avery'e döndü. "Haydi, Avery, biliyorsun istediğini."

Avery itiraz edecekti; *hiç* içecek gibi hissetmiyordu. Ama sonra Atlas'ı annesi babasıyla oturmuş Avery'nin almasını hiç istemediği bir işin şerefine kadeh kaldırırken hayal etti. Bir içkiden bir şey olmazdı.

Bütün kızlar Avery'nin vereceği kararı bekleyerek ona bakıyorlardı. "Peki," dedi martiniyi dudaklarına götürerek.

"Haydi, bir resim çekelim!" diye ciyakladı Jess.

Avery her zaman yaptığı gibi kenara kaymaya çalıştı. Bu tür resimlerde olmaktan her zaman nefret etmişti: Bu resimlerin nasıl bilgi akışlarına ulaştıklarını kontrol edemiyordu, onları kimin gördüğünü asla bilemiyordu ve tüm bu çabalarına rağmen ortalıkta istediğinden çok daha fazla resmi dolanıyordu. Ama bu gece bir şey onu durdurdu. Belki de Atlas şimdi onu arkadaşlarıyla görse o kadar kötü olmazdı. Belki aralarının normalleşmesini sağlardı.

"Hey, bir tane benimle de çekin," dedi; sesi kendi kullaklarına bile tuhaf gelmişti. Endişeyle kaypak hissetti.

"Elbette." Diğer kızlar dönüp her zaman yaptıkları bir şeyin rahatlığıyla poz verdiler ama Ming dudaklarını yapıp sevimsiz bir tebessümle güldü. "Ama Avery, sen bu fotoğraflarda olmayı *hiç* istemezdin. Kimi kıskandırmaya çalışıyorsun?" diye sordu Ming kuşkuyla.

"Herkesi," dedi Avery rahatça ve hepsi birden güldü, hatta Ming bile.

Avery tekrar arkasına yaslanıp salonda etrafına baktı. Buradaki herkes genç ve iyi giyimliydi; ciltleri servetin getirdiği o anlaşılmasız parlaklıkla parlıyordu. Diğer

masalardan birkaç çocuk onların bulunduğu yöne baktı; bu kısa elbiseli, uzun parlak küpeli genç kadınları merak ettikleri belli oluyordu ama henüz kimse onlarla konuşmaya cesaret edememişti.

“Risha. Scott’la aranızda neler oluyor anlatsana,” diye emir verdi Avery; birilerini konuşurken duymak istiyordu.

Risha görev bilinciyle Berkeley’de son sınıf öğrencisi Scott Bandier’la olan bir bitip bir yeniden başlayan ilişkisini anlatmaya koyuldu. Avery bu tuhaf duygu durumunu kimse anlamasın diye kendini gülmeye zorladı. Yeterince kahkaha atıp, gülümseyip, başını sallarsa her şey yolunda olurdu.

Ama içten içe zihni düzensiz bir bulanma halindeydi; hiçbir çözüm bulamadan bir konudan ötekine kanat çırpıyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordu, hiçbir şey düşünemiyordu; yalnızca soğuk miso suflesinden geriye kalanları toparlıyordu. Bu ılık ve renk kaleydoskopu üzerine çökmüştü; kalbindeki o kalıcı yarayı hissizleştiriyordu. Ming’in Avery fark etmeden bir noktada yenilediği martinisinden yudumlar almayı sürdürüyordu.

Sonuçta grupları şişmeye başladı. Önce sınıflarından başka iki kız, Anandra ile Danika geldi; resimleri görmüşler, katılmak istemişlerdi. Sonra Berkeley’den daha çok çocuk boy göstermeye başladı, barın etrafında toplanıyorlar o imza gibi mor martiniyi ısmarlıyorlar, bilgi akışlarına daha çok fotoğraf koyuyorlar, *daha çok* insan getiriyorlardı. Kısa sürede Avery Berkeley’nin öğrenci nüfusunun yarısı oradaymış gibi hissetti; koyu ahşap dans pistine yapış yapış kümeler halinde dökülüyorlardı. Bir noktada Leda’yı gördüğünü sandı ama emin olamadan

adamlar üçlüsü –Rick, Maxton, Zay Wagner– masalarına bastırdı.

“Zay Daniela’yı terk etti, biliyorsundur,” diye fısıldadı Ming işgüzarca göz kırparak.

Avery bu habere önce tepki vermedi. Tüm gece boyunca tebaasını yöneten kraliçe gibi aynı yerde oturmuştu; niyeti o değildi elbette. Yalnızca hiçbir şeyle kıpırdama zahmetine katlanacak kadar ilgilenmemiştir, o kadar.

Ming haklıydı aslında. Zay’le neden konuşmasını? Onu tutan ne kalmıştı? Ne yaparsa yapsın, artık Atlas yoktu.

Birden Avery Eris’in bir ilişkiden sonra ne zaman kalbi kırılmış hissetse, kendini çılgınca ve tüm kalbiyle yeni biriyle flört etmeye verdiğini hatırladı. Avery bir kere ona bunu soru sormuştu. “*Bunun* gibi bir unutmaya yoktur,” demişti ona Eris yanıt olarak; hıznırca gülümseyip, gözleri bilgiç bilgiç parlayarak.

“Zay!” diye haykırdı Avery tam da Eris’in yapacağı gibi biraz sonra yavaş yavaş ayağa kalkarak. “Nasılsın görüşmeyeli?”

Zay Avery’nin gösterdiği ilgiye şaşırmış gibiydi; sonuçta Avery onu aylar önce adamakıllı reddetmişti. “Harika, teşekkürler,” dedi dikkatlice.

Ama Avery ıska geçilmemeye kararlıydı. En parlak gülüşünü patlatarak tüm gücüyle Zay’e kur yapmaya başladı. Zavallı Zay’in hiç şansı yoktu.

Tam Zay’i loş aydınlatılmış dans pistine götüreceksen biri Zay’in dirseğine hafifçe vurdu.

“Araya girmemin sakıncası olmaz umarım?” Cord Avery’i kolundan tutup yumuşak bir şekilde uzaklaştırdı.

Zay içi temizlenmiş balıklar gibi, ağzı yarı yarıya açık bir halde itiraz etmek üzere öylece kalakaldı.

“Bu sözler sana bile fazla klişe kaçtı,” diye suçladı onu Avery ama aslında pek önemsememişti. Zay çok umurunda değildi aslında. Yalnızca tuhaf bir şekilde serbest kalmış, yelkenleri fora etmiş gibi hissediyordu ve demir atmak için bir şey –herhangi bir şey– yapmaya ihtiyacı vardı.

Atlas onu bilgi akışlarında böyle canlı, pırıl pırıl, umursamaz görse bile, bu onu rahatsız etmezdi.

“Bense buradan kurtardığım için teşekkür edersin sanıyordum.”

“Zay o kadar kötü değil,” diye itiraz etti Avery; ikna edici olmayan bir şekilde.

Cord güldü. “Senden söz etmiyordum. Ben Zay’i kalbinin bir daha kırılmasından kurtarıyordum. Bazen çok acımasız olabiliyorsun, biliyorsun Avery,” dedi Cord rahatça.

Avery başını kaldırıp ona baktı. Bir önceki hafta sonundan beri konuşmamışlardı. “Bu akşam çıkacağını bilmiyordum.”

“Fotoğrafları görene kadar çıkmayacaktım da.”

“Cord,” dedi Avery, ona ne söylemek istediğinden emin değildi. Kanepedeki o andan bir anlam çıkarmaması gerektiğini, kendisinin toy ve incitici olabildiğini, ondan uzak durması gerektiğini... Ama daha mantıklı bir düşünce oluşturmadan hıçkırırverdi.

Cord kahkahalarla güldü. Avery Cord’un kahkahalarını hep sevmişti. Gerçek kahkahalarını, o alaycı karanlık kahkahaları değil, hakiki olanları. Tüm bedeniyle gülerdi; daha çocuklarken güldüğü gibi.

Daha ne olduğunu anlamadan dans etmeye başlamışlardı; Cord'un elleri belindeydi. "Neler olduğunu bana hâlâ söylemeyecek misin?" dedi sonunda Cord.

"İyiyim." Avery kafasını vurgulu bir şekilde salladı.

"Bak, bu adam kim bilmiyorum ama onu gerçekten kıskandırmak istiyorsan, Wagner'dan daha iyisini bulman gerek."

"Adam olduğunu nerden anladın?" diye sordu çabucak, kendisini neyin ele verdiğini merak etmişti.

Cord muzaffer bir şekilde sıırttı. "Şu ana kadar bilmiyordum. Kuşkularımı doğruladığın için teşekkürler."

Şimdi kakhaha atma sırası Avery'deydi. Şaşırtıcı şekilde iyi hissetmesini sağlamıştı; geçici bir saniye için normal; tabii Atlas'ın olmadığı bir dünyada normal diye bir şey varsa.

"Haydi, gerçekten alıcı bulmak istiyorsan bana daha da yaklaşman gerek," dedi Cord, sesi kısıktı. Avery bir adım yaklaşp kollarını Cord'un omuzlarına dolamadan önce duraksadı. Gerçekten uzundu. Korkunç, hain bir tarafileyla şimdi birilerinin fotoğraflarını çekip onu bilgi akışına yüklemelerini umuyordu. Atlas bunu hak etmişti.

Ama sonra Atlas'ın gerçekten o fotoğrafa baktığını düşündü; böyle doğruca -yine- Cord'a gittiği için kendisiyle ilgili ne düşüneceğini merak etti ve kolları geri düştü. Cord hiçbir anı kaçırmamış, sadece onu rahat, arkadaşça bir tarzda döndürmeye başlamıştı.

"Üstelik," diye ekledi Cord, "Biz anaokulundan beri arkadaşız. İyi bir nedenin yoksa tüm sınıfa öyle hafta içinde çıkmalarını emretmezsin."

"Ben kimseye emir vermedim, onlar geldiler!" diye iti-

raz etti Avery, biraz sonra Cord'un *arkadaş* sözcüğünü kullandığını fark etti. Bir rahatlama hissi tüm bedenini sardı. Bir süre bir öne bir arkaya sallandılar; üzerlerindeki elektrik ışıkları, sarhoş gibi bir renkten ötekine geçiyordu.

Avery birden bitkin hissetti. Son zamanlarda çok fazla şey olmuştu, tüm dünyası yıkılıyordu, tüm o döktüğü göz yaşları, Atlas'ın dünyanın öbür ucuna giderek gerçekten terk ettiğini bilmek. Gözlerini kapayıp kendi kendine başını Cord'un göğsüne dayama lüksünü tanıdı.

"Teşekkür ederim, Cord. Her şey için," diye mırıldandı; onun anlayacağını biliyordu.

Cord bir şey söylemedi ama Avery başını salladığını hissetmişti.

İşte böyle başlıyor, diye düşündü Avery; sanki inanılmaz ağır bir yük kaldırmak üzereymiş gibi omuzlarını dikleştirmişti. Kendini toplamaya başlaması gerekiyordu; parça parça; çünkü bu içinde Atlas'ın olmadığı yeni hayatının başlangıcıydı.

WATT

“Uyan, Watt,” diye fısıldadı Nadia kulaklarına; hidrojen yakıtlı jetleri inişe geçmişti.

Watt, bu uçuşta uyuyakaldığı için kendine biraz sinirlenerek kımıldanıp gözlerini ovuşturdu. İlk kez uçağa biniyordu. Gerçekten, bütçe kısıtlamaları eyalet dışına yapılan alan gezilerini kesmeden önce bilim sınıfıyla Washington’daki uzay müzesine yaptığı geziyi saymazsak New York’u ilk kez terk ediyordu. Watt solundaki pencereden dışarı bakıp elinde olmadan nefesini tuttu. Renksiz, çırılçıplak ta ufka kadar uzanan Nevada’ya yukarıdan bakıyordu. Bir çöl gezegeninin yüzeyini görmek gibiydi. Normalde bu kadar aşağıda, yerçekiminin kısıtlamalarıyla yeryüzünün yüzeyine zincirlenmiş olduğunu düşünmek ne kadar sürrealdi.

Yanında Leda bir sıska bacağını ötekinin üzerine atmış, gözleri kapalı, gösterişli, havalı ve kayıtsızdı.

Nadia havayı yumuşatmak için ne söylemeliyim?

Bilmiyorum, Watt, birbirine şantaj yapıp, birlikte olan,

ardından da birlikte rehabilitasyon merkezine giriş yapmaya giden durumunuza örnek oluşturabilecek bir çift bulamadım, diye yanıt verdi Nadia. Bir holo gösterisinde bir tane buldum ama onu da gerçek dışı bulduklarından veri grubundan kaldırmışlar.

Watt bu alaylı sözleri duymazdan geldi ama Nadia'nın verdiği sonuçlar kendininkilerden o kadar da uzak değildi aslında. Leda'yla geçirdiği o gece, karanlık, acı, aldırışsızdı ve doğrusu hayatının en heyecan verici ilişkisiydi.

Ondan sonra Leda'nın aramasını beklemiyordu ya da en azından gözetleme ricalarından fazlasını beklemiyordu. Onunla Nevada'ya, eski rehabilitasyon danışmanıyla görüşmeye gelmesini emreden mesajı aldığında çok şaşırmıştı. Daha fazla bir açıklama yapmayıp yalnızca uçak biletinin bağlantısını göndermişti.

Bana Eris'le ilgili hakikati itiraf edecek kadar güvenmesinin bir yolu yok, değil mi? diye sordu Watt Nadia'ya; cevap almayı pek beklemiyordu.

İkinizin de birbirinize katlanamadığınızı söylediğiniz düşünülürse iyi bir başlangıç yaptığınız söylenemez, diye belirtti Nadia kuru bir şekilde.

Nadia'nın sözünü ettiği bu konuşmayı hatırlayınca – Leda'nın yatağında yarı çıplaklardı– Watt birden rahatsız oldu. *Sana, eee, mahrem durumlarda kapanmanı söylediğimi zannediyordum,* diye hatırlattı Nadia'ya. Bu komutu vereli çok oluyordu. Yataktayken, o kişi bilgisayar bile olsa, üçüncü bir kişinin varlığı düşüncesiyle başa çıkamıyordu.

Evet ama aynı zamanda bana doğrudan Leda'nın yanındayken asla kapanmama komutunu da verdin, diye hatırlattı Nadia.

Romantik durumlar için aynı engeli yeniden kur lütfen,
diye düşündü kesin bir şekilde.

Romantik tanımını yeniden değerlendirmemiz gerek,
çünkü şu anda her ne oluyorsa, gerekli koşulları karşıladı-
ğını düşünmüyorum.

Ne demek istiyorum, biliyor musun, diye düşünüp birinci sınıf pelüş koltuğunda biraz daha gerindi. *Gerçek-*
ten, Nadia, sana verdiğim tüm komutları takip edemiyor-
um artık.

Senin için tarihleriyle birlikte bir liste yapmaktan mem-
nuniyet duyarım. Her zamanki gibi rahatsız ediciydi.

Watt bu hafta sonunu atlatıp hayatına devam etmesi gerektiğini biliyordu. Bu arada Leda'yı sinirlendirerek biraz eğlenebilirdi de. Bu noktada elde etmeyi umduğu en iyi sonuç bu olacaktı.

Uçak yere bir gümbürtüyle indi; hidrojen yakıt sisteminde sıvı duman gibi bir şey salıyor bu arada altlarındaki aşınmış piste birkaç damla saçıyordu. Watt bir zamanlar uçakların suyla değil, karbon temelli yakıtlarla çalıştırıldığını hatırladı. Ne öngörüsüzlük, idaresizlik...

Havada süzülen robotların valizlerini getirdiği bekleme bölümüne giderlerken Leda'yla hâlâ konuşmuyorlardı. Leda bir anlığına başını eğip bir mesaj aldı. "Arabamız gelmiş," dedi kısaca ve göz kamaştırıcı kapılara doğru yürümeye başladı. Hareketleri bir balerininki gibiydi: Duruşu dik, omuzları geride, adımları sanki zemin yapıyormuş ve kısa süreliğine de olsa zemine dokunmaya katlanamıyormuşçasına hafif ve çabuktu.

Watt'ın görme alanı boyunca yabancı bir şey dans ediyordu. Bunun gölgesi olduğunu anlaması biraz zamanını

aldı. Kule'deki tüm açılardan gelen güneş aydınlatması –gün boyunca hareket edip tek bir kaynaktan ışık üreten güneşin aksine– öylesine kusursuzca eşitlenmişti ki, Kule'nin içinde kendi gölgesini hiç görmüyordu. Durup onu inceleme dürtüsünü bastırdı.

Leda'yla buz gibi sessizliklerini arabaya girerlerken de korudular. Arabanın polimerden iç kaplaması parlak gümüşümsü bir mavi olarak düzenlenmişti. Tozlu ufuk çizgisi uzaklarda parıldıyordu. Watt gözlerini kapayıp Nadia'yla kafadan satranç oynadı. Nadia ona öylesine acı-mıştı ki bir kere kazanmasına izin verdi.

Birden bir yan yola sapıp bereketli bir yeşilliğin içine girdiler. Kum taşı binalardan oluşan köy, yukarıdan aşağıya bir şelalenin döküldüğü kocaman bir havuzun ortasındaydı. Watt bunun akıllıca oluşturulmuş bir yanılsama olduğunu fark etti. Kırmızı kiremitli çatıların üzerinden çiçekler çağlayarak dökülüyor, palmiye ağaçları yapraklarını gökyüzüne doğru uzatıyordu.

Açıklıkta kızlar yürüyordu. Leda gibi hepsinde bir zenginlik ve ayrıcalıklık havası vardı ama gözlerinde tekin olmayan bir boşluk görülüyordu. Watt Leda'nın yanında gitgide gerildiğini hissediyordu. En yüksek kalitede bir spa gibi görünmesine rağmen, olasılıkla bazı çok kötü anıları beraberinde getirmişti.

Havuzun yanında, uzak bir köşede ahşap sütunlar üzerine kurulmuş müstakil birer kulübe olan odalarına varana kadar Watt konuşmadı. “Odalarımız ayrı mı? Erkek arkadaşın olduğumu sanıyordum,” dedi bir kaşını kaldırarak.

Watt'ın bu yorumu Leda'da kendine hâkimiyet namına ne kaldıysa alıp götürmüşe benziyordu. Watt'ın kapısının

kilidini açıp onu yakasından yakaladığı gibi sertçe içeri çektii. Birdenbire çok yaklaştı, o kadar yaklaştı ki Watt kalp atışlarının bileğindeki vuruşlarını hissedebiliyordu. Koyu renkli gözlerinden birinde mikroskobik yeşil bir leke vardı. Watt onu daha önce hiç fark etmemişti. Kendini o lekeye bakarken yakaladı. Lekenin annesinden mi babasından mı geldiğini merak ediyordu.

“Şunu iyice açıklığa kavuşturalım. Buraya tek bir şey için geldin,” dedi Leda. “Annemin ensemde düşmesi için bana şu aptal rehabilitasyon kontrolünü, tercihen mümkün olduğunca az rehabilitasyon görerek geçmeme yar-dım edeceksin. Onlara erkek arkadaşım olduğunu söylememin tek nedeni annem yerine sorumluluk ortağım olarak burada bulunman.”

Watt, Leda’nın annesini buraya getirmeye neden bu kadar karşı olduğunu merak etti ama sonra bunun çok karmaşık bir soru olduğuna hükmetti. O Leda’nın kendine hâkimiyetini tıngırdatmayı tercih ederdi. “Bunun ülkenin öbür ucuna bir seks daveti olmadığına emin misin?”

“Geçen hafta sonu olanlar bir daha asla tekrar etmeyip üzerine konuşmayacağımız bir sarhoşluk hatasıydı. Bu hafta sonu çalışıyorsun, anladın mı? Tatil için buraya gelmedin.” Leda’nın sesi gerginlikten çatlamıştı.

Watt gülümsedi. “Elbette tatil için geldim. Nevada’ya uçmaya mecbur bırakılmak her gün başıma gelmiyor.”

Nadia dikkatini kulübenin duvarına yansıtılan bir programa yöneltti. *Yoga yapmayı seviyor*, diye hatırlattı Nadia; muhtemelen yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama sevgili yoga dersini gasp edecek olursa Leda’nın nasıl tepki vereceğini Watt çok iyi biliyordu.

“Şimdi eğer izin verirsen, öğleden sonra yogamı yapacağım,” dedi Watt başıyla duvardaki programa işaret ederek.

“Hayır. Benimle yogaya gelmiyorsun,” diye tehdit etti Leda ama Leda itiraz ettikçe Watt’ın orada olma kararlılığı artıyordu.

Eğlence şimdi başlıyordu.

Daha sonra meditasyon çadırındaki –Watt’ın çıkardığı dikkat dağıtıcı seslere rağmen pozların arasından çaba sarf etmeden akan Leda’yı Watt’ın çoğunlukla bağdaş kurarak izlediği– bir saatlik yogadan sonra ikisi de merkez binanın bekleme odasındaydılar. Watt bir ayak bileğini öbür dizinin üzerine koymuş sabırsızca ayağını sallıyordu. Leda sinir olduğu açıkça görüldüğü halde Watt’a bakıp duruyor, Watt da elbette durmuyordu.

“Konuşma kısmını ben yapacağım,” diye Leda gönüllü oldu sonunda. “Senin bir şey söylemene gerek yok. Sadece gülümseyip başını salla ve sana doğrudan sorulan sorulara olabildiğince çabuk cevap ver. Hatırlaman gereken tek şey, benim destekleyici, yardımcı erkek arkadaşım olduğun. He, bir de ablan trajik bir şekilde bağımlılıktan öldü,” diye ekledi neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Watt dehşetten nefesi kesilmiş gibi yaptı. “Bana bir abla icat edip sonra bir de onu öldürdün mü? Nasıl yaparsın?”

Leda gözlerini devirdi. “Seni buraya getirdiğime beni pişman etme, Watt.”

“Merak etme, ben ikimiz için de yeterince pişman oldum zaten,” diye neşeyle yanıt verdi Watt. Tam o sırada

açılan kapıda doktor önlüğüyle kırmızı saçlı zayıf bir kadın belirdi.

“Leda, seni tekrar görmek ne güzel.” Doktor elini uzattı. İsim etiketi taşııyordu ama bu Watt’ı yavaşlatmadı, çünkü onun hakkındaki her şeyi çoktan öğrenmişti.

Oyun zamanı, Nadia, diye düşündü ve ileri doğru bir adım attı. “Dr. Reasoner, ben Watt Bakradı. Leda’nın erkek arkadaşıyım.” Sevimli bir şekilde gülümseyerek doktorun elini sıktı ve hep birlikte oturdular.

“Watt buraya sorumluluk ortağım olarak geldi,” diye aceleyle açıkladı Leda.

Dr. Reasoner’ın alını kırıştı. “Leda, bende dosyanda erkek arkadaşın olduğuna dair bir bilgi yok...”

“Daha bu sonbaharda çıkmaya başladık. Leda döndükten sonra.” Watt uzanıp elini Leda’nın sandalyesinin kolçağında duran elinin üzerine koyup parmaklarını onunkilere geçirdi. Leda ona karanlık bir bakış attı.

Dr. Reasoner merakla ikisini gözleyerek öne doğru eğildi. “Peki, nasıl tanıştınız?”

“Aslında başlarda Watt benim başka bir arkadaşım- la ilgileniyordu ama sonra beni tanıdıkça birbirimize çok fazla benzediğimizi fark etti,” dedi Leda kısaca. Tırnaklarını Watt’ın avucuna geçirdi. Watt çarpılan yüzünü gülümseyerek değiştirdi.

“Evet, maalesef ben de Leda gibi tamamen bencil ve güvensiz bir insanım. Bunları değiştirmeye çalışıyorum,” diye ilan etti Watt, bunları öyle gerçekçi bir şekilde söylemişti ki Dr. Reasoner nasıl bir tepki vereceğini bilemeyerek gözlerini kırıştırdı. Watt yanında oturan Leda’nın öfkesinin dönen dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordu.

“Peki, Watt sorumluluk ortağı ne demek biliyor musun?” dedi doktor biraz sonra; bu son yorumu duymazdan gelmeye karar verdiği belli oluyordu. “Demek istediğim senin işin, Leda’nın her zaman iyi kararlar almasında ona yardımcı olmak.”

“Elbette biliyorum, Dr. Reasoner,” dedi Watt sakince. “Gerçi asıl Leda bana çok yardımcı oldu. Ablama ne büyük bir ilham kaynağı olduğunu size anlatamam. Anlayacağınız ablam yıllarca insanı felce uğratan bu bağımlılıktan çok çekti...”

“Evet, zavallı, *Nadia...*” dedi Leda anlamlı anlamlı ama Watt sözlerinin ardındaki gizli tehdidi duymazdan geldi.

“... xenperheidren’e, alkole, ilgiye, artık siz ne dersiniz ona bağımlıydı. Leda onun için inanılmaz bir rol modeli oldu, çünkü elbette Leda da bir nokta da bunların *tümüne* bağımlı olmuştu.”

“Peki, ablan şimdi nasıl?” diye sordu Dr. Reasoner; yüzü soylu bir endişeyle kaplıydı.

“Ha, öldü,” dedi Watt arsızca. Sonra Leda’ya tatmin olmuş bir bakış attı; sanki Leda bunu hatırlayıp onunla gurur duymalıymış gibi. Leda onu elleriyle boğmak istemesine bakıyordu.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Keşke onu burada tedavi edebilseydik,” diyebildi doktor; şaşırdığı belli oluyordu. Rahatsız bir şekilde gırtlığını temizleyip Leda’ya döndü. “Leda, son birkaç ayda hiç bağımlılık eğilimleri gösterdin mi?”

“Hayır,” dedi Leda çabucak.

“Pekâlâ. Tedavi için tavsiye edilen takibini gözden ge-

çirmek isterim.” Doktor bocaladı; bu bir şeyin iki farklı yorumuna baktıkça gözleri hızla bir büyüyüp bir küçülüyordu. “Sanırım anne baba planı yerine ortak. Ama Leda, ben yine de annenin görmek isteyeceği...”

“Tabii ki ortak planını kullanmalıyız. Ben bir yere gitmiyorum,” diye söz verdi Watt. Leda dişlerini gıcırdatıp başını sallarken Watt küstah bir hazla izliyordu.

O gece daha sonra Watt aşırı büyük kral boyu yatağında, Meksika’dan esinlenmiş casita’sında,* etrafında krem şanti gibi gereğinden fazla yastık yığılı halde yatıyordu. Gerçekten yatakta yalnız olduğu için kafası karışmıştı. Aslında Leda’yla birlikte olmak istemediğini söylüyordu kendi kendine. Ama Leda neden *onunla* birlikte olmak istememişti?

Bu gecenin sonunu birlikte getireceklerine öylesine emindi ki. Leda’nın onu sabote etmekle suçladığı –“Şaka mı yapıyorsun? *Ben kurtardım*,” diye övünmüştü– o şamatalı kontrol saçmalığından sonra isteğe-bağlı-ama-açıkça-özendirilen paylaşım çemberini geri çevirip kafeteryada akşam yemeği yemişlerdi. Watt’ın odasına gidip bir çizgi film eşeğiyle ilgili saçma bir çocuk holosu izlemişlerdi. Yatakta değil, aralarında bol mesafeyle kanepede oturmuşlardı; ama öylesine rahatça gülmüşlerdi ki, Leda bir kere de olsa gerçekten rahatlamış görünmüştü.

Holo bitince Leda iyi geceler dileyerek ayağa kalkıp kapıdan çıkıp gittiğinde Watt şaşkına uğramıştı. Şimdi hayatında adımını attığı en lüks odanın içinde tek başına tamamen afallamış haldeydi.

* *İsp.* Kulübe anlamında. (ç.n.)

“Nadia. Leda beni ta buralara getirirken gerçekten istediği neydi sence?” diye yüksek sesle düşündü.

“Ben olsam buna istatistiksel sapkınlık derdim, yalnız bununla ilgili bir istatistik yok,” diye yanıt verdi Nadia. “Hiç değilse, senin eğleniyor görünmene sevindim.” Sanki bu eğlenmek için uygun bir zaman değilmiş gibi, bu son kısmı biraz kızarak söylemişti.

Leda’nın odasından kan dondurucu bir çığlık geldi.

“Nadia, o iyi mi?” diye bağırdı Watt, yataktan çıkıp ileri doğru tökezledi.

“Odasından gelen bir bilgi akışı yok,” diye yanıt verdi Nadia ama Watt çoktan çıplak ayaklarıyla Leda’nın kapısına koşup kapısına vurmaya başlamıştı bile. Biraz sonra sürgü kilit açılıverdi, Nadia rehabilitasyon merkezinin sistemine sızarak Watt’ın içeri girmesini sağlamıştı.

Leda çarşaflarına düğümlemiş, gözleri kapalı, ağzı yüzü çarpılmış haldeydi. Çığlık atıyordu – Watt’ın kulaklarını kapatıp kaçmak isteyeceği türden ilkel, başka bir dünyadan bir çığlıktı. Ama kaçmak yerine Watt Leda’ya koşup Leda’nın çılgıncasına örtülerini pençeleyen ellerini tuttu.

“Leda, tamam her şey yolunda, güvendesin. Ben buradayım,” deyip duruyor, başparmaklarıyla Leda’nın bileklerinin arkasını ovalıyordu.

Sonunda çığlıklar inlemelere dönüştü ve azalıp bitti; Leda sessizleşti. Gözleri yavaşça açılıp kapandı; kırıpikleri yanaklarına degecekmiş gibi yoğun ve nemliydi. “Watt?” diye sordu sersem bir halde, Watt’ın neden orada olduğunu anlamamış gibiydi.

Watt da pek emin değildi. Hemen Leda’nın ellerini bıraktı.

“Çılgılık atıyordun,” dedi çaresizce. “Korkunç bir sesti, sanki sana işkence ediyorlarmış gibi. Ben yalnızca... iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Yaa, tabii. Bana işkence etseler, sen de bayram ederdin,” diye boğuk bir ses çıkardı Leda. Dik oturup çabuk bir jestle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Watt, beyaz ipekten bir gecelik giydiğini gördü. Bedeninin hatlarına öylesine imalı tutunmasaydı neredeyse kızlara özgü gibi görünüyordu. Watt gözlerini başka yöne çevirdi.

“Normalde olsa, evet ama yarın eve uçmam gerek; sensiz dönebileceğimden emin değilim.” Watt saçmaladığını fark etti. Göğsünde tuhaf bir baskı vardı. Bir adım daha geri gitti. “Özür dilerim, seni bırakayım da biraz uyu.”

“Lütfen gitme,” dedi Leda çabucak, gözleri kocaman açılmıştı. Yutkundu. “Kâbuslar... Lütfen, ben uyuyana kadar yanımda kal.”

O anda Watt'ın düşmanı, kötü, dik kafalı, Watt'ı tehdit edip ona baskı yapan kız gibi görünmüyordu. Bu yataktaki kız, küçük, kaybolmuş ve acı verici derecede yalnız bir yabancıydı.

Watt yatağın yanına bir sandalye çekmeye başladı, sonra duraksadı. Leda'nın yatağının yanında bir sandalyeye oturmak tuhaf geldi, sanki hastanede hastaymış gibi. Sonra yolunun nasıl burada sonlandığı düşünülürse öyle de olabileceğini düşündü.

Gözleri Leda'nınkilerle buluştu. Leda başını anlayışla hafifçe eğip bir şey söylemeden kayarak yataktaki Watt için yer açtı.

Watt yatağa kayıp onun etrafına kıvrılırken Leda çok durgun ve çok küçüktü. Watt onun perişan nefes alış ve-

rişlerini dinledi. Bedeninde baştan aşağıya gittikçe yükselen bir tedirginlik vardı. Watt buna neden olanın kendi olduğunu biliyordu ve buna sevindiğini fark etti.

Leda dönüp onunla yüz yüze geldi. şimdi ikisi de yan yatmıştı; karanlıkta ikiz siluetler gibiydiler. Onları ayıran tek şey açık pencereden havayı kesen ay ışığının ışınlarıydı. Yine de Watt bekledi. Ne kadar çılgınca olursa olsun, *kendi* bunu istediği için ne kadar çılgın olursa olsun, ilk hareket ondan gelmeden bunu yapmayı reddediyordu.

Leda çenesini kaldırıp Watt'ın dudaklarına çekingen, tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

Sonra geri çekildi. "Bu hâlâ bir şey demek değil, tamam mı?" diye fısıldadı. İfadesini seçemese de Watt onu zihninde canlandırabiliyordu: alnı inatçı bir kararlılık ve ateşli bir gururla kırışmıştı.

"Tabii ki. Hiçbir şey demek değil," diye hak verdi Watt; karşılıklı birbirlerine yalan söylediklerini çok iyi biliyordu.

CALLIOPE

Calliope Kule'nin ünlü tırmanma duvarının zemininde duruyordu; 620. katta başlayıp Kule'nin kuzey cephesinin iç kısmından neredeyse otuz kat yukarı çıkan muazzam dikey bir yapıydı bu. Görüşünün sol üstünde sürekli yanan saatine baktı: Kontaklenslerine olabildiğince az sözlü komut vermeyi tercih ettiğinden saatini hiç kapatmıyordu. Birine kur yaparken “saat,” diye mırıldanmanın pek romantik bir tarafı yoktu.

Saat neredeyse akşam beş olmuştu. Calliope Atlas'ın gelmeyeceği gerçeğine teslim olmaya çalışıyordu. Bu öğleden sonra Atlas'a ara sıra attığı mesajlarla ona tırmanacağını haber verirken bunun muhteşem bir plan olduğunu düşünmüştü. Atlas'ın kayalardan tırmanmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyordu ya da en azından bir zamanlar ne kadar sevdiğini. Ama New York'taki Atlas ile Tanzanya'daki “Travis”in Calliope'nin zannettiğinden daha az ortak yanı olduğunu anlamaya başlamıştı. Hava donanımını ayarlayıp ilk tutamaca, ardından da ikincisine

uzanmadan önce ellerini birbirine sürttü. Bir süre yalnız tırmanmak kafasını boşaltmasına yardımcı olabilirdi.

“Bensiz mi başlıyorsun, Callie?”

Calliope gözlerini kapayıp halinden memnun bir şekilde sırtıtmak için kendine izin verdi. Atlas’tan yalnızca birkaç metre yukarıda duvarda olduğu yeri tutmaya devam edip aşağıya Atlas’a bakacak kadar sırtını geriye doğru bükte. “Gelebilmene sevindim,” diye seslendi.

Atlas her zamanki yamuk tebessümüyle gülümsedi; sanki gülümseme kararına kendini tam olarak verememiş gibi. Bir hava donanımına adım atıp geniş omuzlarının birinden bir kayış geçirdi. “Üzgünüm, işten kaçmam pek kolay olmadı.”

Calliope duvarı bırakınca hava donanımı yalnızca birkaç santimetre düşmesine izin vererek onu yakalayıp havada asılı bıraktı. Calliope ayaklarının tabanlarıyla duvara basarak miskince yere indi, siyah spor pantolonları uzun, esnek vücudunu ortaya çıkarıyordu. “Patronunun gereksiz derecede katı olduğu anlaşılıyor; bir de baban olduğunu düşünürsek,” diye belirtti.

Atlas bunu beğendiğini belli ederek güldü. Bir çift eldiven çekip, ikincisini otomatik bağlama düzenlemesi olmasına rağmen dişlerinin yardımıyla bağladı. “Benden sana tavsiye, asla annen ya da babandan iş alma. Çünkü anne baba için çalışmak gerçekten berbat bir şey.”

Bilsen şaşardın. Calliope’nin Elise’le birlikte ne ölümcül bir halde çalıştıklarını bilse Atlas ne derdi, diye merak etti Calliope.

Atlas bir ekrandan birtakım düğmelere basarak, kendi tutamaçlarının rengini turuncu olarak ayarlayıp –

Calliope'ninkiler çoktan imzası olan küpe çiçeği rengine ayarlanmıştı— tırmanmaya başladı. Calliope kendi etrafında dönüp tutamaçlarını tekrar yakalayıp Atlas'a katılmadan önce onun biraz yaklaşmasını bekledi.

Duvar o anda neredeyse boştu. Uzakta bir yerlerde bir üçlü tırmanıyordu ama Calliope görmek şöyle dursun, onları zorlukla duyabiliyordu. Sanki Atlas'la ikisi uzaklarda bir çölün tepesinde yalnızlardı. Güneş arkalarındaki devasa pencereden içeri akıyordu.

Tırmanmanın çok yatıştırıcı bir tarafı var, diye düşündü Calliope, o düz çıplak yüzeyden böcekler gibi sürünürlerken. El tutamacını bul, ayak tutamacını bul, kendini yukarı çek, sonra tekrar. Hareketler net ve kolaydı ama odaklanmak gerekiyordu, aklının başka yerlere gitmesine izin vermiyordu. Yükseldikçe adrenalinin karnına hücum etmesine, hava donanımları asla izin vermese de düşme olasılığına karşı bedeninin içgüdüsel olarak kasılmasına bayılıyordu. Omuzları tatlı bir sızıyla acımaya başlamıştı. Bu gece kesinlikle bir masaj yastığına ihtiyacı olacaktı.

Yanında Atlas cehennemden salıverilmiş bir yaratık gibi çılgınca sıçrayıp duruyordu. Kocaman, fırlarcasına atlayışlar yapıyor, arada bazı el ve ayak tutamaçlarını kaçıırıyordu, sonra bir tanesini eline geçirmek için tırmalayıp duruyordu. Calliope onun birden çok kez düşüp havada yakalandığını görmüştü. Sonra dişlerini gıcırdatarak azgın tırmanışa tekrar başlıyordu.

"O hava donanımı güvenliğin için biliyorsun, oyuncak değil. Yarışmıyoruz burada." Calliope'nin sesi aldatıcı biçimde tasasız çıkıyordu. Atlas'ı böyle kudurtan neydi?

“Kaybettiğin için böyle söylüyorsun,” diye seslendi Atlas birkaç metre yukarıdan.

Calliope gülümsemesini bastırarak daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Ayak tutuşları biraz daha az emindi; elleri o süper teknolojik kavrayıcı eldivenlerine rağmen yanıyordu. Bu kadar yukarıda kayanın yüzeyi, Kilimanjaro’ya ya da Everest’e tırmanma yanılsaması yaratmak için küçük buz kristalleriyle kaplıydı. Buna karşın Calliope’nin pembe tutamaçları özellikle gülünç duruyordu. Işığın buzu maviye dönüştürmesine hayret etmişti. Her buza sürtünüşünde küçük renk girdapları oluşuyordu.

Zirveye ulaştığında Atlas onu yukarıya, tepeye çekmek için elini uzattı. Calliope avucunu bir süre onunkilerin içinde bıraktı; avucunun kendininki tutarken verdiği o yabancı tatlı hissi özümsemek istiyordu. Atlas sonunda elini bıraktığında hayal kırıklığından duyduğu ani sızıya şaşmıştı.

Üzerlerindeki tavan çok yükseklerdeydi, ardıc kuşu yumurtası mavisindeki güneş panellerinin arasından küçük beyaz bulutlar görölüyordu. Buz kristallerine rağmen burası rahat bir şekilde sıcaktı. Calliope çakıllı yüzeye kendini bırakıp çantasından bir yudum su aldı; bacakları önünde uzanıyordu.

“Pekâlâ,” diye soruyordu Atlas, “insan yapımı dağımız hakkında ne düşünüyorsun?”

“Singapur Kulesi’nden daha iyi bir tırmanışı, Rio’dakinden de kesinlikle daha iyi bir manzarası var,” diye yanıt verdi, ne kadar tecrübeli olduğunu ve ne kadar çok seyahat ettiğini hatırlatmak için. “Ama gerçeği kadar güzel değil. Ne de olsa Afrika değil.”

Atlas dirseklerinin üzerinde arkasına yaslanmıştı; gri tişörtü terle nemlenmişti. Yüzünden ifadeler Calliope'nin anlam çıkaramayacağı kadar çabuk geçti. Calliope onları havada elleriyle kapıp bir laboratuvara analize göndermeyi isterdi. Gerçekten onunla ilgili ne düşünüyordu acaba. Bir yabancı mı, seyahat arkadaşı mı, bir hata mı? Ya da tanımak istediği biri mi?

O sadece bir hedef, diye kendi kendine çıkıştı. Ondan değerli bir şey almanın yolunu bulduğu sürece Calliope'yle ilgili ne düşündüğünün bir önemi yoktu.

"Hayır, Afrika değil," diye hak verdi Calliope'ye, sanki sesinde yenilgiye uğramış gibi bir ton vardı. "Ama asla hiçbir şey değil."

"Geri dönmek istemez misin?"

"Sen?"

Calliope tereddüt etti. Bir ay önce olsa daha önce gittiği yerler hakkında her zaman dediği gibi "belki, bir gün," derdi. Sorun çok basitti, dünyada henüz görmediği daha çok yer vardı ve Calliope hepsinin tadına varmak için derinden, ilkel bir açlık duyuyordu. Tanıdık olan şeylerle ilgili sabırsızca konuşmasının nedeni de buydu.

Ama New York'ta başka bir şey vardı. Belki de o enerji, yerin altından gelen o nabız ya da davul sesine benzer vuruşlardı. Özellikle de şimdi, şehri tatil öncesi bir pırıltı bürümüşken havada hissedilir bir büyü vardı.

Calliope bunu yeni yeni fark ediyordu, asansöre giderken yanından geçen insanlara –hayatlarını son derece rutin ve donuk bulduğu için normalde acıdığı insanlara– hiç alışılmadık bir sevgiyle bakıyordu. Nuage'ın dışındaki, Calliope'nin frezyaları koklamak için her zaman

durduğu o çiçekçide çalışan kız mesela ya da kendi yaşındaki birçok kızın aksine kalori sayma zahmetine katlanmadığı için, neredeyse her sabah kruvasan aldığı Poilâne fırınındaki o pörsümüş yaşlı adam. Asansörde avaz avaz şarkı söyleyen o çılgın saçlı insanları bile tuhaf bir şekilde çok sevmiştir.

New York Calliope'nin ruhundaki bir şeye hitap ediyordu. Şehirle aralarında bir yakınlık duyuyordu; her ikisi de pırıltılı, ince bir güzelliğe sahip, türlerinin tek örneği önceki hayatlarından çarpıcı bir şekilde yeniden yapılmışlardı.

Bunun yanında, henüz keşfetmesi gereken o yeni yerlerin, onu bekleyen tüm o maceraların sirenlerini tartıyordu.

"Emin değilim," diye itiraf etti.

Atlas başını salladı. "Dinle," dedi biraz sonra. "Ne zamandır söylemek istediğim bir şey var. Geçen hafta sonu olanlar için özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diye itiraz etti Calliope. Sesini işveli çıkarmak isterken biraz gergin çıkmıştı. Bu akşamüstü hiç umduğu gibi gitmiyordu.

"Gerçekten, o gece berbat durumdaydım. Sanırım burada dilemeye çalıştığım biraz genel bir özür; bağışlanmayı isteyeceğim bir durum olduysa eğer," diye açıkladı Atlas.

Demek bir şey hatırlamıyordu. O kadar sarhoştur ki, muhtemelen Calliope'yi eve getirmeye de niyeti olmamıştı. Calliope Atlas'la nihayet bir yere varabildiği için kendisiyle o kadar gurur duyarken, meğer bir anlamı yoktu.

Yine de, hazır Atlas'la akşam ışığında samimi ve ra-

hat oturlurlarken Calliope'nin sormak istediği bir soru vardı. "Atlas, merak ediyorum... Neden Afrika'ya gittin?" Birlikte geçirdikleri onca ay boyunca ona hiç sormadığı bir soruydu bu. Eğer bu soruyu dürüstçe cevaplarsa onu neden istemediğini biraz anlayabilirdi belki.

Atlas bu soruyu dikkatle tartmıştı. "Kendimi berbat bir duruma sokmuştum," dedi sonunda. "Açıklaması çok güç. İşin içinde başka insanlar var."

Başka insanlar bir kıza benziyordu sanki. Bu çok şeyi açıklardı.

"Burada daha farklısın," dedi Calliope alçak sesle, bunu söylemenin riskli olduğunu biliyordu ama yine de söylemek istemişti. "Eski seni özleyorum."

Atlas Calliope'ye merakla baktı ama görüşünden ötürü ona kızmış gibi görünmüyordu. "Ya sen? Sen neden Tanzanya'ya gittin?" diye sordu.

Asla kendin cevaplamak istemeyeceğin bir soru sorma: Bu Elise'in ana kurallarından biriydi; Calliope hazırda, dikkatle seçilmiş, uçarı bir yanıt bulundurması gerektiğini biliyordu. Ama her nedense tüm düşünebildiği Hindistan'dı: Parçalanmış bir aile, ölüm döşegindeki o yaşlı adam ve faydasızca tüm bunlara şahit olup hiçbir şey yapamayan Calliope. Birden hakikatin ter gibi, çirkin dereler halinde Atlas'ın göreceği şekilde teninden sızdığını hissetti.

"Sevgilimle kötü bir şekilde ayrılmıştık," dedi Calliope. Yavan bir bahaneydi ama bulabildikleri içinde en iyiydi.

Bir süre sessiz kaldılar. Suni gökyüzünde güneş gitgide alçalıyordu. Atlas'ın eli tam orada yerde Calliope'nin-

kinin yanında idi ve Calliope'nin tüm dikkatini mıkna tıs gibi kendine çekiyordu. O eli tekrar kendi elinde hissetmeyi istedi.

Umursamadan uzanıp kendi elini onunkinin üzerine koydu. Atlas bu hareketten ötürü irkilmışti ama elini çekmedi. Calliope bunu iyiye bir işaret olarak gördü.

"Dubai'ye ne zaman gidiyorsun?" diye sordu. Bu dümen için daha ne kadar zamanı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Zaman ilerliyordu.

"Partiden sonra ne kadar zamanım kaldıysa tümünü burada geçireceğim. En azından babamın istediğı bu." Atlas'ın sesi öyle pek heyecanlı çıkmıyordu. Calliope Dubai'ye gitmenin kendi fikri olup olmadığını merak etti.

"Atlas. Sen Dubai'ye gitmek *istiyor musun?*"

Atlas bir omzunu bilmem der gibi kaldırdı. "Hiç gerçekten ne istediğini bilen bir insan var mı acaba? Sen ne istediğini biliyor musun?"

"Evet," dedi Calliope otomatik olarak.

Atlas'ın gözleri keskin bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. "Ne istiyorsun?"

Yine başka boş, uçarı bir cevap vermek üzere ağzını açtı –mesela, *Ne isteyebilirim ki, mükemmel bir hayatım var*– ama ağzında sözcüklerin küle dönüştüğünü fark etti. İnsanlara tam olarak duymaları gerektiğini düşündüğü şeyleri söylemekten yorulmuştu. "Sevilmek," dedi basitçe. Bunlar bugüne kadar yüksek sesle söylediğı en hakiki sözcükler olabilirdi.

"Sen *seviliyorsun.*"

Calliope derin bir nefes verdi. "Annem tarafından, elbette."

“Evdeki tüm arkadaşların tarafından da,” dedi Atlas aceleyle.

Calliope yine hayatta sahip olduğu tek gerçek arkadaş, o hoşça kal bile demeden terk ettiği Daera’yı düşündü. “Aslında öyle pek arkadaşım yok,” diye itiraf etti. “Ben... kolayca arkadaşlık kuramıyorum, sanırım.”

“Ben varım.” Atlas avucunu Calliope’ninkine degecek şekilde kaydırды, parmakları iç içe geçmişti. Eli son derece sıcak ve kalıcı bir his veriyordu.

Calliope başını kaldırıp ona baktı ama Atlas gözlerini dikmiş, güneşin çatılardan ve sivri tepelerden oluşan pürüzlü ufuktan alev alev bir kızıllıkla battığı cama bakıyordu. *Arkadaşlar*, demişti ama el ele tutuşan arkadaşlar.

Atlas Calliope’nin kendisine baktığını hissedip ona döndü, yavaşça gülümsemeye başladı. Bu tebessüm henüz tam olarak gözlerine ulaşamasa da şimdilik bu da yeterince iyi, diye düşündü Calliope.

AVERY

Avery yatak odasının ağır kapısına yaslanmış kendini koridordan yapacağı yürüyüş için hazırlamaya çalışıyordu. Geçen hafta boyunca bu yürüyüş –on altı adımdan oluşuyordu; geçen gün saymıştı– kendi içinde başka bir çeşit ıstıraba dönüşmüştü. Burada odasında güvendeydi ama kapıyı açtığı an, Atlas'ı görme tehlikesiyle yüz yüzeydi.

Sevdiğin birini kaybetmek, sürekli o insanla karşılaşma zulmü üzerine eklenmeden de yeterince yürek parçalayıcı, diye düşündü Avery.

Bir parçasıyla hâlâ, tüm bunların korkunç bir rüya olmadığını, uyandığında her şeyi eski haliyle, Eris'i yine hayatta, Atlas'ı yine kendinin, Calliope Brown'u da ait olduğu Afrika'da bulacağına inanmayı reddediyordu. Tekrar o korkunç geceye dönmek için her şeyini verirdi; bu sefer çatıya açılan o kapıyı sımsıkı kapalı tutacaktı.

Ama yaşadığı dünya bu değildi ve Avery gerçek dünyayı yeterince görmezden gelmişti. Kırmızı, torba benzeri

spor çantasını bir omzuna atıp koridora çıktı. Tam o sırada Atlas da kendi odasından çıkıp köşeyi dönmüş, arkasından birtakım kutular sürükleyerek onunla aynı yöne doğru yürümeye başlamıştı.

Sanki Avery'nin vücudu birden nitrocryo içinde donmuş gibi oldu. Tek bir hücrelerini hareket ettiremiyordu, nefes bile alamıyordu.

"Gidiyorsun," dedi parçalanan sessizliğin içine. Her nedense Atlas'ın henüz gideceğini düşünmemişti; hiç de-ğilse bir sonraki hafta sonu gerçekleşecek partiye kadar. Onun holdeki o duruşu –gözleri gölgeli, Avery'nin her zaman çok sevdiği o yumuşak kahverengi kazağını giymiş, etrafı eşyalarıyla çevrili– Avery'i korkunç bir kesinlikle çarptı. Gerçekten buymuş, diye düşündü sersemlemiş halde. Atlas gidiyordu ve ona hoşça kal demeyi bile planlamamıştı.

"Aslında bunlar yalnızca önden yolladığım eşyalarım," diye açıkladı Atlas; böylece Avery'nin göğsündeki panik biraz olsun rahatladı. "Babam yeni kuleden bir daire seçmeme izin verdi. Bazı eşyalarımın orda beni beklemesini istedim, bilirsin işte." Sesi katı ve mekanik çıkıyordu.

"Mantıklı." Avery başka ne diyeceğini bilememişti. Atlas'ı görmek ne zaman canını yakmayacaktı? Belki de hiçbir zaman. Vücut parçalarını yeniden büyütemedikleri zamanlarda ampütasyona uğrayan insanlar gibi olmuştu; Atlas'la ilişkisi, artık orada olmadığı halde, tekrar tekrar kullanmaya çalıştığı hayalet bir uzuv gibiydi.

Yarın da olsa, bundan bir ay sonra da, sonuçta yine gidecekti. Avery orada durmuş ona bakarken, birbirleri için oldukları tüm o şeyleri düşündü: çocukken paylaştık-

ları tüm o şakaları, birbirlerine verdikleri sırları, Atlas'ın Avery'e lisede yolunu bulmasına yardım ederek nasıl havalı bir abi olduğunu. Sonra, elbette, geçen senenin gizli öpüşmeleri, fısıldanan *seni seviyorumları*.

İşte şimdi buradaydılar; birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu.

"Üzgünüm, aquaspin'e* geç kaldım." Avery çantasını omuzunda daha da yukarı çekip asansöre doğru yürüdü. Havadaki gerilim öylesine yoğundu ki, Avery onu görebildiğini hayal etti; havada asılı kalmış, görüşünü bozan su damlaları gibi.

Nihayet Altitude'daki aquaspin stüdyosuna geldiğinde rahatlayarak giysilerini duyulabilecek bir iç geçirmeyle çıkardı. Yüzme takımından kalma eski tek parça mayosunu giyip çabucak Himalaya'dan yeni getirtilen tuzlu suyla dolu havuza geçti.

Bugün sınıf neredeyse dolu görünüyordu, yine de ön sıradaki köşede hâlâ boş bir bisiklet vardı. Beline gelen suyun içinde bata çıka ilerleyerek bisiklete ulaştı ve sele-sini uzun bacaklarına göre ayarlayarak kaldırdı. Gözleri, suyun yüzeyinde süzülen küçük süsleme ışıkları haricinde hiçbir şeyle aydınlatılmayan stüdyonun loşluğuna alışıyordu. Tüm hoparlörlerden huzurlu spa müziği gibi bir müzik yayılarak sanki denizkızı mağarasındalarmış gibi bir his yaratıyordu.

Bugün bunların hiçbiri Avery'i gevşetmiyordu. Zihninde Atlas'la aralarında geçen diyalogu sürekli tekrarlıyor, "mantıklı,"dan başka şeyler de söylemiş olmayı diliyordu. Neredeyse onun yerine ona bağırması olmayı, hatta onu

* *İng.* Havuza yerleştirilmiş bisikletlerle yapılan spor. (ç.n.)

yumruklamış olmayı diliyordu. İçini bulandıran bu duygu baskısını rahatlatacak herhangi bir şey olurdu. Sanki kanı jet yakıtına dönüşüp cildinin yüzeyinde fokurduyor, onu içten yakıyordu.

Dersin başlangıcını haber veren bir gong sesi duyuldu, sonra karşiki tuğla duvarın önünde bisiklette ince, bronz bir kadının holosu belirdi. Sınıftaki onu çevreleyen birkaç adam ve kadın yarışma panosuna giriş yaparken kontaktenslerine mırıldandılar. Avery bunu daha önce hiç yapmamıştı ama neden olmasındı? “Pedal panosu,” dedi yüksek sesle. Bisiklet numarasıyla etiketlenmiş gümüş bir ikon anında diğer bir düzine bisikletin yanında duvarda belirdi, hepsi holografik bir yarışın içinde bitirme çizgisi-ne doğru pedal çeviriyordu. Stüdyo derinden gelen elektronik bir tempoyla inliyordu.

Tuzlu suyun ağır direncine karşı bacakları sular sıçratıp hiç durmadan pedal çeviren Avery hızlandı. Kendini hareketin içinde kaybetmeye çalıştı; o kadar çok çalışacaktı ki beynine giden oksijeni kesecek, böylece hiç değilse birkaç mutlu dakika boyunca kendine Atlas düşünceleriyle işkence etmeyecekti.

Sırtından aşağıya ter akıyordu. Gidonu tuttuğu yerlerde nasırlar oluşmaya başlamıştı. Avery arka sıradan on sekiz numaralı bisikletle birincilik için kafa kafaya yarış-tıklarını fark etti. Kim olduğunu bilmiyordu, bilse de fark etmezdi; tek hissettiği aniden gelen ilkelce bir kazanma azmiydi. Sanki hayatındaki tüm hatalar ve sorunlar bu tek bir yarışa dönüşerek kristalize olmuştu; eğer kazanamazsa sonsuza dek böyle sefil kalacaktı. Sanki böyle yaparak hayatındaki şeyleri değiştirecekmişçesine yarıştı.

Sanki mutluluk orada önündeydi ve eğer yeterince hızlı giderse onu yakalayabilirdi. Ağzına tuz tadı geldi, bunun su mu, teri mi, yoksa gözyaşları mı olduğundan emin değildi.

Sonra bitti ve başını kaldırıp baktığında neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktı, çünkü kazanmıştı; on sekiz numaralı bisikleti kıl payı yenmişti. Bisikletten kayıp saçının tuzla katır kutur olmasına aldırmadan başını suya soktu. İçinde yeni ve tuhaf bir hüngür hüngür ağlama arzusu duydu. *Berbat bir haldeyim*, diye düşündü sıkıntıyla ve nihayet kendini havuzdan dışarı itti.

“Sen olduğuna dair içimde bir his vardı. Yedi numaralı bisiklet sen miydin?” Leda ellerini dar kalçasına koymuş, odayı çevrelen suntalı ahşap sırada duruyordu.

“Sen on sekiz numaralı bisiklet misin?” Tabii ki Leda’ydı, diye düşündü Avery, her nedense şaşırمامıştı.

Leda başını salladı.

Sınıfın geri kalanı koridorun altın ışığına doğru yürürken onlar hareketsiz heykeller gibi orada kaldılar. İki- si de ilk hamleyi yapmaya istekli görünmüyordu. Leda bir havlu alıp beline eğreti dolayarak bir sarong gibi köşesini içine soktu; birden Avery havlunun kenarındaki parlak mavi baskıyı hatırladı. “Bu Maine’den,” derken duydu kendini.

Leda aşağıya bakıp omzunu silkti. “Sanırım öyle.” Bir süre deseni inceledikten sonra başını kaldırıp Avery’e baktı; gözleri loş ışıktaki parlıyordu. “Denizde renkli cam avına çıktığımız o günü hatırlıyor musun? Onu annee- nene verebileceğimizi düşünmüştük. Sonra hani koca- man bir dalga gelip beni yere yıkmıştı?”

“Peşinden ben de suya girmiştim,” diye hatırladı Avery.

“Üzerinde yeni beyaz yazlık elbisen vardı.” Leda neredeyse gülecekmiş gibi bir nefes verdi. “Annen ne kadar kızmıştı.”

Avery başını salladı, kafa karışıklığı ile bu anının verdiği minnettarlıkla karışık acı arasında bölünmüştü. Son zamanlarda hayatından o kadar çok insan kaybetmişti ki... Eris, Leda, şimdi bir de Atlas. Birdenbire tek isteği bu döngünün sona ermesi oldu.

“Bir smoothie içmek ister misin acaba?” diye, çok alçak sesle sordu Leda; sanki aklındakileri okumuş gibi.

Aqua stüdyodaki sessizlik birdenbire sağır edici bir hal almıştı. Herkes gitmiş, tuzlu su havuzunun alçak sesli şapırtıları ile küçük süsleme ışıklarının kesik kesik parlamalarından başka bir şey bırakmamışlardı. Önlerindeki tuğla duvarda duran halo da kapandı.

“Onu tako yapalım mı?” Avery’nin kalbi dersten dolayı hâlâ güm güm vuruyordu, yüzü güç sarfetmekten kıpırmızıydı. Bir haftadır ilk kez, içinde uğuldayan acıdan –ya da daha kötüsü, korkunç bir acı veren hissizlikten– farklı bir şey hissettiğini fark etti. Bu narin sıcaklık hissini sonunda kaçınılmaz olarak gerçekliğin içinde parçalanmadan ümitsizce korumak istiyordu.

Leda yanıt olarak gülümsedi. “Cantina?”

“Başka neresi olabilir ki?”

Avery bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Aralarında olanlar düşünülürse Leda’ya nasıl davranacağını artık bilmiyordu. En yakın arkadaşı mı, düşmanı mı, yoksa yabancı mı?

Bu sorunun cevabını bulmaya kararlı bir şekilde ayaklarını çiçek baskılı sandaletlerine geçirdi.

LEDA

Cantina her zamanki gibiydi; pürüzsüz ve korkutucu. Çarpıcı beyaz yüzeyleri öylesine el değmemiş duruyordu ki, Leda onlara dokunmaktan neredeyse tedirgin oluyordu. Buraya ilk kez, sekizinci sınıfta Avery ve anne babasıyla geldiğinde gözlerinin nasıl kocaman açıldığını hatırlıyordu. Herkes öylesine inceydi ve pahalı giysilerle giyinmişti ki, Leda'nın on üç yaşındaki aklına hepsi model gibi gelmişti. Kaldı ki, kimi gerçekten öyleydi.

Şimdi Avery'le birlikte her basamağına sivri uçlu mavi agave bitkisi yerleştirilmiş dik beyaz merdivenlerden yukarı çıkıp iki kişilik samimi bir odaya yerleştiler. Buraya gelmeden önce ikisi de Altitude'da duş almış, oradaki saç şekillendiricilerini kullanmışlardı; şimdi artık stüdyonun o gerçeküstü sessizliğinde olmadıkları –o her zamanki kurosuz hallerinde oldukları– için Leda bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı.

İlk Avery konuşarak onu kurtardı. “Nasılsın, Leda?” diye sordu, her nedense sorunun saçma resmiliği Leda'nın

kahkahalarla gülmek istemesine neden oldu. Tam da bu restoranda geçirdikleri onca sayısız saatten sonra, yine burada tüm zamanların en kötü ilk randevusuna gelmiş çiftler gibi oturuyorlardı. Birdenbire Leda söylemesi gerekenleri tam olarak kavramıştı.

“Özür dilerim,” diye söze başladı, sözcükler ağzından tuhaf çıkıyordu; özür dilemek konusunda Leda hiçbir zaman pek iyi olmamıştı. “O gece çatıda yaptığım ve söylediğim her şey için özür dilerim. Aslında öyle olmasını istemediğimi biliyorsun.” O “öyle”nin ne olduğunu açıklamaya gerek yoktu; ikisi de ne olduğunu biliyordu. “Kaza olduğuna yemin ederim. Böyle bir şey asla...”

“Biliyorum,” dedi Avery kısaca, elleri masanın altında yumruk olmuştu. “Ama sonra olanlarla ilgili öyle delirmiş gibi, tehditkâr davranmana da gerek yoktu, Leda. Öne çıkıp hakikati söyleseydin yeterli olurdu.”

Leda boş boş bakakaldı. Bazen Avery’nin nasıl bir hayal dünyasında yaşadığını görmek Leda’yı hayrete düşürüyordu. Elbette Eris’i Kule’den aşağı iten Avery Fuller olsaydı, kimse ona eline hafifçe vurmaktan fazlasını yapmazdı. Ama Leda’nın ailesi şimdi zengin olsa da, hiçbir şekilde Fuller’lar kadar köklü ve güçlü değillerdi. Eğer Leda öyle ortaya atılsaydı, soruşturma başlatılır, hatta mahkemeye çıkarılırdı. Kanıtların neyi gösterdiğini de Leda biliyordu.

Jüri Leda’ya memnuniyetle cinayetten hüküm giydirdi. Doğası gereği cezalandırılmaz Avery’nin aksine. Kimse onu hapse göndermeyi aklından bile geçirmezdi. Böyle bir şey için fazla güzeldi o.

“Belki,” dedi Leda dikkatle; bunun yeterli olacağını umuyordu. “Bunun için de özür dilerim, aslında. O gece

söylediğim her şey için özür dilerim.”

Avery yavaşça başını salladı ama cevap vermedi.

Leda yutkundu. “Eris beni gerçekten inciten şeyler yaptı, gerçekten berbat şeyler. Onunla ben *konuşmak* bile istemiyordum ama çekilip gitmesini söylememe rağmen üzerime gelmeye devam etti. Yine de böyle bir şey asla...”

“Eris ne yaptı?” diye sordu Avery.

Leda tedirgin bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Babamla yatıyordun,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Biliyorum, kulağa delice geliyor ama onları birlikte gördüm... onları öpüşürken gördüm!” Leda’nın sesi çılgınca tizleşivermişti, öylesine çaresizce inanılmayı istiyordu ki. Derin bir nefes alıp hikâyeyi tüm pisliğiyle anlattı: Babasının nasıl bir şey saklıyormuş gibi tuhaf davrandığını, Leda’nın bulduğu Calvador eşarbı, sonra babasını o eşarbı Eris’e verirken gördüğünü. Nasıl yalan söylediğini, bir müşteriyle yemeğe çıkacağını söyleyip, Leda’nın onları Eris’le akşam yemeğinde gördüğünü, ele ele tutuşup masanın karşısından öpüştüklerini.

Avery dehşete düşmüş bir halde sessizdi. “Emin misin?” diye sordu sonunda.

“Biliyorum. Ben de, babam şöyle dursun, Eris’in böyle bir şey yapacağına inanmak istememiştim.” Leda o anda Avery’nin yüzüne bakamıyordu bile. Orada yazılı duran o dehşetle, tiksintiyle yüzleşemezdi, bunu yaparsa hıçkırıklara boğulabilirdi. Masanın yüzeyine hafifçe vurup siparişlerini vererek oyalanmaya çalıştı. “Orta acılı mı, acılı guacamole mi?”

“Acılı. Bir de queso,” diye ekledi Avery. “Tanrım Leda...”

Çok üzgünüm. Annen biliyor mu?”

Leda hayır anlamında başını salladı. “Ona hiç söylemedim.” Böyle büyük bir şeyi ailesinden saklamanın ne kadar acı verici olduğunu –bu bir dakika acımadan, yavaşça, karşı durulamaz biçimde üzerine bastıran sır yüzünden Leda’nın nasıl rahatsız olduğunu– herkesten çok Avery anlardı.

“Üzgünüm. Bu korkunç bir şey.” Avery o el değmemiş masanın üzerine bir çember çizer gibi yaptı. O da göz teması kuramıyor gibiydi. “Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi sonunda, başını kaldırarak. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Dünyanın tüm sorunlarını üzerine alabileceğini düşünen tipik Avery’di işte. “Her şeyi sen çözemezsin, biliyorsun,” dedi Leda. O sırada bir hava tepsisi gelip guacomole’yi masalarına bıraktı. Topak topaktı, tazeydi; gerçek avokadodan yapılmıştı, ortaKule’de o aşılınmış alg-protein küplerinden püre yapıp adına guacamole dediklerinden değil.

“Biliyorum. O senin işin.” Avery gözlerini silip iç geçirdi. “Tanrım. Keşke baştan kavgaya etmeseydik.”

“Bence de!” diye hak verdi Leda. “Atlas buna değmezdi. Demek istediğim, benim açımdan, o buna değmezdi,” diye açıklamak isterken beceremedi.

Masanın karşısında Avery’nin gözleri çok mavi ve çok ciddiye.

“Onu aslında hiç sevmemiş olduğumu şimdi anlıyorum,” diye devam etti Leda cesurca. Avery’nin konuşmak istediği şeyin bu olmadığını, konudan bütünüyle kaçınmanın daha güvenli olduğunu biliyordu. Ama konuşmak bazı şeyleri düzeltmenin tek yoluydu. Leda sözlerinin

Avery’le aralarındaki boşluğa yayıldığını hayal etti; tıpkı kendilerini molekül molekül inşa eden etherium köprüleri gibi.

“Onu sevdiğimi düşünmüştüm ama yalnızca... delicesine bir hayranlıktan ibaretti. Ben onun temsil ettiği şeyleri sevdim. Ya da belki de onu sevmeyi istediğimi ama başaramadığımı söylemeliyim.” Leda’nın ümitsizce Atlas’a âşık olduğunu düşündüğü Andlar’daki o gece artık o kadar uzak geliyordu ki. Aslında olan biten yalnızca hormonlar ve heyecandan ibaretti.

Watt’a karşı hissettiklerin gibi mi? diye içinden bir ses fısıldadı; çaresizce susturmaya çalıştığı bir ses. Watt’la birlikte olduklarını kimseye söylememişti. Tanrım, Watt’la bu konuda konuşmamışlardı bile. Ama Nevada’dan döndükleri birkaç günden beri her gece Leda’nın evine geliyordu. Ondan bunu istememişti bile. İlk gece kendi kendine çıkagelmiş, Leda da bir şey söylemeden onu arka kapıdan içeri almıştı, sonra sessiz, ezici bir ihtiyaçla düğüm halinde yatağına yıkılmışlardı.

Yine de, Leda Watt’ın fazla ileri gitmesine izin vermemişti. Bu dersi zor yollardan öğrenmişti. Hep kendini korumak adına bir şeyi geride tutuyordu.

Çünkü ona karşı hisler besliyordu ve bu hiç beklemediği bir sonuçtu.

Watt’a hissettiklerinin yanında Atlas’a karşı hisleri sanki çok uzun zaman önceymiş, çocukçaymış gibi geliyordu. Artık Avery’nin Atlas’la çıkmasını önemsemediğini fark etti. Kahretsin, neden olmasındı? Bu deli, berbat dünyada, bu artık ona o kadar berbatmış gibi geliyordu.

“*Sen onu seviyorsun değil mi?*” diye sordu ama cevabını zaten biliyordu.

“Evet,” dedi Avery, Leda’nın beklediğinden daha uzun süre duraksamıştı. Kocaman bir nefes verdi. “Ama beni çok kırdı.”

“*Benimle birlikte olduğu için mi?*” diye sordu Leda ve sözlerinin cüretkârlığından anında kendi de irkildi. “Bu çok uzun zaman önceydi, tarih oldu artık,” diye ekledi daha zarif bir şekilde.

Avery onun bu patlamasını neredeyse fark etmemiş gibi görünüyordu. “Hayır, o değil... başka biriyle birlikte. Daha yeni bir şey bu.” Gözlerini yere doğru kaçırdı. “Aramızdakilerin, dönüşü olmayacak şekilde bittiğine emin gibiyim.”

“Şu balodaki kızı söylemiyorsun herhalde; o kötü elbiseli, İngiliz aksanlı kızı? Neydi adı Catastrophe* mu?”

“Calliope,” diye düzeltti Avery, bir tebessümün hayaletiyle. “Afrika’da Atlas seyahat ederken tanışmışlar. Anneyle buraya yeni taşındılar.”

“Gerçekten mi? Atlas’la dünyanın öbür ucunda tanışmışlar ve şimdi de kız New York’ta demek. Pek bir uygunmuş.” Leda’nın içgüdüleri uyanmıştı. “Neymiş bu kızın hikâyesi? Neredenmiş?”

“Bilmiyorum. İngiltere’de yatılı okula gitmiş, galiba.”

“Bilgi akışlarındaki sayfası neler diyor?”

“Pek bakmadım aslında,” dedi Avery düşünceli bir şekilde. Leda bunun ne demek olduğunu biliyordu: Avery bakmak istememişti, çünkü baktığı an, Calliope gerçek olacaktı.

* *İng.* Facia anlamında. Okunuşları Calliope’yle uyakh. (ç.n.)

Neyse ki Avery bu kadar güzel, diye düşündü Leda, çünkü başka türlü olsaydı bu dünya affetmeyen acımasızlığıyla onu yok ederdi. Ayrıca neyse ki Avery'nin, onu koruyacak bir Leda'sı vardı. "Tamam, *ben* bakayım," diye önerdi Leda. Sonra kontaklenslerine mırıldandı. "Calliope Brown, bilgi akışı aransın." Sayfanın en sonundaki doğru hesabı bulduğunda Leda soluğunu tuttu.

"Ne var?" diye sordu Avery.

"Avery'e bağlantı gönder," dedi Leda, sonra sayfa Avery'nin kontaklenslerinde de açılırken onu izledi.

Calliope'nin sayfası yalnızca birkaç ay öncesine gidiyordu. New York'tan ve birkaç tane de Afrika'dan resmi vardı ama ondan önce... hiçbir şey yoktu.

"Belki bu bilgi akışı olayıyla yeni yeni tanışıyordur," dedi Avery ama onun sesi de şüpheli çıkıyordu.

Leda gözlerini devirdi. "Gezegendeki bütün on yaşındaki çocukların bile bir hesabı var. Bu gerçekten garip. Sanki bu yaz Atlas'la tanışana kadar var olmamış gibi."

Bunun bir rastlantı olmasına olanak yoktu. Bir şeyler dönüyordu ve o şey her neyse, Leda ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Bu karar Leda'nın içinden yeni bir enerji dalgasının patlamasına, kendine duyduğu güvenin yenilenmesine neden olmuştu. Onunla birlikte bu durumu Avery için düzeltereğine dair azılı bir kararlılık da doğmuştu içinde. Artık yine arkadaşlıklar, bu yüzden Avery'nin düşmanı, artık onun da düşmanı sayılırdı. O hâlâ Leda Cole'du, kahretsin; önemseydiği kimseleri kimse incitemezdi.

Avery'nin sesi titriyor gibiydi. "Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz lütfen?"

Leda başını salladı; intikam arayışını bir süreliğine kenara bırakıyordu. “Ne gibi mesela?”

“Mesela seni birden bu kadar mutlu ve neşeli hale getiren şey olabilir. Yen bir erkek mi?”

“Belki.” Leda’nın yüzü Watt’ı düşününce kızarmıştı.

Queso’ları gelmişti; kızartma tavaşı içinde erimiş peynir, üzerine yeşil soğan rendesi. Leda konuyu değiştirmek için bu fırsatı kullandı. “Önce sen anlat. Başka neler kaçırdım?”

Avery queso’yu tabağına kaydırıp yanına biraz da kinoya aldı. “Her şeyi. Bu Dubai partisi korkunç bir şey olacak, doğrusunu istersen. Annemin nasıl heyecanlandığını görmelisin...”

Avery kalbini dökerken Leda orada oturup onu dinledi; sanki kendi kalbi göğüs kafesinin içinden taşacaktı. En yakın arkadaşı geri gelmişti. Hayatında yeni bir erkek vardı; kafa karıştırıcı, tehlikeli biçimde insanı bağımlı yapan türden.

Dünyadaki her şey nihayet kendi kendine düzeliyor gibiydi.

RYLIN

Rylin çekimler bittikten sonraki gün, *Salve Regina*'nın yapımının bitişı şerefine düzenlenen partide dolanıyor, daracık kırmızı elbisesi ve çivili topuklularıyla göz kamaştırıcı hissediyordu; sırtıtmaktan yüzü dağılacakmış gibiydi.

Bu parti için bir gökdelenin en üst katındaki teras barını kiralamışlardı. Pekâlâ sadece 104 katlı, Los Angeles bopyutlarında bir gökdelendi. Ama buradaki binaların hiçbirini gerçekten yüksek olmadığı için, yine de şehre yüksekten bakan bir manzarası vardı; uzaktan parlayan Hollywood yazısını da görüyordu. Loş aydınlatılan, yalnızca kıvrımlardan, yaldızlı yüzeylerden ve parçalanmış aynalardan oluşan mekâna yemyeşil bitkiler serpiştirilmişti.

Rylin kendinden memnun bir şekilde kalabalığın içinde geziniyordu. Yanından geçtiğı çekim ekibi ona selam veriyor, bu da daha da çok gülümsemesine neden oluyordu. Oyuncular ile çekim ekibinin onu bu kadar kolayca aralarına almalarına şaşmıştı. Bunun nasıl bu kadar

çabuk bir bağ oluşturabileceğini anlayamamıştı: Böyle küçük bir çevre içinde bu kadar uzun saatler, bütün grup birlikte bir şey oluşturmak için çabalamışlardı.

Seagren ile çekim ekibinden birilerinin yanındaki açık büfeye doğru kayarken, inanılmaz bir hafta olduğunu düşündü. Çekim saatleri sırasında çok sıkı çalışmıştı; Xiayne'le düzenleme odasında gece geç saatlere kadar bol bol zaman geçirmeye de devam ediyorlardı: Holo'dan istedikleri parçaları biçiyorlar, kestikleri dilimleri yumuşak, şeffaf dantel parçaları gibi üst üste yerleştiriyorlardı. Çalışmaya devam edebilmek için gece açık restoranlardan ikişer kez yemek ısmarlıyorlar, kafein bantları ile gece dörtlerde patates köfteleri alıyorlardı; şafakla birlikte otele dönüp, bir duş alıp tekrar aceleyle sete koşuyorlar ve aynı döngü tekrar başlıyordu. Ama değermiş. Bu hafta içinde tüm sene boyunca derslerde öğreneceğinden çok daha fazlasını öğrendiğinin farkındaydı.

Gece uzayıp herkes taze sıkılmış meyve kokteylleri içmeye devam ettikçe Rylin'in etrafındaki kahkahalar da gitgide çılgınlaşıyordu. Rylin ikincil aktörlerinden birini, kraliçenin kuzenini, köşede başbakanla işi pişirirken gördü. Perrie'nin, kraliçeyi oynayan aktrisin taktığı taç tüm gece boyunca elden ele dolaşıp sarhoş fotoğrafları çekmek için çeşitli insanlarca giyildi. Rylin bile eğlence olsun diye Chrissa'ya taçla bir fotoğrafını göndermişti. Perrie şimdi odanın merkezindeydi, kostümünün korse-sini kararlılıkla giymeyi sürdürüyordu ama onu siyah deri bir pantolonla eşleştirmişti. Kalabalığı bir içki içme oyununa sokmaya çabalıyordu. O diyaloglardan parçaları kalabalığa okurken, onlar da oyunculardan ya da çekim

ekibinden kimin taklidini yaptığını bulmaya çalışıyordu ama herkes çok yüksek sesle bağırdığından hiçbir şey duyulmuyordu.

Rylin oturma grubunda arkasına yaslanmış kahkahalarla gülerken Xiayne masalarına yaklaştı.

“Siz ikiniz kaysanıza.” Üzerinde lacivert bir gömlek, kot pantolonu ve her zamanki bulaşıcı tebessümü vardı. Saçları sanki dışarda oturmuş gibi darmadağınktı; oysa bunun için fazla yüksektelerdi.

Rylin ile Seagren yer açmak için itaat ederek kaydılar. Xiayne geçen bir tepsiden iki greyfurt kokteyli kapıp birini Rylin’e verdi. Rylin öğretmeninin ona içki verdiği gerçeğini bir an durup düşünmedi bile.

“Evet, dökülün bakalım. Hanginiz diğerinden daha çok nefret etti?” Xiayne’in sesi neşeli ve muzipti.

Seagren kokteyline doğru kahkaha attı. Bu geceki ilk kokteyli değildi; gevşediği açıkça görülüyordu. “Rylin benden *nefret* etti.”

“Hiç de değil! Sen harika bir patrondun!” diye itiraz etti Rylin; bu da Seagren’in daha çok gülmesine neden oldu.

“Korkunçtum,” diye neşeyle sözcükleri ağzında gevelledi, “Ama ilk patronum bana öyle davranmıştı, yani adil oldu. Hayat döngüsü vesaire.”

Sahne amirlerinden biri gelip elini Seagren’e uzattı. “Dans etmek ister misin?” diye sordu; başıyla yerini gitgide sarhoşlardan oluşan bir piste bırakan salonun merkezini işaret ediyordu.

“Neden olmasın?” Seagren adamın elini tuttu.

Rylin Xiayne’e baktı. Gözleri haylazca kalabalığın üze-

rinde dans ediyordu; dans pistinde yuvarlanan karmaşadan memnun olduğu açıkça görülüyordu. Rylin'e birden sanki herkes partisine geldiği için gururlanan liseli bir oğlanmış gibi görünmüştü.

"Eee, Rylin. Buralara geldiğine hâlâ memnun musun?" diye sordu sonunda ona doğru dönerek. Dövmesinden alev gibi ufak bir kıvrım gömleğinin yakasından kaçmış, ensesine doğru kıvrılmıştı. Rylin yüzüne bakmak için kendini zorladı.

"İnanılmazdı. Bunu benim adıma mümkün kıldığın için teşekkür ederim," dedi ona.

"Düzenleme odasındaki tüm yardımların için ben sana teşekkür ederim. İnanılmaz doğal bir göz var sende."

Salonun öbür tarafından aniden birtakım bağrıışmalar geldi. Herkes pencerelere üşüşüyordu; bir şeyden heyecanlanmışlardı. "Neler oluyor?" diye sordu Rylin ama Xiayne çoktan ayağa kalkmıştı bile.

"*Salve Regina*'nın Balon'daki ilk görüntülü reklamı. Bir haftadan önce yukarı çıkacağını düşünmemiştim! Gelsene!" Xiayne onu elinden yakaladı; Rylin'in kolundan yukarı bir ürperti yükseldi. Arkasından sendeleyerek köşeyi dönüp yanda bir odaya geçti. Birdenbire çok sessiz ve mahrem bir yerdeydiler.

"Bak." Xiayne Perrie'nin yüzünün Balon'da yansıtıldığı yeri gösterdi, uzun koyu renk saçlarını arkaya atmıştı, göz kamaştırıcı ve çok güzel görünüyordu. Tacın üzerindeki sloganda güzel bir el yazısıyla *Kraliyetin de bir bedeli var*, yazıyordu. Rylin tam da o tacı daha yarım saat önce taktığını düşünerek donakalmıştı. Perrie'nin bu resminin düzenlenmesine yardım etmişti ve işte şimdi resim bura-

daydı; insanlarla dolu koca bir şehrin üzerine yansıtılmıştı.

“Muhteşem,” diyerek soluk aldı Rylin.

Xiayne bu iltifatı omuz silkerek geçiştirdi ama Rylin heyecanlandığını görebiliyordu. “Yapım sırasında çıkan resimlerden birkaçı işte; öyle aşırı bir şey yok,” diyerek kabul etmedi, sonra pencereye daha da yaklaştı.

Rylin de onu izledi; fleksiglasa o kadar yaklaşılmıştı ki neredeyse burnu yapışacaktı. Aşağıda parlayan her bir iğne deliğinin bir insan olduğunu düşündü; hepsi bu komik balonla sarmalanmış dünyanın içinde kendi hayatlarına kapılmıştı. Şu anda kaç yuvarı bakıp, Rylin’in yapımına yardım ettiği bu holonun reklamını görüyordu acaba?

Xiayne’le ikisi fleksiglasa yansımışlardı; silüetleri bu göz kamaştırıcı parlaklığın önünde loş birer konturdan ibaretti. Aşağıdaki yıldızlarla lekelenmiş şehre yukarıdan bakan unutulmuş ruhlar gibiydiler.

“Manzarayı sevdin mi?” diye sordu Xiayne. Rylin başını salladı, konuşabilecek kadar kendine güvenememişti. Xiayne sırtıttı. “Ben de seveceğini düşünmüştüm. Los Angeles’taki en yüksek nokta burası, biliyor musun?”

“Bilmiyordum.” Rylin’in kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Birdenbire duyuşal açıdan aşırı yüklü ö partiye dönmek istedi ama tuhaf biçimde hareket edemiyormuş gibi hissetti.

“Rylin,” dedi Xiayne yumuşakça; ellerini hafifçe Rylin’in omuzlarına koydu. Rylin çok uzaklardan bakıyormuş gibi Xiayne’in eğilip dudaklarını onunkilere bastırmasını izledi.

Rylin Cord’dan bu yana kimse tarafından öpülmemişti –aslında Cord ile eski erkek arkadaşı Hiral dışında kimse

tarafından öpülmemiştir- böylece başta çekinerek, merak ile pohpohlanmanın bileşimiyle bu öpücüğe karşılık verdi. Xiayne'le birlikte zaman geçirmeyi seviyordu. Sonra bütün son sınıf kızların ona nasıl kocaman açılmış saf gözlerle anlam dolu bakışlar attıklarını görmüştü. Bir tarafıyla Berkeley'deki bütün o kızlar arasından onu, 32. kattan gelen yetenekli burslu öğrenci Rylın Myers'ı seçtiği için tuhaf bir şekilde memnun olmuştu.

Sonra Cord'un söylediklerini, Xiayne'in kendisine duyduğu ilgiye dair yaptığı o imayı hatırladı; birden bu ona çok yanlış geldi, her şey çok yanlıştı. Belki Cord haklıydı; tüm bu zaman boyunca Xiayne'in tek istediği buydu: onu karanlıkta elde etmek.

Xiayne'den uzaklaşıp geriye doğru sarsak bir adım attı.

Xiayne'in yüzü afallamış bir maskeye dönmüştü. "Rylın," diye kekeledi, "Özür dilerim. Ben asla..."

"Benim gerçekten yetenekli olduğumu düşünüyor musun?" diyerek sözünü kesti Rylın.

Xiayne gözlerini kırpıştırarak tedirginlikle ona bakıyordu. "Elbette, yeteneklisin," diyerek onu inandırmaya çalıştı ama Rylın artık ona inandığından emin değildi.

"Yani tüm bunlar bir oyun değil, öyle mi?" dedi Rylın yavaşça. "Beni Los Angeles'a getirmen, düzenleme odasında yardım etmeme izin vermen, tüm bunlar... bunun için değildi, öyle mi?"

Xiayne bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, Rylın. Benim güzel olduklarını düşündüğüm için ücretli çekim asistanı tuttuğumu mu düşünüyorsun? Sen güzel olmadığından değil," diye ekledi çabucak, "çünkü öylesin. Yani... kahretsin," diye kekeledi yine; Rylın'e pa-

nik gibi bir şeyle bakıyordu. “Haddimi aştığım için özür dilerim. Ben sadece... senin yasal olarak erişkin olduğunu düşünerek...”

Rylin tereddütle bir adım daha geriye attı. Bir tarafıyla Xiayne’in söylediklerini anlıyordu ama Cord’un sözleri kafasında dönüp duruyordu. Elinde değildi, kullanılmış, incinmiş hissediyordu. Şimdi Xiayne’e baktığında Rylin’in tek düşünebildiği olgunlaşmamış bir yeniyetme gibi göründüğüydü. Çok yetenekli bir yeniyetme; ama sonuçta onda o yeniyetmelere özgü, her şeyin merkezinde kendisinin olduğu büyük bir partide yaşama arzusu vardı.

O anda Rylin Xiayne’e tüm saygısını kaybetti. Bunun bu şekilde olmasına izin verdiği için kendine de.

“Özür dilerim,” dedi Xiayne tekrar ama Rylin zaten seneleyerek geri geri gidiyordu. Utançtan yüzünün yandığını hissetti. Dışarı çıkması gerekiyordu.

Gözü hiçbir şey görmeden kapıya yakın bir kalabalığa attı kendini. Seagren ile ekipten başka birkaç kişi, deri pantolonu, topukluları ve o kocaman sahte tacıyla modern bir tanrıça gibi görünen Perrie’yle duruyorlardı.

“Rylin!” diye seslendi Seagren ama Rylin onu duymazdan geldi.

Köşeyi dönmek üzereyken Perrie’nin “Zavallım,” diye sevgiyle mırıldandığını duydu. “Midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Acaba çok mu içti?”

Rylin daha fazla bir şey duymadan aceleyle oradan kaçtı.

CALLIOPE

Calliope sayamayacağı kadar çok Noel pazarına gitmişti; Brüksel’de, Kopenhag’da, hatta Mumbai’de ama hiçbiri bununla, 853. kattaki Elon Park pazarıyla bir tutulamazdı. Yine de kabul etmesi gerekirdi, burayı bu kadar cazip kılan şey büyük ölçüde burada Atlas’la olmaktı.

Kendisini bugün neden buraya çağırdığını merak ederek sürekli ona bakışlar atıyordu: Acaba bu romantik bir randevu muydu, yoksa Atlas yalnızca Noel alışverişi için yardım mı istiyordu. Geçen haftaki o tırmanma duvarının tepesinde elele tutuşup, Atlas’ın büyük bir inandırıcılıkla ona arkadaşı olduğunu ilan ettiği andan sonra Calliope’nin aralarında ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tüm hafta boyunca aralarında son derece içten ama kesinlikle işveli olmayan mesajlar gidip gelmişti. Sonra bu sabah Calliope Atlas’ın mesajıyla uyanmıştı: *Callie, al-
mam gereken bir sürü hediye var. Sen tanıdığım en iyi alış-
veriş uzmanısın. Bana yardım eder misin?*

Elbette yardım ederdi. Atlas Dubai'ye taşınmadan – hiç niyeti olmadığı halde, onu oraya kadar takip etmeyi planlamıyorsa– bu dümeni sona erdirmesine iki haftadan az zamanı kalmıştı.

Calliope üst katlardaki butikleri önermişti ama onun yerine Atlas buraya gelmeleri için ısrar etmişti. Burasının daha neşeli olduğunu kabul etmeliydi. Üzerlerinde dans eden ateş böcekleri gibi kırmızı yeşil ışıklar uçuşuyordu. Bütün parkın hatları satıcılarla çizilmişti. Arabalarında ucuz reklam hilesi olan fındıkkıranlardan düşük teknoloji oyuncaklara, pahalı mücevherlerden ihtiyaca göre küçülüp genişleyebilen son model Senreve çantalara kadar her şey vardı. Calliope kendi küpe çiçeği rengi Senreve çantasını göğsüne yakın tutuyordu. Botları ayaklarının altındaki, kardan katır kutur sesler çıkarıyordu. Karlar su yerine hiç erimeyip kirlenmeyen donmuş velerio sıvısından yapılıyordu. Kar bazı köşelerde küçük kardan adamlar yani düğmelerle tamamlanıp kendiliğinden oluşan yuvarlak yığınlar oluşturmaya girişmişti.

Calliope ile Atlas da önlerinde uçan taşıyıcı robotlarca taşınan hediye yığınları biriktirmişlerdi: Bu pazar pahalıydı ama butiklerin yaptığı gibi aldıklarını ücret karşılığı adrese gönderecek kadar kibar değildi. Calliope önemsemediğini fark etti. Aldıklarının önünden ine çıkabilecekleri izlemeyi sevimli bulmuştu; sanki kendi arsız maddeciliği görünmez bir iple onu öne doğru çekiyordu; tıpkı tasmaıyla yürüyen çocuklar gibi.

“Sanırım Calliope Brown’u istediğim her yere götürmenin yolunu buldum. Önüne alışveriş torbalarıyla dolu bir robot katmam yeterli, çaresiz takip edersin,” dedi At-

las aklını okumuş gibi. Calliope bu kadar göz göre göre yakalanmasına kahkalarla güldü.

“Beni buraya getirmene sevindim,” diye yanıt verdi Calliope, onu elinden gelen en büyük tebessümüyle ödüllendirerek.

“Ben de,” dedi Atlas tatlılıkla.

Bir köşeyi döner dönmez satıcı arabalarından birine doğru ilerleyen büyük bir kalabalıkla çevrelendiler. Calliope merakla bir adım attı –aksiyonun merkezinde olmaya asla dayanamazdı– ama hayvan viyaklamaları ile çocuk çığlıkları, daha o holo-tabelayı görmeden, ne olduğunu ele vermişti.

Stant birbirlerinin üstüne çıkıp havlayan yavru köpeklerle doluydu; hepsinde bayrama özel kırmızı yeşil tasmalar vardı. Bunlar hep-yavruardı; yaşlanmamaları için DNA’larıyla oynanmış köpekler. Etraflarında her zaman protestolar olurdu. Bazı insanlar bunun doğal olmadığını, bir canlıyı normal, bütün bir ömürden mahrum bırakmanın zalimce olduğunu iddia ediyorlardı. Calliope bunun –bütün bir ömür boyunca genç, güzel ve sevimli olmanın– o kadar kötü olmadığını düşünüyordu.

Gözleri anında köpeklerden birinin üzerine çekildi, parlak tüylü pespembe dilli bir teriye yavrusuydu. Bir anlığına onu eve götürdüğünü hayal etmesi için izin verdi kendine. Adını Singapur’daki yatılı okulda okuduğu bir kitaptan esinlenerek Gatsby koyardı; bugüne kadar bitirdiği tek okul kitabıydı. Onu çantasında taşır, yemeklerle ödüllendirir...

Elinde olmadan birden içini çekiverdi. Küçük bir kız Gatsby’e uzanıp onu babasına veriyordu. Calliope saçma

bir dürtüyle onlara durmaları, köpeğini bırakmaları için haykırmak istedi ama bu ani isteğini bastırdı. Bu göz kamaştırıcı göçebe hayatında bir köpek yavrusuna yer yoktu.

“İyi misin?” diye sordu Atlas yüzüne bakarak.

“Elbette. Haydi, gidelim.” Sesindeki titremeyi Atlas’ın duymamış olmasını diliyordu.

Atlas başını salladı. “Seni bilmem ama benim bir tatlı molasına ihtiyacım var,” diye ilan etti; gözlerini sert rüzgârlı gri tavana dikerek. “Hava programına göre birazdan kar yağacak. Sıcak çikolataya ne dersin?”

“Sıcak çikolata harika olur,” diye kabul etti Calliope; hâlâ içindeki o hiç bilmediği özlemin acısından ötürü şaşkıındı.

Kakao standına yürüdüler; donmuş buz pateni sahasının altındaki on metre havada asılı duran parkın meşhur merkezi burasıydı. Buz pateni sahasının altı, alışveriş yapanlar ve turistlerle tıklım tıklımdı. Botları o muazzam gümüş kaplı halının üzerinde kar izleri bırakıyordu. Birkaç metrede bir parmaklığa kırmızı noel yıldızları serpiştirilmişti.

“Ekstra şekerlemeli ve kremalı iki sıcak çikolata,” dedi Atlas hizmet eden robota, sonra mutlu bir tebessümle topuklarının üzerinde kaykıldı. Yukarıdan gelen ışık, havada süzülen buz pateni sahası ile patencilerin muazzam yoğunluğundan filtrelendiği için yumuşak ve kısıktı.

Calliope Atlas’ın halini anlayarak bir kahkaha attı. “Hiçbir şeyi yarım yapmazsın değil mi?”

Sıcak çikolataları geldi, ikisi de üzerlerine nane serpiştirdiler. “Bugün benimle alışverişe geldiğin için tekrar teşekkürler. Yardımın olmasa ne yapardım bilmiyorum.”

Atlas kakaosundan bir yudum aldı; üst dudağında kre-
madan bir bıyık kalmıştı. Calliope bir şey söylememeye
karar verdi. Kendisinin fark etmesi ne kadar zaman ala-
cak, görmek istemişti.

“Kesinlikle daha kötü hediyeler alırdın,” diye belirtti
Calliope; sonra çok önemli bir şey unuttuklarını fark ede-
rek elini ağzına götürdü. “Atlas! Avery’e bir şey almadık!”
Atlas’ın muhtelif aile üyelerine ve arkadaşlarına hediye al-
masına yardım etmişti: Çok güzel örgü kazaklar, kokulu el
kremleri ve California’daki teyzesine olağanüstü yeni bir la-
zer parlaklaştırıcı. Avery’nin Calliope’nin hava atması için
en iyi fırsat olduğu düşünülürse, nasıl olur da kız kardeşini
unuturlardı? Çeşitli fikirlerin üzerinden geçip, kelimenin
tam anlamıyla her şeye sahip bu kızı etkilemeye yetecek na-
dir, ince bir şey bulmaya çalışarak beynine eziyet etti.

“Merak etme. Avery için bir şey almıştım.” Atlas’ı ta-
nımasa hafif bir mahcubiyet ifadesinin yüzünü yalayıp
geçtiğini düşünebilirdi.

“Nedir?” diye sordu merakla. Ailesine aldığı hediyelere
bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirdiniz.

“Üç yüz yıl önceki New York’u gösteren tarihi bir baskı.”

“Baskı mı?” Calliope bir şey anlamayarak burnunu kı-
rıştırdı.

Atlas açıklamaya çalıştı. “Kâğıt üzerine mürekkep.
Duvara asıyorsun. Hareket etmeyen resim gibi.

Kâğıt, diye düşündü Calliope, hızla ilgisini kaybediyor-
du. İnanılmaz. Avery Fuller bu kadar zengin ve güzel ol-
masaydı, kimse onunla olmak istemezdi, çünkü sıkıcıydı.

Kakao standının öbür yanında bir grup tezahüratlarla
coşmuştu. Calliope hepsinin iğrenç sarı kazaklar giydi-

ğini fark etti. Bunlar futbol taraftarları olmalıydı; maçı kontaklenlerinden izliyorlardı, muhtemelen takımları şimdi bir gol atmıştı.

“Dubai’nin lansmanına geliyorsun değil mi?” diye sordu Atlas, taraftarların sesi azalınca.

Calliope zaman kazanmaya çalışarak sıcak çikolata-sından bir yudum aldı. Sıcaktı, yumuşaktı ve dilinin arkasında minik şeker parçacıkları patlıyordu.

Çok gitmek istiyordu. Bu tür etkinlikler dümenlerin geliştirilmesi için harika bir zemin yaratıyordu, çünkü kalabalık ve yabancılarla dolu olurlardı; ayrıca içki içeren herkes gardını düşürürdü.

Üstelik olağanüstü bir parti olacağa benziyordu.

“Davetli değilim,” diye itiraf etti Calliope Atlas’ın tepkisini izleyerek.

“Gerçekten mi? Öyleyse benimle gelmelisin.”

Calliope’nin heyecandan göğsü sıkıştı. Ne demek istemişti? Arkadaş olarak mı davet ediyordu, yoksa romantik bir randevu muydu? Ama Atlas’ın koyu kahverengi gözleri her zamanki gibi gizem doluydu.

“Çok isterim,” dedi ona.

Buz pateni sahasının altından ayrıldıklarında Calliope yukarıdan minik gümüş pulcukların düştüğünü fark etti. Atlas’ın saçından yakalamıştı, bazıları kazağının koyu renkli kollarına konmuştu. Makine yapımı kar. Calliope dilini çıkarıp pulcukların oraya geçmesini sağladı; soğuk ve gevrek; tıpkı çocukken Londra’da yaptığı gibi.

Atlas şöyle bir bakınca onu gördü. “Biliyorsun, onu velerio’dan yapıyorlar yemezsen iyi edersin,” dedi kahkahasını bastırarak.

“Korkmuyorum,” dedi Calliope kararlılıkla. Atlas’ın davetinden sonra sırtı yere gelmez gibi hissediyordu. Hayatı böylesine tılsımlıyken sanki azıcık velerio ona bir şey yapabilirmiş gibi.

“Calliope Brown, tanıdığım diğer kızlara hiç benzemiyorsun,” dedi Atlas, kafasını eğlenerek sallamaya devam ediyordu. Calliope bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdi.

O akşam eve döndüğünde, Calliope annesinin süitin öteki tarafındaki odasından patırtılar geldiğini duydu. İçeri daldığında annesini bağdaş kurmuş odanın ortasında otururken buldu; bir yığın uyduruk ipek elbiseyi hava geçirmez bir torbanın içine katlıyordu.

“Dönmüşsün! Neredeydin?” diye sordu Elise başını kaldırıp bakarak ama Calliope aklının başka bir yerde olduğunu görebiliyordu.

“Atlas’laydım. Doğrusu, beni Dubai’deki lansman partisine davet etti.” Calliope’nin gözleri hâlâ yere dağılmış giysilerin üzerindeydi. “Ne yapıyorsun?”

“Eşyalarımı düzenliyorum o kadar. Yakında gidiyoruz,” diye duyurdu Elise. Bunu havayla ilgili yorum yapmasına bir rahatlıkla söylemişti.

“Ne kadar sonra?”

Annesi ona kötü niyetli bir bakış attı. “Her şey beklediğimden daha çabuk ilerliyor. Sanırım Nadav’dan evlenme teklifi alacağım. İnanabiliyor musun, bir nişan yüzüğü daha, üstelik büyük bir tane!”

“Ya.” Calliope Atlas’ı, partiyi düşündü. Nasıl bir cevap vereceğini bilemedi.

Elise merakla ona bakıyordu. “Pek heyecanlanmışa benzemiyorsun. Haydi, hayatım!” Elise biraz gülüp ayağa kalktı ve Calliope’yi hafifçe döndürmek için elini uzattı. Calliope bu kahkahalara katılmadı. “Her zaman yola devam etmek için yanıp tutuşan sen olurdun! Bir sonraki durağımızı senin seçmene izin vereceğim. Goa’ya ne dersin? Ya da Akdeniz? Senenin bu zamanında plaj fena olmazdı doğrusu.”

“Bilmiyorum.” Calliope’nin tüm yapabildiği keyifsizce omuz silkmek oldu. “Hemen gitmesek nasıl olur?”

Elise bir adım geri attı, hareketleri –ve sesi– birdenbire çok ağırlaşmıştı. “Böyle bir şey yapamayacağımızı sen herkesten iyi bilirsin tatlım. Sürdürdüğümüz bu hayata gücümüz yetmez. Otel bizi kovmak üzere, tüm butiklerdeki kredimiz sona eriyor; bitbankta ne kadar paramızın kaldığını da biliyorsun.”

Calliope biliyordu. Dünya çapındaki bitbankların tümüne daha dün bakmıştı. Ne kadar az nakitlerinin kaldığını görünce hayrete düşmüştü. Elbette, paranın tümünün bu kıyafetlere, mücevherlere, aksesuarlara gömüldüğünü düşündü; annesinin dolup taşan gardırobunu görünce gözlerini kıstı.

“Bugünden itibaren birkaç gün daha kalıyoruz, sonra, Nadav evlenme teklifi etsin etmesin, buradaki işimiz bitiyor,” diye sözünü sonlardı Elise.

Yıllardır böyle yaşıyorlardı, yine de bu durum Calliope’yi bugüne kadar hiç rahatsız etmemişti. “Bir kereliğine bir yerde kalabilmeyi isterdim sadece. Sadece bir süreliğine,” dedi Calliope; neredeyse hüzün doluydu.

“Kalmak, insanlara bağlanmak demek ve bunun altın-

dan kalkmamız bu otelin parasının altından kalkmamızdan bile zor olur.”

Calliope cevap vermedi. Annesinin sesi alçaldı. “Bunun nedeni Atlas değil mi? Bak, ondan değerli bir şey alamamanın bir önemi yok. Sen yeterince çabaladın, önemli olan...”

“Off anne, *yeter!*” diye bağırdı Calliope.

Elise sustu. Tebessümü komik bir şekilde donmuş, yüzünden sanki eriyormuş gibi küçük dayanıksız parçalar halinde dökülmüştü.

“Biraz geri dur, tamam mı? *Yalan söylemek* konusunda dünyanın en büyük uzmanısın ama daha bir ilişkinin sonunu bile göremedin.” Calliope’nin niyetlendiğinden daha acımasız çıkmıştı sözleri.

Atlas’ı düşündü –nasıl gülümsediğini, kahverengi gözlerindeki o samimi sıcaklığı, Calliope ne söylerse söylesin peşini hiç bırakmıyormuş gibi görünen o hüznü hali ni– sonra ilişkilerine ya da arkadaşlıklarına, her neyse ona dair tuhaf bir koruma arzusu duydu. Ondaki çalma düşüncesinin eskiden olduğu gibi çekici gelmediğini fark etti. *Muhtemelen ruhu bile duymayacak*, diye hatırlattı kendi kendine ama önemli olan bu değildi.

“Bu dümenle ilgili seninle konuşmak istemiyorum, artık,” diye ekledi alçak sesle.

Elise bir adım geri çekildi; yüzünde felakete uğramış gibi bir ifade vardı. Calliope’ninkiyle aynı oval yüzdü, aynı geniş alın ve kuvvetli elmacık kemikleri; sadece yaşla ya da operasyonlarla yumuşamışlardı. Calliope eğlenince evlerindeki aynalara bakıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı; evrenin kumaşındaki yırtıktan yirmi yıl sonraki

haline bakıyormuş gibi. Gördüğü şeyden hoşlanmamıştı.

“Özür dilerim. Bir daha bu konuyu açmayacağım,” dedi Elise biraz sonra; sesi gergindi.

Calliope tamam dermiş gibi başını sallamaya çalıştı. Daha önce annesiyle böyle konuştuğunu hiç hatırlamıyordu; onunla daha önce herhangi bir konuda ayrı düştüğünü hatırlamıyordu. “Sadece tam her şey eğlenceli bir hal almaya başlamışken henüz gitmek istemiyorum o kadar. Atlas’la o Dubai partisine gitmek istiyorum. Ondan sonra o zaten Dubai’de kalacak. Bu ondan gerçekten büyük bir şeyler alabilmem için son şansım.”

“Elbette,” diye kabullendi Elise. “İstedğin buysa, partinin sonuna kadar kalırız. Hey,” diye atıldı, sanki Calliope’nin ne demek istediğini yeni anlıyormuş gibi, “belki ben de gelirim. Eğlenceli olabilir!”

“Harika bir fikir.” Calliope süitin öbür tarafına, soğuk pencereleri, çok dikişli yastıkları, puf puf beyaz yorganıyla dergilerden fırlamış gibi görünen katı, kişiliksiz odasına yürümek için döndü.

O Calliope Brown, diye hatırlattı kendi kendine, istediği şeyi yine elde etmişti. Ama ilk kez pek bir zafer kazanmış gibi hissetmiyordu.

RYLIN

“Bütün Çiftlik devasa bir Fibonacci sarmalına göre tasarlanmış. Tepede durup aşağı baktığınızda bütün aşamaları görebilirsiniz ve tasarımın nefes kesici simetrisi...” diye homurdandı tur rehberi.

Pazartesi sabahıydı. Rylin bugün biyoloji dersi için yapılan alan gezisini tamamen unutmuştu. Okula geldiğinde tableti, bekleyen servise binmesi gerektiğini aniden hatırlatınca fark etmişti. Rylin daha önce biyolojide olmaya aldırmamıştı ama bugün orada birinci sınıflarla sarılı halde dururken çok kuvvetli bir adaletsizlik hissi duydu. Bu çocuklar Chrissa yaşındaydılar. Neden okul şu dersi bütünüyle atlamasına izin vermiyordu sanki?

O hafta sonundan sonra alan gezisinde olmak istediği son şeydi. Los Angeles’tan dün sabah gelmişti. Biletini sabah beş treniyle değiştirmişti; Xiayne’e yeni planını söyleme zahmetine katlanmamıştı bile. Bilet değişikliğini haber veren bir mesaj alacağını biliyordu; Rylin’in erken ayrılmasına neden olan şeyi de biliyordu herhalde.

Olanları Chrissa'ya anlatmamıştı henüz. Kendisine bu kadar tutkuyla inanan, ona almaya güçlerini yetmeyeceği yeni bir valiz hediye edip hayallerini takip etmesini söyleyen Chrissa'ya. Küçük kız kardeşine yanlış şeye inandığını; öğretmeninin düşüncesiz, basiretsiz adamın teki olduğunu, her şeyin bir saçmalıktan ibaret olduğunu nasıl itiraf edebilirdi?

Sırf düşüncesi bile Rylin'in korkunç bir kara deliğin içine eriyip kaybolmayı dilemesine neden oluyordu. Okulu arayıp hasta olduğunu söylemesi gerekirdi, tüm gün yatağa kıvrılıp yatar, dünyayı kapatıp dışarıda bırakırdı.

Onun yerine buraya gelmiş, 700. kattaki çiftliğin ana girişinde duruyordu. Kule'nin kendi gibi Çiftlik de kendini tek sözcükle anlatan yerlerdendi; çünkü Manhattan'da bir taneden fazlasına yer olmadığı için tek bir çiftlik vardı. Kule'den çok büyük bir parça almıştı; 700. kattan itibaren binanın ortasından nerdeyse 980. kata kadar sarmal çizerek yükseliyordu. Çiftlik'in üç binden fazla tarım alanının her biri güneş panelleri ve mevsimine ya da günün saatine göre yansıtıcılıktan matlığa geçiş yapabilen, her bitkinin ne kadar ışık aldığını her bir fotonuna kadar denetleyen akıllı aynalarla kaplıydı. Sürekli-hasat çalışmaları olurdu, yani hangi ay olursa olsun hiç değilse bazı ekinlerin toplanması gerekirdi. Tur rehberi zirveye yakın ekinlerin şu anda sonbaharı görürken aşağı indikçe koşulların ilkbahara geçiş yaptığını ve el arabası robotların bir aşağı bir yukarı yeni tohumlar ektiğini anlatırken Rylin yarım yamalak dinliyordu. Rehber gururla dünyadaki kapalı mekân tarımının en mükemmel örneği olduğunu belirtmişti.

“Japonya’dakiler kadar iyi değil elbette ama kimse bunu itiraf edemez,” dedi yanından bir ses; Rylin içgüdüsel olarak dikleşti, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Şu anda görmeyi beklemediği tek bir kişi varsa o da Cord’du.

“Birinci sınıfların alan gezisine katılmak mı esti birden?” dedi Rylin ifadesizce. Neden olduğundan emin değildi ama Cord’u görmek onu rahatsız etmişti; sanki buraya gününü mahvetmek gibi açık bir amaçla gelmişti.

“Görünüşe göre, sen de aynı şahane fikre kapılmışsın.” Cord topuklarının üzerinde geriye doğru kaydıldı, ağzının bir köşesi sanki gülmeye direniyormuş gibi kalkmıştı. Rylin karşılık olarak ona gülümsemedi.

“Ben maalesef *bu* sınıftayım. Eski okulumda hiç biyoloji almamıştım. Senin bahanen ne?”

“Ben bu dersin asistanıyım. Dersin Bay Norris’in verdiği bölümündeyim. Seninki olmaması çok kötü, sınavlarına not verirken bayağı bir eğlenirdim.”

“Sen asistan mısın?” diye tekrar etti Rylin şaşkınlıkla. Dersin onun bölümünde de bir asistan vardı ama Rylin’in adını hatırlayamadığı sessiz bir kızdı. Ötekinin asistanın da Cord olacağı hayatta aklına gelmezdi.

“Biliyorum, o kadar kahredici derecede yakışıklıyım ki, kimse benim gerçekten akıllı olabileceğimden şüphelenmiyor. Ama İleri Seviye Programı Sınavı’ndan mükemmel bir not aldım,” diye sırttı Cord. “Ayrıca, Rylin, biyoloji konusunda uzman olduğumu sen herkesten iyi bilirsin.”

Rylin gözlerini devirip, tur rehberini dinliyormuş gibi, yavaş yavaş Cord’dan uzaklaştı. Şu anda hiç alay edilecek havada değildi.

“Bir dakika, sen iyi misin?” diye sordu Cord önüne geçip. Sesindeki endişeyi duyunca Rylin dayanamadı. “Pek değil. Uzun bir haftaydı, bayağı zorlu geçti.”

“Buradan çıkmak ister misin?” diye teklif etti Cord.

“Çıkabilir miyiz?” Kaçma düşüncesi o kadar çekiciydi ki, Rylin Cord’la birlikte gitmenin kendisi için ne anlama geldiğini durup düşünmedi bile.

“Çiftlikte kaldığımız sürece, ben bir sakınca görmüyorum. Gel haydi.”

Rylin onu bitki yetiştirme tünellerinin arasından izledi; spirulina tarlalarını, yapraklı ıspanakların hidroponik havuzlarını geçtiler, sonunda düz gri asansörlerin bulunduğu bir sete geldiler. Kapılar kolayca onlara açıldı. İçeri girdiler, Cord, 880. KAT VE ÜSTÜ: YALNIZCA MAHALLE SAKINLERİ İLE PERSONEL GİREBİLİR yazılı bir düğmeye bastı. Kafasını kaldırdı, gözlerini açıp retina tarayıcısına doğru tuttu. Biraz sonra kapılar onay vererek kapandı, asansör yukarı çıkmaya başladı. Rylin tüm bunlara bir kaşını kaldırmakla yetindi, yorum yapmadı.

“Benim olduğum katta Çiftlik’e ait özel bir park var. Tüm mahalle sakinleri girebiliyor,” diye açıkladı Cord tereddütle.

Elbette öyledir, diye düşündü Rylin. Yalnızca başını salladı. Tableti Lux’tan gelen bir çağrıyla titreşti, Rylin hemen bir düğmeye basıp çağrıyı reddetti.

Girdikleri park ilk bakışta, kısa kesilmiş zümrüt yeşili çimenleri ve dar düzenlenmiş bir kanala doğru inen süslü çiçek bahçeleriyle, çok resmi ve Fransız görünümlüydü. Sonra Cord onu eski moda çelik bir kapının olduğu tuğla

bir duvarın yanından, çok daha genç ve daha az düzenli bir bahçeye soktu. Rylin ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi.

“Gel,” dedi Cord ve birdenbire kocaman, dalları geniş bir ağacın altına, yere oturdu. Biraz sonra Rylin de karşısına oturup arkaya avuçlarının üstüne yaslandı. Yakınlarda bir yerde kurbağa sesi duyar gibi oldu ama su göremedi. Üstlerindeki tavan çok güzel sahte bir maviydi.

Böyle hayat, oksijen ve büyüyen şeylerle dolu yerlerde insanın çelikten bir Kule’nin içinde olduğunu unutmaması çok kolaydı.

“Pekâlâ, Myers. Neler oluyor?”

“Eee...” Rylin Cord’la bu konuya girmek istediğinden emin değildi. Birden olanların anısıyla ürperdiğini hissedip ellerini kollarının üzerine götürdü.

Cord bir şey söylemeden omzunu silkeleyip okul ceketini çıkarıp Rylin’e uzattı. Rylin minnetle ceketini kabul etti. Cord’un ceketini en son giydiği zamanı hatırlamıştı, Paris’telerdi; Cord şövalyelere yaraşır bir tavırla ceketiy-le Rylin’i sarmış, bu sırada elleri çıplak omuzlarına sür-t-müştü. Üzerinden yıllar geçmiş gibiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Rylin ellerini ceketin kollarından geçirirken. Cebinin önünde gevşemiş düğmeleri vardı. Ellerinde plastiğin serinliğini hissederek o düğmelerle tembel tembel oynadı. Arada sırada Cord’un düğmelerinin de düştüğünü bilmek güzeldi.

“Özür dilerim, Los Angeles’a gitmen konusunda eşeklik ettim,” dedi Cord, yeniden deneyerek. “Benden senin için mutlu olmamı istemiştin, gerçekten öyleyim. Ayrıca seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

Rylin yere baktı. “Yapma. Hak ettiğimden pek emin değilim.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Haklı olduğundan bahsediyorum.” Yanaklarının utançtan kıpkırmızı olduğunu hissediyordu; Rylin ona Xiayne’in onu son geceki partide nasıl öptüğünü anlattı.

“Ne diyorsun, Rylin? Sen ciddi misin? Bu yüzden kovulması gerek.” Sanki o anda Xiayne’le yüzleşmeye gidecekmiş gibi doğruldu. Rylin sakinleştirmek için elini onunkinin üstüne koydu.

Bu dokunuşla Cord’un gözleri derhal Rylin’inkilere atıldı, Rylin perişan halde elini çekti.

“Hayır,” dedi yavaşça. “Kovulmasını istemiyorum. Yaptığı yanlıştı ama öyle saldırgan değildi ya da... zor kullanmadı. Aptalcaydı o kadar.”

Cord ona yakından baktı. “Yine de bu kabul edilebilir bir şey değil,” dedi sonunda.

“Elbette, değil.” Rylin bocalayarak ona açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Bu öpücüğe aslında doğurduğu sonuçlardan incindiği kadar kızmamıştı. Yine holografi dersinin yıldız öğrencisi olmak, Oscar kazanan yönetmenin, çok yetenekli olduğu için ülkenin öbür ucuna yardıma çağırdığı o dahi olmak isterdi; –şimdi olduğu şey– yönetmenin asıldığı asistan olmak değil. Bunun fazla kullanılmış bir Hollywood klişesi olduğunu Rylin bile biliyordu; üstelik orada yalnızca bir hafta geçirmişti.

“Beni orada gerçekten istediğini düşünmüştüm. Ama sonuçta sen haklıydın,” dedi Rylin bıkkınlıkla.

Cord kendi söylediği şeyin hatırlatılmasından rahatsız olmuştu. “Haklı olduğum için gerçekten çok üzgünüm.”

“Önemli değil. Dersi bırakacağım.”

“Öyle çekip gidemezsin!” diye haykırdı Cord. “Görmüyor musun? Eğer gidersen Xiayne’in kazanmasına izin vermiş olacaksın.”

“Ama olanlardan sonra onunla nasıl yüzleşirim?”

Cord tuhaf bir şekilde içini çekti, sanki ondan usanmış olmak ister gibi ama değildi. “Bir holografi dersi daha var; giriş seviyesi, yüz yıllardır burada olan bir öğretmen veriyor. Sınıfın çoğu birinci sınıf öğrencilerinden oluşuyor, muhtemelen sana fazla yavaş da gelecek ama hiç yoktan iyidir. İlla gitmen gerekiyorsa, hiç değilse onunla değişirebilirsin.”

Rylin mırıldanarak teşekkür edip bir ot sapına uzandı, onu düşünceli bir şekilde başparmağı ile işaret parmağı arasında eziyordu. “Bazen merak ediyorum, benim Berkeley’e gelmiş olmam büyük bir hata mıydı, diye. Eğer fark etmediysen, buraya pek uygun değilim.” Kahkaha attı, ağacın üzerlerinde fısıldayan yapraklar kadar kuru bir kahkahaydı.

“Hata değildi. Yeteneklisin. Kimsenin seni başka türlü düşündürmesine izin verme,” diye belirtti Cord. Bunu Rylin’i hayrete düşüren bir inançla dile getirmişti.

“Yine de niye bu kadar önemsiyorsun?” diye kendi kendini sorarken duydu Rylin. *Sana yaptıklarımın sonra,* diye düşündü ama söylemesine gerek yoktu.

Cord cevap vermeden önce biraz durdu. “Sana olanları önemsemekten bir an olsun vazgeçmedim, Rylin. Aramızda olanlardan sonra bile.”

Sana olanları önemsemekten bir an olsun vazgeçmedim. Yani bu hâlâ önemsiyor, demekti, öyle değil mi? Ama

arkadaş olarak mı önemsiyordu... yoksa daha fazlası mı?

Cord lacivert üniformasının pantolonunu temizleyerek ayağa kalktı; Rylin o anın sona erdiğini anlamıştı. “Geri dönmemiz gerek. Asistan olarak işimi kaybetmeyi göze alamam. Kolej başvurularımda ders programı dışında yaptığım tek şey,” dedi düşünmeden. Ayağa kalkması için Rylin’e elini uzattı. Tenlerinin birbirine değdiği yerden aşağıya Rylin’in sinir uçlarına, ta ayak parmaklarına dek elektrik girdapları yollamıştı.

“Ne yani? Hampton’larda caddelerde eski sürücü arabaları kullanmak sayılmıyor mu?” diye alay etti Rylin. Bu ortak anılarından ötürü bir tebessümle ödüllendirilmişti.

Geri yürürlerken yeni birtakım hisler Rylin’e baskı yapmaya başlamıştı; bastırılmış ve ısrarlı, coşkulu ve ür-kütücü. Yanılıyor olma olasılığına karşı da fazla yakından bakmaya cesaret edememişti.

Ama tur rehberi homurdanmaya devam ederken, yandan sürekli Cord’a gizli bakışlar attı; tüm bunların ne demek olduğunu merak ediyordu.

AVERY

Pazartesi öğleden sonra Avery New Jersey'deki monoray istasyonunda indi; lacivert paltosuna omuzlarından sıkacak biçimde iyice sarındı. Yanından süzölmeye başlayıp hareketlerini denetleyerek yeşil ışıkla geçişin serbest olduğunu belirten hava aracını görmezden gelerek Cifleur Mezarlığı'ndan yukarı yürümeye başladı. Avery'nin şimdi yürümeye ihtiyacı vardı. Bu sabah uyandığında bitkin ve bomboş hissediyordu, yastığı gözyaşlarıyla sırlıslıkladı. Gün boyunca ne kadar uğraşırsa uğraşsın her gece Atlas'la her şeyin bittiğini unutuyordu ve sabah uyandığında o soğuk acımasız gerçeği yeniden hatırlamak zorunda kalıyordu.

Soyutlanmış, yalnız hissediyordu, en kötüsü de bundan kimseye bahsedemiyordu. Bir ara Leda'yı düşünmüştü ama barış yapıyor olsalar da tüm bu Atlas meselesi Avery için Leda'yla konuşmak için fazla hassas bir meseleydi. Eris'i gerçekten çok özlüyordu.

Buraya, mezarlığa da o yüzden gelmişti; en kalın pal-

tosu ve kovboy çizmelerini giymişti; Eris'in ödünç almak için hep yalvardığı o beyaz dikişli kahverengi çizmelerini. Her nasılsa ona çok uygun gelmişti. Öndeki çelikten ana giriş kapılarını geçip kameraya baş işareti yaparak Radsonlar'ın aile mezarlığının ortasındaki Eris'in gömülü olduğu yöne doğru, sola sapmıştı. Eris'in babasıyla hayattayken olan her şeye rağmen babası ölümünden sonra ona sahip çıkmıştı sonuçta.

Avery cenaze ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen son görüşten sonraki Eris'in defin töreninden bu yana buraya hiç gelmemişti. Eris'in annesi hâlâ aşağıKulede, babası da Nuage'da yaşadığı için cenaze şahsi olmayan, kiralık bir mekânda olmuştu. O noktada geriye bir tek Eris'in anne babası ile babaannesi ve Fuller'lar kalmıştı... bir de Leda. Avery o dondurucu rüzgârda durup Eris'in küllerinin olduğu kabı rahibin toprağa indirişini nasıl izlediğini hatırlıyordu; o açık yürekli, hayat dolu arkadaşından geriye bir tek bunun kalmış olamayacağını düşünmüştü.

Eris'in mezar taşını bulana dek çakıl taşlı yoldan yürüdü. Pürüzsüz bir taşı; üzerinde adından başka bir şey yazmıyordu: Ta ki taşın üzerine vurana dek. O anda öñünüzde Eris'in gülümseyip el salladığı bir hologramı belirliyordu. Avery bunu biraz saçma bulmuştu ama Caroline Dodd-Radson her zaman her şeyin en yenisini ve en son moda olanını isterdi. Cenaze aksesuarlarında bile bu böyleydi.

Avery orada dururken gözyaşları gözünü yakıyordu; o anda arkadaşıyla konuşabilmeyi her şeyden çok isterdi.

Öyleyse konuş, diye düşündü. Orada onu duyacak kimse yoktu; zaten ne önemi vardı? Şalını çıkarıp kesili

çimlerin üzerine serdi, sonra oturup boğazını temizledi. Biraz aptal gibi hissediyordu.

“Eris. Benim, Avery.” Arkadaşının orada oturduğunu hayal ediyordu; o lekeli, kehribar renkli gözlerini eğlenirmiş gibi kocaman açmıştı. “Sana birkaç şey getirdim,” diye devam etti beceriksizce; çantasından birer birer eşyalar çıkarıyordu. “Bir sene Noel partisi için ödünç verdiğin elbisenin altın pulu.” Pulu dikkatle mezar taşının yanına koydu; Eris’in seveceği şekilde güneş ışığını yakalayabilecekmiş gibi yerleştirmişti. “En sevdiğin parfümün.” Eris’in kullandığı yasemin kokusunu sıktı. “Seraphina’s’tan en sevdiğin frambuazlı şekerler,” diye ekledi. O pürüzsüz koyu çikolatalardan birini ambalajından çıkarıp emin olamadan elinde tuttu; niye getirdiğini bile bilmiyordu. Şekeri ağzına atmadan önce bir an tereddüt etti. Eris olsa Avery’nin burada onunla şekerin tadını çıkarmasını isterdi.

Arkasına yaslanacakken çantasında bir yumru hissetti.

“Ha bir de mum vardı!” Avery çantasında el yordamıyla güzellik değneğini bulup SICAKLIK’a ayarladı ve kararlı bir şekilde değneği Cord’dan çaldığı KeyifMumu’ndan geri kalana tuttu. Biraz sürdü ama sonuçta o minik altın fital alev alıp rüzgârda çılgınca dans etmeye başladı.

Avery dirseklerinin üzerine yaslanıp alçalan göz kapaklarının arasından dik dik muma bakmaya başladı. Cord’un söylediği şey aklına geldi; bu KeyifMumu’nu ilk Eris almıştı. Avery buna hiç şaşırmamıştı. Eris yasak olmasını bir kenara bırakın, kargalar gibi parlak, ıslıl ıslıl şeylere hep çok düşkün olmuştu. Yangın tehlikesi yaratan keyif verici bu mum her ikisinin de mükemmel bir

örneğiydi. Şimdi bile hareketleri hızlı ve kaprisliydi; tıpkı Eris gibi.

Mum erirken havaya küçük serotonin paketçikleri yükseliyordu. Avery bilincinin yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti.

O anda karşısında Eris'i gördü; kendi mezar taşının üzerinde dileyeceğiniz gibi bir rahatlıkla oturmuştu. Üzerinde -kılık değiştirmece oynayan küçük kızların giyeceği türden- pembe kabarık bir elbise vardı ve o parlak, taze yüzü makyajsızdı. "Avery?" diye sordu çıplak ayaklarını sallayarak. Ayak parmakları parıltıdayan bir gümüşe boyanmıştı.

Avery arkadaşına sarılmak istedi ama bir şekilde ona dokunmaya izninin olmadığını biliyordu. "Eris! Seni o kadar özledim ki," dedi hararetle. "Sensiz her şey gerçekten paramparça."

"Biliyorum. Mükemmelim değil mi? Başka yeni bir şey var mı?" dedi Eris havalı bir şekilde; etkileyici hatlarında o tebessümlerinden biri dans eder gibi olmuştu. Mükemmel kavisli kaşları alevi görünce alçalmıştı. "KeyifMumu'nu mu getirdin? Bayılıyorum buna!"

Avery bir şey söylemeden mumu uzattı. Eris muma uzandı; elleri neredeyse birbirine sürtecek gibi olmuştu. Derin bir nefes aldı; kendinden geçer gibi gözleri kapanmıştı. "Bunu Cord'dan aldın değil mi?"

"Buna ondan daha çok ihtiyacım olduğunu söyledi." Avery o gecenin düşüncesiyle aniden basan vicdan azabının altında ezilerek yere baktı. Cord'a gitmek hataydı. Ona bu kadar açıkça kur yapmasaydı, Atlas asla Calliope'yle eve gitmezdi -ilişkileriyle ilgili her şeyi sor-

gulamazdı— şimdi onlara işkence eden bu berbat durumda da olmazlardı.

“Peki, neler oluyor öyleyse?” diye sordu Eris. “Leda mı?”

“Leda’yla aramız aslında daha iyi,” dedi Avery bocalayarak. “Her ne kadar, yani...”

“Önemli değil. Beni itmek istemediğini ikimiz de biliyoruz,” dedi Eris nazikçe. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, öğleden sonrası güneşi altında sıvı ateştenmiş, kırmızı altınmış gibi parlıyordu.

“İstemedi,” diye tekrar etti Avery. “Bu yüzden çok kötü hissediyor,” diye ekledi; bunun bir faydası olmadığını, onları hiçbir yere getirmediğini biliyordu.

Eris acı dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “O gece başka türlü yapmış olmam gereken çok fazla şey var. Leda’nın suçu değil. Ama yeter bu kadar,” dedi çabucak. “Seni üzen şey nedir, Avery?”

“Atlas, aslında,” diye itiraf etti Avery. Sesi anlam doluydu ve arkadaşının yüzünü anladığını belli eden bir bakış yalayıp geçti.

“Bir dakika. Sen ile Atlas? Gerçekten mi?”

Avery başını salladı; Eris bir ıslık patlattı.

“Ben de kendi hayatımı darmadağın sanırdım,” dedi Eris sonunda; sevecenlikle saygı karışımı bir ifadeyle. “Meğer seninki benimkinden de faciaymış.”

“Bunun pek yardımı dokunduğu söylenemez,” diye belirtti Avery gülümseyerek. Eris her zamanki gibiydi.

“Tamam, azıcık karmaşık bir durum...”

“Çok karmaşık,” diye düzeltti Avery; Eris ifadenin saçmalığına güldü.

“Kime ne? Hayat her zaman karmaşık. Eğer gerçekten istediğin buysa, başkalarının Atlas’la ikinizin yoluna çıkmasına izin verme. Ben bunu zor yoldan öğrendim,” diye ekledi Eris; sesi alçalmıştı.

“Ah, Eris.” Avery aynı anda milyonlarca şey hissetti, vicdan azabı, kayıp, her şeyin ne kadar farklı olabileceğine dair içinde pır pır eden bir pişmanlık. “Çok üzgünüm. Ben yalnızca...”

“Sonuçta gerçekten akraba değilsiniz,” diye devam etti Eris; başını hep derde sokan o inatçılığıyla. “Kinci insanları boş ver. Git Atlas’la ol ve noktayı da koy.”

“Atlas’la her şey bitirdiğimizi saymazsak. Böylesi daha iyi,” dedi Avery; pek ikna edici değildi.

“Öyle mi? Çünkü bana bayağı bir sefilmişsin gibi geldi. Al.” Eris mumu uzattı. “Cord haklıymış. Senin benden daha çok ihtiyacın var.”

Avery ağladığını fark etti; yanaklarından aşağıya kocaman gözyaşı damlaları süzülüp yağmur gibi kazağının üzerine düşüyordu. “Çok özür dilerim,” diye fısıldadı. “Her şey için. Ailenle olanlar sırasında sana yeterince destek olamadım. O gece için özür dilerim...”

“Söylediğim gibi, kimsenin hatası değil Avery,” diye ısrar etti Eris.

“Benim hatamdı! O kapıyı ben açtım. Herkesin çatıya çıkmasına ben izin verdim! Böyle davranmamış olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı!”

“Ya da belki Rylin’le konuşmaya yukarı çıkmasaydım ya da kız arkadaşım ile kavga etmeseydim ya da Leda’ya açıklama yapmaya çalışmasaydım ya da Cord’a kur yapmasaydım ya da en yüksek topuklularımı giymeseydim.

Hiçbir zaman bilemeyiz.”

“Ben keşke...” O gece her şey farklı olsaydı, Leda’dan gelen o uyarıcı işaretleri dikkate alsaydı, her şeyden önce parti vermeseydi.

“Benim için gerçekten bir şey yapmak ister misin?” dedi Eris birden, o sevgili yüzünü güneşe dönmüştü. Gözlerini kapadı. Kirpiklerinin gölgesi kalın fırça darbele-ri gibi yanağına düşmüştü. “Yaşa, Avery. Atlas’la ya da Atlas’sız, burada New York’da ya da ayda, umurumda değil. Yalnız yaşa ve mutlu ol, çünkü ben bunların hiçbirini yapamıyorum. Bana söz ver.”

“Elbette, söz veriyorum. Seni seviyorum, Eris,” diye ant içti Avery, yüreği sıkıştıyordu. Sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

“Ben de seni seviyorum.”

“Avery?”

Birinin omuzunu sallamasıyla uyandı. “İyi misin?”

“Cord?” Uykulu bir halde, gözlerini oğuşturarak dik oturdu. Mum yanıp bitmişti, pembe ambalajlı çikolatalar önündeki çimenlere dağılmıştı. Avery titreyip kollarıyla kendini daha sıkı sardı. Burada, hava sıcaklığının mekanik sistemle düzenlenmediği gerçek dışarıda, hava ısıırıyordu.

“Ne yapıyorsun burada? Sen de Eris’i mi ziyarete geldin?” diye sordu Avery.

“Annemle babamı,” diye düzeltti Cord. Elbette, Avery düşüncesizlik etmişti; tahmin etmeliydi. “Seni az önce burada mezarlıkta, şekerleme yaparken yakalamış olabilir miyim?”

“Öyle bir niyetim yoktu! Eris’le konuşuyordum,” dedi Avery, aniden büyük bir utanç duydu; bunu itiraf etme-

yi düşünmüyordu. Bu çok özeldi. Neyse ki Cord yalnızca başını salladı; ne demek istediğini tam olarak anlamıştı. “Sanırım dalmışım,” diye ekledi, ayağa kalkıp eşyasını toplamaya koyuldu.

Cord’un onu hep en zayıf anlarında –Hudson’ı Koruma Balosu’nda ağlamak üzereyken, Zay’le kendini aptal durumunu düşürürken, en yakın arkadaşının mezarında uyuyakalmışken– yakalıyor oluşundan rahatsızlık duymalıyım, diye düşündü. Ama belki de onu çok uzun zamandır tanıdığı için, onun da mükemmel olmadığını bildiği için, Avery umursamıyordu.

Eris’in kendisi ve Atlas’la ilgili haberlere nasıl, öyle korkunç bir şey değilmiş gibi, tepki verdiğini düşündü. Yalnızca bir rüyaydı ama yine de... hayatında ilk kez Avery sırrını başka biriyle paylaşmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Cord’a anlatsaydı o ne derdi? Tiksindir miydi, yoksa bir şekilde anlar mıydı?

Arkalarındaki patikadan ayak sesleri duyuldu; ikisi birden arkalarını dönüp şaşırdılar. Kendi yaşlarında bir kız duruyordu, koyu renkli saçları kâküllüydü. Ağır, kabarık bir ceket ve kot pantolon giymişti; elinde tek bir beyaz gül vardı. Geç de olsa Avery kızın yürüyüp geçmediğini fark etti. Girişte duraksamıştı, sanki Radsonlar’ın yerine gelmek istermiş gibi ama Avery ile Cord’u görünce durmuştu.

Avery daha bir şey söyleyemeden kız arkasını dönüp hızla koşarak ortadan kayboldu; duman gibi havaya karışmıştı.

Avery rastlantıymış gibi düşünmemeye çalıştı ama monoray istasyonuna doğru tüm o yolu yürürken biri tarafından gözetlendiği hissinden kurtulamadı.

WATT

Aynı akşam Watt ilk matematik kulübü toplantısının sonuna gelmişti. Nadia'nın önerisiyle özgeçmişini daha iyi bir hale getirmeye çalışıyordu ama bu kadar geciktiği için onu kabul eden tek kulüp matematik kulübü olmuştu. O da Cynthia yardımcı başkan olduğu içindi. Keşke tüm zamanını korsanlığa adayacağına lisede daha önce de bu türlü şeylerle meşgul olsaydı.

Ama okul-sonrası kulüplerinin aksine korsanlık işleri para *kazandırıyor*; onun ailesinde para pek reddedilemeyecek bir şeydi.

"Katılmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler," dedi Cynthia'ya okulun ana kapısından dışarı çıkarlarken.

"Kulübe yıllar önce katılmalıydın. Diferensiyal denklemlerde iyi olduğumu biliyordum ama ne kadar iyi olduğumu pek anlayamamışım," diye yanıt verdi Cynthia; sesi etkilenmiş gibi çıkıyordu.

Bir şey değil, dedi Nadia açıkgöz bir havayla. O denklemleri rekor hızda çözen Nadia olmuştu. Aslında bu-

nun için Watt'ın ona ihtiyacı olmaması gerekirdi. Watt Nadia'dan yardım isteyince ikisi de bu işe şaşmıştı.

Üzgünüm, yardımına ihtiyacım vardı, diyordu şimdi Watt ona.

Leda'yı düşünüyordun, değil mi?

Yalnızca bazı tasarılar yapıyordum, diye cevap verdi Watt belirsizce; aslında Nadia'dan uzun süre bir şey saklayamıyordu. Nadia haklıydı.

Matematik seansında bile aklının bir köşesiyle –tehlikeli biçimde tamamına yakın bir köşesiyle– Leda'yı düşünmüştü; Leda'nın yok olup gitmesiyle ilgili hayaller ile kesinlikle farklı türden hayaller arasında gidip gelmişti. Ona olan takıntısını anlayamıyordu. Nasıl ona bu kadar kızıp, yaptığı her şeyin bedelini ödemesini isterken, yine de onu bu kadar çok isteyebilirdi?

Keşke daha Nadia gibi olabilseydi. Daha akılcı, daha az pervasız.

İti an çomağı hazırla diye Nadia gözünün önünde çıktı. Watt başını kaldırıp bakınca Leda'nın görüntüsüyle dili tutuldu; kendi katından yedi yüz kat aşağıda, Watt'ın okulunun teknoloji ağının kenarındaki tuğla duvarda yayılmış tembellik ediyordu. Hayale pek yer bırakmayan siyah yoga pantolonları giymişti; yüzü yaptığı egzesizden pırıl pırıldı. Saçını başının tepesinde gevşek bir düğümle bağlamış, birkaç bukle kulağından aşağıya sarkmıştı.

“Watt. Nihayet geldin,” diye selamladı onu, sesindeki o sahiplenici ton onu hem heyecanlandırmış, hem de gıcık etmişti. Onu oracıkta sertçe öpmek istemişti. Ama yapmamıştı.

O tuhaf duygu karmaşasını gizlemek için “Leda,” dedi

yavaşça. “Bu mutluluğu neye borçluyum?”

Yanında Cynthia’nın bu adı duyunca gerildiğini hissetti; bakışları birbiri arasında gidip geliyordu. Onun neler düşündüğünü biliyordu: Demek şu Watt’ın gereğinden fazla sırrını bilen, kötü şöhretli Leda buydu.

“Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek. Yalnız.” Leda’nın bakışları Cynthia’ya kaydı. “Özür dilerim, tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Leda Cole. Cynthia’ydı değil mi?” diye sordu Leda elini uzatarak. Cynthia elini sıkmadı.

Leda Cynthia’nın kim *olduğunu* nasıl bilebilirdi? On-
dan bahsetmiş olacağını düşündü Watt ya da Leda bilgi akışındaki sayfasını karıştırmıştı. Bu fikir tuhaf biçimde hoşuna gitmişti.

“Merhaba, Leda,” dedi Cynthia ileri adım atmadan. Tonundan diğer kızı düşündüğü belli oluyordu. Biraz sonra Leda uzattığı elini aşağı indirip Watt’a döndü.

“Watt? Haydi, gidelim,” diye emir verip yürümeye başladı; Watt’ın takip edeceğini varsaydığı belli oluyordu.

Watt tekrar Cynthia’ya baktı. “Üzgünüm, gitmem...”

“Herneyse, kraliçe cadı çağırırdı,” dedi Cynthia Leda’nın duyamayacağı kadar alçak sesle ve ters bir tavırla. “Yürü haydi.”

Watt duraksamadı. Cynthia onu sonra affederdi ama Leda asla affetmezdi. Watt ona yetişmek için acele etti. “Böyle olay çıkartmana gerek yoktu,” dedi Watt ama her nedense eğlenmişti. Belki de Leda Cole’la olmaya fazla alışmıştı.

“Kız arkadaşınla işleri güçleştirdiysem, özür dilerim,” dedi Leda çabucak.

“Sana daha önce de söyledim, o benim kız arkadaşım değil.”

“Ben de *sana* daha önce umurumda olmadığını söyledim.” Watt’ın sokağına saparken Leda onun olduğu yöne bakmamıştı bile. Watt bu gece Leda’nın onun evine gitmek istemesine şaşırılmıştı, buraları biliyor olmasına daha da şaşırmıştı.

“Baksana, madem gelmemi istiyordun mesaj atman yeterliydi,” dedi Watt, kafası şimdiden, birlikte eve girdiklerinde annesiyle babasının bu işe ne diyeceklerini düşünmekle meşguldü. Aslında Leda’yla daha önce tanışmışlardı; onu Watt’ın sınıf arkadaşı zannediyorlardı sonuçta.

Leda güldü. “Buraya *onun* için gelmedim,” dedi. Watt Leda’nın “o” deyişine bayılmıştı; sanki bu mesele üzerine fazla durmak istemeyip durumu idare edememişti.

“Araştırmamı istediğim biri var,” diye devam etti Leda. “Onunla ilgili senden daha önce de araştırma yapmanı isteyecektim ama biliyorsun işte...” Sözünu tuhaf biçimde kesmişti.

“Ama ben sürekli dikkatini dağıtıyorum.” Watt Leda’nın rahatsız olması üzerine sırttı.

“Fazla havalanma.”

Watt’ın evinin kapısında durdular. Watt duraksayarak Leda’ya baktı. “Annemle babama buraya bir okul projesi için geldiğini söyler misin ve...”

“Rahat ol, Watt. Bu benim ilk rodeo’m olmayacak.”

“Ben bu ne demek onu bile bilmiyorum,” diye yanıt verdi Watt kapıyı açarken. “Rodeo da nedir?”

Leda omuz silkti. “Eski bir deyim,” dedi Leda konu-

yu kapatmak isteyerek ve Watt'ı koridorda takip ederken ifadesi öfkeli bir alaydan, muhteşem bir tebessüme geçiş yaptı. "Bayan Bakradi!" diye haykırdı Watt'ın annesine sarılmak üzere ilerleyerek. "Nasılısınız? Bunu ne zamandır Zahra'ya getirmek istiyordum. Geçen gün eski eşyalarımı toplarken bunu buldum." Watt'ın şaşkınlığı arasında Leda çantasından minik bir at figürü çıkardı. Bir düğmeye basınca at koridor boyunca koşmaya başladı.

Kahretsin, bu kız gerçekten iyi, diye düşünüyordu Watt haset dolu bir saygıyla.

Nihayet Watt'ın odasına gelip kapıyı kapattıklarında, Watt Leda'ya dik dik baktı. Leda çoktan Watt'ın yatağına oturmuş, kendine özgü bir rahatlıkla bacak bacak üstüne atmıştı. "Zahra'nın bir at döneminden geçtiğini nereden biliyordun?" diye sordu Watt kuşkuyla.

"Son gelişimde annen *söylemişti.*" Leda gözlerini devirdi. "Ciddiyim Watt, şu kuantın seni fazla tembelleştirmiş. Sen hiç insanları *dinlemez* misin?"

"Seni dinliyorum," diye yanıt verdi Watt. Leda'nın bu görüşü onu savunmasız yakalamıştı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Leda umursamazca. "Nadia açık mı?" Bir anlığına Watt'a rüya görüyormuş gibi geldi; birinin Nadia hakkında konuştuğunu duymak ona hâlâ gerçeküstü geliyordu.

"Ben her zaman açığım," diye yanıt verdi Nadia sesini hoparlörlerden yansıtarak. Gücenmiş gibiydi.

Leda pek şaşırmamış gibi başını salladı. "Nadia," dedi, Watt'la hiç kullanmadığı saygılı bir tonla. "Benim için birini araştırır mısın? Adı Calliope Brown. Bizim yaşlarımızda."

“Şimdi arıyorum,” diye yanıt verdi Nadia.

Watt gitgide rahatsız olmaya başlamıştı. *Onun işini çok kolaylaştırıyorsun.*

Güzellikle sordu. Senin aksine.

“Yalnız, tam olarak neyi arıyoruz?” Watt çalışma masasının sandalyesine çöktü, kollarını başının üstünde gerdi; Leda’nın ne kadar yakınında olduğunu, öyle sere serpe yatak örtülerinin üzerinde oturduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Leda. “Ama kızda bir şey var, biliyorum.”

“Yani araştırmamızı senin önsezilerinin üzerine temellendiriyoruz?”

“Gülersen gül ama benim önsezilerim hedefini bulur. Sonuçta sende de bir tuhaflık olduğunu sezmiştim ve haklı çıktım, değil mi?”

Watt’ın buna diyecek bir şeyi yoktu.

Nadia’nın arama sonuçları ekranı doldurunca Leda öne doğru eğildi. Kule’de kayıtlı bir Calliope Brown vardı; 473. Katta, gülümsemesi kıt yaşlı bir kadın. “Hayır, bu o değil,” dedi Leda; hayal kırıklığına uğramıştı.

Watt kaşlarını çattı. “Nadia aramayı Amerika Birleşik Devletleri’ne genişletir misin?” Düzinelerce yüzün üzerinden geçtiler, sonra aramayı uluslararası seviyeye çıkardılar ama Leda önüne çıkan her resimde sabırsızca başını sallamaya devam ediyordu.

“Nuage’da kalıyor! Onu böyle bulabilir miyiz?” Leda tekrar bağlamak üzere sabırsızca atkuyruğunu çözdü.

“Sana kamera görüntülerini, yüzleri öne çıkararak yüksek hızda göstereceğim. Hangisi olduğunu söyle,” diye

önerdi Nadia; tüm misafirlerin anında veritabanını oluşturmak için videolu bilgi akışlarından anlık görüntüleri kullandı. Watt Nadia'nın kendine rağmen aramaya kapıldığını hissedebiliyordu. İyi bir bulmacadan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Birkaç dakika veritabanının üzerinden geçtikten sonra Leda yataktan fırlayıp, sağ üstte birini gösterdi. "İşte, bakın! Bu o!"

"Nadia retina taramalarını alabilir misin?" diye sordu Watt. Birkaç dakika sonra Nadia bilgiyi çıkarmıştı. Kızın retinaları yedi ay önce ölen Haroi Haniko adlı Kyoto'lu bir kadına aitmiş.

"Tamam. Retina örneği çalıntı," dedi Leda, afalladığı belli oluyordu. "Bu suçlu olduğunu gösterir, değil mi?"

Şimdi Watt bile meraklanmaya başlamıştı. "Nadia, yüz kayıtlarından ne haber? Uluslararası kapsamlı arayalım." Göz yuvarlarını değiştirebilirdi ama yüzünü bu şekilde değiştirmesi çok daha zordu.

Ekran boştu. "Eşleşme yok."

"Tekrar ara," diye rica etti Leda ama Watt hayır anlamında kafasını salladı.

"Leda bu arama tüm dünyadaki –ulusal, eyalet, bölge, kentsel– bütün hükümetleri içeriyordu. Bu kız var olsaydı, onu bulurduk."

"Ne diyorsun, yani? Onu ben mi uydurdum? Orada kamerada işte sen de görebilirsin!" diye çileden çıkmış halde patladı Leda.

"Demek istediğim, bunun gerçekten garip olduğu. Eğer bir yerde yaşamış olsaydı, kimlik halkası ya da veri kartı ya da her neyse bir kaydı olurdu."

“Öyleyse al sana cevap,” diye ilan etti Leda. “Gerçekten hiçbir yerde *yaşamadı*. Yalnızca ziyaretlerde bulundu. Hiçbir zaman yetişkin kimliği olmadı.

Watt bunu düşünemezdi ama söyledikleri mantıklıydı. “İnsan neden böyle yaşar?”

“Çünkü *bir şeyin peşinde* olduğu açık.” Leda bu ifadeyi teatral bir yetenekle ortaya koymuştu; sanki eski bir trajedi oyununda rol alan bir aktris gibi. Kaşlarını çatı. “Ama neden kimse retinalarının sahte olduğunu anlamadı?”

“Kamusal alanlarda kimse retina taramalarını gerçekten doğrulamaz, yalnızca sabıkalılar listesiyle bir karşılaştırma yapılır o kadar. Onu birinin evinde göremediğini sanıyorum,” diye belirtti Watt.

“Yalnızca Avery’ninkinde ama o da parti içindi.”

“Neyin peşindeyse,” Watt bu ifadeyi Leda’nın söylediği gibi söylediği için Leda’nın gülümsemesine neden olmuştu, “konusunda uzman olduğu kesin.”

İkisi de bunu düşünerek sustular.

Sonra Leda yeni bir fikirle başını kaldırdı. “Okullara bakmaya ne dersiniz? Yüz kayıtlarını hükümet kayıtlarında değil de okul iletişim ağlarında arayabilir misin? Yoksa onlara sızması zor mu?”

İyi fikirdi. Keşke Watt bunu daha önce düşünebilseydi. “Nadia için hiçbir şey çok zor değil,” diye böbürlendi Watt; doğru da değildi ama kulağa belalı geliyordu. “Nadia?” diye ilettili hemen ama Nadia bir şeyler bulmuştu bile. Clare Dawson, bir yıllığına İngiltere’de St. Mary yatılı okuluna gitmiş.

“Evet! İşte bu o!” diye bağırdı Leda heyecanla.

Başka bir eşleşme çıktı. Cicely Stone, Hong Kong’da

bir Amerikan okulunda. Aliénor LeFavre, Provence'ta. Sophia Gonzales Brezilya'da bir okulda. Nadia'nın ekranı kırk sahte isimle dolana dek bu böyle devam etti. Hepsini açıkça sözde Calliope isimli kızla ilişkilirdi.

"Vay canına," dedi Watt sonunda. Bu normalde H@cker Evi'nde uğraştığı işlerden çok daha yoğunlu. Oradakiler genelde öğrencilerin notlarını silmek, birbirini aldatan karı kocalardan, her zamanki kimlik aramalarından ibaretti.

"İşte bu her şeyi kanıtıyor. Kız suçlu," dedi Leda zafer kazanmışçasına. Koyu renkli gözleri bu kovalamacanın heyecanı ile dans ediyordu.

"Ya da sosyopat ya da gizli ajan ya da belki ailesi delidir. Herhangi bir sonuca varamayız."

Leda ekrana yaklaşmıştı. Watt Leda'nın varlığıyla dikkatinin dağıldığını fark etti. "Nadia," diye ekledi Watt, gırtlığını temizleyerek, "bu okullarda herhangi bir olay kaydı bulabilir misin? Kovulma, kötü davranış, dosyalarında sıra dışı bir şey var mı?"

"Bu okullardaki bütün sınıf arkadaşlarına yapılan bir iç gönderme var mı? Hangileri arkadaşymış bakabilir misin? Belki onlar aracılığıyla bir şeyler bulabiliriz," diye ekledi Leda. Hiçbir uyarıda bulunmadan Watt'ın kucığına oturup parmaklarını saçlarının arasında kavuşturdu ve Watt'ın kafasını kendininkine çekti. Watt'ın ağzı üzerindeki ağzı sıcak ve ısrarlıydı.

Geriye ilk çekilen Watt oldu. "Buraya bunun için gelmediğini söylemiştin, diye hatırlıyorum," diye alay etti ama şikâyet ettiği yoktu.

"Tek nedeni bu değildi," diye düzeltti Leda.

“Benim...”

“Kapa çeneni,” dedi Leda sabırsızca ve onu tekrar öptü; kolları Watt’ın omuzlarının üstündeydi. Ayağa kalkıp öpüşmeyi hiç kesmeden Leda’yı yatağa taşımak, sonra onu yavaşça yatırmak kolaydı, o kadar hafifti. Sonra elleri Leda’nın sırtındaydı, kalçasının kıvrımında; teni o kadar yumuşaktı ki ve artık Watt ondan hoşlanıyor mu, yoksa nefret mi ediyor, bilmiyordu. Belki aynı anda ikisini de hissediyordu, bu da bütün sinir uçlarının neden alev aldığını açıklıyordu; sanki tüm bedeni her an patlayacakmış gibiydi.

Nadia’dan ışıkları kapatmasını isteyecekti ama oda çoktan kararmıştı bile; kapının kilidi sımsıkı kayarak kapanıyordu.

LEDA

Leda karanlığa uyanıp gözlerini kırıştırdı.

Watt'ın uyuma biçiminin içinde sarmalanmıştı; ikisi Watt'ın battaniyesinin altında sıcakta sarmaş dolaş öyle iç içe geçmişlerdi ki, nefes alış verişleri bile bilinçaltından hizaya girmişti: eski bir ortaçağ şiirindeki talihsiz âşıklar gibi birlikte gerçekleşiyordu. “Saat,” diye fısıldadı Leda, elinden geldiğince alçak sesle.

Görüşünde, yukarıda sol köşede yanıp sönen sayılar ona saatin sabah 1:11 olduğunu söylüyordu. *Kahretsin*. Bu kadar geçte kalacağını düşünmemişti. Calliope'yi Risha'yla birlikte havada yogada görüp Avery'le konuşmalarını hatırlayınca ani bir dürtüyle buraya gelmişti. Umutsuzca Calliope hakkında birşeyler bulmayı ummuştu; sanki bulduklarını Avery'e barış teklifi gibi sunarak arkadaşına yüklediği tüm hatalarını geri alabilmiş gibi.

Bir de itiraf ediyordu, Watt'ı görmek için bahane arıyordu.

Dar yatakta kaykıldı; burada uyuyakalmasına pek şaşır-mamıştı. Watt'layken öylesine... rahat hissediyordu ki, o uzun, bitmez tükenmez koridorlar boyunca onu kovalayan hayalet parmaklı kâbuslardan nihayet kurtulmuştu.

Neyse ki anne babasına arkadaşlarıyla geç saatlere kadar ders çalıştıklarını söyleyecek kadar akli başındaydı. Bu saatte yukarıda parmak uçlarında yürümesini duymayacaklarını umuyordu. Kaldı ki tüm hafta boyunca Watt'ı gizlice odasına aldığını da duymamışlardı.

Leda Watt'ın uyuma biçimine bakmak için bir dirseğine dayanarak kalktı, esmer ve tehlikeli. Alev gibi Leda'yı içine çekiyordu; incinebileceğini bildiği halde kendini durduramıyordu.

Bakışlarını, uyanıkken asla yapmayacağı gibi, hatlalarının üzerinde gezdirdi; güçlü burnunu, o dolu dolu erotik ağzını; o pırıl pırıl ela gözlerinin üzerindeki gölgeli gözkapaklarını inceledi. Gözleri biraz titriyor gibiydi; sanki düş görüyormuş gibi. Bu zihin ne düşler görüyordu acaba? Belki de onu düşlüyordu.

Ellerini sık, koyu renkli saçları arasında gezdirmek için uzandı; bukleleriyle oynadı, alttaki kafatasının o çıkıntılı pürüzsüzlüğünü hissetti. O dönüp duran, vızılda-yan, dahi beyninin içinde ne çok akıl var, diye düşündü; anlamadığı ne çok şey vardı. Watt onu büyülüyordu, biraz korkutuyordu da; çünkü tanıştığı insanlara hiç benzemi-yordu.

Sağ kulağının altında eline bir yumru geldi; nefesi kesildi. Derisi mükemmel bir daire halinde kaldırılmıştı; doğal olmayacak kadar düzgün bir şekilde. Dokunduğunda çok sertti, sanki operasyonla oraya bir şey gömülmüş

gibi. Kafa derisine bakmak için saçlarını kaldırmaya çalıştı ama bir yara izi bulamadı.

Bir şeyler sezerek omurgasından yukarı soğuk bir ürperti geçti ve eli hemen geri çekildi. *Elbette değildir*, diye düşündü Leda içinden gelen saçma bir soruya cevap olarak. Elbette Watt'ın bilgisayarı beynine gömülmüş olamazdı.

Yine de onunla ilgili o kadar çok şeyi açıklıyordu ki; dünyada diğer insanlardan daha az çaba sarf ederek hareket ediyor gibiydi; kontaklenlerine hiç mırıldanmıyordu. Tüm bu zaman boyunca Nadia'yla bütünüyle sessizlik içinde iletişim kurmuştu. Üstelik Leda Watt'ın odasını ne kadar özenle aramış olursa olsun Nadia'nın yerini asla bulamamıştı.

İmkânsızmış gibi geliyordu, yine de bu on yedi yıllık ömründe Leda bir şey öğrendiyse, o da imkânsız olanın sıklıkla doğru çıktığıydı.

Watt kımıldandı, gözlerini kırpıştırarak açtı. "Saat kaç?"

"Şşş, geç oldu. Sen uyumaya devam et." Aklı zıvana-dan çıkmış gibiydi; bulduğu şeyin ne anlama geldiğini çözümlemeye çalışıyordu.

"Daha gitme," dedi Watt uyukulu bir şekilde, çıplak koluna elini koymak için ona uzandı. Dokunuşu cildi boyunca minik patlamalara neden oldu. Leda geri yatmayı her şeyden çok istiyordu, kendini ona bastırmak, yanlışlıkla bulduğu bu hakikati unutmak istiyordu. Watt'a kafatasındaki o tuhaf yumruyu sormak istiyordu. Her şeyden önce Nadia'yı oraya nasıl almıştı? Canı acımış mıydı? Bir parçasıyla bilgisayar olmaktan pişmanlık duymuş muydu?

Watt doğrulmaya başladı. Leda bakışlarını çılgınca odanın etrafında gezdirdi, Watt'ın onu dik dik kendisine bakarken yakalamasını istemiyordu. Gözleri daha önce

fark etmediği bir şey yakaladı; başucu masasında bir sanal gerçeklik kafa takımı. Yarı yarıya tamamlanmış bir prototipe benziyordu; o kocaman parçaların yokluğunu Leda bile fark etmişti. Yalnızca gerçekten fanatik oyuncular hâlâ kafa takımı kullanıyordu; çünkü onların imge oluşturması hâlâ en güçlü kontaklenlerden bile daha iyiydi. “Bunu sen mi yaptın?” diye sordu Leda, kafa setini eline alıp; Watt’ın dikkatini hızla atan kalbinden başka bir yere çekebilmeyi umuyordu.

Watt omuz silkti. “Bu yalnızca yan projelerimden biri. Nadia’nın hesaplama becerilerini kullanarak birbirini izleyen hareketlerin özelliklerini geliştirebilir miyim, diye bakıyorum.”

Leda kafa setini başına geçirdi ama bir şey olmadı. “Daha tam olarak çalışmıyor,” diye belirtti Watt ama Leda’nın çabasıyla eğlenmişe benziyordu.

Leda kafa setini bir süre başında bıraktı. Dünya ile arasındaki merceğin verdiği güvenlik hissi hoşuna gitmişti; hatlarını Watt’ın keskin bakışlarından gizleyebilmek hoşuna gitmişti. Şimdi Nadia’nın ne düşündüğünü merak etti, orada Watt’ın beyninde gizlenerek onu izliyordu. Ah, *Tanrım...* tüm bu zaman boyunca Nadia Watt’ın gözlerinden onları mı izlemişti? Bununla ilgili bir şey Leda’yı çok rahatsız etmişti; sanki onlarla birlikte yatakta hayalet varmış gibi.

Kafa takımını çıkartıp ayağa kalktı ve yerde giysilerinin izini sürmeye başladı; dokulu karanlıkta etrafa saçılmışlardı. “Gitmem gerek.”

“Peki,” dedi Watt. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi ya da Leda’ya öyle gelmişti.

Leda arkasına dönüp ona bakmak için kapıda durdu.

Çarşafı atıp yatakta sırt üstü çizilmiş bir gölge gibi yatıyordu. Koridordan gelen yumuşak ışık asi saçlarını, yatıştırıcı gülümsemesini ortaya çıkarıyordu. Birdenbire çok küçük bir oğlan çocuğu gibi göründü; hiç korkulacak bir tarafı yok gibiydi. Leda'nın kalbi biraz yatıştırıcı gibi oldu.

Hafta sonu için Dubai'ye gideceğini hatırladı. Rehabilitasyon kontrolünden bu yana yanında Watt olmadan geçireceği ilk gecesi olacaktı.

"Baksana," diye fısıldadı. Watt beklentiyle başını kaldırıp ona baktı. "Aynalar'ın lansman partisi için benimle Dubai'ye gelmek ister misin?"

Watt gülümsedi. "Evet. Gelmeyi çok isterim."

Asansör durağından evine yürürken Leda etrafına bakıp şaşırdı; sokaklar tanıdıktı ama her nedense ona yabancı geliyordu. Onun bloğu daha basit ve temiz görünüyordu; lambalardan aşağı dökülen ışıklar karanlığa karşı güzel havuzlar oluşturunuyordu. Her zamanki gibiydi ama yine de normalde olduğundan tamamen farklıydı; sonra Leda belki de değişenin *kendi* olduğunu fark etti. Çünkü Leda ile bugünkü arasında kocaman bir uçurum vardı.

Watt'ın içinde bir bilgisayar olduğunu biliyordu. Ne vardı yani? Son zamanlarda başına gelen şeylerden çok daha garip bir durum yoktu ortada. O yine Watt'tı sonuçta, diye akıl yürütüyordu, üstelik yine de onunla Dubai'ye geliyordu. Gerçekten geliyordu; zorla ya da şantajla değil, gerçekten onun kavalyesi olarak kendi gelmek istiyordu.

Hayatında ilk kez, Leda Cole elinde birinin pisliğini tutmasına karşın –aklına gelmişken ciddi pislikti– onu kullanmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

RYLIN

“Lütfen Bayan Lane. Holografi dersinde gerçekten giriş seviyesine geçiş yapmam gerek,” diye rica etti Rylin; yine kayıt memurunun masasındaydı.

Cuma sabahıydı; tüm hafta boyunca aynı ricayı tekrarlamasına karşın bir faydası olmamıştı; kayıt memuru-na onu Xiayne’in holografi dersinden alıp Cord’un sözünü ettiği Holografi’ye Giriş dersine geçirmesi için yalvarı-yordu. O ders, Elaine Blyson adlı bir kadın tarafından veriliyordu: Beyaz saçlı, parlak kırmızı rujuyla öğretmen olarak son derece güvenli bir seçenek gibi görünmüştü.

Şu ana kadar Bayan Lane pek yardımcı olmamıştı ama Rylin pes etmeyi reddediyordu. O öğleden sonra o sınıfa girip Xiayne’i görme düşüncesine katlanamıyordu. Tüm bu lanet olası pisliği arkasında bırakıp yoluna devam etmek istiyordu.

“Her şeyi yaparım,” diyordu ısrarla; kollarıyla kadının masasına eğilmişti. “Önümüzdeki sene çift sanat dalı alı-

rim. Başka bağımsız bir araştırma yaparım ama bu ders-te kayıtlı kalamam.”

“Bayan Myers tüm hafta boyunca hatırlattığım gibi, ders seçme dönemi biteli çok oluyor. Ders bırakmanız için artık çok geç. Siz o derse katıldığınız andan itibaren çok geçti zaten; derse katılabilmemenizin tek nedeni dönem ortası ilavesi olmanız.” Bayan Lane burnunu çekip tabletine geri döndü. “Açıkça söylemek gerekirse dersi neden bu kadar bırakmak istediğinizi de anlayamadım. En sevilen seçmeli dersimiz olduğunu biliyorsunuz. Ayrıca o katıldığınız bağımsız çalışmadan sonra da... biraz şaşırdım doğrusu.”

“Bir sorun mu var?”

Rylin Bayan Lane’in ofisinin kapısında Leda Cole’u görünce buz kesilmişti. “Böyle araya girdiğim için affedin,” diye devam etti Leda cana yakın bir tebessümle, “Öğrenci birliği toplantısından dönüyorum, Bayan Lane’e bir sorum olacaktı.”

Rylin şaşkına dönmüş bir halde onunla göz teması kurmaya çalışıyordu ama Leda kararlı bir şekilde idare amirine bakmaya devam ediyordu.

“Bayan Cole! Belki siz Bayan Myers’a biraz mantıklı davranmasını söyleyebilirsiniz,” diye haykırdı Bayan Lane. “Holografi dersini bırakıp giriş-seviyesine geçmeye çalışıyor, tüm hafta boyunca ona bunun imkânsız olduğunu anlatmaya çalıştım.”

“Holografiye Giriş mi? Gerçekten mi?” Leda sorgular bir ifadeyle Rylin’e baktı. Rylin sessiz kaldı. Leda’yı kızdırmaya hiç niyeti yoktu.

Leda Rylin’in halinden bir şeyler anlamış gibiydi, sonra yaşça büyük kadına döndü. “Ama biliyorsunuz Bayan

Lane, dersimiz *inanılmaz* derecede aşırı talep görüyor. Rylin'in dersi bırakması o kadar da kötü olmayabilir."

"Sizin de o dersi aldığınızı unutmuştum!" diye haykırdı Bayan Lane. "Öyleyse sınıf dengesini korumanın ne kadar önemli olduğunu anlarsınız..."

"Bayan Lane," diye yumuşak bir şekilde sözünü kesti Leda, "Rylin inanılmaz bir öğrenci ama giriş dersinden faydalanabilir. Geçen Perşembe Burroughs Otelindeki çekimlerini görmelisiniz, *harikulade* bir malzeme ama ılık biraz fazla parlak. Çekimlerde her bir *rezil* ayrıntıyı açıkça görebiliyorsunuz." Son birkaç cümleyi hafif bir vurguyla dile getirmişti. Bayan Lane'in rengi değişti ama bir şey söylemedi.

"Elbette, okul politikalarından haberim var," diye devam etti Leda, bir kaşı anlamlı biçimde kalkmıştı. "Ama Rylin'in de henüz haberi olduğundan emin değilim. Belki de Müdür Moreland ona açıklamada bulunursa burada *anlatılmak isteneni* anlamasına yardımcı olur? Bunun gibi hassas meselelerde onun en doğru *dokunuşu* yapacağına eminim."

Bayan Lane'in ağzı açık kalmıştı, tamamen dili tutulmuş gibiydi. Rylin şaşkınlık içinde bir Leda'ya, bir kayıt memuruna bakıyordu. Konuşup konuşmaması gerektiğinden emin olamıyordu. "Bayan Lane..." diye nihayet başlayacağı sırada kadın sözünü kesti.

"Evet, Bayan Cole, demek istediğinizi anlıyorum," dedi; şiddetle başını sallıyordu. İfadesi tuhaf biçimde kısıtılmış gibiydi. "Bayan Myers, sizi temel seviye dersine alıyorum. Salı ve perşembe günleri sanat pavyonunda buluşuluyor."

“Ee, teşekkür ederim,” diye kekeliyordu Rylin ama Leda onu koridora doğru sürüklemeye başlamıştı bile; yüzünde tatmin olmuş hınzır bir gülümseme vardı.

“Bir şey değil,” diye bildirip arkasını döndü.

“Beklesene! Az önce içerde ne oldu? Nasıl yaptın bunu?”
Ve neden?

Leda omuz silkti. “Bayan Lane’in Müdür Morelan’le ilişkisi var. Müdür Moreland evli bildiğin gibi. Her Perşembe Burrough’s Oteli’nde buluşuyorlar.”

Rylin’in bir ilişkiden haberi yoktu. “Bunu herkes biliyor mu?” diye sordu; şaşırmıştı.

“Hayır. Yalnızca ben biliyorum,” diye cevap verdi Leda gizemli biçimde.

“Ha.” Rylin tuhaf bir rahatlama hissi ile Leda Cole’a borçlanmaktan duyduğu kızgınlıkla orada öylece kalamıştı. “Peki, teşekkür ederim.”

“Meraklanma. Bu iyiliğimi unutmazsın artık.”

“Leda...” diye seslendi Rylin, diğer kız sabırsızlıkla arkasını döndü. Rylin yutkundu. “Bana neden az önce yaradım ettin? Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Leda’nın yüzünden bir ifade belirip kayboldu; suçluluk ya da kararsızlık ya da belki de pişmanlık. “Belki de herkesin taş kalpli kaltağın teki olduğumu düşünmesinden bıkmışımdır,” dedi sakın bir şekilde.

Rylin buna verilecek uygun bir cevap bulamadı.

“Yine de sormamın sakıncası var mı,” diye devam etti Leda, “neden dersi bırakmak istedin?”

Rylin bir an yalan söylemeyi düşündü ama az önce olanlardan sonra Leda’ya hikâyenin aslını borçlu olduğunu hissetti. “Geçen haftaki bağımsız çalışmam sırasında

Xiyane beni öptü. Bariz nedenlerden onu bir daha görmek istemiyorum.”

“Xiayne sana asıldı mı?” diye tekrar etti Leda. Rylin başını salladı. Leda gözlerini devirdi. “Tanrım, dangalak herif. Çok üzüldüm. Ben de onun gerçekten düzgün adamlardan olabileceğini düşünmüştüm.”

“Var mı öyle bir şey?” dedi Rylin kuru bir şekilde. Leda buna gülünce Rylin şaşırıldı.

“Çok haklısın. Bu arada,” dedi Leda, aklına birden bir fikir gelmiş gibi, “bu hafta sonu Dubai’daki lansman partisine geliyor musun?”

Rylin diğer çocukların tüm hafta boyunca bundan bahsettiklerini duymuştu. Özel hidrojetlerini ayarlayıp ısmarladıkları elbiseleri konuşuyorlardı; siyah-beyaz teması olan bir baloydu. Kendi kendine bunların tümünü çok gülünç bulmuştu. Bu yüksek seviyeliler için New York’ta parti yapmak yeterince iyi değildi demek. Her zaman tanıyıp bildikleri insanlarla sarhoş olmak için dünyanın öbür ucuna mı uçmaları gerekiyordu?

Yine de mantıksız bir tarafıyla gitmek istiyordu; keşke hepsini görebilseydi.

“Gitmeyi düşünmüyordum,” diyordu şimdi Leda’ya.

“Bence gelmelisin,” diye ısrar etti Leda. “Yalnızca kendini düşünen holografi öğretmenleri gibi şeylerden aklını uzaklaştırman için iyi olurdu.”

“Davet edilmedim,” diye itiraz etti Rylin. Leda umursamazca elini sallayarak onu ciddiye almadı. “Avery’nin babasının partisi; elbette gelebilirsin. Sorun değil.”

Rylin afallayarak Leda’ya bakakaldı. Bu bir çeşit tuzak mıydı? Üstelik Leda ile Avery ne zamandır yine yakın

arkadaş olmuşlardı? Rylin'in bu türden sosyal ilişkilere hâkim olduğu pek söylenemezdi ama ikisinin çatıdaki o gecedен bu yana konuşmadıklarını o bile biliyordu.

"Teşekkürler. Düşüneceğim," dedi dikkatli bir şekilde; Leda'nın gerekçelerinden kuşkuluydu.

"Pekâlâ, gitmem gerek. İçimizden biri en sevdiği sanat dersine geç kalmak üzere," dedi Leda gülümseyerek; sanki şimdi bir de kendi aralarında şakaları varmış gibi. Aklına son bir şey daha gelmiş gibi duraksadı. "Bu arada Anderton'lar Fuller Şirketleri'nin en büyük yatırımcılarından. Bu da demek oluyor ki, Cord muhtemelen orada olacak. Belki bu fikrini değiştirmene yardımcı olur."

"Sen nereden..." Leda'nın ne türden bir gizli silahı vardı acaba? Herkes hakkında her şeyi biliyor gibiydi?

Zil çaldı. Rylin afallamış halde orada tek başına kalmıştı; az önce olanları anlamaya çalışıyordu.

O öğleden sonra okul biter bitmez Rylin doğruca teknoloji ağının kenarına gidip Lux'a çağrı attı. Cevap yok. Pekâlâ, diye karar verdi Rylin, gidip onu görmeliydi, önce hızlı bir yemek molası verdi.

Briar'ların kapısını çaldığında kapıya Lux baktı; üzerinde eski bir eşofman üstü ile delikleri olan bir şort vardı. Saçları bugün simsiyahtı; düzensiz kâküller halinde kırpılmıştı. "Vay canına," dedi Lux; sesi tatsızdı. Gözleri Rylin'in üniformasından babet pabuçlarına, pembe beyaz çizgili alışveriş torbasına kaydı. "Geri zekâlı gibi görünüyorsun."

"Sen de felâket görünüyorsun," diye yanıt verdi Rylin. Lux bir şey demeyip, kapıyı da açmayınca Rylin bocaladı. "Konuşabilir miyiz? Şimdi uygun bir zaman değil mi?"

“Bilmiyorum, Rylin. Tüm hafta boyunca seninle konuşmaya çalıştım ama sen tamamen kayıptın. Birkaç kez aradım ama sen hiç bana ulaşmaya çalışmadın; bir kere bile.” Lux’ın gözlerinde kin ve acı ifadeleri yanıp söndü.

Rylin utançla çöktü. Pazartesi Cord’layken Lux’tan gelen çağrıyı hatırlıyordu, sonra salı günü birkaç çağrı daha gelmişti ama Lux’ın çağrılarına yanıt vermeyi tamamen unutmuştu. “Çok özür dilerim,” diye af diledi Rylin. “Neler oluyor?”

“Başlangıç olarak, Reed beni terk etti.”

“Ah, Lux.” Rylin arkadaşını kucaklamak için ona doğru adım attı. Lux bir süre kaskatı kaldı ama Rylin’in onu kucaklamasına izin verdi. “Ona yazık olmuş, biliyorsun,” diye mırıldandı Lux. “Teşekkürler. Ama sana çağrı atmamın nedeni bu değildi.”

“Neydi peki?”

Lux ona bakmak için geri adım attı, şimdi gözlerindeki suçlama ifadesi açıkça görülüyordu. “Hiral’ın mahkemesi geçen gündü. Gidecek misin, diye çağrı atmıştım.” Öylesine bir omuz silkti ama Rylin rahatsız olduğunu görebiliyordu; hem Hiral, hem de kendi adına. “Sonuçta Indigo ve Amir’le gittim.”

Rylin mahkemenin bu hafta olduğunu tamamen unutmuştu. Tam olarak takviminden gün saydığı da söylene-
mezdi ama hiç değilse düşünmemekten dolayı kendini suçlu hissetmişti. “Ne oldu?”

“*Bilmiyorsun* bile, öyle mi? Onunla üç yıl çıktın ve *hapse* girip girmediğine bakma zahmetine bile katlanamadın, öyle mi?”

“Los Angeles’taydım,” diyecekti Rylin ama Lux onu

bastırarak konuşmaya devam etti.

“Umurunda olduğundan değil ama paçayı kurtardı.”

Rylin bu haberden rahatlayarak içinin sızladığını hissetti. Hiral’a onu içine soktuğu durumdan ötürü hâlâ kızgın olsa da, hayatının on sekiz yaşında sona ermesini asla istemezdi.

Birden Lux’ın son zamanlarda kendisini nasıl gördüğünü fark etti. Ortada olmayan, umursamaz, yeni yüksek seviyeli okuluna arkadaşlarıyla ilgilenmeyecek kadar çok kaptırmış. Pek gurur verici bir tablo değildi.

Ama Lux hikâyeyi tümüyle bilmiyordu ve bu, anlatmadığı için Rylin’in suçuydu.

Yavaşça nefesini verdi. “Lütfen gelip benimle konuşmusun?”

Lux ağzını açtı ve o anda Rylin hayır diyeceğini gördü. Sanki burada değilmiş gibi soğuk ve uzaktı; hololardaki hayali karakterler gibi. Uzanıp Lux’ın elini tuttu. Rahatlatıcı şekilde gerçkti.

Lux’ın gözlerinde bir onay ışıǒı alevlendi, sonra başını salladı. “Pekâlâ.”

Rylin arkadaşının elini sıkı sıkı tutmaya devam etti; çocukken olduğu gibi. Onu sokaktan aşağı götürüp köşeden döndürdü ve iki daire arasına sıkışmış, küçük bir ManzaraKutusu’na geldiler.

ManzaraKutuları küçük, yarı-unutulmuş parklar gibiydi: Metalik bankları ve taklit pencerelel manzara ekranlarıyla minik arazi parçalarıydı; mimarlar bu kare alanlarla ne yapacaklarını biemedikleri için varlardı. Bu geldiklerinin, New York semalarından gün doğuşunu gösteren etkileyici bir manzara ekranı vardı. Oysa elbette

Kule'nin merkezine çok yakındılar; gerçek manzaraları olan gerçek pencereler çok uzaktaydı. Teknik olarak ManzaraKutuları kamusal alanlardı ama birilerinin işine yarayamayacak kadar küçüktüler. Çoğunlukla yeniyetmelerin tüttürmek için ya da birbirlerinin tişörtlerinin içine ellerini sokmak için geldikleri noktalardı.

Rylin ile Lux boş banka oturup o komik, sahte görünüşlü canlı Technicolor renkleriyle gün doğuşuna bakmaya başladılar. "Ah, az kalsın bunu unutuyordum," dedi Rylin elinde tuttuğu alışveriş torbasını uzatarak.

Lux torbanın içindekileri görünce yüzünde tereddütlü bir tebessüm belirdi. "Bütün tatlardan var mı?"

Torbanın içinde göz kamaştırıcı dizilişle patates cipsleri duruyordu: fazladan cheddar, tuzlu karamel, kişnişli mis- kit limonlu, baharatlı plantain. Lux'la beraber eskiden hep bu gurme atıştırmalık dükkânının önünden geçip bunları denemenin nasıl bir şey olacağının hayalini kurarlardı ama tek bir paket almaya bile hiçbir zaman güçleri yetmemişti.

"On ikisi de. İyi dengelenmiş bir akşam yemeği, değil mi?" dedi Rylin ve içini çekti. "Son zamanlarda berbat bir arkadaş olduğum için özür dilerim."

"Seni özledim sadece," dedi Lux, öncekinden daha az kızgınlıkla. Tuzlu karamel cipsi paketini açtı. "O yüksek seviyeli çocuk için çalışmaya başladığından beri seni kaybettiğimi hissediyorum."

Çünkü Rylin onunla birlikte olduğu halde bundan kimseye bahsetmediğini düşündü suçlulukla. "Cord'la ilgili senden sakladığım bir şey var," diye itiraf etti Rylin, kalbi güm güm atarak. "Beni yargılamayı istememiştim, pek gurur duyduğum bir anım olduğu söylenemez."

Lux sessizce o kocaman cips paketini uzattı, Rylin bir avuç dolusu ekstra cheddar aldı. Cipsler dilinde lezzetle parçalandılar. Birdenbire o değişen hololardan, MarsAqua'dan ve üst-katlardaki kafeteryanın o gurme meyvelerinden çok uzakta hissetti. Bu çok daha gerçektir.

En baştan başladı, Lux'a, onun için çalışırken Cord'a nasıl âşık olduğunu; Hiral'dan nasıl ayrılmaya çalıştığını ama onun tutuklanıp kefaletle salıverilmek için Rylin'i nasıl uyuşturucu satmaya zorladığını anlattı. Rylin istemese de teknik olarak Hiral erkek arkadaşırken nasıl Cord'la olduğunu. Cord'un abisinin nasıl her şeyi öğrendiğini, tüm bu zaman boyunca onu para için kullandığını söyleyerek Rylin'i nasıl Cord'dan ayrılmaya zorladığını.

Rylin anlatmayı bitirdiğinde neredeyse bütün cips paketlerini bitirmişlerdi. "Üzgünüm. Seni bu kadar uzun zaman burada tutmayı istemezdim," dedi Rylin.

"Hiç bilmiyordum, Ry." Lux öne doğru eğildi, düzensiz kâkülleri alnını süpürüyordu. Manzara ekranından gelen ışık gözlerinde parlayarak göz bebeklerini kapkara gösteriyordu. "Özellikle Hiral ile V'yi söylüyorum. Bu batağa benim anladığımdan çok daha fazla batmışlar. Ayrıca sana karşı davranışları da kabul edilir gibi değil." Kızgınlıkla kafasını sallayıp ellerini eşofmanına silerek üzerlerinde küçük yarım aylar şeklinde pembe-turuncu- mavi pudra izleri bıraktı. "Şu Anderton oğlanının bir resmini göster bana," diye emretti yön değiştirerek.

Rylin Cord'un bilgi akışındaki profiline bağlanarak bir resmini bulup tabletini Lux'a uzattı. Lux gürültüyle nefesini tuttu.

"Kahretsin, Ry. Çok yakışıklıymış! Bir hizmetçi daha

işe almak ister mi acaba? Belki *ben* başvururum,” diye ilan etti Lux. Rylin şakayla karışık onu itip kakmaya başladı. Lux kıkırdadı; artık aralarındaki hava düzelmmişti. Rylin’in bütün bedeni dünyalar kadar hafiflemişti; sanki o yeryüzüne bağlayıp sonra ipini kopardıkları yağmur balonları gibiydi.

“Eee? Son durum nedir? Şimdi artık sen de yüksek seviyeli olduğuna göre aslında seni geri istediğini daha fark etmedi mi?”

“Ben yüksek seviyeli değilim,” diye itiraz etti Rylin, Lux güldü.

“Doğru. Kendine saygısı olan hiçbir yüksek seviyeli -miş gibi yapan bir ManzaraKutusu’nda bir haftalık patates cipsi yiyerek ölmüş bulunmazdı,” diye hak verdi Lux. Ama Cord’la ilgili soruları bitmemişti. “Ciddiyim, Ry. Sormazsan hakikati de asla öğrenemezsin. Neden hiç sormadın?”

Lux’un haklı olduğunu fark etti Rylin. Cord’un hislerini tahmin etmeyi bırakıp *harekete* geçmeliydi. Bu öğleden sonra Leda’nın parti hakkında söylediklerini düşünerek tereddütle gülümsedi. “Haklısın,” diye itiraf edip tabletini çıkararak söyleyeceğini asla tahmin edemeyeceği bir cümle söyledi.

“Leda Cole’a çağrı at.”

WATT

“Not al ve dikkatli ol. Seninle gurur duyuyoruz,” dedi Watt’ın babası Rashid, Watt’a sırtından sertçe vurarak.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara.” Watt’ın annesi Şirin Watt’ın giymesinde ısrar ettiği atkıyı sıktı. Saçma bir hareketti çünkü Kule’nin ısısı zaten kontrol altında tutuluyordu ama Watt annesinin ağlamamak için kendini oyalamaya çalıştığını biliyordu. Sonunda pes edip Watt’ı kendine çekerek ona sarıldı; sesi çatlamıştı. “Seni çok seviyoruz.”

Watt bu incelikle hazırlanmış veda sahnesinde içinden yükselen suçluluk hissini duymazdan gelmeye çalıştı. Anne babası Albany Üniversitesi’ndeki hafta sonu etkinliğine gittiğini sanıyorlardı. Onlara Derrick’in evinde olacağını söylemeyi düşünmüştü ama aynı bahaneyi Leda’nın rehabilitasyon kontrolüne gittiklerinde de kullandığında bile zor izin aldığı için riske girmek istemişti.

Bakrادی’ler Watt’ın “haber”ine çok sevindiler. Watt’ın

MIT takıntısından ötürü çok endişeleniyorlardı –girememesinden, bu yüzden yıkılmasından, daha kötüsü yedek okulu olmamasından korkuyorlardı– Albany de devlet okulu olduğu için okul ücretini ödeyebilirdi. Bu duyurusunu sorgulayamayacak ya da herhangi bir kanıt isteyemeyecek kadar çok heyecanlanmışlardı. Watt çok kötü hissediyordu ama başka ne yapabiliyordu? Yüksek seviyeli bir kızla, jetle Dubai'ye uçacağı fikrinden heyecanlanmayacakları kesindi. Özellikle bir de onlara Leda'nın sınıf arkadaşı olduğunu söylerse bu konudaki yalanını da açıklaması gerekecekti.

Gerçekten Nadia olmasaydı, Watt tüm bu sırlarını, yarı-doğrularını, yalanlarını nasıl takip ederdi bilmiyordu.

Zahra ile Amir koridordan koşarak geldiler, çılgınlıkları, tiz kahkahaları, atkuyrukları, gömleklerinin etekleri havalarda uçuşuyordu. Watt ikisine birden sarılmak için eğildi. Sonra son bir veda sözcüğü mırıldanıp babasının düşük teknoloji valizini arkasından çekerek kapıdan çıktı. Aynı valizi rehabilitasyona gittikleri haftasonunda da kullanmıştı.

Köşeden dönüp ana yola saptığında, neredeyse kolumunda kocaman okul çantasıyla Watt'ın sokağına sapan Cynthia'yla çarpışacaklardı. Watt birden panikle bugün Cynthia ve Derrick'le ders çalışmayı planladıklarını hatırladı.

“Cyn, tamamen unuttum.” *Nadia neden hatırlatmadın?* Beyninde bir kuantum bilgisayarıyla dolaşmanın tüm amacı insanların bir adım önlerinde olmaktı, gerilerinde olmak değil.

Üzgünüm, dedi Nadia ama pek üzgün gibi değildi. Watt

kasten engel çıkardığından kuşkulananmaktan kendini alamadı. Watt nedeninden emin olamasa da, Nadia'nın bu Dubai gezisi için çok mutlu olduğu söylenemezdi.

Cynthia'ya en iyi, en sevimli –onu tutuklanmaktan, en zor ödevlerinden, annesinin gazabından koruyan– tebesümüyle gülümsedi. Ama Cyn üzerinde işe yaradığı pek söylenemezdi. “Aslında şehir dışına çıkıyorum,” diyerek önden hazırlamaya başladı. “Söylemeyi unuttuğum için çok özür dilerim.”

“Şehir dışına mı çıkıyorsun?” diye tekrar etti Cynthia; cümleyi alay edercesine bir vurguyla söylemişti; Watt kendi sözcük seçiminden rahatsız olmuştu. Cynthia'yla ikisi öyle ara sıra “şehir dışına çıkan” tiplerden değildi; bunu ikisi de biliyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye yavaşça sordu Cynthia.

Annesi ile babasının aksine, Cynthia'ya yalan söylemeye cesaret edebileceği insanlardan değildi. “Dubai,” diye itiraf etti.

“Leda'yla.” Bu bir soru değildi.

Watt başını salladı.

Daha küçük çocuklardan oluşan bir kalabalık, gürültücü, kabadayı tavırlarla yanlarından geçti. Cynthia Watt'ı omuzlarından tutup yarısı McBurger King, yarısı küçük bir eczaneden oluşan bir satış köşesine çekti. Watt ayaküstü yemek servisi yapan robotun bir müşteriye patates kızartması isteyip istemediğini sorduğunu duyabiliyordu.

“Neler oluyor, Watt?” diye çıkıştı Cynthia. Öfke normalde sakın olan tavırlarını kırıp geçerek cildinin üzerinden yıldırım gibi çatırdıyordu. Gözleri kocaman açılmış,

yanakları kızarmıştı. Watt hayatında ilk kez Cynthia'nın aslında bayağı güzel olduğunu şaşırarak fark ediyordu. Neden daha önce bunu görememişti?

"Bak, anlatması uzun olacak," diye Watt başladı ama Cynthia sözünü kesti.

"Haftalardır tuhaf davranıyorsun, dün seni okuldan sürükleyerek çekip almasına izin verdin, şimdi de bu mu? İkkinizin arasında neler oluyor?"

"Sana söylemiştim; elinde benimle ilgili çok önemli bir koz var," dedi Watt sabırsızlıkla. Ama artık olanların bunun çok ötesine geçtiğini biliyordu. O sabahın ilk saatlerinde Leda'nın yatağındaki halini düşündü. Bir dirseğine dayanarak kalkmış ona bakıyordu, uzun saçları serbestçe omuzlarından aşağı dökülmüştü. *Aramızda her ne oluyorsa, yalnızca fiziksel*, dedi kendi kendine kesin olarak. Hâlâ her zaman istediği şeyi istiyordu: Leda'nın kontrolünden kesin olarak kurtulabilmek için çatıda olanları itiraf edecek kadar kendisine güvenmesini sağlamak.

Artık gerçekten amacına yaklaşmıştı. Yakında her şey bitecekti ve Leda'yla daha fazla zaman geçirmesine gerek kalmayacaktı, eğer isterse onu hapse yollayabilirdi.

Her nedense aklına bu sabahki hali geldi, ona Dubai'ye gelmek isteyip istemediğini sorarken sesindeki o umut dolu tınıyı hatırladı. Bu davetsiz gelen anıyı kafasından attı.

"Elinde seninle ilgili ne var? *O kadar* kötü olamaz," diye soruyordu Cynthia.

"Karmaşık bir mesele."

"Her neyse ben yardım edeceğim. Hadi Watt, ikimiz tanıdığım en zeki insanlarız! İkimizin Leda Cole'u alt

edebileceğini düşünmüyor musun?”

“Cynthia öyle değil, ben sadece... bu işe seni de sokmak istemiyorum.”

Cynthia derin bir iç çekti. Kafasının arkasından aniden çıkıp duran holografik menü reklamları tuhaf bir şekilde Watt'ta gülme isteği uyandırıyordu.

“Sen istesen de istemesen de benim zaten bu işin içinde olduğumu görmüyor musun? Watt eğer izin vermezsen sana yardım edemem!” diye haykırdı. “Ayrıca bıktım bundan. Seni artık hiç göremiyorum. Hep Leda'ylasın.”

“Söyledim ya, karmaşık bir mesele,” dedi Watt tekrar, bozuk plak gibi hissediyordu.

Cynthia küçük bir adım öne geldi. Birden Watt arkadaşlıklarında bir dönüm noktasına geldiklerini fark etti. “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordu Cynthia.

“Hayır,” dedi Watt çabucak.

“Eğer ondan hoşlanmıyorsan Dubai'ye gitme.” Cynthia'nın tüm bedeni gergindi; gerilmiş yay gibiydi. “Ondan uzak dur. Benimle kal.” Son cümleyi neredeyse fısıldayarak söylemişti ama demek istediğini yanlış anlamaya olanak yoktu.

Watt her nasılsa bunun geleceğini bir süredir biliyordu. Bilmediği şey, ne diyeceğiydi.

Orada durmuş arkadaşına –onun dünyasında yaşayıp nereden geldiğini bilen, anne babasının birlikte olmasını isteyeceği türden, o zeki, büyüleyici, olağanüstü kıza– bakıyordu, yine de bilmiyordu.

“Cynthia...” diye bocaladı.

Belki beklemekten sıkıldığı için ya da belki de Watt'ın söyleyeceği şeyleri duymak istemediği için, Cynthia onu

öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

Cynthia'nın öpücüğüne karşılık vermesine Watt kendi de şaşırmıştı. Onu sıkı sıkı tutup beklediğinden daha şiddetle öpen bu yeni Cynthia onu şaşırtmıştı.

“Evet?” dedi sonunda Cynthia geri çekilerek; savunmasız, korkmuş, tanıdık ve yabancı görünüyordu.

Watt kafasını salladı. Söylemek istediği milyonlarca şey vardı ama hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissetti. “Özür dilerim. Gitmem gerek.”

“Hiçbir şey yapman *gerekmiyor*,” dedi ona Cynthia. “Şimdi gidersen onu seçiyorsun demek.”

“Bu haksızlık. Başka bir seçeneğim yok,” diye çıkıştı Watt. Sonra Cynthia'yı ne kadar incittiğini gözlerinde görmemek için bir korkak gibi arkasını dönüp gitti.

Ama Cynthia'nın haklı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

CALLIOPE

Calliope parlak gümüş güzellik değnekleri, spreyci pudralar, taze sürülmüş ojelerle dağılmış tuvalet masasına doğru eğildi; hepsi, savaş için ortaya çıkarılıp cilalanmış silahlar gibi önünde dikkatle dizilmiş duruyordu. Onu her zaman bu kadar tehlikeli biçimde güzel kılan ölümcül silahlarıydı bunlar.

“Hazır mısınız?” diye seslendi annesi sütlerindeki diğer odadan.

Calliope sonuçta annesinin Aynalar’ın lansman partisine gelmeye karar vermesine şaşırmamıştı. Kızı gibi onun da parlak, göz alıcı, abartılı şeylere karşı tedavisi olmayan bir zaafı vardı. Bu gece bunların tümünü vaat ediyordu. Calliope’yle ikisi tüm hafta boyunca neşeli ve normal davranmışlardı ama Calliope yüzeyin altında bir şeylerin çözümlenmeden kaldığının farkındaydı. O kavgadan beri araları tuhaftı.

Yine de burada, Aynalar’ın karanlık tarafındaki o görkemli lüks otel Fanaa’da, Nadav’ın onlar için ayırttığı sü-

itteydiler. Fuller'ların odası öteki kuledeydi ama Calliope burada kalmak için ısrar etmişti; karanlık tarafta olduğunu söylemenin baştan çıkarıcı, nerdeyse yasak bir tarafı vardı. Olduğu gibi aynalı ekranlarla kaplı duvarlara baktı. Calliope onları matlaştıracabilirdi elbette ama odanın içinde böyle hoşça hışır hışır hareket ederken kendi yansımasını görmekten keyif aldığı için açık bırakmıştı.

"Hazırım. Atlas her an gelebilir," diye yanıt verdi Calliope. Ev sahibi olarak daha erken orada olacaktı.

Bütün gün aşırılığa ve hazza gösterilen uzun bir saygı ifadesi gibiydi. Calliope buraya Fuller'ların özel jetiyle gelmişti: Onlarla birlikte gelen bir düzine insan düşünülürse aslında o kadar da özel değildi. Herkes tüm yolculuk büyük bir kokteyl partisiymiş, yaklaşan geceye uygun bir ön oyunmuş gibi uçağın içinde dolanıp sohbet etmiş, şampanya kadehlerini tokuşturmuştu. Belki niyet de baştan beri buydu.

Elise onu kasıtlı olarak gelin gibi gösteren kibar beyaz elbisesiyle gösteriş yaparak kapıya eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem. Ya ben?" Calliope modeller gibi poz vererek önüne, arkasına döndü. Uzun saçları aşağıdan topuz yapılarak boynunun göz alıcı uzunluğunu vurgulamıştı; parıldayan siyah elbisesi üzerine şaşırtıcı bir darlıkla sarılmıştı. İpekli kumaşın –genç ve güzel olduğuna dair ona güvence veren baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi– çıplak teni üzerindeki hissi hoşuna gidiyordu.

Elise öne doğru gelip kızının ellerini tuttu. "Baş döndürücü olduğunu sen de biliyorsun. Bu gece çok güzel zaman geçirmeni istiyorum, hayatım. Bunu hak ettin."

Sesinde olağan dışı bir duygusallık vardı, Calliope'ye, sanki bir konu hakkında karara varmaya çalışıyormuş gibi, tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. "Bu çocuktan hoşlanıyorsun, değil mi? Sadece dümen çevirmek için değil, gerçekten?"

Calliope savunmasız yakalanmıştı. "Onu sevdim," diye cevap verdi, bu gece Atlas'tan çalacağı düşüncesiyle gelen suçluluk hissiyle savaşıyordu. Atlas kuşkusuz acı çeken, kafa karıştırıcı bir insan olmakla beraber, iyi biriydi. "Merak etme, yakın bir zamanda onunla kaçmayı düşünmüyorum," diye ekledi şaka yollu.

Elise gülmedi. "New York'u da seviyorsun?"

Calliope doğrudan annesinin gözlerine bakmamak için aynaya dönüp dudaklarına rötüş yapıyormuş gibi yaptı. Yüz yüze değilken insanlara yalan söylemek daha kolaydı.

"New York eğlenceliydi ama artık yola devam etmenin zamanı geldi. Büyük bir gürültü koparıp gideceğimiz için seviniyorum," dedi Calliope sebatla; gitmek düşüncesiyle göğsünün nasıl sıkıştığını duymazdan geliyordu. Annesi bakışlarını aynadan yakalamıştı; Calliope yansımasına gülümsedi.

Kapının vurulduğu duyuldu. "Bu Atlas olmalı," dedi Calliope.

"İyi eğlenceler. Benim yapmayacağım bir şey yapma!"

"Diğer bir deyişle, çıldırayım mı diyorsun?" diye seslendi Calliope ve kapıyı çekerek açtı.

Atlas sade siyah bir smokinle oradaydı; Calliope'nin onu hiç görmediği kadar zarif ve olgun görünüyordu. Saçlarını kestirdiğini fark etti ama çenesi boyunca ince bir kirli sakal gölgesi bırakmıştı.

“Muhteşem görünüyorsun.” Atlas onu koridordan yürütmek için kolunu uzattı.

“Sen de kendine iyice bir çeki düzen vermişsin,” dedi Calliope.

Atlas ağzının köşesindeki gamzeyi ortaya çıkararak gülümsedi. “Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler, Callie.”

Bir koridordan dönüp çıkmaz bir pencereye geldiler; doğrudan aydınlık kuleye bakıyorlardı. Kanalin suları altlarından çağlayarak akıyordu. “Önce annemlere uğramamızın sakıncası olur mu?” diye sordu Atlas. “Orada buluşup partiye oradan birlikte gitmemizi istiyorlar.”

“Elbette.” Atlas’ın anne babası daha önce uçakta yoktular. Onlar her şeyin düzenlenmesine yardımcı olmak için birkaç gün önceden gelmişlerdi. Calliope nihayet şu meşhur Fuller’larla tanışmayı merakla bekliyordu.

Atlas’ın bir asansöre döneceğini sanıyordu ama onun yerine Atlas pencereye doğru bir adım atıp üzerinde bir daire çizdi. Fleksiglas anında kalkıp boş gökyüzünden sanki ışık demeti gibi tertemiz bir tünel fırlattı.

Calliope şaşkınlıkla susup kaldı. Kısa bir anlığına tünelin hologram –onun inanmaya istekli olup olmadığını sınavan bir çeşit sanal gerçeklik oyunu– olduğunu düşündü ama Atlas’ın gururlu yüzündeki bakışlarından aslında gerçek olduğunu anladı.

“Etherium,” diye açıkladı Atlas. Calliope programlanabilen bu malzemeyi daha önce de duymuştu. Doğrusal endüksiyon ile karbon bileşimini kullanarak çok çabuk askeri malzemeler inşa edip parçalayabilen bir malzemeydi. Genellikle birkaç dakikalığına gereksinim duyuy-

lan köprüler için kullanılıyordu.

“Anlıyorum,” diye yanıt verdi Calliope; sanki hayatında düzinelerce kez anında-kurulan köprü görmüş de şimdi pek etkilenmiş gibi yapamayacakmışçasına umursamaz bir tonla.

“İlk sivil lisansı biz aldık. Pek kolay olmadığını söyleyebilirim.” Atlas’ın sesi gururlu çıkıyordu. Calliope şaşırarak bunu gerçekten kendi başına yaptığını fark etti; çağrılarla insanları ikna edip bunun gerçekleşmesini sağlayan kendisiydi.

“Ben de bütün gün masanda oturup ne yaptığımı merak ediyordum,” diye alay etti Calliope ama şaşırtıcı biçimde o da Atlas’la gurur duymuştu. Öne doğru cesurca bir adım attı, stilettosu kesinlikle köprünün üzerinde duruyordu; aşağıya, tasarım ayakkabısını altındaki o engin boşlukla ayıran ince, hafif malzeme katmanından gözlerini kaçırdı.

“Korkmuyorsun,” diye belirtti Atlas beğenerek.

Calliope kavisli omuzlarının birinin üstünden ona döndü. İfadesi neredeyse meydan okurmuş gibiydi. “Ben hiçbir şeyden korkmam.”

Diğer taraftan çıktıklarında, tünel sönüp ortadan kaybolduğunda Calliope hafif bir adrenalin ürpermesi yaşadı. Gökyüzünden karşıya geçici bir tünelden geçmesinin bu gece her şeyin onun istediği gibi gideceğine dair iyiye bir işaret olduğu kabul edilebilirdi.

Fuller’ların çatı katına ulaştıklarında kapı açıldı. Diğer tarafta Atlas’ın babası duruyordu. “Sen Calliope olmalısın, değil mi? Pierson Fuller,” dedi karizmatik bir tebessümle ve Calliope’nin elini sıktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Atlas’ın onlara hakkında tam olarak ne söylediğini merak ediyordu. Annesi babasıyla tanıştığına göre bu romantik bir randevu sayılır mıydı?

Bu da muhtemelen o geceyi nerede geçireceğine bağlıydı.

Bay Fuller’ı salona kadar takip etti; dokunmatik ekranlar oymalı mobilyalar ile pelüş yastıkların ardına dikkatlice gizlenmişti. Üzerlerindeki kristal şamdan onları yumuşak bir ışık halkasıyla yıkıyordu. Her şey beyaz ile kremin tonlarıyla dekore edilmiş, üzerlerindeki siyah dokunuşlar –Atlas ile babasının smokinleri ve elbette Calliope’nin gece siyahı elbisesi– sert ünlem işaretleri gibi öne çıkmıştı.

Atlas’ın annesi olması gereken bir kadın Swarovski kristalleriyle kaplı mermer rengi tüllü elbisesiyle parlıyarak yatak odasından salona süzüldü. “Sizce hangi kúpeleri takmalıyım?”

Her birinde koyu renkli kadife birer kutu bulunan iki elini öne doğru uzatarak soruyu herkese birden yöneltmişti. Birinin içinde armut biçimli renksiz elmaslar, ötekindeyse mükemmel uyum içinde bir çift pembe elmas vardı. Mücevherler kadifeyle tezat yaratarak yanar gibi görünüyor, içlerinden binlerce küçük kıvılcımla parlıyorlardı.

Calliope’nin nefesi kesildi, dikkat çekmeden birkaç fotoğraf çekmeye çalıştı. Annesi bu kúpeleri görmek için neler vermezdi. Calliope’nin ilk kez böyle aşırı bir zenginliğin içinde bulunduğu söylenemezdi ama son birkaç yıldır gördükleri bunun yanında ona birden fazla gösterişli

geldi. Bu insanlar parayı gerçekten *soluyorlardı*. Bütün jestleri parayla boyanmış, parayla cıllananmıştı.

Annesiyle ikisinin gerçekten neden burada olduklarını öğrenseler ne yapacaklarını merak etti Calliope. Çantasını tutan parmaklarını eklemeleri çatırdayana kadar sıktı. Cevabı biliyordu: Hayatlarının geri kalanını oluşturan aynı amansız zarafetle onu yok ederlerdi.

Bayan Fuller sonradan odada göz gezdirdiğinde, Calliope'nin varlığını fark ederek kutuları bir yere bıraktı. "Calliope, hayatım! Elizabeth Fuller. Seninle tanışmak ne güzel."

"Beni evinizde ağırladığınız için çok teşekkür ederim," dedi Calliope.

Bayan Fuller gülümseyip başını sallamakla yetindi. "Avery nerede?" diye sordu kocası ile Atlas'a.

Bay Fuller kanepeye geçip sırtını yasladı; ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlama koymuştu. "Kim bilir?" diyerek düşündü; endişeli görünmüyordu. Atlas tuhaf biçimde sessiz kalmıştı.

"Pekâlâ, öyleyse, sizce hangisini takmalıyım?" diyerek devam etti Bayan Fuller; paha biçilmez içerikleriyle iki kadife kutuyu yerleştirdiği beyaz sehpaye dönmüştü. Biraz sonra Calliope sorunun kendisine yöneltildiğini fark etti.

Birden ağzının kuruduğunu hissetti; gözleri bir ileri bir geri hayranlık uyandıran taşlar arasında gidip geliyordu. Bu taşların her ikisi de zengin sosyete mensubu kulak memelerinden ziyade, muhtemelen bir müzeye aittiler. "Renksiz olanlar," diye karar verdi sonunda. "Pembeler elbisenizle biraz fazla ağır kaçır."

Bayan Fuller sade ama ustalıkla makyaj yapılmış yü-

zünü aniden ortaya çıkıveren an-aynasında bir oraya bir buraya döndürerek inceledi.

“Haklısın,” diyerek kabul etti. “Ama pembeleri de birinin takması gerek. Yoksa yazık olur.”

Bundan sonra olanları Calliope en çılgın hayallerinde bile düşünemezdi. Bayan Fuller onu bütünüyle hayretler içinde bırakarak küpeleri Calliope’ye uzattı. “Küpeleri sen denemek ister misin, Calliope?” diye teklif etti.

Calliope ağzını açtı ama ses çıkaramadı. “Ay, bilemiyorum,” diye kekeleyebildi sonunda ama annesinin, oylanmayı bırakıp şu kahrolası küpeleri almasını söyleyen tiz sesini kulaklarında duyabiliyordu. Doğru düzgün bir tepki veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Bayan Fuller gülümsedi. “Saçlarınla göz kamaştırıcı görünecekler. Bu renkteki taşlar bizim gibi esmerler tarafından takılmalı, biliyorsun.” Sanki Calliope’yle ikisi elmas çalan sarışınlardan oluşan bir orduya karşı müttetiklermişçesine hafifçe göz kırparak küpeleri bir çift çikolatalı şekermiş gibi Calliope’nin çıplak avuçlarına bıraktı.

Bu gerçek olamazdı. İnsanlar kendiliğinden böyle davranmazlardı. Calliope tüm hayatı boyunca kendisine verilen pahalı şeyleri düşündü; hepsi de onunla yatağa girmeye bakan erkeklerce verilmişti, azaplar çekilerek düşünülmüş dümenlerle, imalarla, zorluklarla ikna edilip ne hilelerle elde edilmişti. Şimdi Atlas’ın annesi orada durmuş, Calliope’nin hayatında gördüğü en pahalı, en seçkin şeyleri hiçbir kışkırtma görmeden öylece ona sunuyordu.

Calliope anlayamıyordu. Kadınla tanışalı daha beş dakika olmuştu. Atlas’ın onunla ilgili hükmünün kadın

için yeterli olabileceğini düşündü rahatsızlıkla. Ya da belki de Fuller'lar gerçekten iyi insanlardı.

Birden aklına Nuage'daki o garson kız, Hindistan'daki yaşlı adam ve kendisinden "bağış" alıp arkasına bakmadan terk ettiği Brice'ın arkadaşı, o zavallı aşk dolu Tomisen geldi. Hepsi ona güvenmişti, oysa neşeyle etraflarında dolanıp güvenlerini istismar etmişti. Belki onlar da gerçekten iyi insanlardı.

Calliope bilemezdi, çünkü doğrusunu bulup öğrenmek için, hiçbir zaman aynı yerde yeterince uzun takılıp kalmamıştı.

Elle tutulur bir şeymişçesine utancın gırtlğından yuvarları yükseldiğini hissetti; bir keresinde Bayan Houghton'ın yüzüklerinden birini yutmaya çalışıp neredeyse boğulduğunda hissettiği gibi korkunç ve tıkayıcıydı. *Nasıl olur da böyle bir şey yapabilirsin?* diyerek annesi çığlık atıp altı yaşındaki omuzlarından hafifçe sarsmıştı.

Peki, *kendi* tüm bu yıllar boyunca, nasıl olmuştu da, böyle bir şey yapabilmişti? Calliope düşünüyordu; sanki dünya görüşü temelinden sarsılmaya başlıyordu. Kendisine başkalarının kontaklıklarından bakıyormuş gibi hissediyordu. Bunu düşünmek başının dönmesine yol açtı.

Her nasılsa, mekanik bir şekilde, kendi küpelerinin vidalarını çözüp o olağanüstü pembe elmasları kulaklarına taktı. "Çok güzeller. Teşekkür ederim," diye fısıldayarak an-aynasına doğru eğildi. Taşlar yanaklarının yumuşak kıvrımları üzerinde ateş saçıyordu. Onları istiyordu, onları aldığı için kendinden nefret ediyordu, gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Kapı çaldı ve aniden içeriye akın eden insanlarla bir

anlığına herkes Calliope'nin varlığını unuttu. İnsan seslerini uğultusu gitgide yükseldi; herkes birbirini selamlayarak iltifatlar arasında kahkahalar atıyordu.

"Anneme mesaj at," dedi Calliope fısıltıyla; arkasını dönmüş, baş dönmesi yüzünden gözlerini kapayarak alçak sesle mesaj oluşturunuyordu. "Anne, ne taktığımı tahmin edemezsin." Nadav'ı unut; partiyi terk edip Güney Amerika'ya bir uçak yakalayacaklardı. Bu küpeler en azından birkaç seneliğine onlara yeterdi.

Cümlesini tamamlayamadı. Calliope bunun son şansı olduğunu biliyordu; hayatta bir kereliğine yakalayabilceği türden bir fırsat yakalamıştı; oysa orada öylece durup acemi çaylaklar gibi donup kalmıştı.

"Callie," dedi Atlas, ona doğru kendine yol açarak. Calliope ise tuhaf bir şekilde rahatlayarak içini çekti. Mesajı daha sonra bitirirdi. "Arkadaşlarımdan birkaçı burada. Seni onlarla tanıştırmayı çok isterim." Mükemmel smokinleri ve zarif siyahlı beyazlı elbiseleri içindeki yeni yetmeler ve yetişkinlerle gitgide dolan girişteki hole doğru başıyla işaret etmişti.

Calliope böyle, göz kamaştırıcı, pahalı, paranın her şeyin köşesini yumuşattığı anları oldum olası çok sevmişti. Ama Fuller'larda toplanan tüm bu insanlara baktığında tuhaf biçimde tüm bunlardan yoksun hissetti. Bunlar onun arkadaşları değildi, onun kahkahaları ve dedikoduları değildi, bu yanında duran da kesinlikle onun erkek arkadaşı değildi. Tüm bu sahneyi tıpkı bu elmas küpeleri aldığı gibi ödünç alıyordu.

Bu sefer hesaplaşma zamanı geldiğinde canının yancağını biliyordu.

“Elbette,” dedi Atlas’a zorla gülümseyerek. “Sen önden yürü.” Atlas’ı takip ederken, artık çalmak istemediği küpelerin olanca ağırlığını üzerinde hissederek başını hafifçe geriye doğru attı.

Kendisini bir süre daha bu fanteziyle şımartacaktı. Smokinli, yakışıklı bir oğlanla partiye gelen normal bir kızmış gibi yapacaktı.

WATT

Watt etrafında çılgınca dönüp akan partiyi, utanmaksızın hayretler içinde inceliyordu.

Watt'a satranç tahtasını anımsatan siyah-beyaz parkeden bir dans pisti, kanalın iki yanına yayılmıştı. Kulâğına ahenksizce yüzlerce lisan çalınıyordu. Bu lisanları aynı anda öylesine çok insan konuşuyordu ki Nadia onları tercüme etme zahmetine katlanmıyordu bile. Üzerinde Aynalar'ın iki heybetli kulesi karanlığa, yeni sarhoş edici yüksekliklere doğru dimdik yükseliyordu.

Nihayet Watt bu adın anlamını ilk kez anlıyordu; burası aynalar ve yansımalarla dolu bir rüya şehriydi. Bir kuledeki her bir ayrıntı –her bir kemerli kapı, her bir parlak cam karesi, bir balkonun korkuluğunun her bir kıvrımı– diğer tarafta mermer rengi karbonit ya da pürüzsüz karanlık nyotaşla kurnazca kopyalanmıştı. Sanki servis yapan personelin hareketlerinin bile kanalın öbür tarafındaki yayılımı birbirlelerini aksettirmek üzere koreografisi yapılmıştı.

Watt'ın baktığı her yerde siyah ya da beyaz gece elbisesiyle kadınlar, tasarımı smokinleri olan erkekler vardı. Tüm gecede rengin zerresi yoktu; barda parlak kırmızı tek bir kiraz bile bulunamazdı. Etkisi çarpıcıydı; bir sanat yapıtı gibi. Sanki Watt her şeyin grinin tonlarında verildiği o eski iki boyutlu hololardan birine adım atmıştı.

Nadia, sence Cynthia daha önce ne demek istedi? Cynthia'nın ondan kalmasını isteyişini –ve onu öpüşünü– bir türlü aklından çıkaramıyordu. Onu yine gördüğünde ne yapacaktı? Bu düşünceyle hummalı bir kaygıya kapıldı; aynı anda suçluluk duygusu ile kafa karışıklığı içini bulandırıyor.

“Ne demek istediğini biliyorsun, Watt,” diye yanıtladı Nadia; sözcükleri kulak antenlerine fısıldıyordu.

Watt irkilerek uyanıverdi. Nadia'nın suçlayıcı bir tonu vardı. *Yanlı ş bir şey mi yaptım?*

“Tüm bildiğim durumun değiştiği ve sonucu öngörmemin giderek güçleştiği.”

Kızların anlaşılması her zaman güçtür, diye düşündü Watt bir parça kızgınlıkla.

“İnsanlar teknolojik varlıklar gibi değil, Watt. Öngöremezler ve kusurlu çalışmaları daha kolay.”

Orası kesin.

Cynthia ona eylemlerin sözcüklerden daha kuvvetli olduğunu söylemişti. Peki ya o ileriye yönelik davranmaktansa tepkisel davranıyorsa, bu ne demektir? Çok uzun zamandır hiçbir şeyin kontrolünü elinde hissetmiyordu; birden Watt bunun kendi suçu olup olmadığını düşündü.

Leda'yla daha önce havaalanında buluşmuştu; buluştuklarında onu öfkeli ve dolap çevirmekle meşgul bula-

cağından emindi. Dubai'ye Avery'nin ailesinin uçağıyla uçacaklardı; Watt bunun onu gerginleştireceğini düşünmüştü. Ama Leda o kadar rahattı ki, Watt'ın geç gelmesiyle ilgili bile yorumda bulunmadı. Watt oraya vardığında ona dönüp beş saatlik bir uçuş olacağını söyleyip birlikte hangi filmi izlemek istediğini sormakla yetindi. Kolçağın üzerinde duran elini yavaşça onunkine sürttüğünde Watt bir şey dememişti ama elini de çekmemiştir.

Tüm uçuş boyunca ne Avery'i ne de başka birini neredeyse hiç görmemişlerdi ama Watt bunu umursamadığını fark etmişti.

Nadia, diye sormaya karar verdi, *sence Leda şimdiden bana güveniyor mudur?*

"Seninki dışındaki duygusal durumları tahmin etmek benim için güç," diye yanıt verdi Nadia. "Leda'nın hisleriyle ilgili söylediğim her şey spekülasyondan başka bir şey olamaz. Yıllardır seninle ilgili veri topladığım için, *senin* zihin durumunu takip etmek benim için daha kolay. Mesela Leda'dan hoşlandığını da böyle öğrendim."

Bu, Nadia'nın söylemesini beklediği son şeydi.

Hayır, hoşlanmıyorum! Leda onu ilaçla uyuşturmuş, ustalıkla yönetmiş, ona şantaj yapmıştı ve sırf onu birkaç kez güldürmesi –ayrıca onu öpmeyi eğlenceli bulması da– Watt'ın ondan hoşlanmasını gerektirmezdi.

"Kanıtlar bunun tersini gösteriyor. Onunlayken fiziksel çekimin tüm karakteristik belirtilerini gösteriyorsun: Kalp atışların hızlanıyor, sesin kalınlaşıyor, sonra elbette, bir de..."

Bunlar sayılmaz, diye düşündü Watt öfkeyle, Nadia'nın sözünü keserek. Muazzam bir ateş heykelinden geceye

doğru kıvılcım fırıldakları uçuşuyordu. *Senin de söylediğin gibi, bunlar veriden ibaret, üstelik fiziksel çekimin hoşlanmayla bir ilgisi yok.*

“Onun hareketlerini, jestlerini taklit ediyorsun. Onun yanındayken kanın yüzeye akın ediyor. Araştırmaların yarısından çoğu bunun duygusal bağlanmaya işaret ettiğini gösteriyor,” diye Nadia durmaksızın konuşmaya devam ediyordu, “ayrıca bana sürekli onunla ilgili sorular soruyorsun, bu da...”

Anlamıyorsun, tamam mı? diye çıktı Watt. Hem hissetmediğin bir şeyi nasıl anlayabilirsin ki?

Bunun üzerine Nadia sustu.

“Watt!” Leda yanında belirivermişti; Yunan tarzı beyaz gece elbisesiyle büyüleyici görünüyordu. “Her yerde seni arıyorum. Calliope burada.”

Watt’ın gözleri Leda’nın işaret ettiği yöne kaydı. Atlas fotoğraflardaki kızla orada duruyordu. Kız ince, bronz ve dayanılmaz görünüyordu; saçları altın omuzlarına dökülüyor, siyah elbisesi hafifçe vücudunu sarıyordu. Tüm bunlar mükemmel bir şekilde birleşmişti.

“Atlas’la birlikte olduğu için mi Calliope’yi gözetliyorsun?” diye sordu Watt yavaşça. Yine Atlas ile Avery meselesine geri mi dönmüşlerdi? Watt yalnızca boşluğu doldurup zaman öldürmeye yarıyordu demek... hiçbir anlamı olmayan bir avuntu; meğer tüm bu süre boyunca Leda gerçekten istediği çocuğu elde etmeye çalışıyordu, öyle mi?

“Evet, elbette,” dedi Leda sabırsızlıkla.

Watt bu kadar kızgın hissetmesine şaşmıştı. Eh, ne de olsa Leda’nın da onun için bir anlamı olmadığını hatırlattı kendi kendine.

“Bu durum Avery’i mahvediyor,” diye devam etti Leda; sesinde garip bir ton –Avery için duyduğu endişeyle karışık keskin bir korumacılık– vardı. Bu ton Watt’ın beynindeki o tiz vızıltıyı durdurmuştu.

“Bir dakika,” dedi yavaşça. “Şunu bir doğru anlayayım. Calliope’yi Atlas’la birlikte olduğu için gözetliyorsun, çünkü Atlas’ın Avery’le olmasını istiyorsun, öyle mi?”

Leda çekinmişti. “Tüm bunların sana garip geldiğinin farkındayım ama Avery’nin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Ayrıca bu Calliope denen kız gerçekten büyük bir şey saklıyorsa, hakikati bilmek Atlas’ın hakkı.”

Watt hâlâ anlamıyordu. “Avery’le konuşmadığınızı zannediyordum.” Böyle bir kız oyununa kendisini dâhil ettiği için Watt budala gibi hissediyordu. Ama bilmesi gerekiyordu.

Leda sabırsızlıkla önemsemediymiş gibi bir hareket yaptı. “O eskidendi. Şimdi iyiyiz.” Leda sırtıyordu. “Eğer bunu hâlâ bilmiyorsan, Nadia bu aralar pek formunda değil, demek.”

“Ama bugün uçakta Avery’den kaçıyoruz... zannettim ki...”

Leda güldü, bu da kendini iyice aptalmış gibi hissetmesine neden oldu. “Avery senden kaçıyor, Watt. Çünkü bir nedenden ona kızgın olduğunu düşünüyor. Ayrıca yalnız oturmamızın daha eğlenceli olacağını düşünmüştüm,” diye ekledi, biraz daha az emin bir tonla.

“Haa.” Watt’ın tüm söyleyebildiği bu olmuştu. Hâlâ Leda’nın Avery’nin Atlas’la birlikte olmasından rahatsızlık duymadığı, Atlas’ın hislerini önemseydiği, Calliope’nin Atlas için Avery’le yarıştığı bu yeni dünyayı anlamaya

çalışıyordu. Bu durumun onları nereye getirdiğini merak ediyordu.

Leda'nın kolları Watt'ınkiler üzerinde gerildi. "Calliope'nin yanındaki kim?"

Watt bakışlarını tekrar Calliope'ye kaydırды. Atlas'ı, neredeyse gizlice bırakıp terasın kenarında duran bir kadına doğru yürümüştü.

Watt'ın yanında Leda kontaklenslerine görüntüyü yaklaştırması için komut veriyordu. Watt'ın bir şey söylemesine gere yoktu, çünkü Nadia çoktan kadına odaklanmıştı bile. Calliope'nin biraz daha yaşlı hali gibiydi –çok da yaşlı değil, belki otuzlarının sonunda– hatları Calliope'ninkilere benziyordu ama zamanın ve alaycılığının etkisiyle biraz daha aşınmış gibiydi.

"Avery bana Calliope'nin annesiyle yaşadığını söylemişti," dedi Leda. "Bu o olmalı, öyle değil mi?"

Birbirlerine baktılar; aynı anda aynı şeyi düşündükleri belli oluyordu. "Watt... Nadia annenin üzerinde de yüz kayıtları araştırmasını yapabilir mi?" diye sordu Leda.

Zaten ben de onu yapıyorum, diye yanıt verdi Nadia; sesi hâlâ dargınmış gibi geliyordu. Sesten metne geçiş yaptı, sözcükleri Watt'ın görüşüne gelen bir mesajmış gibi üst üste koyuyordu.

Gerçekten özür dilerim.

Önemli değil. Senin de uygun bir şekilde belirttiğin gibi, sonuçta benim senin incitebileceğin hislerim yok.

Watt Nadia'nın söylediğinin doğru olduğunu biliyordu; yine de bir nedenden, bu durum açıklanamaz biçimde onu üzüyordu.

Calliope ile annesi konuşurlarken onları izlemeye de-

vam etti. Başta ifadeleri belirgin biçimde gergindi; tavırları önemli bir şeyden dolayı sert ve endişeliydi. Sonra Calliope'nin annesi bir şey söyledi ve Calliope tereddütle gülümsedi. *Nadia söylediklerini seçebiliyor musun?*

Nadia ona, kendinden yorum eklemekten konuşmalarının metne dökülmüş halini gönderdi. Metni okuduğunda Watt'ın kaşları hayretle kalktı.

"Leda," diye konuşmaya başladı ama Leda sabırsızlıkla onu susturdu.

"Dinliyorum! DudakOkuma," diye ekledi, Watt'ın sorgulayan bakışlarına karşılık.

DudakOkuma duyma sorunu yaşayanlar için tasarlanmış bir uygulamaydı. Watt insanları gizlice dinlemek için bunu kullanmayı neden hiç aklına getirmediğini merak ediyordu.

Watt Leda'nın keskin zekâsına hayranlık mı duyması, yoksa ondan korkması mı gerektiğine karar veremiyordu.

Onları daha yakından izlemek için tekrar öne doğru eğildi, o sırada Nadia ona Calliope'nin annesinin yüz kayıtlarını gönderdi.

"Leda," diye boğuk bir ses çıkardı; itirazlarına rağmen Leda'yı dirseğinden yakalayıp uzağa sürüklüyordu. "Bunu görmek isteyeceksin."

AVERY

Avery insanlardan oluşan fırtınanın tam ortasında durmuş yapılan her şakaya gürültüyle gülüyor, bir heves satın alıp dizlerinden kestiği o dikkat çekici –aşırı pahalı– gelinliğin içinde olağanüstü görünüyordu. Böylesine büyük bir değişikliği tadilat robotları da yapmayı reddetmiş, bu yüzden Avery kendi güzellik değneğini makas haline getirerek gelinliği kendi kesip biçmişti. Elle işlenmiş kum incileriyle, minik kristallerle kaplı kabarık tül katmanlarının giysi odasının zeminine düşüşünü gerçek üstü bir uzaklıktan izlemişti. Gelinlik öylesine kalındı ki, hepsini kesmek için azimle birkaç dakika işine odaklanması gerekmişti. Avery bir parçasıyla kendini belirli bir uzaklıktan izliyormuş gibi hissetmişti; normal Avery olsa couture* bir gelinliğin böyle kurban edilmesine çılglık çılgıca itiraz ederdi. Ama normal Avery bir kabuğa çekilmişti ve ondan geriye kalan tek şey de bu dengesiz, sağı solu belli olmayan deli Avery'di.

* *Fr.* Dikiş anlamına gelir. Özel tasarım giysiler için kullanılan bir terimdir. (ç.n.)

Sürekli Atlas'ın Calliope'yle durduğu yöne doğru bakıyordu; başları birbirlerine doğru eğilmişti, yüzleri rahatça gülümsüyordu. Onları böyle görmek Avery'nin göstermeye cüret edemeyeceği kadar çok canını acıtıyordu.

Risha şaşkın şaşkın Avery'i kolundan yakaladı. "Aman tanrım." Nefes nefeseydi; gözleri bariz biçimde Avery'le aynı yöne bakıyordu. "Onlar annenin pembe küpeleri mi?"

Avery annesinin ikonik küpelerini Calliope'nin kulağında görünce göğsüne bıçak saplanmış gibi olmuştu. "Öyle görünüyor," dedi bu sorudan sıkılmış gibi görünmeye çalışarak; böylece Risha'nın da boş vereceğini umuyordu.

Öbür tarafta Calliope bir şey fısıldamak için öne eğilmişti. Elbisesi o kadar inceydi ki, neredeyse yok gibiydi. Avery kızın içinden bir karanlığın yükseldiğini hissetmişti. Uçsuz bucaksız, dibi olmayan havuz gibi bir siyahılık. Kendi elbisesinin kabarık eteğine dokunmak için aşağıya uzandı. Onun o saçak saçak, kusurlu eksik hali bir nedenden rahatlatıcıydı.

"Annen küpeleri ona ödünç verdiğine göre, Atlas'la ikisi ciddileşiyor demektir," diye belirtti Risha.

"Bilmiyorum, ilgilenmiyorum da." Avery çene kemiği boyunca donuk bir ağrıyla arka dişlerinden birini gıcırdattığını fark etti ve zorla gergin biçimde gülümsedi. "Ben bir içki alacağım."

Birden arkasını dönüp, Risha'yı çağırmadan bara doğru kendine yol açmaya çalıştı. Ama elbette Avery Fuller'ın normal insanlar gibi kalabalığın içinden kendine dirsekle yol açması gerekmezdi. Her zaman olduğu gibi başında kendi spot ışığıyla yürürmüşçesine insanlar içgüdüsel olarak geriye çekildiler.

Hep aynıydı, değil mi? Topuklularının o tanıdık tıkırtılarıyla aynı kadınlar balkonlarda dolaşıyor, aynı adamlar, aynı klişe endişe ifadesiyle kaşlarını çatmış, alçak sesle birbirlerine her zaman tartıştıkları şeyleri mırıldanıyorlardı. Hepsinin nafileliği ve anlamsızlığı Avery'i çarpmıştı. Buraya, dünyanın öbür ucuna gelmişlerdi, yine de herkes kendi küçük kısır döngüsüne sıkışıp kalmıştı. O eskittikleri köhne kurları aynı hayal kırıklıklarıyla sonlanmaya mahkûmdu.

"Avery! Her yerde seni arıyorum!" Leda aceleyle ona doğru koştu. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri kararlılıkla keskin biçimde parlıyordu.

"Burdayım işte," dedi Avery bıkkın bıkkın. Kendi içinde bulabildiği en iyi tebessümünü arayıp çıkardı ama çok güçsüzdü. Leda bunu görüp gözlerini kısarak bakışlarını o beni-kandıramazsın ifadesiyle Avery üzerinde yoğunlaştırdı.

"Konuşmamız gerek. Yalnız," diye ısrar etti Leda.

Avery'i partiden uzaklaştırıp, muazzam, altın varaklı, kemerli kapının altından karanlık kulenin içindeki lüks konutların bulunduğu siteye getirdi. Partiden birkaç kişi buradaki boş alanda dolanıyordu. Her şey o içinde yaşanmamış inşaat parıltısıyla çok yeni ve kusursuz görünüyordu. Avery babasının kulelerinin birçoğunda böyle henüz boşlarken bulunmuş, her defasında da sinir bozucu olduklarını düşünmüştü. Evlerin girişindeki boş pencereler ruhsuz gözler gibi bakıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu sonunda Leda durduğunda. Satılık evlerden birine fazla yaklaştıkları için ikisinin de kontaklenslerinde küçük reklamlar beliriverdi. Caddenin ortasına doğru yaklaştılar.

“Calliope’yle ilgili haberlerim var.” Leda derin bir nefes alıp sesini iyice alçalttı. “Dolandırıcıymış.”

“Ne?”

Leda açıklarken acımasız, tehlikeli bir tebessümle gülüyordu.

Anlattığı öykü gerçekten çok kurguya benziyordu. İki kadının öyküsüydü, anne ile kızı; birlikte çalışıyorlardı. Dünyanın yüzeyinde insanları dolandırıp onlardan çalarak varlıklarını sürdürüyorlardı. Avery’e nasıl hilelerle pahalı otellere giriş yaptıklarını –yemekler yediklerini, giysiler aldıklarını– anlattı. Her defasında gerçekten bir şey ödemeden havaya karışmayı beceriyorlardı. Calliope’nin annesi düzinelerce kez evlenmişti. Her nikâhtan sonra ortak hesabı temizleyip ortadan kayboluyordu. Kızıyla birlikte sürekli oraya buraya göçüyorlardı; her defasında isimleriyle birlikte parmak izleri ile retinalarını da değiştiriyorlardı; her zaman istismar edecek yeni insanlar buluyorlardı.

Leda nihayet konuşmasını bitirdiğinde “Ciddi olmazsın,” diyerek boğuk bir ses çıkardı Avery.

Leda tabletini çıkarıp Avery’e fotoğraflarla kanıt gösterdi. Calliope’nin farklı isimlerle düzinelerce okul resmi vardı. Annesi Marakeş’te dolandırıcılıktan tutuklanmış, sonra olağanüstü koşullarda hapisneden kaçmıştı. Calliope’nin annesinin tüm o sahte isimlerle imzaladığı evlilik belgelerini gösterdi.

“Bu kızla ilgili garip bir şeyler olduğunu söylemiştim sana!” diye haykırdı Leda; sesi durumu çözebildiği için kuşkusuz kendiyile gurur duyuyormuş gibiydi. “Görmüyor musun? Yeni hedefi Atlas!”

Avery bir adım geri attı; kırmızı topuklu ayakkabılarıyla dengede duramıyordu. O aptal emlak reklamları yine çıktı. Onları defetmek için kızgınlıkla başını salladı. “Her defasında retinaları değiştiriliyorsa sen bunları nasıl öğrendin?” Leda’nın öyküsüne hâlâ tam olarak inanamıyordu. Çok saçma, çok imkânsız geliyordu.

“Yüz tanımadan. Önemli değil.” Leda Avery’nin endişelerini uzaklaştırmak için hafifçe elini salladı. “Görüyor musun? Tüm bu olanlar Atlas’ın suçu değil, gözü yükseklerde profesyonel bir dolandırıcı tarafından oyuna getirilmiş.”

Avery küçük bir parçasıyla, bu kadar insan içinden Leda’nın onu Atlas’ı bağışlamaya teşvik etmesi olgusuna hayret ediyordu. “Anlamıyorsun. Aramızdaki her şey bitti.”

“Neden?” diye sordu Leda açık açık.

Avery ayakkabısını bir ileri bir geri, babasının inşa ettiği bu mükemmel mahallenin karbonit sokağına sürüyordu. “Onunla kaçmayacağım için. O sualtı partisinden eve başka insanlarla döndük. İmkânsız gibiydi. Bilmiyorum.” Avery içini çekti. “Hâlâ bir şansımız var mı, onu bile bilmiyorum.”

“Eh, hiç değilse bir defa denemezsен asla öğrenemezsin,” diye belirtti Leda acımasız bir işlevselcilikle. Avery meraklı gözlerle baktı. “Üstelik Atlas’la aranızda hiçbir şey olmasa bile, bu kızın gerçekten onu istismar edip ondan çalmasına izin vermeyeceksin herhalde, değil mi? Bu kızdan kurtulmamız gerek.”

Avery dudağını ısırды; zihninden karman çorman duygular silsilesi geçiyordu. “Bu... inanılmaz bir şey.”

“Biliyorum.” Dışarıda tek başına kendi kendine bir keman çaldığını duydular. “Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Leda biraz sonra.

“Annemin küpelerini o kızın kulak memelerinden çekip almayı,” dedi Avery; Leda buna boğuk bir kahkahayla karşılık verdi. “Sonrasından emin değilim.”

“Her ne yapmayı düşünüyorsan, bir yardımım doku-nacaksa bana haber ver.” Leda hafifçe gülümsedi; birden zamanda yolculuk etmişlerdi; ikisi tek başlarına yedinci sınıftalardı; her zaman birbirlerini kollayacaklarına söz veriyorlardı. Dünyayı ele geçirmek için planlar yapıyor-ladı.

Avery Leda’yı sıkıca kucakladı. “Teşekkür ederim. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Senin için her şeyi yaparım Avery. Her zaman.” Arkadaşının biraz yalnız kalmak istediğini sezerek Leda çekildi.

Avery bir süre orada öylece kalıp, pahalı ayrıntıları, yüksek tavanları, her evin kendine özel girişi olan aşırı pahalı hayalet şehrin içinde yavaşça dolandı. O yaralanmış, yönünü şaşırmış zihninde her şeyi anlamlandırma-ya uğraşıyordu.

Calliope sahtekârın tekiydi. Başından beri Atlas’ı he-deflemişti, muhtemelen Afrika’dan beri.

Avery Atlas’la sualtı partisinden sonra yaptıkları o konuşmayı hatırladı. Sakin kafayla bu şekilde çok zor ol-duğunu, geri çekilmeleri gerektiğini kararlaştırmışlardı. Bunu önce hangisinin söylediğini hatırlamaya çalıştı. İç-i ni acıtan, yapış yapış bir his kendi olduğunu söylüyordu.

Her neyse, Atlas'a birlikte kaçamayacaklarını söyleyip nedenini açıklamayarak ilişkilerinin baş sorununu da kendi yaratmamış mıydı? Geriye baktığında Eris'in ölümünden sonra Atlas'a insafsızca yüklendiğini; ona nasıl olduğunu hiç sormadan sürekli ondan bir şeyler aldığını hissetti. Bu ve gizlilik –sürekli bıçak sırtında olup, anne babalarının onları yakalamasından korkarak yaşamaları– meselesi her ilişkinin altından kalkamayacağı türden yüklerdi.

Sonra o boş tebessümü ve boş sözleriyle Calliope –ya da gerçek adı her neyse– çıkagelmiş, Atlas'a göz koymuştu. Gerçekten öylece hayatlarına girip, istediği her şeyi aldıktan sonra sıvışabileceğini mi düşünmüştü? O fahişle görülecek bir hesabı vardı

Avery Atlas'ı o kadar çok özlemişti ki, özlemin şiddeti göğsünü tırmalıyordu. Gözyaşlarını silmek için elini uzattı. Ağladığını fark etmemişti bile.

Atlas'ın onu sevdiğini söylediği gün, Avery'nin hayatındaki en mutlu gündü. Gerçekten yaşadığını ilk kez o gün hissetmişti. Sanki o ana dek tüm dünya, tıpkı bu parti gibi, yalnızca siyah ile beyazın gölgesinde varolmuş, sonra patlayarak Technicolor renklerine bürünmüştü.

Atlas'ı seviyordu, her zaman da sevecekti. Onu sevme-yi kendi seçmemişti. Bu onun DNA'sına kazınmıştı; Avery tüm hayatı boyunca kalbinin başka kimseyi sevmeyeceğini derinden biliyordu.

Kararlılıkla partiye geri döndü. Kaybedecek zamanı yoktu.

CALLIOPE

Calliope annesini görev bilinciyle teras boyunca, etrafa dağılmış birkaç sandalyeyle yalnız birinin durduğu boş bir alana kadar izledi. “Ne oluyor?” diye sordu; küpeleri saklamak için saçından dökülen birkaç tutamla kulaklarını kapamaya çalışıyordu. Annesi Bayan Fuller’in küpelerini fark etmişe benzemiyordu; bu pek ona göre bir şey değildi. Elise’in Calliope’yle sahip oldukları her şeyle ilgili saplantılı, neredeyse fotoğrafik bir hafızası vardı. Elise’in Calliope’nin kocaman pembe elmaslar taktığını fark etmemesi, her şeyden önce, büyük bir şeyler olduğuna dair bir işaretti.

Calliope annesine çoktan merhaba demişti; daha bir saat bile olmamıştı; aşağıdaki balkonlarda karşılaşmışlar ve gecenin gelişmeleriyle ilgili çabucak bir bilgi alışverişi yapmışlardı. Calliope onu bir daha bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordu.

Sonra masaya ulaştılar; orada öylece duran adamın Nadav Mizrahi olduğu anlaşılmıştı.

“Merhaba, Bay Mizrahi.” Calliope annesine merakla bakıp durumu onun yönetmesini bekliyordu ama Elise orada öylece durup gözlerinde biriken yaşlarla gülümsemekten başka bir şey yapmıyordu.

Calliope istediğinde ağlamak konusunda hiçbir zaman Elise kadar iyi olamamıştı.

“Livya’yı bulamadın mı?” diye sorduğunu duydu annesinin. Yüreği ezilir gibi olmuştu, çünkü neler olduğunu anlamıştı. Calliope annesine evlenme teklif edildiğine o kadar çok kez şahit olmuştu ki, birinin yaklaşmakta olduğunu kilometrelerce öteden anlayabilirdi.

Nadav hayır anlamında kafasını salladı. “Bunun için burada olmasını isterdim ama olsun. Daha fazla beklemeyeceğim.”

Beklenildiği gibi Nadav bir dizinin üzerine çöktü. Ceketine uzandığında el yordamıyla arandı –çok sevimliydi; Calliope’nin annesini sevdiği her halinden belliydi, biraz aptal olmalıydı– ve ortaya küçük kadife bir kutu çıkardı. Alnında ince bir ter pırıltısı belirmişti. “Elise,” dedi tutkuyla. “Seni yalnızca birkaç haftadır tanıyorum ama bana bir ömür gibi geliyor. Ömrümüzün geri kalanının da böyle olmasını istiyorum. Benimle evlenir misin?”

“Evet,” diye yanıtladı Elise; okullu kızlar gibi nefesi kesilmişti. Nadav’ın yüzüğü parmağına geçirmesi için elini uzattı.

Başkasının verdiği partide nişanlanmayı biraz fazla yavan bulsa da, oldukça iyi bir evlilik teklifi olduğunu düşündü Calliope. Ama hiç değilse fazla abuk sabuk konuşmamış ya da aşırı duygusallığa kaçmamıştı. Sonra alkışlayıp annesinin nişanlısına gülümsemeyi hatırladı,

yanlış hatırlamıyorsa bu on dördüncü oluyordu. “Tebrikler! İkiniz için de çok mutlu oldum,” dedi makul miktarda şaşırıp heyecanlanarak. İşte New York’taki zamanlarının da sonunun geldiğini düşündü üzüntüyle. Sonra her şey yeniden başlayacaktı.

Yüzüğü incelemek için öne doğru eğildi; nefesi kesilmişti. Elise’in nişan yüzükleri genelde zevksiz, berbat şeyler olurdu, çünkü annesinin numaralarına kanacak kadar aptal adamların genelde zevki de kötü olurdu. Ama bu şaşılacak derecede güzeldi; sade elmas bir tek taş güzel bir kurdeleyle çevrelenmişti. Calliope yüzüğü parçalara ayırıp piyasada satışa çıkaracaklarından ötürü vicdan azabı duydu.

“Calliope, Livya’yla ikimiz seni daha yakından tanıyacağımız için çok mutluyuz. Ailelerimizi birleştiriyor oluşumuzdan ötürü çok heyecanlıyım.” Nadav çoktan hükümü verilmiş tasarılarını uzun uzadıya anlatmaya koyuldu. Doğa Tarihi Müzesi’nde evleneceklerini düşünüyordu, çünkü ikisi de orayı çok seviyordu. Calliope Elise’in toz içinde, eski doldurulmuş hayvanlarla çevrili bir halde evlenmek istediği düşüncesine neredeyse gülecekti. Sonra o ve Elise ailenin geri kalanıyla tanışmak için gelecek ay Tel Aviv’i ziyaret etmeye ne derlerdi?

“Derhal bizim yanımıza taşınmalısınız. Artık Nuage’da kalmanıza gerek yok,” diye ekledi. “Elbette, yeni bir ev aramaya başlayacağız. Hepimize yetecek kadar büyük bir ev.”

Kısa bir an Calliope, normal, durağan bir hayatın tadını almak nasıl olurdu, diye merak etti. Cazibeli, tamamen sıradan bir otelde yaşamaktansa, bir evde, biricik, kişisel dokunuşlarla gerçekten onun olan bir yerde

yaşamak. Livya'yla gerçekten üvey kardeş olmak. Artık sürekli anlamsız bir müsriflik girdabı içinde masum insanları oyuna getirip onları terk etmemek.

Nadav'ın söylediklerini gerçekten yapmak garip olurdu, diye düşündü Calliope: İki yabancıyla yaşamak. Ama fikirden tamamen nefret ettiği de söylenemezdi.

"Ah... Livya," diye mırıldandı Nadav; gelen bir çağrıyla cevaplamak için kafasını yan yatırdı. "Onu bulup bu iyi haberi paylaşmak için buraya getireceğim." Kalabalığa karışmadan önce Elise'in dudağına bir öpücük kondurdu.

Nadav duyma menziline geçer geçmez "Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Elise, sesini alçaltarak.

"Harika bir yüzük, anne. Bunun için en az yarım milyon alırsın, eminim. İyi iş çıkardın."

"Hayır, demek istediğim, plan, Nadav'ın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Calliope'nin karnı tuhaf biçimde sarsıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, New York'ta kalmaya ne dersin?" Elise gülümseyip kızının ellerini tuttu.

Calliope cevap verememişti. Aniden asabilesip sinirlenmişti; doğru düzgün düşünemiyordu. "Ne kadarlığına?"

"Kalıyoruz tatlım," diye tekrar etti Elise. "Yani, eğer istiyorsan."

Calliope bir şey söylemeden Lucite koltuklara çöküp geceye doğru baktı. O kadar karanlıktı ki. Meşalelerin ateşleri artan rüzgârla birlikte tiremeye başlamıştı, böylece Calliope onların holo değil gerçek alev olduklarını anladı. Bir tarafı oraya yürüyüp alevlere dokunmak istiyordu; sadece emin olmak için.

“Geçen hafta söylediklerini düşündüm. Bir kere de olsa bir yerde kalmak istediğini söylemiştin.” Annesinin sesinde dipten gelen tuhaf bir ton vardı. Bu her ikisi için de alışılmadık bir zemindi. Calliope çok sessizdi.

“Sana her zaman iyi bir anne, iyi bir örnek olamamaktan endişeleniyorum.” Elise aşağıya doğru kavuşturduğu ellerine bakıp yeni nişan yüzüğüyle oynayıp duruyordu. “Son zamanlarda Londra’yı terk ettiğimiz o günü çok düşündüm.”

Ben de öyle, diye düşündü Calliope ama nasıl dile getireceğini bilememişti.

“O zaman doğru gibi gelmişti,” dedi Elise duraksayarak. “Tanrım, o kadın sana vurduğunda, elinde onca yıl çektiğim o kötü davranışlardan sonra... yapmak istediğim şeyler... Ondan bir şey alıp kaçmak son derece adilmiş gibi gelmişti.”

“Önemli değil, anne.” Calliope altlarındaki kanalın o öfkeli kükremelerini duyabiliyordu, kendi düşüncelerinin o bulanık, çalkantılı karmaşasının yankısıydı. Annesinin böyle çatışmalar yaşadığını, onun da hayatlarını sorguladığını hiç bilmiyordu; oysa bunca zamandır kaygısızca, keyifle kendini rüzgâra kaptırmış gibiydi.

Annesi içini çekti. “Hayır, önemli. Hiçbir şey planlamadan seni bu yola sokan benim. Benim gençlik deneyimlerim, okulumla, arkadaşlarımla, ilişkilerimle normaldi, oysa seninki...”

“Bunları ben de yaşadım,” diye atıldı Calliope ama Elise onun sözcüklerini elinin tersiyle itti.

“Zaman nereye gitti, bilmiyorum. Sana baktığımda, Houghton’ların evinden sanki dün kaçmışız gibi geliyor; yedi yıl önce değil. Bunun bu kadar uzun sürmesine hiç

izin vermemeliydim.” Bakışlarını kaldırdığında Calliope gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını gördü. “Seni kendi hayatını, *gerçek* bir hayat yaşama şansından yoksun bıraktım; bu sana haksızlık. Tüm bunlar sona erdiğinde sen ne yapacaksın?”

Kocaman bir pasta mutfaktan parıldayan bir tabakla süzülerek çıktığında uzakta bir ağızdan bağırışmalar duyuldu. Pastanın tereyağı, şekerli krema kaplaması mikroskobik, sindirilebilir LED çiplerle doluydu; öyle ki sanki bütün pasta meşaleler gibi yanıyordu.

Calliope annesine cevap vermedi. O kadar uzak geleceğı, muhtemelen korktuğı için, hiç düşünmemişti.

“Şöyle düşündüm,” diye devam etti Elise; kendini biraz daha toplamıştı, “bunu biraz daha uzun bir dümen yapabiliriz; şimdiye kadarki en uzun dümenimiz. Seni, son sınıfı New York’ta geçireceğini düşünerek bir okula yazdırabiliriz. Nefret edersen, elbette, oyunu sonlandırıp bir sonraki durağıma geçebiliriz. Ama önce nasıl gittiğine bir bakarız.” Annesi gülümsemeye cesaret edebilmişti. “Eğlenceli bir macera olabilir.”

“Bunu yapar mısın?” Calliope annesinin önerdiği şeyi istiyordu... çok ama çok istiyordu. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Elise’in bağımsızlığından vazgeçmesi, ne kadar nazik olursa olsun, sevmediğı bir adamla yaşaması gerekecekti.

“Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok,” dedi Elise sadece; sanki bu diğeri tüm soruları cevaplar gibiydi. “Umarım, bunu biliyorsundur.”

“Bakın, kimi buldum!” Nadav Livya’yı çekiştirerek balkona geri dönmüştü.

Calliope diğer kızı içinden geldiği gibi kucaklayabilmek için öne doğru bir adım attı. “Bu gece çok güzel görünüyorsun,” diyerek coştı, sevecen bir yakınlık patlamasıyla. Doğruydu da; makyajı Livya’nın o solgun, sıkıcı hatlarını ilginç bir hale getirmiş; fildişi krep elbisesi, büzgülü bol eteğiyle cılız vücuduna ihtiyacı olan biçimi kazandırmıştı.

“Teşekkürler,” dedi Livya kaskatı biçimde; kendini Calliope’nın kollarından hemen ayırmıştı. İltifata da karşılık vermemişti.

“Yeni ailemizin şerefine!” diye bağırdı Nadav; mantarını patlattığı soğuk bir şişe şampanyayı silah gibi savuruyordu. Sesi partinin uğultusu üzerinden sekerek, bazı bakışları üzerlerine çekmişti ama Calliope umursamıyordu.

Livya’nın şampanyasını indirmeden önce neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir yudum aldığını gördü; dudakları büzülmüştü. Olayların bu beklenmedik yöndeki gelişiminden Calliope kadar mutlu olmadığı belli oluyordu.

Eh, ne yapalım, her şeyi kazanmak mümkün değil, diye düşündü Calliope üzüntüyle.

Dümen işine son vermişlerdi. Kimseyi aldatmayacak, kimseye yalan söylemeyecek, kimsenin güvenini istismar etmeyeceklerdi; sahte isimlerle couture elbiseler alıp bu korkunç döngüye yeniden başlamak zorunda kalmayacaklardı. Tüm dünya parlamış, aydınlanmış, sonsuz olanaklarla dolmuş gibi hissediyordu.

Gerçekten New York’ta yaşayacaktı, annesinin son kurgusunda uydurduğu bir karakteri yardımcı oyuncu olarak canlandırmayacaktı. Okula gidebilecek, arkadaşlıklar kurabilecek, gerçek biri olabilecekti.

New York'lu Calliope Brown'un gerçekten nasıl biri olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Nadav herkese şampanya kadehlerini dağıtırken "Hayatım," dedi annesi onaylamadığını belirten bir sesle; göz ucuyla ona bakıyordu. "Bu küpeler yeni mi? Gerçek gibi duruyorlar."

Calliope gülmemeye çalışıyordu ama tüm çabalarına rağmen dudağının köşeleri tebessümle yukarı doğru kalktı. "Tabii ki, gerçek değiller. Ama çok güzeller, değil mi?"

Kadehini Calliope'nin kadehine doğru tutarken Elise'in o yabancı yeni elması ay ışığında parladı. "Bu seferimize."

"Bu seferimize," diye tekrar etti Calliope, daha önce birçok kereler söylediği bu ifadedeki o umut dolu, sabırsız tonu annesinden başka kimse duyamazdı.

RYLIN

Dans pistinin kenarında durduğu yerden Rylin Aynalar'ın ayna imgesini tam etkisiyle görebiliyordu. Fenerlerle punlanmış üç köprü kanalı bağlıyordu; her birinde öyle yoğun bir insan kalabalığı vardı ki karşıdan karşıya geçmek neredeyse olanaksızdı. Yukarıda bir ışık parlamasıyla meydana gelip, sonra saniyeler içinde ortadan yok olan etherium köprüler, Rylin'e Chrissa'yla yükseltilmiş monoray istasyonundan izledikleri uçakları anımsatmıştı. O kadar aşağıdan uçaklar şimşek gibi görünür, neredeyse Rylin'in onları gördüğü an gökyüzünden kaybolurlardı.

Nasıl da umulmadık bir gün olmuştu. Rylin Leda'yı ManzaraKutusu'nda, daha dün gece aramıştı, aslında Leda'nın çağrıyla görmezden gelmesini beklemişti ama Leda hemen yanıtlamıştı. "N'aber?" diye sormuştu çabuk çabuk; sanki Rylin Myers'ın onu bir cuma gecesi araması hiç garip değilmiş gibi.

"Dubai'ye gelmek istiyorum," diye açıklamıştı Rylin. O andan itibaren her şey hortuma kapılmış gibi olup bitmiş-

ti. Kendine yeni bir elbise satın almış ve Avery'nin ailesinin uçağıyla okyanusu aşmıştı; şimdi de buradaydı işte.

Cord'u henüz görmemişti ama gece daha yeni başlıyordu. Geçen hafta, onu hâlâ önemsedğine dair söyledikleri göğsünü sıcacık, hoş bir hisle dolduruyordu. Onu –ve söylediklerinin ne anlama geldiğini– bulmaya kararlıydı.

Gelen bir mesajla tableti bir vızıltı çıkardı. Rylin merakla mesaja baktı, hepsini okuduğunda çarpılmış gibi oldu.

Gönderen: Xiayne Radimajdi.

Konu yok.

Rylin, diye yazıyordu, dün sınıfta yokluğunu çok hissettim. Az önce de kayıt bölümünden dersi bırakıp temel holografi dersini aldığına dair bir bildirim aldım. Bunun doğru olmadığını umuyorum ama öyleyse de anlarım.

Lütfen çekimlerin bittiği gece partideki davranışımдан ötürü özür dilememe izin ver. Çizgiyi aşmamalıydım, hata ettim. Lütfen Salve Regina için yaptıklarından ötürü de ne kadar minnettar olduğumu bil.

İnanılmaz derecede yeteneklisin Rylin. Dünyayı görme biçimin tanrı vergisi bir yetenek. Sınıftan ayrılmana neden olduğum için çok üzgünüm. Eğer fikrini değiştirirsen, ne zaman olursa olsun, yeniden sınıfa katılmandan şeref duyarım.

Holografi kariyerini takip etmeyi dört gözle bekliyorum.

Xiayne

Rylin rüzgâr çarpmış gibi hissediyordu. Düşünmek, çeşitli hislerini ayıklayıp bir karara varmak için zamana ihtiyacı olacaktı. Ama sırf e-posta'yı okumak bile daha iyi hissetmesine yol açmıştı. Siyah-beyaz bir desenle renk-

lendirilmiş metal bir masaya yaslandı. Belki her şeye rağmen dersi yeniden alırdı. Belki.

“İşte buradasın!” diye yanına kaydı Leda; daha rahat hareket edebilmek için yerleri süpüren elbisesinin eteklerini iki eliyle tutuyordu. Gülümsedi; tebessümü yüzünü değiştirmişti: Köşeli hatlarını yumuşatmış, gözlerinin canlılığını ortaya çıkarmıştı. O gece çatıda Rylin’i tehdit eden o öfkeli, uyuşturucu etkisindeki kıza hiç benzemiyordu. Şimdi gerçekten... mutlu görünüyordu.

“Merhaba, Leda,” diye selamladı onu Rylin.

Leda onunla parmaklığın yanında durmak için yaklaştı; Rylin’in ateş çeşmelerinden yayılan kıvılcımlarla aydınlanan pırıl pırıl kalabalığa bakışlarını takip ediyordu. Diğer teraslardan birinde canlı bir insan korosu şarkı söylüyordu. Sesleri iç içe geçmiş kurdeleler gibi çözülerek geceye karışıyordu.

“Eee?” diye sordu Leda, “ilk partini nasıl buldun?”

“Bu benim ilk partim değil.” Rylin gülüp gözlerini devirdi.

“Az daha beni kandırıyordun, öyleyse,” diye yanıtladı Leda sakince. “Dubai’ye bu kadar yol gelip burada yalnız durup kimseyle konuşmuyor musun? Haydi ama Rylin, bu insanların birçoğuyla aynı okula gidiyorsun. Şimdiye kadar bazılarına en azından bir merhaba diyebileceğine eminim.”

Rylin kıpkırmızı oldu. Leda haklıydı. “Onlarla aynı okula gidiyor olmam, onlardan hoşlandığımı anlamına gelmiyor,” dedi savunmaya geçerek.

“Sorun nedir anlamıyorum. Birinden hoşlanmayabilirsin ama yine de onlarla sohbet edebilirsin. Benden na-

sıl tiksindiğini tanrı biliyor ama benimle konuşuyorsun işte.”

Ama Rylin hayret etse de artık Leda’dan nefret etmediğini fark etti.

“Seni anlamıyorum,” dedi usulca. “Birkaç ay önce beni *yok etmekle* tehdit ediyordun. Şimdi beni partilere getirip derslerden ayrılmama yardım ediyorsun. Ne değişti?”

“*Ben* değiştim.” Leda derin bir iç çekti ama gözlerini Rylin’inkilerden ayırmamıştı. “Bu arada sen de değiştin, bilesin. O ilk gün dayılandığım kız değilsin.” Hoparlörlerden yeni bir şarkı çalınıyordu ama Rylin Leda’nın her bir sözcüğünü duymuştu.

“Haklısın,” dedi Rylin, hatlarına bir tebessüm yayılmıştı. “Artık gözümü korkutamayacağın kadar zorluyum.”

“Her zaman zorluydun,” diye yanıt verdi Leda komik bir bakışla. “Ama şimdi aynı zamanda daha zeki, daha dikkatli ve –sanırım– eskisi kadar asabi değilsin. Üstelik,” diye ekledi, gülmeye başlamıştı, “artık gözünü korkutmama gerek kalmadı. Son zamanlarda kendime başka kurbanlar buldum.”

Rylin bu kız ciddi miydi, yoksa şaka mı yapıyordu karar verememişti. Belki ikisiydi de.

Aklına bir anısı gelivermişti. Düzenleme odasında bir gün Xiayne ona holografının perspektiflerden ibaret olduğunu söylemişti. Farklı insanlar dünyayı farklı biçimlerde görüyorlardı. Rylin çok insana kötülük ettiğini biliyordu, onlar da ona kötülük etmişlerdi: Hiral, Leda, Xiayne, en çok da Cord. Ama belki de meseleye başka bir açıdan bakmalıydı.

“Aman tanrım, Rylin. Bu bir parti, sense evrenin sırlarını çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyorsun.” Leda bir içki alıp ona verdi. “Rahatla ve gülümsemeye çalış, tamam mı?”

Rylin dondurulmuş beyaz bardaktan bir yudum aldı. Dilinde keskin bir tat bırakmıştı ve çok kuvvetliydi. “Bunu boş mideyle içemem,” diye isyan etti.

“Biliyorum, ben de açlıktan ölüyorum. Risotto toplarını gördün mü? İnanılmaz görünüyorlar.” Başka bir şey daha söylemeden Leda kolunu Rylin’inkine dolayıp onu yemek istasyonlarına doğru sürüklemeye başladı. Bir an Rylin tereddüt etti –hâlâ Cord’u bulmak istiyordu– ama sonra birden partinin bitmesine daha saatler olduğunu hatırladı, üstelik açtı da, hem Leda’dan artık nefret etmemek de güzel bir histi.

Bazen dünya ne kadar tuhaf işliyordu; Rylin Myers ile Leda Cole birlikte risotto bulmaya çıkmış, parlak gökyüzünün altında acayip bir ateşkes şekillendiriyorlardı.

CALLIOPE

Calliope mutluluğuna uysun diye yumuşak, yoğun altın pırıltılarla parlayan keyif-çiçeklerinden oluşan bir düzenlemenin yanında tek başına duruyordu. Çiçeklerin sözde duyguları tespit eden sistemi oldukça uyduruktu –kalp atışlarını, vücut ısını ve güya feromonları temel alıyordu– ama bu kez Calliope okumalarının tam isabet olduğunu düşünüyordu.

Biraz soluklanıp Atlas'ın onu bulmasını beklemek için bu yan terasa geçmişti. Beklediği gibi tam o anda arkasından ayak sesleri geldiğini duydu. Hatlarına yayılan bir tebessümle arkasına döndüğünde gelenin Atlas değil, kız kardeşi olduğunu gördü.

Avery nedeysel vahşi bir yaratık gibi görünüyordu. Parlak beyaz bir elbise ile birkaç katman dantel ve zarf incilerle dikili bir hayal kolyesi takmıştı. Calliope eteğinin tam dizinin üstünden kesilmiş olduğunu fark etti; düzgün değildi, sanki jiletle kesilmiş gibiydi. Saçları düğüm

düğüm olmuş sarışın bir bulut gibi tokalarından kurtulup yüzünü çevrelemişti.

“Seni arıyordum,” dedi Avery; ses tonunda uğursuz bir şey vardı.

“Merhaba, Avery.” Calliope bir kaşını merakla kaldırdı. Sorması gerekiyordu. “Bu bir gelinlik mi?”

“Ben onu kesip bir parti elbisesine dönüştürene kadar öyleydi.”

Eh, dikkat çektiği kesindi. “Senin için ne yapabilirim?”

“Aslında çok basit. New York’tan defolup gitmeni istiyorum.” Avery, sanki Calliope’nin her bir hecenin önemini tam olarak anlamasını istiyormuş gibi, sözcüklerinin arasında belirgin boşluklarla konuşmuştu.

“Efendim?” diye sordu Calliope ama birden içinde Avery’nin *bildiğine* dair mide bulandırıcı bir his belirdi.

Avery tehditkâr bir adımla öne doğru geldi. “Annen ve seninle ilgili her şeyi biliyorum. Yani ikiniz de New York’tan defolup gideceksiniz; tüm bu zaman boyunca onunla *parası* için oynadığına göre, Atlas’la da bir daha asla konuşmayacaksınız. Ne de olsa Atlas senin için bir oyundan ibaretti, değil mi?”

Korku Calliope’nin cildinde sarmallar halinde girdaplar döndürüyordu. Dikkatle nefes aldı. “Öyle değil, tamam mı?”

“Hem bu geceki planın neydi? Annemin küpeleriyle kaçacak mıydın?”

Calliope bu suçlamayla kabahatinin vücuduna bıçak gibi saplandığını hissetti. Bunu düşünmüştü, değil mi? Kısa zaman önce olsa yapardı da; ama bu gece bir şey onu alıkoymuştu. Fuller’lara öyle davranmak istememişti.

Artık *kimseye* öyle davranmak istemiyordu.

Belki de içinde insanların vicdan dedikleri o şey serpilmeye başlamıştı.

Konuşmaya başladı ama Avery Calliope'nin susması için başını sallıyordu; mükemmel hatları tiksintiyle çarpılmıştı.

Usulca, tüm haysiyetini toplamaya çalışarak, Calliope hâlâ kulaklarında asılı duran o muhteşem pembe elmasları çıkarmak için uzandı.

"Neden söz ettiğine dair bir fikrin yok," diye sürdürdü; Avery'i küpelerini pembe elmaslarla değiştirirken izliyordu. "Beni bilmiyorsun bile."

Avery ona baktı, mavi gözlerinde acımasızlıktan başka bir şey görülüyordu. "Seninle ilgili bilmek istediğimden fazlasını biliyorum."

"Nasıl öğrendin? Brice mı söyledi?" Calliope annesiyle birlikte tekrar gitmek zorunda kalmalarına her şeyden çok üzülmüyordu. Annesinin tüm o uğraşlarından—Nadav'ın evlilik teklifini kabul etmesi, kalma kararını almasından—sonra yine kuyruğu kıstırıp kaçmaları gerekecekti. Yeni retinalar, yeni kimlikler edinip, yine bazı zavallı insanları onlara bir şeyler vermeleri için kandıracaklardı. Artık Calliope Brown olmayacaktı, orası kesindi. Bu düşünce içinde bomboş hissetmesine neden olmuştu.

Avery sarsılmış halde ona baktı. "Bunlarla Brice'ın ne ilgisi var? O da mı bu işin içinde?"

"Boş ver."

"On, dokuz, sekiz..." Etraflarındaki partide insanlar birden gece yarısına doğru geri sayıma başlamışlardı.

Havai fişeklerin ilk turu başlamak üzereydi. Tüm gece boyunca, sabaha kadar, saat başı devam edeceklerdi. Calliope daha bu kadar erken olmasına şaşırmişti; tek bir akşamda tüm dünyası baştan aşağı ters yüz olmuştu. Hem de iki kez.

Gözlerini Avery'den ayırmamıştı; yüzündeki duygu danslarını yorumlamaya çalışıyordu. Hayatında o kadar çok insanın, o kadar çok davranışını önceden kestirmiş olmasına karşın, içgüdüleri onu ilk kez yüz üstü bırakıyordu sanki.

Sonra Calliope'nin aklına annesinin bir kere söylediği bir söz geldi: Zor bir durumda kaldığında –yalanlar artık işe yaramıyorsa, geri kalan her şey başarısızlıkla sonuçlanmışsa– bazen en iyi çıkış yolu doğruyu söylemektir.

Gerçek ismini daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Londra'yı terk etmelerinden bu yana annesi, *kimseye söyleme*, diye içine işlemişti. *Çok tehlikeli. İnsanların senin üzerinde güç sahibi olmalarını sağlar. Onlara başka bir isim ver, eğlenceli bir isim, ne istersen.* Yıllardır –büyük bir beceriyle– oynadığı bir oyun olmuştu. O kadar çok isim eskitmiş, o kadar çok dümen çevirmişti ki. Her yalanla kendini de parça parça dağıtmıştı sanki; şimdi geriye ne kaldığına dair bir fikri yoktu.

“Calliope benim gerçek ismim değil,” dedi yumuşakça. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, Avery partinin sarhoş uğultusunun altından duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kalmıştı. “Gerçek ismim Beth.”

Avery'nin öfkesi biraz dağılır gibi olmuştu; sanki bu bir parça hakikat onu dindirmişti. “Ben olsam sana Beth demezdim,” dedi; tuhaf bir laf etmişti. Yukarıda havai fi-

şekler patlamaya başlayarak o bir anlık büyüyü bozdular. “Kim olduğun umurumda değil. Biz New York’a dönmeden gitmiş olman gerekiyor. Eğer seni Kule’de bir daha görürsem bedeli ağır olur. Anlıyorsun?”

Calliope dişlerini sıkıp gözlerini kırpmadan Avery’e dikti. O eski isyankârlığının bir parlamasıyla baştan aşağı kavrulmuştu. “Yeterince iyi anlattığından emin olabilirsin,” diye çıkıştı ve Avery çekip gitti.

Demek son yine gelmişti. Calliope hüzünlenmek için –suya doğru bakmak, keşke her şey başka türlü olsaydı kartlarını daha iyi oynardı, diye düşünmek için– kendi kendine birkaç dakika izin verdi. Sonra yenilgiyle dönüp iç çekerek tekrar partiye bakmaya başladı.

Gecenin geri kalanının keyfini çıkarmaya niyetliydi. Atlas’la değil; kuşkusuz Avery onu izleyecekti. Ama başka biriyle, herhangi biriyle; önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Ertesi sabah annesine gerçeği söyleyecekti; olabildiğince çabuk ve sessiz şehri terk edeceklerdi.

Calliope ayrıntılarla ilgili endişelenmiyordu. Zamanında bundan çok daha kötü koşullarda böyle birçok yerden kaçmışlardı; bu işten sıyrılacaklarını biliyordu. Ama annesinin duyurusundan sonra, bu kez her şeyin bambaşka olabileceğini ümit etmek için kendine izin vermişti. Şimdi tuhaf bir şekilde akıntıya kapılmış gibi hissediyordu; sanki kendisine pırıl pırıl, muhteşem bir şey sunulmuş da o şeyi elinden almışlar gibi.

Başka bir şehre gitme –bilgi toplayıp, yeni bir dümen başlatmak, güven dolu başka bir talihsiz insandan çalmak– düşüncesiyle tüm vücudu ağrıdı. Yorgun, üzgün ve yalnız hissediyordu.

Bir an uzaklardan bir ses duyar gibi oldu; sanki biri, Calliope'nin hüznü dolu yüreğinin ağıtlarını aksettirmişçesine feryat ediyordu. Tekrar kulak kabarttığında bir şey duyamadı.

Elbisesinin zarif kuyruğunu arkasından hışır hışır süründürerek yavaşça döndü. Son bir gece daha Calliope Brown olacaktı, sonuçları umurunda değildi.

WATT

Watt'ın kolları Leda'yı arkasından sardı. "Nereye kayboldun?" diye mırıldandı glkurusu kokan saçlarına doğru; son birkaç haftadır alıştığı bir kokuydu bu.

"İnsanların hayatlarına burnumu sokmaya gitmiştim," dedi Leda hınzırca.

"Öyle mi?" Watt onu döndürmek için kollarını çözdü. Işıl ışıldı; sanki yüzü içerden aydınlanıyor, tüm varlığı durdukları terasın üzerinde süzülüyor gibiydi.

"Rylin'le Cord'u tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum. Ama biraz zaman alabilir. İkisi de biraz inatçılık ediyor."

"Birkaç ay önce Rylin'i tehdit ediyordun, şimdi de ona Emma Woodhouse'luk mu yapıyorsun?" diye eğlendi Watt.

Leda başını yan yatırdı. "Yanılıyor muyum? Sen az önce bana Jane Austen'dan referans mı yaptın? Bak sen şu işe."

"Hey, okumayı biliyorum!" diye itiraz etti Watt; oysa aslında ona bu satırı söylemesi için Nadia vermişti. Konu-

yu deęiřtirmeye karar verdi. “Her neyse, Cord ile Rylin’in bir araya gelip gelmeyeceklerine senin karar vermen gerektięini sana dūřündür en řey nedir acaba?”

“       en iyi ben bilirim,” diye açıkladı Leda sanki bu son derece anlaşılır bir şeymiş gibi.

“       sen başka insanların hayatlarıyla kuklacılık oynamaktan hoşlanıyorsun.”

“   , lütfen. Sanki sen hoşlanmıyormuşsun gibi.”

“Sırf zamanımı başka insanları g zetlemekle ge irebilmem, bunu yapmayı seçtiğimi göstermez. Tüm izleme işini çoğu zaman Nadia’nın üzerine yıkıyorum. Ne kadar sıkıcı olabildiğine inanamazsın.”

“Beni gözetlemeyi saymazsak, elbette,” diye takıldı Leda.

“Doğru, elbette.” Watt sırtıtmamak için kendini tutuyordu.

Nadia ona terasın öteki tarafında bir bahçe gösterdi. Güzel görünüyordu, böylece Watt Leda’yı elinden tutup oraya, ağaçlar ve kocaman   eklemlerle kaplı bir patikadan aşağıya götürdü.

Eris konusunu a , diye baskı yapıyordu Nadia. şimdi tam sırası.

şimdi olmaz, Nadia. Tamam mı?

şimdi bir fırsat yakaladın, diye ısrar etti Nadia. *Leda’dan kurtulmak istemiyor musun?*

Elleri hâlâ iyice Watt’ın elleriyle kenetli duran Leda onun elini sıktı; bundan sonra Watt hiçbir şeyden emin değildi artık.

Leda’ya bakıp onun o zarif profilini, dalgalı beyaz elbisesi içinde nasıl da içinden geldiği gibi hareket ettiğini, loşlukta yumuşayan onunla ilgili her şeyi –gözlerini, elle-

rini, ağzını- inceledi. Leda'nın tüm o sonradan öğrendiği farklı yönlerini düşündü. O amansız, azılı kararlılığını; acı veren kırılganlığını, kâbuslarını, inanılmaz dehasını. Leda Cole'un olmadığı tek şey, diye düşündü, belirsizlikti.

"Her zaman her şeyin en iyisini bildiğini gerçekten düşünüyorsun, değil mi?"

"Bildiğimi biliyorum," diye karşı çıktı Leda.

"Peki öyleyse. Madem en iyisini sen biliyorsun, neyi farklı yapmalıyım?" Soruyu şaka olsun diye uydurmuştu ama birden cevabını merak etmişti.

"Nerden başlasam? Başlangıç olarak, her zaman giydiğin o korkunç İnekler Milleti tişörtünden kurtulman gerek."

"O tişörtü bir bilim fuarından kazanmıştım..." diye Watt başlamıştı ama Leda itirazlarını duymazdan gelip onu bastırdı.

"Ailene karşı biraz daha dikkatli olabilirsin." Onun o küçük, tutkulu yüzüne yepyeni bir ciddiyet yayılmıştı. "Onlar için gerçekten çok önemlisin, Watt, bunu görebiliyorum. Ayrıca benimkilerin aksine, sana asla yalan söylemeyeceklerdir."

Bu son yorumu onu açıklanamaz biçimde üzmüştü ama bu konu üzerine gidemeden Leda onu başından savmıştı. Watt bu anın geçmesine izin vermeye karar verdi.

"Şimdilik beni öpmekle işe başlayabilirsin," diyerek kouşmasını sonlandırdı Leda.

Doğrudan bir emre karşı gelmek olmazdı.

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında bahçenin derinliklerine ilerlediler. Her şey sessizdi. Watt'a dünyada ikisinden başka kimse yokmuş gibi gelmişti. Leda bir şey söylememekten memnunmuş gibi görünüyordu; yüzünü

yukarı döndürüp yavaşça nefes almaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Yalan söyledim,” dedi birden, sesi çok alçak çıkıyordu. Watt şaşkınlıkla ona baktı. “Her zaman her şeyin en iyisini bilmiyorum. Özellikle kendim için. Farklı yapmış olmam gereken o kadar çok şey var ki.”

“Leda, hepimiz hata yaparız,” diye başladı Watt.

Leda hayır anlamında başını sallayarak geri çekildi. Watt onun eli elinde yokken elinin üşüdüğünü fark etti. Kırpıklarının köşelerinde küçük gözyaşlarının birikip yanaklarından aşağıya kaydığını görünce Watt şaşkına dönmüştü.

“Ne yaptığımı *gördün*, Watt. Benim hatalarımın en kötüsü olduğunu biliyorsun. Keşke...”

Watt Leda’yı kendine doğru çekip kollarıyla sararken *İşte*, dedi Nadia hevesle. Watt tuhaf biçimde heyecanlanmıştı ama Leda bunca zaman sonra nihayet o geceden bahsettiği için rahatlamıştı da.

“Şşş, tamam,” diye mırıldandı eli yavaşça Leda’nın sırtında gidip geliyordu. “Her şey düzelecek, merak etme.”

“Öyle olmasını istememiştim. Biliyorsun,” dedi Leda; o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Watt duyduklarından emin olamadı. Kalbi durur gibi olmuştu.

Açık konuşmasını sağla, diye bastırıyordu Nadia. *Kanat olması için bu kadarı yeterli değil. Cümleyi tam olarak söylemesini sağla.*

“Nasıl olmasını istememiştin?” diye sordu Watt, kendinden nefret ediyordu ama yine de bunları söylüyordu, çünkü sözcükler orada yazılıydı; Nadia tarafından önüne çıkarılıyorlardı. Ayrıca sözcükleri kendi başına bir araya getiremeyecek kadar şaşkın haldeydi.

Leda ona baktı, gözleri yaşlarla dolu güvenle bakıyorlardı. “Eris,” dedi sadece. “Onu itmek istemediğimi biliyorsun. Tek istediğim geri çekilmesi idi –oysa sürekli bana sarılmaya çalışıyordu, bana yaptığı onca şeyden sonra– tek istediğim beni rahat bırakmasıydı.” Elleri Watt’ın kileri öyle sıkı yakalamıştı ki Watt eline giden kanın kesildiğini hissetti. “Kazaydı. Düşmesini istememişim. Bunu hiçbir zaman, *asla* istemedim.”

Tamamdır, diye bildirdi Nadia; tatmin olduğu belliydi.

Ama Watt’ın insan aklı Leda’nın sözlerine takılıp kalmıştı. “Sana yaptığı onca şey derken ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyor musun?” diye sordu Leda. Watt bir şey söylemeden, hayır anlamında başını salladı. “Her şeyi bildiğini sanıyordum.” Bu kez sözleri iğnelemekten tamamen yoksundu.

“Eris’e hiç öyle adamakıllı dikkat etmedim,” dedi Watt; doğrudu da. Odaklandığı hep Avery olmuştu.

Leda, bu ona mantıklı gelmiş gibi, başını salladı. “Ölmeden önce Eris’in babamla ilişkisi vardı.”

“Ne?” *Nadia, bunu nasıl atlarız?*

Watt kendinden çok daha büyük bir şeyin içine sıkışmışlığın o mide bulandırıcı duyumsamasını hissetti. Çok derine düşmüştü, şimdiyse dipsiz bir kara deliğin dibindeydi ve hava almak için yukarı çıkamıyordu.

Her şeyden önce, çok yoğun ve baskın biçimde kendinden nefret ettiğini hissetti. Leda’yı en mahrem, en kırılğan yönleriyle kendisine açılması için kandırmıştı, hepsi de onu mahvetmek içindi.

Leda Watt’ın eline uzanıp ürpertici bir nefes aldı. “Ne-

den bu konuyu açtım, bilmiyorum. Haydi, partiye geri dönelim.”

“Üzgünüm, ben sadece...” Watt hızla elini geri çekti, Leda’nın sarsılmış bakışlarını görmezden geliyordu. *Bu çektiklerini hiçbir yere gönderme, Nadia. Benim onayım olmadan Leda’yla ilgili hiçbir lanet olası şey yapma, tamam mı?*

“Watt? Sorun nedir?” Leda kaşlarını çatmıştı, sesi şaşırılmış gibiydi, hatta onun için *endişeleniyor* gibiydi. Bu Watt’ı öldürdü; Watt’ın ona az önce yaptığı şeyden sonra Leda onu düşünüyordu.

Watt, elini saçlarından geçirerek bir adım geri gitti. Düşünemiyordu, Leda bu kadar yakınındayken, o kocaman incinmiş gözleriyle ona bakarken olmuyordu. Sersem, sarsak hissetti.

Ona ne olmuştu böyle? Ne zamandır en karanlık sırlarını ortaya dökmeleri için insanları kandırır olmuştu?

“Şimdi yapamam. Şeye ihtiyacım var... Üzgünüm,” diye bir şeyler geveleyip, Leda’nın yüzünü yalayıp geçen o incinmişliğe metanet göstererek kaçtı.

LEDA

Watt'ın silueti zirveye ulaşan gecede kaybolurken Leda şok içinde orada duruyordu.

Az önce ne olmuştu öyle? O Watt'a en derin, en tehlikeli gerçekliklerini sunmuş –ailesindeki ve kendi içindeki tüm çirkinlikleri anlatmış– o ise arkasını dönmüş, kaçıp gitmişti.

Leda havada asılı duran bir banka çöküp bankı topuklarıyla sallanarak ileri geri hareket ettirmeye başladı. Şimdi partiden çok uzakta, bir çeşit çok katlı botanik bahçenin içindeydi. Köşeden gölgeli bir patikadan yürüyüp birbirlerine kaçamak öpücükler veren bir çiftin fısıltıları geliyordu. Arkalarından alçalıp yükselerek renkli fenerler geliyordu. Leda onlardan çok uzak hissetti.

Watt Eris'e yaptığı şey yüzünden mi gitmişti? Ama bunu zaten biliyordu, Watt'la olmanın güzel tarafı da buydu zaten, diye düşündü, birbirlerini ve tüm sırlarını oldukları haliyle anlıyorlardı.

Belki de Watt şimdiye kadar bunu tam olarak değer-

lendirmemişti. Belki Leda ruhunu tüm çıplaklığıyla açığa vurduğunda Watt orada sarılı yatan karanlığın farkına varmış ve ona dair hiçbir şey istemediğini anlamıştı.

Leda dudaklarını ısırды, kafasında konuşmalarını tekrar canlandırıyor, neyi yanlış yaptığını belirlemeye çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde endişeliydi. Neydi o Watt'ın deşip durduğu şey? İfadesinde, gözlerinde tuhaf bir şey yok muydu?

Hiç gözlerini kırpmamıştı. Leda bunun farkına birdenbire, hayvansı bir kesinlikle varmıştı. Tüm o zaman boyunca Watt onu gözünü kırpmadan, sanki fare bekleyen bir kediymiş gibi sabırla izlemişti.

Watt konuşmalarını *filme mi* aldı, diye düşündü çılınca.

Elbette hayır, diye aceleyle yetiştі Leda'nın mantıklı tarafı, öyle olsa fark ederdi, Watt'ın "video kaydet," dediğini duyardı; kontak lensler öyle çalışıyordu sonuçta. Leda gözlerini kapadı; biraz rahatlamıştı.

Nadia'nın beyninde olduğunu düşünmezsek.

Leda Watt'la partide olmanın heyecanına kapılarak Nadia'nın varlığını çok kolay unutmuştu ama elbette tüm o zaman boyunca Nadia oradaydı; dinliyor, kaydediyor, naklediyor ve kim bilir daha neler yapıyordu. Leda'nın, zihninde Nadia'yla Watt'ın neler yapabileceğine dair bir fikri yoktu.

Ellerini kıvrırarak öyle sıkı bir yumruk haline getirdi ki, tırnakları canını acıtarak avucunun etine battı ama acı iyi geliyor, odaklanmasını sağlıyordu.

Birisi Eris'in sözünü edecek olduğunda, Watt'ın onu biraz fazla yakından izlediği tüm o zamanları düşündü.

Üstelik kavalyesi olarak Sualtı Partisi'ne ardından da rehabilitasyona gelmeyi çok çabuk kabul etmişti. Bunların hiçbirini o zaman düşünmemişti ama onunla hiçbir şekilde kavgaya tutuşmaması da tuhaf değil miydi? Tüm bu zaman boyunca onunla gerçekten oynamış olabilir miydi? Bunun gibi bir şey olmasını, Leda'nın sonunda sarhoş olup ona güvenmesini ve gerçeği itiraf etmesini umarak ona yaklaşmış olabilir miydi?

Leda gözyaşını silmek için elini gözüne götürdü. Çok şaşırmazdı doğrusu. Ama birlikte geçirdikleri tüm o zamanın yalan olduğunu fark edince canı tahmin edebileceğinden fazla yanmıştı.

Watt'ın onu gerçekten önemseyebileceğini düşünmesi ne aptalcaydı. İntikam istediği için onu suçlayamıyordu bile. Roller değişmiş olsalar, o da aynı şeyi yapardı. Watt'la ikisinin aynı kumaştan olduklarını birden çok kez söylememiş miydi?

Eski, bildik bir korunma içgüdüğü onu uyandırıp ateşe ateşle karşılık vermesi –Watt onu yok etmeden, onun Watt'ı yok etmesi için cephaneliğindeki tüm silahları kullanması– için ona ısrar ediyordu ama Leda gönlünün buna elvermediğini fark etti. Üstelik beynindeki o quant'la Watt, Leda'nın itiraf videosunu çoktan polise göndermiş olmalıydı. Şu anda onu alıp götürmek için geliyor olabilirlerdi.

Leda tüm vücudunu yönetemediğini, üzerine bir sersemlik çöktüğünü hissetti. Belki de artık pes ediyordu. Ya da çaresizdi. Daha önce Leda Cole hiçbir şey için pes etmemişti... Watt'a kadar, onun üstesinden gelebilecek biriyle tanışmamıştı da.

Onun eşiti olan dünyadaki o tek erkeği bulup ona âşık olduğunu, sonra tipik bir Leda Cole âdeti olarak onu ezeli düşmanı haline getirdiğini düşündü.

Ayağa kalkıp en yakın bara doğru ağır adımlarla yürüdü. Bir bahçe patikasının kenarına, limon ağaçları arasında tek başına bir masa düzenlenmişti. Partiden o kadar uzaktaydı ki, sanki biri, belki de ilahi bir güç böyle ihtiyaç duyduğu bir an onu oraya getirip kurmuştu. Ne de olsa, yarın hapishaneye gidebilirdi. Özgür bir kadın olarak son saatlerinin tadını çıkarıyor olabilirdi.

Bara yaklaştığında “Viski soda,” dedi Leda otomatik olarak. “Ondan sonra bir tane daha.”

Barmen ona bakınca bir nedenden Leda’nın beyni onu tanımış gibi kıvılcımlandı. “Daha önce bir yerde karşılaşmış mıydık?” diye sordu.

Kız omuz silkti. “Altitude’da çalışıyorum. Adım Mari-el.” Kokteyli çabuk, deneyimli hareketlerle karıştırmaya başladı.

“Şimdi de burda mısın?” Leda’nın aklı hâlâ biraz karışmış gibiydi.

“Fuller’lar bazı Altitude elemanlarını partide çalışmalarını için buraya getirtti. Çok abartılı, değil mi?”

“Yaa.” Leda böyle bir şey duymamıştı ama Fuller’lara yakışan bir hareketti.

“Burada yalnız mısın?” Diğer kız karışımı barın öbür tarafından kalkık bir kaşla kaydırdı.

“Şu anda yalnızım.” Leda karanlık, mat siyah bardağa kaşlarını çatarak baktı. “Bu bardak cidden korkunç,” dedi. Cehennemde kayıp ruhların içinden içki içeceği türden kadehlere benziyordu. Kendi sırları gibi simsiyah ol-

duğunu düşündü bir yudum alarak. Viskinin tadında hiç bilmediği şiddetli bir acılık vardı.

“Üzgünüm. Bana verdikleri bardakların tümü ya siyah, ya beyaz.” Mariel beyaz bir bardak çıkardı ama Leda hayır anlamında başını salladı; zahmet etmeye değmezdi. “Pekâlâ, Leda, böyle bir partide kimse yalnız içmemeli,” diye ısrar etti Mariel, sonra kendine de bir içki hazırladı.

Kıza adını söylemiş miydi? Leda biraz kafası karışmış halde irkildi. Viski onu düşündüğünden hızlı çarpıyordu. Midesi bulanacakmış gibi hissediyordu ama bunun içki-den mi, yoksa itiraf videosunun küresel haber bilgi akış-larında oynayacağı düşüncesinden mi kaynaklandığına karar veremiyordu.

Bir anlığına Mariel’in bakışlarında ateşli bir gaye gör-rür gibi oldu. Kafası karışmıştı. Gökyüzüne bakmak için yarısı boşalan bardağını masaya koydu. Gökyüzü yıldız-larla parlıyordu; coşkun, parlak bir şeyin minik iğne de-likleri gibi dağılmışlardı. Umuttu belki.

Ama Leda, onun için bir umut olmadığını biliyordu. Siyah kadehi eline alıp, kendini acı viskisinden bir yu-dum daha almaya hazırladı; Watt’ın yaptıklarının acısını sileceğini umuyordu.

AVERY

Avery görüş alanındaki onu Atlas'a götüren o nabız gibi parlayan yıldızla doğru nefes nefese koşuyordu. Neyse ki, birbirlerine söyledikleri onca şeyden sonra bile Atlas konum paylaşma seçeneğini kapatmamıştı. Siyah beyaz kumaşlarla örtülü kalabalığın içinden kendine yol açtı; renkli olan noktalar yalnızca, karanlığa karşı uyumsuz bir bulanıklık yaratan boyaya batmış yüzleriydi. Avery hepsini iterek geçti, onu eve götüren kişisel Kuzey Yıldızı'ymışçasına nabız gibi parlayan o ışığa doğru ilerliyordu.

Köşeyi döndüğünde rahatlayarak gördü ki, evet tam oradaydı; kontaklenlerinde sarı bir yıldız gibi parlayan işaretin altındaydı. Hafif kaşlarını çatmış, babası ve bir grup yatırımcıyla derin bir sohbete dalmıştı. Oraya doğru atılmadan önce Avery düzeltmek için saçlarına uzandı, ince dantelden boyun bağını ayarladı.

"Atlas. Seninle konuşmam gerek." Ricasıyla babasının biraz korkar gibi olduğunu gördü ama önemi yoktu.

Atlas'la birbirlerine sahip oldukları sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Atlas'ın gözleri bir anlığına ona doğru kayıp sonra uzaklaştı. “Şu anda meşgulüz.”

Def edilmek canını yakmıştı ama acının geçip gitmesine izin verdi. “Lütfen.”

Atlas bir an tereddüt ettikten sonra gruba doğru dönüp bir bahane uydurarak onu biraz uzaklaşana kadar takip etti. “Ne oluyor?” diye çıkıştı ama Avery cevap vermedi, onu kararlılıkla aşağıya doğru götürmekten başka bir şey yapmadı, aşağıya, daha aşağıdaki teraslara doğru; ta ki GİRİLMEZ yazısının olduğu bir kapıya gelene kadar. Kapıyı iterek açıp Atlas'ı kapının arkasındaki, tam kanalin üzerinde çıkıntı yapan makinelerle dolu o küçük, sıkıcı, pis, balkona sürükledi. Altlarında hızla akan su kulaklarında gürültü yapıyordu.

“Sence yeterince uzaklaştık mı?” diye sordu Atlas içineleyerek.

Sesinin bu kadar düşmanca çıkmasından nefret etmişti Avery. Hiç Atlas gibi değildi, onun vücuduna girmiş bir yabancıya benziyordu. Avery soruyu duymazdan gelip Atlas'ı gömleğinin yakasından yakalayıp öpmek için sertçe aşağıya çekti.

Ferahlayarak hâlâ onun Atlas'ı olduğunu gördü: Aynı ağız, aynı eller, aynı omuzlar; her zaman olduğu gibi. Ellerin o omuzlardan kaydırıp ensesinde biraz kıvrılan saçlarına doladı. *Seni çok seviyorum; özür dilerim.*

Atlas kafasını sallayarak geri çekildi. “Bu haksızlık,” dedi; sesi biraz titrer gibiydi. “Haftalarca bana öfkeli kalıp, sonra birdenbire hayatımızın en kalabalık partisinde

beni öpmeye karar veremezsin.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Avery.

“Sana neler oluyor Avery? Buna yol açacak ne oldu?” Atlas tahrip edilmiş elbisesi, düğüm olmuş saçlarını ve öpücüğü kast eden sabırsızca bir jest yaptı.

Avery ona Aves değil de Avery dediği için paniğe kapılmamaya çalıştı. “Calliope’yle ilgili bilmen gereken bir şey var. Göründüğü gibi biri değil.” Bunlar kulağa biraz fazla teatral gelmişti, bu yüzden yeniden denedi. “O bir sahtekâr, Atlas. Tüm bu zaman boyunca sana yalan söyleyip oyun oynamış. Senden *hoşlanmıyor* bile.”

“Ne diyorsun sen?”

“Annesiyle ikisi...” Doğru sözcüğü bulmakta zorlanmıştı *dolandırıcı* kötü bir holodan alıntı gibi geliyordu. “Vurguncu. İnsanları paraları için kullanıp yeni bir kimlikle başka bir yere taşıyorlar.”

Avery dikkatle, arada duraksayarak her şeyi bir bir anlattı. Atlas’a Calliope’nin diğer isimlerinden, annesinin sabıka kaydından bahsetti; ona diğer kimlikleriyle ilgili Leda’nın bulduğu resimleri gönderdi. Bu sırada Atlas yalnızca başını sallamakla yetinmişti, neredeyse göz kırpmamıştı bile.

Avery nihayet sustuğunda “Lanet olsun,” diye mırıldandı Atlas. İnanamayarak kafasını sallıyor, kahverengi gözleri kararıyor gibi oluyordu.

“Haklısın. Üzgünüm.” Aslında pek değildi. Calliope’nin gitmesini Atlas’ın geri gelmesini ve dünyanın eski düzenini bulmasını istiyordu.”

“Tüm bunları nasıl öğrendin?”

Avery elini uzatıp parmaklarını onunkilerle birleştir-

di. “Öğrendim işte. Açıklayamam ama doğru olduklarına dair sana söz veriyorum.”

Kalabalığın arasından boğuk bir çığlık yükselir gibi oldu, sonra havai fişek gösterisi yeniden başladı. Avery gözlerini Atlas’ın yüzünden ayırmıyordu. Çok sessizdi, her şeyi yeniden kafasından geçiriyordu. Kendi yaptığı bir dünyanın içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

“Merak etme,” dedi Avery yumuşakça; Atlas’ın sessizliğinden biraz endişelenmişti. “Ona gitmesini çoktan söyledim bile. Gitmezse de gitmesini sağlarız. Birlikte her şeyi yapabiliriz.”

Atlas aniden sarsak bir hareketle elini çekti. “Biz hiçbir şey yapmayacağız. Bu işi kendi başıma halledeceğim.”

“Atlas...”

“Yapma lütfen. Bu haliyle zaten yeterince zor.” Kararlı bir şekilde suya bakıyordu. Bu da Avery’nin sinirini bozuyordu, çünkü gözlerine bakmaya bile katlanamıyor demektir. Havai fişekler siyah beyaz patlamalarla ateş alarak Atlas’ın yüzüne başka dünyadan dans eden gölgeler savuruyordu.

“Biraz afalladım doğrusunu söylemek gerekirse. Kızdım da. Calliope’yle aramda bir şey olduğundan değil,” diye ekledi Atlas. Bu sözü Avery’nin kalbinin yerinden sıçramasına neden olmuştu. “Ama yine de bitkinim,” diye devam etti; sözcükleri ağırdı. “Bu işten kurtulmam gerek... her şeyden.”

“Aynı fikirdeyim. Birlikte kurtulabiliriz, sen ile ben, planladığımız gibi!” diye haykırdı Avery. Artık Leda onun tarafındaydı ve ona yardım etmek istediğine göre ikisini ayrı tutan hiçbir şey kalmamıştı.

Ama Atlas hayır anlamında kafasını salladı. “Aramızdakileri bitirirken doğru karar vermiştik. Denedik ama ne kadar çok denersek deneyelim, olmadı işe.” Avery’e korkmasına neden olacak bir bakışla baktı. “Babamın karanlık Kule’deki otele ne ad verdiğini biliyor musun?”

“Fanaa.” Birden Avery’nin üzerine bir panik çöktü.

“Kendini sevdiğin kişi için yok etmek demek.” Atlas hızlı hızlı konuşuyordu. “Bu *biziz*, Avery. Görmüyor musun? Birbirimizi kelimenin tam anlamıyla yok ediyoruz. Çok karmaşık; üstelik incinebilecek çok fazla insan var. En çok da sen ile ben.”

“Demek, artık beni sevmiyorsun.” Ona mantıklı gelen tek açıklama buydu. Nasıl olur da onu hem sevip hem de ondan ayrı kalmak isteyebilirdi?

“Elbette, seni seviyorum,” diye ısrar etti Atlas. “Seni her zaman seveceğim. Ama aşk her zaman yeterli olmuyor. Bunun üzerine bir hayat inşa edemezsin.”

“Evet, edebilirsin!” diye bağırdı Avery, sesi delicesine tınlıyordu.

“Ben yalnızca gerçekçi olmaya çalışıyorum,” dedi Atlas, konuşmasındaki bu mantıklı tavır, Avery’nin onu omuzlarından sarsıp çılgılık atmak istemesine neden oluyordu. “Gerçekten ne yapacağımızı düşünüyorsun; gidip o uzak adada mı yaşayacağız, sadece ikimiz?”

“Evet, aynen öyle!”

“Peki, ya bıkarırsan ne olacak? O küçük adanın etrafında yürümek, kitap okuyup balık yemek sana artık yetmediğinde ne olacak?” diye sordu Atlas sakince.

“*Sen* olacaksın. Sen bana yetersin.”

“Yeter miyim, bilmiyorum.” Atlas’ın sesi çatlamıştı

ama Avery duymazdan geldi. “Gerçekten korkuyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum. Ama seni, üzerinde olmak istemediğin bir yoldan yürümeye zorlamaktan daha çok korkuyorum.”

“Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun!” diye itiraz etti Avery ama Atlas onu duymuyor gibiydi.

“Sen inanılmaz birisin, Aves,” dedi Atlas yumuşakça. “Çok zekisin, yeteneklisin, kendini tüm dünyaya kapamak için fazla fevkaladesin. Sen dünyaya aitsin; gülmen, seyahat etmen, arkadaşlarınla olman gerek. Sen, dünyanın sana sunacağı her şeyi görmeyi hak ediyorsun; ben sana bunu veremem.”

“Sen ile ben bunların tümüne sahip olabiliriz. Arkadaşlarımız olur, seyahat ederiz,” diye söze başlamıştı Avery ama Atlas hayır anlamında kafasını sallıyordu.

“Devamlı yakalanma korkusuyla, her dakika omuzlarımızın üzerinden birisi bizi tanıdı mı, diye bakarak mı? Hayır, Vermont bana bunun imkânsız olduğunu gösterdi.”

Avery’nin sesi neredeyse fısıldar gibiydi. “Bunların hiçbirisi beni ilgilendirmiyor. Tümünü seninle olmaya de-ğişirim.”

Atlas ellerini tutarak onu şaşırttı; onları bir araya getirip kendi ellerini sıkıca etraflarına sardı. “Bunları şimdi içtenlikle söylediğini biliyorum. Ama beş yıl sonra yaptığın bu seçimden pişman olmandan korkuyorum. O zaman geri dönmen için çok geç olacak.”

Atlas’ın nefesi düzensizdi. Gözyaşlarına boğulacak gibiydi. Avery, Atlas adına, önünde onun ağlamasına izin vermemesi gerektiğini içgüdesel olarak biliyordu. Gözleri kederle dolu bir adım geri atıp bekledi.

“Görmüyor musun? İlişkımız asla yürüyemez. Ben yalnızca bizi yarı yolda yaşayacağımız aşk acısından kurtarıyorum,” dedi Atlas en sonunda.

İşte, diye düşündü Avery tüyler ürpertici bir kesinlikle. Bu gerçekten, kesinlikle sondu.

Artık dayanamayacaktı, kendini Atlas’ın kollarına atıp onu tekrar tekrar öptü; bu kez Atlas öpücüklerle çılgıncasına tutkuyla karşılık veriyordu. Bu da Avery’nin kalbini kırıyordu, çünkü içten içe Atlas’ın ona veda öpücüğü verdiğini biliyordu. Ona iyice tutundu, vücudunu tümüyle onun vücuduna bastırdı; asla gidememesi için onu iyice yakınında tutmaya çabalıyordu; sanki onun büsbütün irade gücüyle buraya demirlemesini sağlayabilmiş gibi. Her bir öpücüğü havada kapıp güvenli bir yere saklayabilmeyi diledi, çünkü her öpücük tüm öpücüklerin sonuna yaklaştıran öpücüktü.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de konuşmadı. Nehir altlarında hızla akıyordu. Partinin sesleri aşağıda başka bir dünyadanmış gibi yayılıyordu.

“Tamam öyleyse,” dedi sonunda Avery, sesi alçaktı, çünkü ikisinden birinin bir şey söylemesi gerekiyordu.

“Tamam öyleyse,” diye tekrarladı Atlas.

Avery’nin gözlerinde yaşlar birikti ama onları bırakmadı. Şu anda Atlas için güçlü olması gerekiyordu. Bu yüzden, bu ona Atlas’ın asla bilemeyeceği kadar çok şeye mal olsa da, bu sanki elinde jiletle cildine milyonlarca kesik atıyormuş gibi hissettirse de gözyaşlarını tutup başını salladı.

Atlas arkasını dönerken sanki aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve son kez Avery’e dokunmak için uzandı. Sa-

çından bir tutam alıp kulağının arkasına sıkıştırdı, çene çizgisinin üzerinden geçti, hafifçe alt dudağına dokundu. Sanki körmüş de, onu parmak uçlarıyla tanımaya çalışıyormuş gibiydi.

Avery gözlerini kapadı. Dokunuşlarını hafızasına kazımaya odaklandı; zamanı durdurmak, dünyayı durdurmak, sonsuza dek o ana tutunmak istiyordu, çünkü gözleri kapalı olduğu sürece Atlas'ın hâlâ orada, hâlâ onun olduğuna inanabilirdi.

“Üzgünüm, Aves ama inan bana böylesi daha iyi,” dedi ve sonra gitmişti.

Avery bir süre daha orada, gözleri sımsıkı kapalı halde, yalnızca kendisi, sırları ve aşk acısı ile başbaşa karanlıkta kaldı.

CALLIOPE

Calliope saatlerdir hummalı bir yoğunlukta dans edip kahkahalarla gülüyordu; ikisini de bir süredir görmemesine rağmen parti boyunca Fuller kardeşlere dikkat etmişti. Bir kadeh şampanyadan ara sıra yudumlar alıyordu. Şarap ağzında ekşi bir tat bırakmıştı.

Yakında gece bitecek ve Calliope hakikati, her şeyi berbat ettiğini, Avery Fuller onlarla ilgili her şeyi bildiği için gitmeleri gerektiğini annesine itiraf etmek zoruna kalacaktı. Yine de parlak kırmızı ağzı bükülmez bir tebessüme sabitlenmiş halde kalabalıklar arasından süzülmeye devam ediyordu.

Kaçınılmaz olanı ertelediğini biliyordu ama Calliope annesiyle yapacağı konuşmayı olabildiğince ötelemek istiyordu. Çünkü bunu yaptığı anda –sözcükleri yüksek sesle söylediği anda– Calliope Brown ölmüş olacaktı. *Burada Calliope Brown yatıyor, güzel olduğu kadar kötüydü de. Kimse onu gerçekten tanımadan öldü, diye düşündü acı acı.*

Kaybettiği sahte ismine bir mezar yazısı uydurmak ilk kez o kadar da eğlenceli gelmemişti.

Elise'in çoktan uyuyup uyumadığını merak ederek dans pistinin etrafında büyük bir daire çizdi; o sırada aşağıda uzaklardaki terasların birinde bir çift gördü. Çiftte ona tanıdık gelen bir şey vardı ama çok uzakta oldukları için ne olduğunu bulamamıştı. Bir GİRİLMEZ işaretinin altına kaçmışlardı, muhtemelen orada tamamen yalnız olduklarını düşünüyorlardı, Calliope olmasaydı öyle de olacaktı. O yöne kimse bakmıyordu.

Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından Calliope boyunu uzatıp kontaktensleriyle görüntüyü yaklaştırdı. Çiftin Avery ile Atlas Fuller olduğunu anlayınca irkildi.

Avery başını yukarı kaldırmış Atlas'a üzerine basa basa bir şey söylüyordu. Muhtemelen Calliope ile Elise hakkındaki gerçeği anlatıyordu.

Hastalıklı bir meraka kapılarak Calliope görüntüyü biraz daha yaklaştırdı ve kardeşler arasında belirgin bir tuhaflık olduğunu fark etti. İkisinin de yüzlerindeki ifade, Avery'nin ona doğru yaklaşırken takındığı sahiplenici tavır Calliope'nin ensesindeki tüyleri diken diken etmişti.

Sonra Calliope'nin şaşkın bakışları arasında sarılıp öpüştüler.

Önce Calliope yanıldığını düşündü. Ama görüntüyü yaklaştırdıkça çiftin Avery ile Atlas olduğuna daha da emin oldu. Büyülenmiş halde, dehşetle aralıksız devam eden öpücüğü, Avery'nin parmak uçlarında uzanıp ellerini Atlas'ın saçlarında dolaştırışını izledi.

Calliope gözlerini kırparak görüşünü normal hale getirip başka tarafa baktı. Kavrulmuş beyninde sersemletici bir uğultuyla birkaç derin nefes aldı. Tümü içinde korkunç, çarpık bir his bırakmıştı.

Atlas'ın kendini "berbat bir duruma" soktuğu için Afrika'ya kaçtığını söylediğini hatırladı. Avery'nin Su altı partisinden sonraki sabah Calliope'nin geceyi orada geçirdiğini anladığında gösterdiği o acı hıncı hatırladı. Avery ile Atlas'ın birbirleri hakkında konuşurken sergiledikleri o tavır, ötekinin ne yaptığına dair üzerlerinde sürekli radar varmış gibi sergiledikleri o tavır; Calliope bunların hep birbirine aşırı düşkün kardeş davranışları olduğunu varsaymıştı ama çok daha fazlası olduğu açıktı. Taşlar yavaş yavaş yerine oturup hakikati oluşturuyorlardı; tıpkı gerçeği asla gösteremeyecek çarpık, kırık bir aynanın parçaları gibi. Ama gösteriyordu işte.

Bir süre orada öylece durup rüzgârın bu abartılı kule- nin köşelerinden eserken çıkardığı o ıslığı dinledi. Müzik, dedikodular ve kahkahalar arasından zar zor duyuluyordu ama oradaydı. Calliope rüzgârın duymazdan gelindiği için kızdığını hayal etti. Bu hissi anlıyordu.

Tırabzana yaslanarak, Avery'i ve kendisini daha önce nasıl tehdit ettiğini düşünüp gülümsedi. Bu ifadenin yumuşak bir tarafı yoktu; soğuk, hesaplı bir tebessümdü, zafer tebessümüydü. Çünkü Calliope Fuller'lar tarafından itilip kakılmaktan sıkılmıştı.

Demek Avery Fuller oyun oynamak istiyordu. Pekâlâ, Calliope de oyun oynayabilirdi. Tüm dünyanın en iyileriyle oynamıştı ve kaybetmeye niyeti yoktu, hele elinde Avery üzerine kozu varken: Avery'nin onun üzerine elinde tuttuğu kadar tehlikeli bir koz. Ne gördüğünü ve bunu kendi yararına nasıl kullanabileceğini biliyordu.

Avery istediği kadar itiraz edebilirdi ama Calliope bir yere gitmiyordu. New York'ta kalacaktı.

LEDA

Kahretsin, diye düşündü Leda bulanık bir sersemlikle. Ne oluyordu?

Altitude'daki garson kızla yürüyordu. Miriam... Mariane... hayır, Mariel, diye hatırladı, oydu. Kız bir elini Leda'nın beline dolamış, ötekiyle kolunu mengene gibi sıkı sıkı tutuyordu. Bir şekilde servis yolundan Aynalar'ın akıntısına karşı yürümüş, okyanusun oraya inmişlerdi. Basra Körfezi'nin karanlık suları sağındaydı, soğuk ve amansız görünüyordu. Leda her yöne baktı ama kimseyi görmedi.

"Partiye geri dönmek istiyorum." Mariel'i kolundan çekmeye çalıştı ama kız onu inatla ileriye sürüklemeye devam ediyordu. Aşağıya, ayaklarına doğru baktı ve çıplak olduklarını fark etti. "Ayakkabılarıma ne oldu?"

"Çıkardık, çünkü onlarla kumda yürüyemiyordun," dedi Mariel sabırla.

"Ama ben kumda olmak istemiyorum, partiye geri dönmek istiyorum."

Onun yerine “Haydi, bir dakika oturalım,” diye önerdi Mariel, alçak, yatıştırıcı bir sesle. “Partiye dönececek kadar sarhoşsun.”

Doğruydı. Leda uykulu ve akli karışmış gibi hissediyordu, bütün nöronları dörtte bir hızla ateşleniyordu. Ayakları yavaşça kumsaldan aşağıya, suya doğru tökezledi. Rüzgâr şiddetle esiyor, parmakları Leda’nın buklelerini çözüyordu ama Leda pek hissetmiyordu. Nasıl böyle sarhoş olmuştu? Son hatırladığı, Mariel’le o içkiyi içtiği idi... kuskusuz birden çok içmişti, yoksa böyle hissetmezdi...

“Gel.” Mariel Leda’yı kıyıya doğru, dik bir yamaçtan aşağı götürmeye çalıştı. Leda hayır anlamında kafasını sallayarak sessizce itiraz etti. Suyu o kadar yaklaştırmak istemiyordu. Siyah yüzeyi ay ışığını yakalayıp ona geri yansıtıyordu, hem parlak hem mattı, derinliğini ölçmek imkânsızdı. “Haydi, Leda,” diye ısrar etti Mariel; tonunda tartışma kabul etmeyeceğine dair bir şeyler vardı ve zar gibi elbisesinin üzerinden Leda’nın belini çimdikledi.

“Hey,” diye itiraz etti Leda. Kayıp, kum tepesinin üzerinden aşağı düştü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yeterince güçlü değildi. Dişlerini sıkıp kendini iterek ancak oturur pozisyona gelebildi.

Karanlıktan kızgın görünümlü makineler ve hidrojetlerle dolu, ilkel canavarlara benzeyen birkaç bina yükseliyordu. Leda birden partinin nabzını, kahkahalarını özledi. Bundan hoşlanmamıştı. Watt’a ne olmuştu? Onun nerde olduğunu biliyor muydu?

“Haydi, bakalım,” dedi Mariel, Leda’yı kaydırarak suya yaklaştırmaya çalışıyordu. Leda arkaya çekildi ama diğer kız çok daha güçlüydü. Leda’nın çıplak ayak par-

maklarından biri yanlışlıkla suya değince Leda ciyak ciyak bağırdı. Su buz gibiydi. Burası tropik bir okyanus değil miydi? Yoksa o kadar sarhoştı ki, hiçbir şeyi doğru düzgün hissedemiyor muydu artık?

“Konuşmamız gerek. Eris’le ilgili.” Mariel’in gözleri Leda’nınkileri deliyordu.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Leda’nın vücudundaki tüm içgüdüleri ona kaçması, oradan çıkması için avaz avaz bağıırıyordu; ama Leda hareket edemiyordu, Mariel yanında çömelirken o bu tuhaf yerde sıkışıp kalmıştı.

“Eris’i nereden tanıyorsun?” diye sordu; Mariel’in gözlerinde tehditkâr bir şeyler parlıyordu.

“Arkadaşımdı,” dedi kız yavaşça.

“Benim de,” diyerek heceleri ağzında yuvarladı Leda. Ağzı cümle kurmakta zorlanıyordu.

“Peki, öldüğü gece ne oldu?” diye bastırdı Mariel. “Düşmediğini biliyorum. Sarhoş bile değildi. Bana söylemediğin ne oldu?”

Birden Leda –vücudunu sarsan kızgın, çirkin hıçkırıklarla– hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ona neler oluyordu? Sarhoş olmayı çoktan geçmişti; kafası iyi olabildi, belki ama bu aldığı hiçbir ilaca benzemiyordu; sanki kendi vücudundan ayrılmış, üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordu. Birden çok korktu. Bilincinde devamlı Watt’ın yüzü su yüzüne çıkıyordu; Leda’nın itirafını nasıl tüyler ürpertici bir şekilde, gözünü kırpmadan dinlediğini görüyordu. Onu tereddüt etmeden incitmişti. Ona değer vermiyordu. Kimse ona değer vermiyordu. O değer verilmeyi hak etmiyordu.

“Tamam Leda. Ben buradayım,” diyordu Mariel hiç durmadan. Bu tekrarın belli belirsiz bir rahatlatıcılığı vardı. “Dinliyorum. Tamam.”

“Annemi istiyorum,” derken duydu Leda kendini. Küçükken olduğu gibi Ilara’nın kollarına koşup ona ne yaptığını itiraf etmek istiyordu. *Benim tatlı Leda’m*, derdi annesi her zaman, Leda’nın saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, *inatçılığının sana bir hayrı yok. Anlamıyor musun? Her zaman her şey senin istediğin gibi olamaz. Sonra annesi ona ceza verirdi ama Leda bunu her zaman kabul ederdi, çünkü cezanın arkasında sevgi olduğunu bilirdi.*

“Benim suçum değildi,” diye fısıldıyordu şimdi de, sanki annesi orada, onu dinliyormuş gibi. Gözleri kapalıydı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Watt, Avery, Rylin; herkes oradaydı. Tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Kenardan beni uzaklaştırmalıydılar, Eris’in o kadar yaklaşmasına izin vermemeliydiler. Onu itmek istememiştim!”

“Eris’i çatıdan aşağı sen mi ittin?”

“Sana kaza olduğunu söylemiştim!” diye bağırdı Leda kulak tırmalayıcı bir sesle. Kafasında bir kıvılcım canlanmış gibiydi, Watt’ın bilgisayarını tuttuğu yerde, beyninin içini alevler yalıyordu. Alevlerin geride küllerden başka hiçbir şey bırakmadan her şeyi yaktığını hayal etti.

“Madem onlar da ordalardı, diğerlerini nasıl polise her şeyi anlatmaktan alıkoydun?” Mariel tiksintiyle titriyordu.

“Onlarla ilgili bildiklerim vardı. Onlara sırrımı tutmalarını söyledim, yoksa ben de onlarınkini tutmayacaktım.” Tamamen dehşet içinde Leda kendini Mariel’e her şeyi anlatırken duydu. Avery ile Atlas’ı, Rylin’in Cord’dan

nasıl çaldığını, en kötüsü de Watt'ın sırrını, beynine yerleştirilmiş yasa dışı kuant bilgisayarı olduğunu.

Sersem bir tarafıyla Leda bunları söylememesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi; sanki bu sözcükleri bir başkası söylüyor, sözcükler sanki onun içinden kendi iradeleriyle çekiliyor gibiydi.

Leda söyleyeceklerini bitirdikten sonra "Sizler benim düşündüğümünden de kötüymüşsünüz," dedi Mariel en sonunda.

"Evet." Leda inlemişti. Bunu hakettiğini biliyor, memnuniyetle karşılıyordu.

"Eris'i bunların içine sokmamalıydın. Bu yaptığın haksızlıktı," diye çıkıştı Mariel, Leda sesindeki çıplak nefreti duyabiliyordu. Mariel ondan tiksiniyordu.

Leda'nın zihninden yaralı bir inatçılık dirseğiyle kendine yol açıp öne atıldı. "Evet, tabii. Eris de bunların bir parçasıydı," diye itiraz etti. "Sonuçta babamla yatıyordu."

Mariel ölüm sessizliğine büründü.

Leda ayaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı ama vücudu doğru düzgün işlemiyordu, şiddetle yere çakıldı. Bacakları altında tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Kum yanaklarının üzerinde sert ve tane taneydi. Gözlerini kapadı, acıyla yüzünü buruşturdu, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu ama görüşü zaten çoktan bulanıklaşmıştı. "Lütfen. Ayağa kalkmama yardım et," dedi boğuk bir sesle. Nasıl bu kadar sarhoş olduğunu hâlâ anlayamıyordu. "Kaç içki içtim?"

Mariel ona doğru eğildi. Yüzü taştan oyulmuş gibi sert ve inatçıydı. "Yalnızca bir tane. Ama ona ilaç attım."

Ne? Neden? diye sormak istedi Leda ama daha acil

olan sorununu çözmek için onları kenara itti. “Lütfen, ayağa kalkmama yardım et.” Su çok yaklaşmıştı, gel git etkisinde sular yükseliyordu, buz gibi soğuk parmaklarıyla onun üzerine sürünüyordu. Kendi sırlarla dolu kara yüreği kadar sırlarla dolu, kara tehlikeli bir ayna gibi onu görebiliyordu.

Hayır, diye düşündü, artık sırrı kalmamıştı, hepsini üzerinden atmıştı. Kendinin olmayan sırları bile.

Mariel içinde neşe olmayan keskin bir kahkahayla güldü. Ses Leda’nın yüzüne çarpan milyonlarca küçük tokat gibiydi. “Leda Cole. Başkalarının hayatlarını berbat edersin diye seni gerçekten ayağa kaldıracığımı düşünüyor musun? Sen benim sevdiğim kızı öldürdün.

“Niyetim o değildi...” demeye çalıştı Leda ama onları gerçekten söyledi mi, yoksa yalnızca düşündü mü, emin olamadı. Gözleri açık tutamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Eli suya değiyordu ama onu hareket ettiremiyordu. Pannikle belli belirsiz bir sancı duydu; suyun yavaş yavaş tüm vücudunu kaplayacağını, karanlığının bıkmadan usanmadan Leda’nın içindeki, kendile uyumlu karanlığa doğru çekileceğini hayal ediyordu.

“Ben gitmeden önce bilmen gereken bir şey var. Eris babanla ilişki yaşamıyordu.” Mariel yavaş yavaş konuşuyordu, her sözcüğü dondurucu bir açıklıkla söylüyordu. “Evet, onunla zaman geçiriyordu ama senin düşündüğün nedenden değil. Bu da senin ne kadar kötü bir insan olduğunu gösterir, çünkü insanlardan en kötüsünü bekliyorsun.”

Sözcükler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Leda düşünüyordu ama varlığının tüm gücüyle dinliyordu, Mariel’in

ne söylediğini duymak için uzanıyordu, çünkü bu onu korkutuyordu; çünkü nefretin ardından bir çan sesi gibi kendini zorla duyuran hakikati duyuyordu.

“Baban Eris’in de babasıydı. Sen kendi kız kardeşini öldürdün Leda,” diye tükürdü Mariel.

Sonra Leda o siyahlığa düştü, artık başka bir şey yoktu.

WATT

Watt Leda'yı aramaya başlayalı bir saat olmuştu.

Tüm partiyi en azından üç kere dönmüştü; dans pistinin yoğun kalabalığına beceriksizce fıçı gibi dalmış, Leda orada olabilir mi diye tüm Kule'nin bahçelerini köşe bucak gezmişti. Leda'yı görmüş olabilir mi diye çaresizce Avery'i bile aramıştı ama Avery cevap vermemişti.

Normalde, elbette, Nadia'yı Leda'nın kontaklenslerine sızdırır, yerini böylece belirleyebilirdi. Ama Leda'nın kontaklenslerinin bilgi akışı boştu, bu da Leda her neredeyse ya uyuyor ya da kendinden geçmiş demektir. İçinden korkunç bir ses ölmüş olabileceğini de fısıldıyordu ama Watt onu titizlikle duymazdan geliyordu.

Yeni bir şey var mı, Nadia? Nadia azimle partideki herkesin kontaklenslerinin bilgi akışını gözden geçirip Leda'nın nereye gitmiş olabileceğine dair ipucu bulmaya çalışıyordu.

Tüm bunlar onun suçuydu. Ona açıldığında Leda'dan kaçmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Leda'nın ne kadar

reddedilmiş hissettiğini düşünemiyordu. Leda ona sırrını emanet etmişti, oysa arkasını dönüp ortadan kaybolmuştu.

“Aslında var sanırım,” diye yanıt verdi Nadia; Watt anında ayılmıştı.

“Leda olup olmadığını bilmiyorum,” diyerek hemen onu rahatlatmaya çalıştı Nadia. “Ama sahilde bayılmış bir kız var; partiden birkaç kilometre kuzeyde. Biri az önce güvenliğe, o kişinin bir tehdit oluşturduğunu söyleyerek isimsiz bir ihbarda bulundu.”

Tehdit mi? Kim Leda hakkında böyle bir bildirimde bulunabilirdi? Watt çoktan kuzey çıkışına doğru koşmaya başlamıştı bile. *Güvenlik ne zaman orada olacak?*

“Henüz harekete geçmediler. İhbarı ekranlarına düşmeden yakaladım. Tutanaktan silmemi de ister misin?”

Watt rüzgâra karşı gözlerini kapadı; saç diplerinden soğuk ter boşaldığını hissediyordu. İçinde bir şey olduğuna dair korkunç bir his vardı; Leda’nın güvenliğın görmesini istemeyeceği bir şey. Rehabilitasyona ziyaretlerini hatırladı; tedavisi çok iyi gidiyordu. Eğer bu gece uyuşturucu aldıysa ve Fuller’ların Dubai güvenliği onu sorguya çekerse, Leda’nın anne babası onu kesinlikle rehabilitasyona geri gönderirlerdi, üstelik bu kez muhtemelen daha fena bir yere. Watt’ın onu asla göremeyeceği bir yere.

Eğer gerçekten tehdit oluşturabilecek bir şey yaptıysa da bu yardıma ihtiyacı olurdu.

Watt birden çok bencil hissetti. Ya Leda gerçekten tehlikedeyse ve Watt güvenlik robotlarını tutarak onun hayatını riske atıyorduydu?

“Watt?” diye hatırlattı Nadia.

Şimdilik güvenlikten gizle, dedi Nadia’ya; bu kararın-

dan pişmanlık duymamayı umuyordu. *Kızın bulunduğu yere giden en hızlı yol neresi?*

Nadia Watt'ın bakışlarını partinin kenarında dayalı, başıboş duran bir uçan kaykaya yönlendirdi. Watt bunlardan daha önce hiç sürmemişti. Bunlar yüksek seviyelilerin kullandığı pahalı oyuncaklardandı ama ne kadar zor olabilirdi? Kaykayı eline aldı. Alet, başka bir parmak izine ve ses kimliğine kayıtlı olduğu için anında itiraz ederek alarm vermeye başladı ama Nadia onu hemen ele geçirdi ve minik mikro motorlar vızıldayarak hayata geldi. Tüm görüşünü hayaletimsi oklar kaplamıştı; sanki gerçek hayatta bir iz sürücü video oyunu gibi.

Watt tüm ağırlığını ayak parmaklarına verdi ve kaykay komuta yanıt vererek öne doğru atıldı. Watt daha hızlı gitmeye çalışınca alet yukarı sıçradı. Watt kendi kendine küfretti.

Nadia, sen sürebilir misin? Nadia itaat ederek uçan kaykayın idare sistemini ele alıp kaykayı en yüksek hıza getirdi; düzensiz zeminden yalnızca birkaç santimetre yukarıdan kayarak ilerliyordu.

Saçlarını ve smokininin kumaşını hırpalıyan rüzgâr gözlerine öyle çok battı ki Watt her şeyi Nadia'ya bırakarak gözlerini kapamak zorunda kaldı; ama bu ilk kez olmuyordu. Nefesini tutup kaykayın üzerinde çömelerek, gözleri kapalı biçimde parmaklarıyla kaykayın aerodinamik yüzeyinin izini sürdü.

Sonunda durduklarında Watt yere yuvarlanır gibi oldu. İşte oradaydı. Leda tuhaf bir halde, kumun üzerine doğal olmayan bir biçimde yığılıydı. Beyaz elbisesi bir meleşin kanatları gibi etrafına savrulmuş, esmer pürüz-

süz cildiyle keskin bir tezat yaratıyordu. Bacaklarının bir kısmı çoktan, gelgitin yükselen sularına batmıştı bile.

Tanrım, tanrım, diye düşündü Watt, Leda'yı kollarına almak için yerde sürünerek. Sonra kalbi coşkuyla atmaya başladı, Leda titriyordu. Bu hiç değilse yaşadığını gösterirdi.

“Neden böyle titriyor?” dedi Watt yüksek sesle, sür-tünme yaratmak için elleriyle Leda'nın çıplak omuzlarını ovalıyordu ama Leda'nın başı korku verecek biçimde arkaya düşmüştü, öyle ki Watt bir eliyle başını tutmak zorunda kaldı. “Okyanustan mı?” Bir elini suya batırdı ama su tam Watt'ın beklediği gibi hoş, tropikal bir ılık-lıktaydı.

“Sanırım uyuşturucu almış,” diyordu Nadia, “tam olarak muayene edebilmem için bir tıp-robotuna ihtiyacım olacak ama her neyseler atardamarlarını ciddi biçimde daraltmışlar. Kol ve bacaklarına kan gitmiyor.”

Watt smokininin ceketini silkeleyerek çıkarıp koza gibi Leda'ya sardı. Onu kollarıyla kucaklayıp kaykaya çıkardı; bir eli hâlâ dikkatli bir şekilde ensesinde, öteki de dizlerinin altındaydı. Onu kaydırarak kaykayın üzerine yerleştirmeyi başardı, sonra yanına doğru kıvrılmasını sağlayarak acil durum ipleriyle bağladı.

“Nadia,” dedi boğuk bir sesle, “onu nasıl geri götüreceğiz?”

“Kaykayın üzerinde gizlice otele sokacağız. İşin o tarafını bana bırak.”

Watt birdenbire Nadia'yla birlikte her şeyi yanlış anladıklarını fark etti. Leda'nın kendisiyle ilgili fikrini değiştirmek için yola çıkmıştı ama sonuçta değişen onun

Leda'yla ilgili fikirleri olmuştı.

Hani haftalar önce Leda ona bir şey söylemişti, neydi o? “Sen ile ben, ikimiz aynıyız Watt.” Haklıydı. Leda'yı yalnızca fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da çok iyi tanıyordu. Kahretsin, belki de onu hayatında tanıdığı herkesten daha iyi tanıyordu. Leda insanı delirtirdi, inatçıydı, acı içindeydi, ciddi kusurları vardı ama kendi de öyleydi. Belki de önemli olan kusursuz birini değil, kusurları seninkileri tamamlayan birini bulmaktı.

Uçan kayak yavaş yavaş otele doğru yol almaya başladı. Şimdi Leda'nın düşmesini önlemek için daha yavaş hareket ediyordu. Watt onun arkasından koşarak geliyordu.

“Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?” diye sordu Nadia, tuhaf biçimde yumuşamış gibiydi.

Evet. Watt bunu anlamak için bir ölüm-kalım-krizi yaşamak zorunda kalmış olmasına inanamıyordu ama gerçekten önemsiyordu.

AVERY

Avery partiyi terk etmişti. Otele dönmüştü ama o her tarafı kıvrımlı, oymalı taşlarla, parlak seramiklerle kaplı devasa girişten geçtiğinde yukarı çıkmaya hazır olmadığını fark etti. O soğuk, kimsesiz yatağıyla, içine bir daha asla Atlas'ı almayacağı o yatakla yüzleşmek istemiyordu. Önünde içinde Atlas'ın olmayacağı, boş, kasvetli ve imkânsız şekilde, işkence edercesine uzun bir ömürün beklentisi uzanıyordu.

Otel lobisinin çarpıcı pencerelerine doğru yürüyüp sadece gökyüzünün sonsuz siyahlığına bakarak bir süre orada kaldı. Burada yıldızlar çok parlaktı. Bir sonraki havai fişek gösterisinin ne zaman olacağını merak etti.

Ona yakın bir masadaki keyif-çiçekleri düzenlemesi parlamaya başladı; aptal şeylerin hiçbir zaman doğru düzgün çalışmadığını düşündü Avery, çünkü yoğun öfkeli bir kırmızıyla parlıyorlardı, oysa o bomboş hissediyordu. Ne içtiğinin farkına varmadan içkisiyle uğraşmaya devam etti. Ara sıra arkasından sesler duyuyordu; insanlar

lobiden odalarına doğru yol alırlarken topuklarının cilalı zemin üzerinde çıkardığı tıkırtılardı.

Bu gece olan biten her şey –Calliope’yle ilgili hakikati öğrenmesi, onunla yüzleşmesi; sonra en kötüsü, Atlas’ın ona sesinde acı verici bir kesinlikle hoşça kal demesi– Avery’i bomboş bırakmıştı. Zihni fır fır dönüp çalkalanan dipsiz bir girdaba dönüşmüştü. Onu ikiye bölmekle tehdit eden o boşluğu doldurmayı umarak, içkisinden bir yudum daha aldı.

“Avery?”

“Selam,” dedi, Cord’un sesine bile dönmeden. Altlarında uzanan o karalık suya, boşluğa yayılan, ışıklarla süslü köprülere bakmayı sürdürüyordu. Partinin misafirleri dağılmış gölgelerin dansıyla bir ileri bir geri gidiyorlardı. Avery bu gece kaçının sevdiği kişiyle birlikte olduğunu merak etti ve acaba kaç, kendisi gibi yalnızdı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Cord. Avery ne demek istediğini biliyordu. Burada, pencerenin loş ışığında tek başına durmuş ne yapıyordu?

“Bütün gece neredeydin?” diye sordu Avery, Cord’u bu gece görmemişti.

Cord omuz silkti. “Buraya yeni geldim. Sanırım partiye biraz geç kaldım. Uzun hikâye,” diye ekledi Cord Avery’nin soru dolu bakışlarına cevap olarak, “ama Bri-ce’laydım.”

Avery başını salladı. İkisi bir süre sessiz kaldılar; otel misafirlerinin ara sıra gelen mırıltıları ile uzaktan gelen müziğin ezgilerinden başka bir şey duyulmuyordu.

Avery Atlas’ı, ilişkilerinin bittiğini söylerken yüzündeki bakışları düşünmekten kendini alamıyordu. O anıyı boğa-

rak yok etmek, ardından bir şey kalmayana dek kayıtsızlığa çarparak gömmek istiyordu. Alkolün yardımcı olacağını düşünmüştü ama tek yapabildiği anısını keskinleştirmek olmuştu. Hiç unutabilecek mi, diye merak ediyordu.

“Avery iyi misin?” diye sordu Cord. İrkilmiş bir halde Avery Cord’a bakmak... *gerçekten* ona bakmak için döndü.

Tanımadığı bir dürtüyle hareket ederek Avery uzanıp Cord’u öptü.

Bir anlığına Cord gerilip irkildi, öpücüğüne karşılık vermedi. Sonra ellerinden biriyle başını tutup, ötekiyle belini sardı; eli Avery’nin o hissiz soğuk cildi üzerinde ısıtırcasına güzel bir his bıraktı. Öpücük sert ve ısrarlı, biraz hummalıydı.

“Avery. Bu da neydi?” diye sordu sonunda Cord geri çekilerek.

“Özür dilerim...” Avery paniğe kapılmamaya çalışıyordu ama Cord’un dudakları onunkileri bırakır bırakmaz karanlık geri gelmişti; öncekiden de kötüydü. Amansızca zihninin köşelerinden asılıyor, onu o sonsuz, korkunç derinliklerine sürüklüyordu.

Cord’u neden öptüğünden emin değildi. Mantıklı bir tarafı Cord’dan uzak kalmasını gerektiren birçok neden olduğunu biliyordu. Cord onun arkadaşığıydı, bu arkadaşılıklarını mahvederdi. Elbette, en büyük neden: Atlas’ı seviyordu. Ama artık Atlas onu istemiyordu; şimdi burada onun kollarında değil de Cord’la olmasının tek nedeni buydu.

Şimdi ne yaparsa yapsın, Atlas yine de gitmiş olacaktı.

Tekrar Cord’a yaklaştı, buna pişman olabileceğini, ateşle oynadığını biliyordu; tam o sırada kapalı göz kapaklarının ardında Leda’dan bir mesaj geldiğini gördü.

Nerdesin?

Avery tereddüt etti. Buna neyin neden olduğunu bilmiyordu ama gelen mesaj geri adım atması için yeterliydi. Kaderin kozmik bir darbesi gibi, Cord'la dönüşü olmayan yanlış bir şey yapmasını engelliyordu.

Cord şaşkın görünüyordu. Avery'i çok iyi tanıyordu. Avery şimdi onu okuyabiliyor mu, diye merak ediyordu; ne kadar incinmiş olduğunu, onu tekrar öpmeye ne kadar yaklaştığını görebiliyor muydu acaba?

"Özür dilerim ama gitmem gerek," diye fısıldadı Avery ve ardına bakmadan doğruca asansör sırasına koştu.

RYLIN

Ne kadar olağanüstü bir geceydi, diye düşündü Rylin otel lobisinin devasa girişinden geçerken. Hangi kısmını en çok sevdiğine karar veremiyordu. Bir süre müzik dinlemiş, sonra o güzel köprülerden yürümüştü. Leda'yla birlikte bir masaya yerleşip üç dolu martini içmiş, pastırmalı risotto yemişlerdi. İngilizce dersinden birlikte öğle yemeği yediği bazı arkadaşlarıyla dans bile etmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse bütün gece, Cord'u bulamaması gerçeği dışında mükemmel geçmişti.

Yine de Rylin öyle pek hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmiyordu. İkisi de Kule'ye döndükten sonra yakında nasıl olsa görüşürlerdi.

Otelin kendi özel asansör sırasına doğru yürürken gözüne bir gölge ilişti; onunla ilgili bir şey duraksamasına neden olmuştu.

Cord'du. Orada, pencerelerin yanında Avery Fuller'la birlikteydi; ikisi loş ışıklandırılmış, terk edilmiş lobide yalnızdılar. Elbette Cord'u görmeyi en az beklediği za-

man görürdü. Rylin topukları üzerinde sallandı; kafasında gidip merhaba demeli mi, diye tartışıyordu.

Sonra Avery uzanıp onu öpünce tüm vücudu buz kesti.

Orada, yüzleri birbirine yapışmış halde duruyorlar, birbirlerine tutunuyorlardı. Rylin umutsuzca başka bir yöne bakmak istedi ama yapamadı; zalim, mazoşist bir içgüdü onu bakmaya zorluyordu. Kanı tüm vücudu boyunca, cildinin yüzeyine yakın bir yerden, sıvı ateş ya da sıvı acı gibi vuruyordu.

Sonra Rylin nasıl göründüğünü fark etti; orada öylece durmuş, tam bir budala gibi Cord ile Avery’i izliyordu. Ya birden kafalarını kaldırıp onu görseler, ne olurdu? Asansör sırasına dönecek kadar akli başına gelmişti, kudurmuşçasına asansörün düğmelerine basıyor, gözlerini kırptırarak gözyaşlarını geri tutmaya çalışıyordu.

Gönüller ne komik oluyor, diye düşündü Rylin; Cord’la çıkmıyordu –üzerinde herhangi bir hak iddia edemezdi– ama bu, bu canını her zamanki kadar çok acıtmıştı. Belki daha çok hatta, çünkü şimdi ona tercih ettiği kızı tanıyordu.

Bu dünyaya gerçekten ait olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Ah, evet okullarına katılmasına izin vermişlerdi, partilerine gelebiliyordu ama onlardan biri değildi. Rylin onu irkilten bir netlikle asla olmayacağını anlamıştı. Ne kadar çok çabalarsa çabalasın.

Neden Cord gibi bir oğlan Avery Fuller’a sahip olabileceken, Rylin gibi bir kızı seçsindi?

LEDA

Leda ılık ılıa koridordan aşağıya koşuyordu. Koridor sürdükçe sürüyordu, görünürde ne bir kapısı ne de sonu vardı; yalnızca altındaki eğri büğrü zemin ile kocaman tozlu kanatlarını yüzünde çırparak onu kovalayan gölgeler vardı. Harpya'lara* benziyorlardı, onu pençeleriyle tırmalıyor, kötücül korkunç çığlıklar atıyorlardı. Leda ne olduklarını anlamıştı.

Hepsi onun sırlarıydı.

Avery'e zalimliği, babasına olan öfkesi, Watt'a yaptıkları... yaptığı kötölüklerin her biri, insanların işlerine arışıp, onları gözetlemeleri, kurduğu komplolar hepsi eve tünemeye geliyordu sonunda... en başta gelenleri de Eris'e yaptığıydı.

Harpya'lar yüzünü tırmalayarak yaklaşıyorlardı. Kan ıkartıyorlardı. Leda dizlerinin üzerine düşmüştü, inleyip, ellerini yukarı kaldırıyordu.

Aniden yüzünde hissettiği ıslaklıkla dürtölerek uyan-

* Kadın yüzlü, geniş kanatlı, sivri pençeli mitolojik yırtıcı kuşlar. (.n.)

dı. Gözlerini ovuşturdu. Biraz batıyorlardı. Ellerini aşağıya indirerek o yabancı, yumru yumru yüzeyi hissetti. Bir yerde bir kanepenin üzerindeydi.

“Leda! Uyandın!”

Önünde Watt’ın yüzü belirmişti; güçlü çenesi bir iki günlük sakalının gölgesiyle kirlenmişti. “Saatlerdir kendinde değildin. Ne oldu? Nadia bir tıp-robotuna sızıp ona adrenalin getirtti, küçük dozlarla sana onlardan yapıyoruz. O da şimdi uyanmak üzere olduğunu söyledi, o yüzden yüzüne su attım.”

Zavallı Watt, diye düşündü Leda sersem bir halde, endişelendiğinde hep böyle abuk subuk konuşmaya başlardı. Ne tatlıydı.

Sonra hatırlayınca zihni birden uyarılıp hiddetli bir savunmaya geçti. Watt’a güvenemezdi, Watt düşmandı.

“Bırak gideyim!” diye bağırdı ama sesi rahatsız edici, kırık dökük çıkmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onun yerine yere yuvarlandı. Watt hemen yanına gelip onu yakaladı.

“Şşş, Leda, yok bir şey,” diye mırıldandı, onu tekrar yastıkların üzerine yerleştirdi ama sonra etrafındakilere baktı. Ay Kulesi’ndeki otel odalarındaydılar. Watt’a, rehabilitasyonda yaptığı gibi, oda kiralamadığına pişman olmuştu. Şimdi nereye kaçacaktı?

“Ne oldu?” diye sordu Watt yeniden.

Leda kendi derinliklerine ulaşip içindeki her bir güç kırıntısını topladı. Pek fazla bir şey bulamamıştı, çünkü Kule’nin altında ezilmiş gibi hissediyordu. Ama arkasına yaslanmayı başardı; gözleri yarı yarıya kapalıydı; sonra birden hızlı bir hareketle yumruğunu Watt’ın kafasına savunurdu.

Kafatasına vurarak tam hedeflediği yere –Nadia’nın yerleştirildiği yere– tatmin edici, büyük bir çatırtı çıkarak vurdu.

Watt acıyla bağırıp, acıdan bir anlığına gözleri karardı. Leda onun bu sersemliğinden faydalanarak, kendini yukarı doğru itip tekrar kaçmaya çalıştı. Birkaç adım sendeledi, sonra dünya ayarsız bir hızla dönmeye başladı, zemin tehlikeli biçimde yukarıya dönünce Leda tekrar şiddetle halıya düştü.

“Ne yapıyorsun Leda! Bir dahaki sefere kafanı bir masaya çarpabilirsin, anladın mı?”

Bu kez Watt mesafeyi koruyordu, Leda’nın yan yattığı yerden birkaç metre uzakta çömeldi. Ona yardım etmeye çalışmaması gerektiğini öğrenmişe benziyordu.

Leda yavaş yavaş doğrularak oturdu. Kafası zonkluyordu, ağzı kurumuştı. Aydınlık gözlerini acıtıyordu; onlara gölge yapmak için bir elini kaldırdı ama odanın ışığı azalmaya başlamıştı bile. Sonra Watt’a keskin bir bakış attı –onun oda bilgisayarına doğru hareket ettiğini görmemişti– sonra anladı, elbette, o lanet olası süperbilgisayarı yapmıştı.

Acısı ve o şiddetli, içini parçalayan kederinin arasından “Senden nefret ediyorum,” demeyi başardı. “Cehen-neme kadar yolun var, Watt.”

“Sana her ne olduysa ben yapmadım. Ne hatırlıyorsun?” diye sordu aceleyle.

Leda dizlerini göğsüne çekti. O çok güzel beyaz elbisesinin bozulması, eteğinin yırtılması, çamur ve kanla lekelmesi umrunda değildi. Bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey burada olmasıydı, hâlâ nefes alıp hâlâ hayatta

olmasıydı. O kaltak onu orada ölüme terk etmişti –onun okyanusa düşüp boğulmasını istemişti– ama o hayattaydı.

“Şimdiye dek beni hapse gönderdin mi, yoksa uyanmamı mı bekliyordun,” diye çıkıştı. “Bana daha fazla yalan söyleme Watt. Bilgisayarının beyninde olduğunu biliyorum. Daha önce seninle Eris’le ilgili konuşurken de kaydediyordun. Değil mi?”

Watt ona bariz bir şokla bakıyordu, yüzünün rengi gitmişti. Sanki Nadia’nın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek ister gibi elini farkında olmadan o aynı yere götürdü. “Nereden biliyorsun?”

“Ne yani, inkâr etmiyorsun, öyle mi?”

“Hayır. Yani, evet. Kaydediyordum,” diye kekeleydi, “ama seni hapse göndermeyeceğim Leda. Sana bunu yapmam.”

“Tüm bu zaman boyunca sen bana gerçekten değer veriyormuş gibi yaptıktan sonra ben şimdi sana neden inanmıyorum?”

“Çünkü sana değer veriyorum,” dedi Watt yumuşak bir şekilde.

Leda ikna olmayarak gözlerini kıstı.

“Leda, bunlar senin mi?” diye devam etti Watt, arkasındaki masaya uzanarak. Bir avuç ucuz hap şişesi gösterdi; insanların doğrudan damarlarına enjekte ettikleri türden ilaçlardı.

Leda hayır anlamında kafasını salladı. “Hayatımda hiç böyle şeyler almadım.”

“Seni bulduğumuzda bunlar cebindeydi,” dedi Watt yavaşça. Leda oradaki bizi fark etmiş, Watt’ın Nadia ile kendisinden söz ettiğini anlayınca öfkesi yeniden kabarmıştı. “Bunları almadıysan, dün gece ne aldın?”

“İsteyerek hiçbir şey almadım,” diye itiraz etti Leda. “Mariel diye bir kızdı. İçkime ilaç katmış...”

Mariel’in nasıl böbürlenerek içkisine bir şey attığıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Engellemeyi azaltan doğruluk suyu olmalıydı, Leda’nın Watt’a Atlas ile Avery hakkında konuşmasını sağlamak için verdiği “konuşkanlık” hapı; şimdi yıllar önceymiş gibi geliyordu. Tanrım, kade-re bak. Leda Mariel’e, bunca zamandır o kadar dikkatle sakladığı tüm sırlarını havadan sudan konuşur gibi anlatmıştı. Mariel’in Leda’yı ölüme terk ederkenki bakış-larını hatırlayarak ürperdi. Sonra Mariel’in son olarak Eris hakkında söylediklerini, Eris’in onun üvey kardeşi olduğunu... Bu doğru olabilir miydi?

Leda açıklamak istedi ama bir nedenden ağlamaya başladı. Kollarını etrafına dolayarak olabildiğince küçül-meye, bu avaz avaz, korkunç acıyı kontrol altına almaya çabalıyordu.

Yaptığı ve kaybettiği her şey için yas tutuyordu. Bir za-manlar olduğu Leda’nın, uzun zaman önce, uyuşturucu-dan, Atlas’tan, Eris’in ölümünden önceki Leda’nın yasını tutuyordu. Zaman içinde geriye dönmek isterdi –o Leda’yı sarsarak aklını başına getirmek, onu uyarmak için– ama o Leda gideli çok olmuştu.

Watt’ın kolları onu sardı, onu kendine çekti, başını omuzlarına koydu. “Tamam, halledeceğiz,” diyerek onu sakinleştiriyordu. Leda geçici olduğunu bilse de gözlerini kapayarak bu güven hissinin tadını çıkardı.

“Beni hapse göndermeyecek misin?” diye sordu, sesi gerilmişti.

“Leda söylediklerimde ciddiydim. Böyle bir şey yap-

mam. Ben..." Watt yutkundu. "Ben sana âşık oluyorum."

"Ben de sana âşık oluyorum," dedi Leda alçak sesle.

Watt öne doğru –dikkatle, sanki Leda'nın yeniden vurup vurmayaacağından emin olamayarak– eğilip onu öptü.

Birbirlerinden ayrıldıklarında buz fırtınasının bulutları dağılır gibi olmuş, Leda'nın zihni soğuk bir netlik kazanmıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Rylin ve Avery'e ihtiyacımız var," dedi.

"Aslında senin için endişelendiğim sırada ben zaten Nadia'ya senden Avery'e bir mesaj göndertmiştim," dedi Watt, Leda'nın kontak lenslerini yine ele geçirdiği için biraz utanmıştı. "Ama Avery gelmedi."

"O zaman yeterince acil bir mesaj atmamışsın demek." Leda başını sallayıp yüksek sesle bir mesaj gönderdi. "Avery ve Rylin'e. İmdat. Oda numarası 175."

Sonra tekrar Watt'a baktı. "Olanları onlara anlatmamız gerek. Mariel biliyor."

"Tam olarak neyi biliyor?" diye sordu Watt alçak sesle, Leda bir sonra söyleyeceklerinden nefret ediyordu.

"Her şeyi."

WATT

Watt otel sitlerindeki oturma odasında etrafına bakındı. El değmemiş beyaz mobilyalar, kabarık beyaz halılar, narin beyaz sehpa­lar ve Watt'ın otururken neredeyse gerildiğı, insanı kör edecek kadar beyaz kanepeler. Şimdi Leda kendine büyük gelen bir kazakla kanepenin bir köşesine büzülmüş çıplak ayaklarını yanındaki yastıklara koymuştu. Nadia yaşam organları üzerinden hâlâ gözlerini ayırmamış, gırtlakğının kıvrımından nabzını, ince vücudundan yaydığı ısıdan ateşini ölçüyordu.

Watt Leda imdat mesajını Avery ile Rylin'e gönderirken onu izlemişti. "Neler oluyor?" diye sordu ama Leda olumsuz anlamda başını sallamış diğer ikisi gelene kadar beklemelerinde ısrar etmişti.

"Bunu duymaları gerek. Hoşlansalar da, hoşlanmasalar da onlar da bu işin içinde."

Nadia Watt'ın görüşüne bir mesaj yolladı, Watt Leda'ya baktı. "Nadia sonra eğer istersen uyku hapı alabileceğini söylüyor. Kalp atışların, hap almanın güvenli olacağı kadar düzene girmiş."

“Artık hap almıyorum. O geceden beri bir tane bile almadım,” diye yanıt verdi Leda, beyaz püsküllü bir yastığı göğsüne çekerek. Watt’ın kulağının üzerindeki, Nadia’nın yerleştirildiği noktaya baktı. “Nadia, benimle doğrudan konuşabilirsin, biliyorsun. Watt üzerinden dolaşmana gerek yok.”

“Pekâlâ,” dedi Nadia odanın iç sistemi üzerinden. Watt yerinden sıçradı. Leda Watt’ın hareketini fark edip, özür dilercesine omuz silkti.

“Özür dilerim ama ben buradayken, bir sakıncası yoksa Nadia’nın yüksek sesle konuşmasını tercih ederim. Seninle çıkıyorsam, bunun Nadia’yla da çıktığım anlamına geldiğini öğrendim artık.”

Çıkmak, diye düşündü Watt, bu sözcüğün üzerinde nasıl durduğunu deniyordu. Daha önce kimseyle çıkmamıştı. Nasıl başlayacağını bile bilemiyordu. Neyse ki Leda’nın da kendi gibi bir öğrenme sürecinden geçmesi gerekecekti.

Daha Watt bir şey diyemeden kapının çaldığı duyuldu. Leda başını salladı ve oda bilgisayarı kapının içeri doğru açılmasına izin verdi.

“Ne oldu Leda?” diye sordu Rylin girizgâh yapmadan. Sade siyah bir elbise giymişti, çok yorgun ve solgun görünüyordu.

“Uzun hikâye. Avery gelince anlatacağım,” diye söz verdi Leda oturduğu yerde dikleşen öteki kıza.

“Gelmesi biraz zaman alabilir.” Rylin köşede bir koltuğa oturmuş, sanki her an fikrini değiştirip kaçacakmış gibi, iyice kenara ilişmişti.

O kadar geç olmuştu ki, nerdeyse sabaha geliyordu.

Bombeli fleksiglas pencerelerden görülen gökyüzü hâlâ karanlıktı ama uzaklardaki ufuk çizgisinden Watt şafağın ilk belirsiz pembeliğini, kuvars, gül, yıllanmış şampanyanın yumuşak altın rengini seçebiliyordu.

Kapı zili tekrar çaldı. Watt kapıyı açmaya gidecekti ki, Leda yine başını salladı ve Avery aceleyle odanın içine daldı. Saçları omuzlarının etrafında aşırı dağılmış halde, beyaz halının üzerinde ayakları çıplak yürüyordu; narin boncuklu ayakkabıları elindeydi. Şaşkın görünüyordu.

Watt Rylin'in Avery'e hınçla cızırdayan bir bakış attığını gördü ama Avery fark etmedi. Doğru Leda'ya koşup kollarını arkadaşının boynuna doladı. "Aman tanrım, ne oldu? İyi misin?"

"İyiyim, Avery," diye Leda onu sakinleştirdi, Avery'nin kucaklamasından nazıkçe kurtuldu. "Watt sağolsun. Beni o kurtardı."

Avery şaşırmış halde, berrak mavi gözlerini Watt'a çevirip ona belli belirsiz gülümsedi. *Onu senin için kurtarmadım*, diye düşündü Watt ama artık Avery'e kızgın değildi, bu yüzden onu anlarcasına başını salladı. Sonuçta Leda ikisi için de çok önemliydi.

Rylin gözlerini Avery'e dikmiş utanmadan ona bakmayı sürdürüyordu, yüzünde incinmişlik ile yara almış gururdan bir maske vardı. Watt aralarında ne olduğunu merak etti.

"Hepinizi gece bu kadar geç bir saatte buraya çağırdığım için özür dilerim. Ama olanları bilmeniz gerekiyordu, bekleyemezdi," diye başladı Leda. Yastık hâlâ kucağındaydı; huzursuzca püskülle oynamayı sürdürüyor, parçaları sökülene kadar çekiştiriyordu. "Bugün Mariel

isminde bir kızla karşı karşıya geldim. Bizim peşimizde. Hepimizin.”

“Kim o kız?” Avery’nin kusursuz hatları kaşlarının çatılmasıyla kırışmıştı.

Leda konuşurken yüzünü buruşturdu. “Sanırım Eris’in kız arkadaşıydı. Altitude’da barmenlik yapıyor, bugün buraya yiyecek-içecek takımının üyesi olarak gelmiş. Anlaşılan o gece Eris’e ne olduğunu bulmak için yasa dışı kanun infazcısı araştırması yapıyormuş. Ben de ona istediği şeyi tam olarak verdim.”

Nadia çoktan son hız çalışmaya başlamıştı bile; Watt için bulmacanın bütün parçalarını bir araya getirerek, ona eksiksiz bir dosya hazırlamaya çalışıyordu. *Her şeyi, tüm ayrıntısıyla anlatmasını sağla*, diye rica etti Nadia, şimdi başkaları da olduğu için doğrudan Watt’ın kafasından konuşuyordu. Watt başını salladı.

“Bize her şeyi baştan anlatır mısınız?” diye sordu Leda’ya. “Hatırlayabildiğin her şeyi.”

Yavaş yavaş Leda Mariel’in o gece nasıl orada, tam Leda’nın üzgün ve yalnız hissettiği sırada barın arkasında durduğunu anlattı. Watt neden öyle hissettiğini biliyordu –çünkü onu yüzüstü bırakmıştı– bunu fark edince daha da sefil hissetti.

Leda onlara yalnızca bir içki içtiğini ama sonra kendini ikisi yalnız sahilde yürürken bulduğunu, onu Eris hakkında sorduğu sorularla sıkıştırdığını anlattı.

Onu buldum, dedi Nadia; Mariel’in bir resmi –kimlik halkasındaki resmi resmi– Watt’ın göz kapaklarının ardında belirdi.

Kızı bir yerlerden tanıyordu ama nereden olduğunu çı-

karamadı. *Nadia, onu daha önce nerede gördük?*

Hudson'ı Koruma Balosu'nda ondan bir içki ısmarlamıştın, diye hatırlattı Nadia.

Neyse ki Nadia'nın fotoğrafik hafızası vardı. *Belki o zaman da bizi gözetliyordu.*

"Bu o mu?" diye yüksek sesle sordu Watt; fotoğrafı Avery ve Rylin için, kontaklenslerinden gönderiyormuş gibi yaptı.

Leda'nın çenesi fotoğraftaki kızı tanıyınca gerilmişti. "Bu o." Bileğiyle havada bir hareket yaparak resmi süitin kocaman tam ekran duvarlarına yansıttı.

Avery nefesini tuttu. "Onunla Eris'in mezarının orada karşılaşmıştım! Bana benden nefret ediyormuş gibi bakıyordun."

Leda yere doğru baktı. "Mariel içkime uyuşturucu katıp beni kaçırdıktan sonra, bana sizi hakikati söylemekten nasıl alıkoyduğumu sordu. Ona bütün sırlarınızı anlattım." Sesi titriyordu ama mertçe anlatmayı sürdürdü. "Ona Cord'a ne yaptığını anlattım Rylin ve Avery çok özür dilerim ona senin sırrını da söyledim." Watt Avery'e bir bakış attı, Atlas'a yapılan göndermeden dolayı yüzünden kederli bir ifade geçmesini bekliyordu ama Avery dudaklarını büzüp bir şey dememekle yetindi.

Sonunda Leda Watt'a döndü. "Ona Nadia'yı anlattım..."

Önemli değil, diye Watt hemen Nadia'yı güvence vermeye girişti, *hallederiz...*

"Ona Nadia'nın nerede olduğunu da söyledim," diye sözünü bitirdi Leda.

Watt göğsünü tıkamakla tehdit eden o dehşetin üzerine cesurca yutkundu. Mariel birine Nadia'nın beyninde olduğunu söylerse, bu ikisinin de sonu olurdu. "Senin

hatan değil, Leda,” diyerek Leda’yı rahatlatmaya çalıştı.

Leda odadakilere baktı, diğerlerinin üzerine atlayıp onu suçlamalarını beklediği belliydi ama ne Rylin, ne de Avery bir şey dedi. Watt hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Son zamanlarda Leda’nın barış yaptığı tek insan Watt değildi belki de.

Leda güçsüz bir nefes aldı. “şimdi Mariel örtbas edilmesine yardım ettiğiniz için, hepinizin Eris’in ölümünün bedelini ödemeniz gerektiğini düşünüyor. Sizi uyarmak istedim, çünkü Mariel intikam peşinde ve bunun için yapmayacağı hiçbir şey yok. Beni orada lme terk etti.”

“Doğru anlamış mıyım bir bakalım,” diyeyerek Rylin araya girdi. “Bu Mariel adlı kız, hepimizin eski arkadaşı Eris’in ölümünde payımızın olduğunu düşünüyor, hepimizin sırlarını biliyor ve bize olanların bedelini ödetmek istiyor, öyle mi?”

Bunu bu şekilde duyunca Watt korkunç bir ümitsizlik dalgasına kapıldı. Bazı açılardan çatıdaki o korkunç geceyi yeniden yaşıyor gibiydi; sanki son birkaç ayda hiçbir şey değişmemiş gibi; ama bu elbette doğru değildi. Her şey değişmişti. Bu kez birbirlerine saldırmak yerine birlikte çalışıyorlardı.

Hepsi dehşete kapılmış boş gözlerle birbirlerine bakıyordu. Watt Nadia’nın bir öneriyle lafa karışmasını umuyordu ama Nadia korkutucu derecede sessizdi. Bu iyiye işaret değildi.

“Bir şey yapmamız gerek,” diyerek Leda nihayet bu çatlak sessizliği tuzla buz etti. “Ondan bir şekilde kurtulmamız gerek.”

“Kurtulmamız mı gerek? ldrmemiz gerektiğini kas-

tediyor olamazsın,” diye haykırdı Rylin.

“Elbette Leda öldürmemizi kastetmiyor,” diyerek araya girdi Avery, sonra tereddütle Leda’ya baktı. “Değil mi?”

Watt lafa karıştı. “Mariel’in Leda’ya ne yaptığını gördüm. Neler yapabileceğini biliyorum. O bize bir şey yapmadan bizim bir şey yapmamız gerek. Onu hayatlarımızı mahvetmekten alıkoymalıyız.”

Bu sözlerin etkisi kafalarına girerken birbirlerine baktılar. Watt pencereden havai fişeklerin gecenin içine doğru patladığını gördü; şafaktan önceki son havai fişek gösterisiydi bu. Siyah gökyüzünün üzerinde alazlı, hırçın bir kırmızı ışıklandırılıyordu.

Nadia? diye sordu Watt ama Nadia cevap vermedi. Watt paniğe kapılmıştı; bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Hayatında ilk kez Watt Nadia’nın karşısına gerçekten çözemeyeceği bir problemle çıkmıştı.

MARIEL

Mariel kollarını sıkıca kavuşturup başını eğerek şiddetli rüzgâra çıktı; kuzeni José'nin partilerinin birinden azimle evine yürüyordu. Aslında bu gece çıkmaması gerekirdi; her şeyin aklına Eris'le anılarını getireceğini tahmin etmeliydi. Yara gibi canını acıtan ama onun bastırıp durduğu dokunaklı anılar, çünkü acıyı hissetmek hiçbir şey hissetmemekten iyiydi.

Monoraya binebilirdi ama East River'ın böyle uzayıp gitmesi hoşuna gidiyordu; özellikle gece karanlığının bu sıvı mürekkebimsi gölgelerine büründüğünde. Böyle bir süre, düşünceleriyle baş başa bu kocaman gözlü karanlığın içinde olmak güzeldi.

Dubai'de bu kadar yanlış giden şeyin ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Leda'nın Eris'i öldürdüğünü öğrendikten sonra Mariel'in tek istediği Leda'nın hayatını paramparça etmekti. Ölüm Leda için fazla iyiydi. Tüm dünyasının parçalanıp başına yıkılmasını istiyordu; sevdiği insanları kaybetmesini, karanlık bir yerde parmaklıkların ardı-

na kitlenmesini ve yapayalnız kalmasını istiyordu.

Mariel Leda'nın üzerine uyuşturucu yerleştirip onu kumsalda, yalnızca bakım işçileri ile uyuşturucu kaçakçısı gangsterlerin bildiği bir yerde bırakıp gitmişti. Sonra onun hakkında isimsiz bir ihbar bırakmıştı. Leda'nın uyuşturucu bulundurmaktan hapse ya da en azından hapishane kadar sefil bir rehabilitasyon merkezine gönderilceğinden yüzde yüz emindi. Leda sağ salim New York'a varıp sanki hiçbir şey olmamış gibi eski hayatına dönünce ağzı açık kalmıştı.

Üst-katların dünyası Mariel gibi insanları dışarıda tutup kendininkileri korumak için, bir kez daha görünmez, nüfuz edilmez bir duvar kusmuştu.

Ama o dünya Eris'i koruyamadı, diye düşündü Mariel acıyla. Eris'in ölümü ört bast edilmişti; tıpkı Leda'nın Dubai kumsalında uyuşturucudan kendinden geçtiği gerçeğinin ört bas edilmesi gibi.

Rüzgâr yine başlamıştı, su sıçratıp Kule'nin duvarlarını boş yere döverken sesi kulağa neredeyse boş ve hüzünlü geliyordu. Yağmur yağmaya başladı. Mariel bugünün yağmurlu bir gün olduğunu fark etmemişti; artık bilgi akışlarına Leda ve diğerlerini gözetlemek dışında hemen hemen hiç bakmıyordu. Ceketinin fermuarını gırtlığına kadar çekip başını eğdi ama çoktan sıırıslıklam olmuştu bile.

Sokaktan aşağıya sendeleyerek yürürken düşünceleri kafasının içinde dönüp duruyor, Leda'yla yaptığı son konuşmayı tekrar yaşıyordu. Mariel aslında asla unutmayacak olsa da hemen hemen onu kaydetmiş olmayı diliyordu. Yarattığı şokun damgası zihninde sonsuza dek kalacaktı. Leda Eris'in babasıyla ilişkisi olduğunu mu düşünmüş?

Nasil hakikate karşı böyle bile isteye kör kalabilmişti?

Bu yüksek seviyelilerin birbirlerine yaptıkları şeylere inanamıyordu. Dünyaları parlak, baş döndürücü bir kasırgaydı ama ışıklar ile ön cephenin ardı sert ve acımasızdı: İkiyüzlülük, vurdumduymazlık ve taş kalpli bir hırstan ibaretti. Leda hiç sorgulamadan Eris'e olabilecek en kötü şeyi yakıştırmıştı. Sonra da onu *itmmişti*, kaza ya da değil, diğerleriye orada durup bunun olmasına izin vermişlerdi.

Mariel o geceyle ilgili hakikati öğrenince hakkını bulmuş gibi hissetmişti. Bir komplo teorisinden ötekine savrulup bulmacanın parçalarını mantıklı bir anlatımda bir araya getirmeye çalışarak uzun bir süre üzüntüden çıldıracak gibi olmuştu.

Leda ile Watt'ı Sualtı Partisi'nde görüp çatı ile "o gece"den bahsettiklerini duyduğunda bir şeyler sakladıklarını anlamıştı. Dubai'deki o yiyecek-icecek işini –ülkeye gizlice uyuşturucu ile o pahalı doğruluk suyunu sokarak–sırf haklı olduğunu kanıtlamak için almıştı.

İntikamını alamayabilirdi ama hiç değilse sonunda hakikati öğrenmiş olurdu. Şimdi artık kimi suçlaması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Seni bir daha yüzüstü bırakmayacağım, Eris. Dubai'de hata yapmış olabilirdi. Önemli değildi. Mariel çok kararlıydı. Elbette artık adımlarını daha dikkatli atmak zorundaydı, çünkü Leda artık onu tanıyordu. Altitude'daki işini çoktan bırakmış, yeni bir şeyler planlamaya başlamıştı.

Ne kadar sürerse sürsün, teker teker hepsine ödetecekti.

Gökyüzünde bir ışık parlayıp sönünce Mariel irkilererek kalakalmıştı. Şimşek mi çakmıştı? Bugün yalnızca

yağmurlu bir gün değildi; fırtına vardı. Yağmur daha yoğun yağmaya başlamıştı; sanki her bir yağmur damlası dosdoğru Mariel'in kötü niyetlerine yağıyor gibiydi. Kaldırımı küçük patlamalar halinde düşüyorlar, vücuduna geldikleri yerlerde ince ceketinin üzerinden ona sivri uçlu taşlar gibi batıyorlardı.

Suya yakın bir yerde, küçük penceresinden minik ışığın inatla parladığı bir barınak vardı. Mariel içerden bir ses geldiğini sandı. Her kimse onunla içerde fırtınanın geçmesini beklemek sorun olmayacaktı muhakkak.

Gözlerindeki suyu silerek oraya doğru yürümeye başladığı sırada korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. "Merhaba," diye bağırmaya çalıştı Mariel ama gök gürültüsü öfkeli ve eziciydi, Mariel'in yüreğinin derinliklerine ilkel bir korku salmıştı. Barınağa neredeyse gelmişti.

Arkadan sert bir şekilde Mariel'in kafasına bir şey çarptı.

Sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü, suyun yanındaki kaldırımda tökezlemişti. Gözlerinin önünde yıldızlar pathiyordu, boğazından çılgılık çıkar gibi oldu. Ama her kimse –ya da her neyse– acımasızca yeniden vurdu. Bir şeye tutunmak için arandı ama hiçbir şey bulamadı; suya yuvarlanıyordu. Su yakıcı, canlandırıcı biçimde soğuktu.

Mariel yüzemiyordu.

Ayağıyla yere basmaya çalıştı ama ırmak çok derindi. Etrafına yağmur yağmaya devam ediyordu, öfkeyle suyun çalkantılı yüzeyine çarpıyordu ve Mariel kulak tırmalayıcı, kaygan bir siyahlığın içine batıyordu. Gökyüzü ıslak ve karanlıktı; su ıslak ve karanlıktı, neresinin yuvarısı olduğunu bilmeye imkân yoktu.

Mariel yine ıglık atmak istedi ama sesi yok olmuştı. Su onu asla bırakmayacak soğuk ve cansız parmaklarıyla tüm bedenini aşağıya sürüklüyordu.

Ve sonra geriye hiçbir şey kalmadı.

TEŞEKKÜRLER

İkinci bir roman yazmak beklentilerime rağmen birincisinden daha az korkutucu, olağanüstü, sinir bozucu, heyecan verici olmadı. Bu kitabı mümkün kılan öyle çok inanılmaz insanın desteğine ve rehberliğine minnettarım ki.

HarperCollins'daki herkesten daha iyi bir yayın ekibi isteyemezdim. Korkusuz editörüm, Emilia Rhodes; keskin, dikkatli notların, sabrın ve en başından itibaren bu diziye inandığın için teşekkür ederim. Jen Klonsky coşkunu bana her zaman ilham veriyor. Yükseklik Sarhoşluğu'nun en büyük amigosu olduğun için teşekkür ederim. Alice Jerman, yazı işleriyle ilgili verdiğin tüm desteğe öyle müteşekkirim ki.

Jenna Stempel yine kesinlikle mükemmel bir kapak yarattın. Teşekkür ederim, bu kitabı insanın ağzını böyle açık bırakacak kadar güzel yaptığın için teşekkür ederim! Gina Rizzo tanıtım dehana ve kaosla yüz yüze gösterdiğin düzenli kalabilme yeteneğine hayranım. Bu kadar çok okuyucuyla buluşmamı ve bu dizinin haberini

yaymakta ortaya koyduğun yaratıcı yollar için teşekkür ederim. Elizabeth Ward sen de az baş döndürücü değilsin. Sınırsız enerjin ve pazarlama dehan için teşekkür ederim. (En sevdiğin karakteri öldürdüğüm için gerçekten çok özür dilerim; sana bunu bir şekilde telafi edeceğime söz veriyorum!) Kate Jackson'a, Suzanne Murphy'e, Sabrina Abballe'ye, Margot Wood'a ve Maggie Searcy'e de sonsuz teşekkürler.

Alloy Entertainment'ın tüm takımına da kocaman bir teşekkür geliyor. Joella Hobeika, senin sıcaklığın, coşkun ve yazı işlerinde gösterdiğin keskin yeteneğin olmasaydı hiçbir yere varamazdım. Bu yolculuğun her bir adımında benimle olduğun için teşekkür ederim. Josh Bank, sevgilerine, dürüstlüğüne ve espri anlayışına minnettarım. Bu kitabın en iyi bölümleri senin değerlendirme toplantılarımız sırasındaki kahkahalarından çıktı. Sara Shandler, romansın kraliçesi tartışmasız her zaman sensin; bu sayfalardaki ilişkilerin tümünü derinleştirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Les Morgenstein ve Gina Girolamo Bininci Kat'ı televizyon dizisine dönüştürmek için gösterdiğiniz tüm çabalarınıza teşekkür ederim. Romy Golan senin düşünceli notların ve büyülu zamanlama yeteneğin olmasaydı hepimiz mahvolurduk. Mali işleri yönettiği için Stephanie Abrams'a, hukuk danışmanlığı için Matt Bloomgarden'a ve Laura Barbiea'ya tüm bunları gerçek kıldığı için teşekkürler.

Rights People'daki takıma; Alexandra Devlin'e, Allison Hellegers'a, Caroline Hill-Trevor'a, Rachel Richardson'a, Alex Webb'e, Harim Yim'e ve Charles Nettleton'a— Bininci Kat'ı dünyaya ulaştırmaya devam ettiğiniz için teşekkür

ederim. Yurtdışındaki tüm yayımcılara: Bu diziye inandığınız ve onu bu kadar çok dilde bu kadar çok okuyucuyla paylaştığınız için teşekkür ederim. Bir rüyam gerçek olmuş gibi hissediyorum.

Ayrıca kuzenim Chris Bailey’e yazar porterimi yaptığı için; Oka Tai-Lee ile Zachary Fetters’a nefes kesici bir internet sayfası hazırladıkları için ve Alyssa Sheedey’e şahane bir yaprak tasarımı hazırladığın için teşekkür ederim.

Arkadaşlarım ve aileme, bu diziyi desteklemek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Anne ve baba, aynı anda benim evliliğim, okul mezuniyetim ve kitap yazmam ile hayatınızın en kolay yılını geçirmediğinizi biliyorum. Yardımınız olmasaydı hiçbirini yapamazdım. Hem lojistik hem de duygusal değişmez desteğiniz için teşekkür ederim. Lizzy ve John Ed en büyük şampiyonlarım ve ilk okuyucularım olarak kaldığınız için teşekkür ederim. Özel olarak Alex’e: Sayısız smoothie kâselerin için, güldürerek rahatlamamı sağladığın için ve olay örgüsündeki çeşitli köşelerde kendimi yazmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Her nasılsa zamanlamaya (çoğu zaman) sadık kalmamı, bu süreç boyunca (çoğu zaman) akıl sağlığımı korumamı ve hâlâ evli kalabilmemizi sağladın!

Son olarak, *Bininci Kat*’ın bütün okuyucularına; heyecanınız, fikirleriniz ve hikâyeye gösterdiğiniz tutku için minnettarım. Bu dizi yalnızca sizin sayenizde hayat kazanıyor.